

سنگت تراجم

Sangat Translation Series

اوڈیسی

Odyssey

(Epic)

By: Homer

Translation: Fida Ahmed

سجی حقوق سنگت اکیڈمیء نام محفوظ انت

Copyright @ Sangat Academy of Sciences

ہومر

Odyssey

Epic By Homer

Balochi Translation By Fida Ahmed

اوڈیسی

سنگت تراجم: 15

کتاب: اوڈیسی

نوشتہ کار: ہومر

رجا ناک: فدا احمد

چاپ: 2017ء

بہا: 400 کلدار

چاپ غوثنگ:

سنگت اکیڈمی آف سائنسز، کوئٹہ

رجا ناک:

فدا احمد

بہاء جاہ:

سنگت اکیڈمی

206، عظیم سینٹر، فاطمہ جناح روڈ، کوئٹہ۔

فون: +92-81-2843358

email: books@sangatacademy.net

Web: www.sangatacademy.net

سنگت

ندر

ہماہانی ناما کہ قلم و کتاباں گوں
سنگتی گنڈھیش

سنگت اکیڈمی اے نوٹ

سنگت فدرا احمد انیٹ ہماں کارہیلہ کشہ کہ مئے اولی گڈی ادیب، شاعر، دانشور و
سیاسی سروکافی ارمان اٹ۔ ہو مرے ”اوڈیسی“، ہمیشیں کہ بلوچا دستیں او پڑھنیں
نیں۔ مروشی یک مزائیں کتابے مئے مزائیں زبانوں کپتہ۔ بلوچی زبانے خزانہا یک
دوہمی کالدارے اوار پیتہ۔ یک دوہمی سنگے بلوچی زوانے مزل مری چیدنہ چکا ایر پیتہ۔
ارمان خلاص۔ مراد حاصل۔

فدرا احمد پورہاتی اواریرمانیں براہند نغے۔ چچی آوٹی زبان وادبے خدمتانا تکی ایں۔
اے آنہی دوہمی کتابیں کہ سنگت اکیڈمی اچھاپ پیتہ۔ ما پزادہ آنہی پورہاتی قدرہ کنگاپہ
سائیں اول۔

اے کتابے وخت و زمانہ، ہندو علاقہ، اولفظ و نام بازگران ونا بھجارتین انت۔ اشی اندرا
مردم، جن، دے او پری ہمکر بازنت کہ مڑوم ہے کتابہ اندراروٹ گارہ بی۔ بلے فدرا جانا
بازہیڑتیا اوبازمختنا گوں ہے سجائیں گرانی ارزاں ٹاہینتخت۔
سنگت اکیڈمی اے بس، دست بھرائی داشہ۔

ایڈیٹر

137	دہی کتاب
157	یازدہی کتاب
170	دوازدهی کتاب
183	سیزدہی کتاب
195	چاردهی کتاب
209	پانزدہی کتاب
223	شانزدہی کتاب
236	ہبدهی کتاب
252	ہژدہی کتاب
263	نوزدہی کتاب
279	بیستمی کتاب
291	بیست و یکمی کتاب
303	بیست و دوہمی کتاب
316	بیست و سہمی کتاب
326	بیست و چارمی کتاب

لڑ

9	پیشگال
13	چارگپ اے رجا تک نئے بابتا
17	اولی کتاب
24	دومی کتاب
41	سہمی کتاب
54	چارمی کتاب
76	پنجمی کتاب
89	ششمی کتاب
98	ہفتمی کتاب
107	ہشتمی کتاب
123	نہمی کتاب

روچا مہلوک اتینہ دیوی نے مندراشتنگ انت او ہومرے لپ ونگ انت۔ گشت آو ہدا لپے تو کا بازیں دگری یے بوتگ کہ پسر اٹسا راست کنائینگ انت۔ یک سد و پنجاہ سال (پ م) ہما سیا ہگ کہ دست کپتگ انت آچہ مرچگیکیں اوڈیسی آپہک جتا انت بلے چو و پد درستیں سیا ہگ یک انت۔ ہما زمانگا سکندر یہ نے کتا بجائے کارمستر ارشارکسا ہومرے لچمانی سیا ہگ رد و بند دا تگ انت۔ نوں ہے ارشارکس والہ سیا ہگ راست و پکامنگ بیت۔

ٹرائے نے جنگ و تباہی نے درگتا آرکیا لوجی نے زانندہ گشت کہ اے دوازدہ سال (پ م) چہ مسیح بوتگ۔ ٹرائے نے جند مرچگیکیں ترکی نے بہرے بوتگ۔ جنگے ہما سبب کہ ہومر ارشان کنگ انت بوت کنت کہ آمہ بنت۔ بلے اے ہبر پکا انت کہ ٹرائے نامی ایں جنگ بوتگ۔

زائیکا رو پولکارانی ہیال انت کہ اے لپے یک ہزار سال (پ م) نبشتہ کنگ بوتگ۔ پولکارانی اندازہ وائلکل دہ پانزدہ سال نے سرا بدل بنت۔ انوگیں اندازہ ہمیش انت کہ اے لپے ہشت سداں ہزار سال (پ م) نبشتہ کنگ بوتگ۔

اوڈیسی او ایلیڈ نے باپا پکا نیا زانگ نہ بیت کہ اے دوئیں لپے کیلیں شائر بیگ انت یا ایلیڈ دگہ شائرے آنبشتہ کنگ۔ گیشتر پولکار پرے ہبرا تپاک کنت کہ اے دوئیں لپے ہومرے ساچشت انت۔

قومی کونسل برائے فروغ اردو زبان، نئی دہلی نے 2003ء چاپ و شنگ کتلیں جامع انسائیکلو پیڈیا جلد اول نے تاکدیم 593 آ ہومرے باپتا نبشتہ انت کہ:

”اے ہبر دلچی گوما زانگ نہ بیت کہ ہومر نامیں شائرے بوتگ۔ یونا نہ جندے مردماں ایلیڈ و اوڈیسی گول ہومرے ناما بندوک کنگ انت۔ ہومرے باپتا اے ہبر مشہور بوتگ کہ کورے بوتگ۔ اگاں پکانیا ہومر نامیں شائرے است بوتگ او اے دوئیں درا جیں شیر ہمشیا پر بستگ انت تہ ماگشت کناں کہ ہومر دنیا نے مستریں اوسری ایں شائراں چہ کیے بوتگ۔ یونانیانی ہیالا ہومر آئیونیا نے مردم بوتگ۔ اے ایشیا کو چکے تیاب دپی ہندے نام بوتگ۔ نو کتریں پٹ و پول اے ہبر امن

پیش گال

ہومرے جنگی شیر ”اوڈیسی“ اوڈیسس نے کہ انت کہ چہ مرچیا کساس سے ہزار سال پیسے نبشتہ کنگ بوتگ۔ بلے ایچو و ہد گوزگا پد ہم اوڈیسی نے دکشی تو کا چ کی نیا تگ پرچا کہ جوانیں لبرانک ہجر کوہن نہ بیت و ہد زانگ گوزنت بلے آروچ پد روچ نوک تربیت۔

وہدے ٹرائے نے بادشاہ پریم (پری ام) نے چک پیرس، مینے لینس نے لوگبانک ہیلا آوار جنت و گول و ت بارت نہ کہہ چہ ہما بندات بیت۔ ہیلن نے پدجنگ و ٹرائے نے سرا ارشے لشکرہ تو کا اتا کاے بادشاہ اوڈیسس ہم گون بیت۔ آداں نہہ سالہ ہمودا جنگ کنت بلے ٹرائے نے کلا تے گرگا سویین نہ بنت، گڈی آ اوڈیسس نے سنج وزانت ٹرائے آرا گرگ و تباہ کنگے سبب جوڑ بیت۔ لشکر کہ چاودا بیرہ کنت تہ دیوتا ہانی نظر نگلیت و ایشانی سنگار راہاست و سید بنت۔ اوڈیسس گول و تی لشکر اوڑ وڑیں مصیبت سرا کپیت و درستیں بوجی پڈنت او ہرا ہے مرنت۔ ایوک و تہنا کا لپسو دیوی نے زروانا سر بیت و دگہ نہہ سالہ پدوڑے نہ وڑے ملا سر بیت۔ اوڈیسی ہے سفرے بلے درویریں کہ انت۔

نیچ سد و پنجاہ سال (پیسر چہ مسیح) اے پونم نے نشون رسیت۔ آ زمانگا ایتھنزہ سرا پسر اٹس نے ہاکی بوتگ۔ ہمائی دورا یک و شیں روچے پان ایتزنی نے ناما دارگ بوتگ۔ اے

ایت کہ اگاں ہومر نامیں مردے بوتگ تہ آ بلکیں آئیونیاے مردم بوتگ پرچا کہ آنہی لچمانی زبان آئیونک انت۔ یونانے نامی اس دپتر زانت ہیروڈوسا گشتگ کہ آچہ منی عہد (بزاں چخسد سال لاچہ چارسد سال (پم) بوتگ۔ اے ہسابا آنہہ سدسال (پم) ے مردے بوتگ۔

البت انچو گشت کنان کہ ہومر نامیں شائرے است بوتگ او اگاں اوڈیسی او ایلیدہ آنہی شیرندانہ تہ کم چہ کم ایثانی گیشتریں بہرے ساچکا آنہی دست مان انت۔

نوکتیریں پٹ و پول کہ ایثی تہا گیشتر بہر امریکہی زانتکار ملمین پیری نیگ انت، آنہیا اے ہر نشون داتگ کہ ہومرے سیادی شائرے سرزبانی روایتا گوں بوتگ کہ سینگ درسینگ دیخی عہداں روان و سر پو ان بوتگ۔ ہومرے چندا ہالہز کہ یہ شائر کارمرز کتگ آنہی مانا سوتی یا پہلوان انت۔ اوڈیسی تو کا دو انچیں برات یا پہلوانے نام است کہ آہاں بادشاہے دربار یا لیب و گوزیانی و ہداں پیشی کہ شیریں دروشا الہان کتگ انت۔

ہومر اوتی شیرانی تو کا انسان یا دیوتا ہانی مجلس، سستگینانی یکجا گئی، گارینے ے پجاہ آرگ و دگہ انچیں سر ہالاں تران کتگ۔ اے ہر انکت پٹ و پول لوٹیت کہ ہومرے چندے نوکی کجا گندگ بیت۔ البت انچو گشت کننے کہ ہومرے شیر زمان و مکا نے بندشا چہ آجواو بالا آنت۔ پرچا کہ آہانی سرو بن گوں انسانے نفسیاتی و ربیدگی راستیاں جوڑ یگ بوتگ انت۔ یونانے تو کا نیشہ نہہ سال (پم) یا ہشت سدسال (پم) بندت بوتگ پمیشکہ اے ہر پکانہ انت کہ ہومر اوتی شیر نیشہ کتگ یا چہ کسے آئیشہ کنا پینگ انت۔ گیشتر ہیال ہمیش انت کہ پتہی سدی (پم) ے گڈسرا و ہدے نیشگیں شائرے دیما آہان بوت تہ ہما مردماں کہ رہ پوسوڈ، یا پہلوان گشگ بوتگ انت ہماہاں اے شیر نیشہ کتگ انت۔ رہ پوسوڈ، پہلوان بوتگ انت، وتی چندان اش شیر نہ بتگ۔ چدو پیسر ہومرے رندی مردماں کہ ہوم ریڈے، گشگ بوتگ انت، ہمیشاں ہومرے شیر زندگ داشنگ انت او بلکیں کم کما نیشہ کنان اش کتگ انت۔“

ارمانی گپے کہ اوڈیسی داں روج مروچی کسے آ شیریں یاردانکی دروشا بلو چیانہ تریشنگ۔ انگریزی تو کا بازیں قلدا کرے اوڈیسی رداکی دروشا ترجمہ کتہ۔ بازیں فلمے ہم شر کتگ بوتگ۔ محمد سلیم

الرحماناے رداکی دروشا اردو آ رجانک کتگ۔ ترجمہ ے و ہدا اگاں زلورت بوتگ تہ من جاگہ جاگے سیموکل ہلرے انگریزی رجانکا کمک زرتگ۔

کتاہہ کارستانی نامانی باہتا اے گپ و لگوش کرزیت کہ یونانی زبانے نامانی تواریکنے کتگ پہ دگہ زبانے مردماں گران انت۔ ہر زبانے مردم وتی تواریکنا ناماں گشت۔ دومی اے گپ کارست و جاگہانی نام کوہنیں یونانی نیشہ بوتگ انت و کوہنیں یونانی چندنوں گارو بیگواہ انت او یونانہ چند مردے ہم نزانت۔ نامانی اسلیں تواریکنا کی گیشگیںے واستامن چہ انٹرینا کمک زرتگ۔ یونانی و لاطینی زبانانی تواریک انگریزی، جرمن، ڈچ و ہسپانوی زبانوں چہ پھک جتانہ۔ او ایدگہ زبانانی مردم وتی تواریکناں کارمرز کتگ۔ بوت کتگ اے یونانی ے تواریکناں گوں دگری بدار انت یا کسے اختلاف کتگ۔ جہد کتگ کہ اے درستیں تواریک یونانی بہ بنت یا کم چہ کم نیک بہ بنت دانکہ وانوک اندازہ جت کتگ کہ آہانی تواریکجام وڑا کتگ بنت۔ کتا بے ہلاسیا ہاسیں کارستانی نام و کسانیں پچارے داتگ گوں دانکہ وانوکاں ارزانی بہ بیت۔

اوڈیسی تو کا بازیں تیاب دپی گالندے مان۔ اگاں جاگے منی گال امبارا جواب داتگ تہ دوست و سنگت مولا بخش حبیب کمک کتگ و پرے کارا واجہے منتواروں۔ گڈسرا من واجہ ڈاکٹر شاہ محمد مری ے منتواروں کہ آنہیا نہ ہنا کتا بے چاپ و شنگ کتگ ے ڈہ زرتگ بلکیں راستیں گپ ہمیش انت کہ آنہی دلہڈی و سکیناں منا اے کارے سرجم کتگ پر ماتگ۔

فدا احمد

اے روچا مہلوک اتینہ دیوی نے مڑی (مندر) اشنگ انت و ہومرے لپ ونگ انت۔ گشت آوہدا لپے تو کا بازیں دگری یے بوتگ کہ پسرٹا اٹسا راست کتا یینگ انت۔ یک سد و پنجاہ سال (پ م) ہا سیاہگ کہ دست کپتگ انت آچ مرچینگیں اوڈیسا پہک جتا انت بلے چد و پد درستیں سیاہگ یک انت۔ ہا زمانگا اسکندریہ نے کتا بجاہ نے کارمستر ارشار کسا ہومرے لچپانی سیاہگ رد و بند داگ انت۔ نوں ہے ارشار کس والہ سیاہگ راست و پکامنگ بیت۔

زانگ نہ بیت کہ ہومر و تی عہدے کسہاں آرگا انت یا چوت و رندے۔ ٹروئے نے جنگ و تباہی نے درگتا آثار قدیمہ نے زانندہ گشت کہ اے دوازده سال (پ م) چہ مسج بوتگ و ہومرے با بتا اندازہ ہمیش انت کہ آکساس چار سد سال رند (ہشت سد سال پیسر چہ مسج) ودی بوتگ۔ جنگ نے ہا سبب کہ ہومر ارشار کنگ انت بوت کت کہ آمہ بت۔

زانکار و پولکارانی ہیال انت کہ اے لپے یک ہزار سال (پ م) ہشتہ کنگ بوتگ۔ پولکارانی اندازہ و انگل دہ و پانزدہ سال نے سر ابدل بت۔ انوگیں اندازہ ہمیش انت کہ اے لپے ہشت سد داں ہزار سال (پ م) ہشتہ کنگ بوتگ۔

اوڈیسی و ایلینڈ نے با بتا پکا نیا زانگ نہ بیت کہ اے دوئیں لپے کیلیں شار یگ انت یا ایلینڈ دگہ شارے انشتہ کنگ۔ گیشتر پولکار پرے ہرا تپاک کعت کہ اے دوئیں لپے ہومرے سا چشت انت۔

ارمانی گپے کہ اوڈیسی داں روچ مرچیا کسے اچھی یا ردا کی دروشما بلوچیا نہ ترینگ۔ انگریزی نے تو کا بازیں قداکارے اوڈیسی ردا کی دروشما رجانک کنگ۔ بازیں فلمے ہم شر کنگ بوتگ۔ محمد سلیم الرحمن ایشیا ردا کی دروشما اردو رجانک کنگ۔ رجانک نے و ہداگاں زلورت بوتگ تہ من جاگہ جاگہ سیمول بلرے انگریزی رجانکا کمک زرتگ۔

کتاب نے کارستانی نامانی با بتا اے گپ دگوش کرزیت کہ یونانی زبان نے نامانی تواریک نے کشگ پہ دگہ زبان نے مردماں گران انت۔ ہر زبان نے مردم و تی تواریکا ناماں گشت۔ دومی اے گپ کا رست و جاگہانی نام کوئیں یونانی ہشتہ بوتگ انت و کوئیں یونانی نے جند

چار گپ اے رجانک نے با بتا

ہومرے رزمیہ لپے 'اوڈیسی' اوڈیسٹس نے کہ انت کہ چہ مرچیا کساس سے ہزار سال پیسر ہشتہ کنگ بوتگ۔ بلے انچو و ہد گوز گاپد ہم اوڈیسی نے دکشی نے تو کا چ کی نیا تگ پر چاکہ جوانیں لبرانک بجر کوہن نہ بیت و ہدو زمانگ گوز انت بلے آروچ پہ روچ نوک تربیت۔

وہدے ٹروئے نے بادشاہ پریم (پری ام) نے چک پیس، مینے لینس نے لوگبانک ہیلنا آوار جنت و گوں و ت بارت نہ کہہ چہ ہما بندات بیت۔ ہیلن نے پدجنگ و ٹرائے نے سرا ارش نے لشکرے تو کا اتا کاے بادشاہ اوڈیسٹس ہم گون بیت۔ آداں نہہ سالہ ہمودا جنگ کعت بلے ٹروئے نے کلات نے گرگا سو بین نہ بت، گڈیا اوڈیسٹس نے سنج و زانت ٹروئے ارا گرگ و تباہ کنگ نے سبب جوڑ بیت۔ لشکر کہ چہ او دا بیرہ کعت تہ دیوتا ہانی نظر نگلیت و ایشانی سنگار راہاست و سید بت۔ اوڈیسٹسا گوں و تی لشکر اوڑ وڑیں مصیبت سرا کپیت و درستیں بوجی بڈنت و ہما ہے مر انت۔ ایوک و تہنا کالیسو دیوی نے زروانا سر بیت و دگہ نہہ سالہ پد وڑے نہ وڑے ملا سر بیت۔ اوڈیسی ہے سفرے بے درویریں کہ انت۔

نچ سد و پنجاہ سال (پیسر چہ مسج) اے لپے نے نشون رسیت۔ آزمانگا ایتزے نے سرا پسرٹاٹس نے ہا کی بوتگ۔ ہائی نے دورا یک و شیں روچے پان ایتزی نے ناما دارگ بوتگ۔

اوڈیسی

نوں گارو بیگوواہ انت و یونان ے جندمردے ہم نزاہنت۔ نامانی اسلیں تواریکانی گیشینگ ے واستا
من چہ انٹرنیٹ ے بازیں تند جاہے الملک زرتگ۔ یونانی و لاطینی زبانانی تواریک انگریزی، جرمن
، ڈچ و ہسپانوی زبانان چہ پہک جتا انت۔ او ایدگہ زبانانی مردم وتی تواریکان کارمرز
کننت۔ بوت کننت اے یونانی ے تواریکان گوں دگری بدار انت یا کسے اختلاف بکت۔ جہد
کتگ کہ اے درستیں تواریک یونانی بہ بنت یا کم چہ کم نزیک بہ بنت دانکہ وانوک اندازہ جت
بکت کہ آہانی تواریکجام وڈاکشگ بنت۔ کتاہے ہلاسیا ہاسیں کارستانی نام وکسانیں پچارے داتگ
گوں دانکہ وانوکاں ارزانی بہ بیت۔

فدا احمد

6۔ جولائی 2017ء، ناصر آباد

بلے آنہی جنجالاں کٹھی نہ ات، آں چہ دوست و سنگتاں سستگ ات۔ تو امیں دیوتا دلاوریں
اوڈیسٹس نے داستا اپسوزی اتنت؛ ایوکا یکلیں پوسائیڈنا آداں ہما و ہدا بے حساب دلسیاء و عذاب
کت دانکہ آ اتا کا آسر نہ بوت۔

آوہدی پوسائیڈن سک دور بزاں ایتھوییا آتھنگ ات کہ آں دنیاے آخری سرانت۔
اودے مردمانی نیم انچیں جاگے آتھنگ کہ روج چہ ہمو دا نکت دنت و نیم انچیں جاگے آ کہ روج
ہمو دا برکت بیت۔ اودا آتھوک و گرانڈانی ندرانی قبول کنگا شنگ ات و ناچ ء سہبتانی تماشہ نے
چارگا ہمو دا مہتل بوتگ ات۔ ہے نیاما ایدگہ دیوتا اولمپساز یوسے ماٹیا یکجا گہ بوتنت۔ ہے
دیوانا دیوتا و انسانا نی پتا گے دور دات آداں دیرا اگستس نے بابتا جیرگات کہ آ، اگا میمنونے چک
اور سٹیز اگشنگ ات او نام در آرتگ ات؛ آنہیا گشت: ”چونیں اپسوزی گے کہ انسان وتی تو امیں
مصیبتانی ذمہ وارد دیوتا ہاں گشت۔ چہ وتی کار پدانی سببا آہانی سرانچیں مصیبت کپیت کہ آہانی کسمتا
مان ہم نہ انت۔ اگستسا پچارات! ماہر میز پرتگ ات او آسر پدی داگ ات کہ اگا میمنونا کٹنگ یا
آ نہی لوگبا نکا پھٹنا کٹنگ کے کوشت مکت۔ ہر میزا آسر پرتگ ات کہ و ہدے اور سٹیز مزن بیت و
لوگے زہیرے زورنت تہ دانکہ آ پتے بیر امہ گپت، آرام دل نہ ندیت۔ بلے اے جوانیں سو جا
اگستس راہانیا ورت۔ آنہیا شری سرانچنگ ات کہ اے کار پدانی آسر نہ بیت۔ بلے انگت سر پد
نہ بوت۔ آنہیا وتی سیر و ہیں کار پدانی مرس ات۔“

اتینہ دیوی آہا دانا ز یوسے گپ گپت گوں: منی پت، ابن کروئس، شاہنشاہ! اگستسا وتی
کٹگنیانی مرس ات۔ دریکتیں درستیں گناہ کارانی آسر انچوش ببات! منی دل پہ اوڈیسٹس بے قرار
انت۔ دانا بلے تالہیں اوڈیسٹس، کہ مدتے بیت چہ دوست و سنگتاں سستگ، آدور، وش و جوانیں
زروانے آ کپتگ و غمانی اولاک انت۔ آ زروان چاریں نیگاں جنگلاں گپتگ و اودایک دیوی یے
است انت۔ اٹلس نے جنگ! ہما اٹلس، کہ زے سوچن و بندیکا سر پد انت، او ہما مزن شانیں
پادگ ہما نہی کو پگانت کہ آ پادگا زمین و آ زمان چہ یک و دو میا جتا کتگ انت۔ ہمیشی جنگ، اے بے
بھتے پریات و زار ہاں گوش نہ دار بیت او آں وتی کرا داتھنگ۔ ہمروچ آنہی گو ماوش و شیں گپ جنت

اولی کتاب

”من پہ ہما کہسے آرگا چہ شازی نے دیوی آ زانت و زانگ نے لوٹوکوں کہ آنہی
بامر د ہا شزانتیں مردنت کہ آں ٹرائے نے کلاتا رالٹ و پل کنگا پد تھیں دنیا آت ات او سیلے
کت۔ آنہیا تر دتاب و سیل نے و ہدا وڑ وڑیں تو مانی شہر چار اتنت او آہانی دودور بیدگاں سر پد بوت۔
اگس چہ آنہیا جہد کت کہ وتی دوست و سنگتاں پھیرگا پہ سلامتی وتی ڈیہا و تر بہ بیت، زے تو کا بازیں
سکی و سوری یے سگ اتے، بلے انگت آہانی رکیزنگا بے سوب بوت۔ آنہی سنگتاں، چہ وتی پچگی و
ہوڑیا آنہی کٹگیں جہد و جفا زوال کتنت۔ آنہاں روج دیوتا ہا پیر پین نے گوک کشت و وارنتت و پدا
دیوتا آنچو کت کہ آنہاں ڈیہہ نے واتری نصیب مہ بیت۔ آہانی ہے گناہ آہانی مرگے سبب جوڑ
بوت۔ پائیس دیوی، زیوسے جنگ! من تئی دست و پاداں کپیں، تو مارا اے کسہا بجن و بدے او
ہرچی کہ تو زائے چہ ہمو دا ہندا تے بکن۔“

ہما ہا مرداں کہ جنگا جنگ نہ بوتگ اتنت آجگے تاوان و دریاے مصیبتاں رک اتگ ات او
ڈیہا سر بوتگ اتنت۔ ایوکا اوڈیسٹس وتی پڑ مہریں ڈیہہ او وتی لوگبا کتے جتا یا بے تاہیر کتگ ات۔ آ
زورا و اوڈولدرایں دیوی کالپسو آ وتی غارے تو کا داتھنگ ات او آنہی گو ما آروسا دلما نگ ات۔ ماہ
وسال پدی بوتنت و آخر ہماں سال اوں اتک کہ دیوتا ہاں آنہی کسمتا اتا کاے واتری پھٹنگ ات۔

وجہد کنت دانکہ آتا کا کائے یات و ترا نکاں بہ شمو شیت، او ہانت کہ بس پے کیلیں ہراوتی ہر چیز اسر
گوزگا ساڑی انت کہ منی چم چوتی ڈیہا چست بوگیں دزو دوتے آ بہ کپنت۔ آنوں مرگے لوٹو کنت
بلے تئی سنگلیں دل موم نہ بیت۔ زانا تئی کراہا قربانیاں بچ عزت و شرب نیست کہ آنہیا تئی ہاترا
ٹرائے آ بو جیانی کرا دانگ انتنت۔ زیوس! آنہی سرا اینچوزلم وزورا کی آخر پرچا؟۔

زیوسا پسو دات: ”چونیں بے سریں گپ کئے، منی چک!۔ من دریا دیں اوڈیسنسا چوں
شمشت کنیں؟۔ آ اے زمانگئے چہ درستاں دانا تریں مردم انت۔ تنہا اے گپ نہ انت، آ ابدمانیں
دیوتابانی ناما ہیرات و سکنا تا اوں دائم دست تیچے بوگ۔ آنہی دین دارمن نہ اوں، مزن شانیں
پوسائیڈن انت۔ آنہی دژمنی ککلو پسانی بادشاہ پونفیمس نے چم نے کور کئے سببا بوگ۔
پوسائیڈنایکرنندے دریاہانی بادشاہ فور کئے جنک نمف توسہ دیوی نے گوما، آنہی دریائے تو کئے غارا
وپت وواب کنگ۔ چہ توسہ نمفا یک چمیں پونفیمس ودی بوگ۔ ہمارو چا کہ اوڈیسنسا آنہی ٹیلگ
کش اتگ، چہ ہمارو چا آنہی پت، پوسائیڈنایمیرے ہسابا آ درانڈیہہ کنگ، البت آئے نہ کشتگ۔
بلے ہیر، بیات نوں ماشا درست توجیلے سازیں کہ آچوں پہ سلمتی ڈیہا و تر بیت۔ پوسائیڈن، مئے
وڑیں ابدمانیں دیوتاہاں یلہ نہ دنت اووتی دل یگاں نہ کنت! آنہیا مئے گپ گوشدارگی انت“۔

اتینہا گشت: ”منی پت، شاہنشاہ! اگاں پاک وپارسائیں دیوتا پرے ہرا ازازی انت کہ
دانائیں اوڈیسنس و اترا تا کا آ بیت تہ ماراوتی کا سد، ہرمیز، اوگلیا نائیں زروانا دیم دیگ لوٹیت
دانکہ آ کاپسو آ مئے کلو ہا سر بکنت او مئے پسلمہ نے ہالاں بدنت کہ آنہی بزگیں مہمانوں ڈیہا و اترا
بوگی انت۔ او من اوڈیسنس نے چک نے دلہڈی دیگا اتا کا آ رویں۔ من آنہیا انجیں نہ ترس
ودلا ورے جوڑ کنیں کہ آملکی مردمانی مچی تو کا ہما مردماں کہ آہر و ہدا آنہی واستاری نے نامہا آنہی
پزوریں پس وگرا نڈاں گشتت او ورت، آہا نا چوتی لوگا دراگ نے حکما دات بکنت۔ پدا من آنہیا
وتی پت نے پدجنگا پیلوں و اسپارٹا آ دیم دئیں۔ بوت کنت آنہیا ہالے برسیت او وژ نام بہ بیت“۔

ہے گپا گوں اتینہا سہرے ڈولداریں چیل پادا کت، اے چپلا چوگواتا چست کنگ
اودریا و دوریں پٹ و گیا باناں برتگ سر کنگ۔ آنہیا برنج نے دراج وگرا نیں نیزہ زرت۔ اے

نیزے مکا ہست و نیستی نے ہاکمیں پتے اے چک، جو شا اتگ و دلا ورونہ ترسیں با مردانی سر پے
شنگ و شانگ کنگ انت۔ ہے وڑا آسلہ بند بوت و اولمپسا ایر کپت و اتا کا آسر بوت۔ آ اوڈیسنس
نے ماڑیے پیوہا ہشت۔ گنڈ کیا آ وکیں مردے پیدا ورنکا ہاترا آنہیا و اترا مینیز نائیں تافوسی
سردارے نے رنگا کت و برنج نے نیزہ دستا کت۔

آنہیا دیست کہ مگرو رو بے زانگیں و استاراں وتی کشتگیں گوکانی پوست چیر گیتنگ انت و
پیل و دن تاناں گوں شرتگیں گڈگ اش دستا، لیب و انت۔ بازیں کسان عمریں نوکرو چا کر آہانی کار
و ہزمتا و شتاگ۔ لہتیں کدہانی تو کا شراب و آپ مان ریچگا اولہتیں گوشتاں کوگا انت؛ او ورگ،
ورگا پیسر میزاں اسنچ نے گوما شودگا انت۔

بند اتا ٹیلیما کسا ابید کسا اتینہ دلگوش نہ کت۔ آ واستارانی تو کا شنگ و ہے جیوگات کہ
چو بہ بیت کہ منی پت ناگتا چہ درنگلیا بیت و اے درتیں نہ ترسیں بچکاں بہ تاجینت و پداوتی مال و
ملک و دستا بیاریت او ہا کی بکنت۔ چوشیں دیوانا اے وڑیں ہیال الم کیت۔ ناگتا آنہی چم اتینہا
کپت انت۔ آنہیا چارٹ اے میاری گپے کہ درامدے بیت او انچودروازگہ دپا بوشنیت۔ آ پادا تک
ووتی مہمانہ نیمگا شت، آنہی گوما دست و دروت بوت، آنہی نیزہ و دستا کت او گشت: ”وش اتک
نے ولج! تو مئے مہمان نے۔ آپ و تا ما پد گڑا تئی آگہ نے با تا گپ و تران بیت“۔

گوں ہے ہرا آ رہا دگ بوت او اتینہ آنہی ہمراہ بوت۔ دلا نامز نیں پادگے کرا دارا گوں
جوڑ کتگیں در پے است ات آنہی تو کا اوڈیسنس نے بازیں نیزہ ہے ایرات۔ ٹیلیما کسا اتینہ نے نیزہ
اوں ہمو دا ایرکت۔ پدا نقش و نگاریں کرسی یے سرا پوشے پیچ کت او دیوی نادینت و آنہی پادانی دیم
کسانیں کو کہ یے ایرکت۔ وتی و استا آنہی جو انیں کرسی یے آورت۔ آنہی ہمیشہ کسا اتینہ چہ واستارانی
مچیا یک کز نادینتگ ات کہ چومہ بیت آنہی مہمان کو کار و جگا ہاں دلرنج بہ بیت او چوشیں بے سریں
دیوانے نندگا آنہی دل و ردامنیت۔ ایشیا ابید آ چرے درامدیں مہماناوتی پتہ با تا جست
و پرساد لما نگ ات۔

ہما دانا مولدے آسہرے براہداریں جگے آ پاد کت و آورت و نگرہ نے ترشت نے تو کا

آنہی دستِ ششست انت۔ پدا در پشوکیں میزے آورت اود یما ایرکت۔ اومولدا۔ ہرچی کہ است ات۔ نان و دگہ و شیں و راک۔ رُپت و آورت۔ گوشت والہ آگوشت ے وڑوٹیں پلٹ در چت، کاشیاں کت و آورت۔ ورگ آنہی میزہ سرا ایر اتنت۔ زڑیں کدہ کشا ایر کتت، ساقیا بار یا سرا آشراب مان ریتک انت۔

نوں و استار پہ ٹہل و شان تو کا اتکت اولینا ایریں کرسیانی سرانشت انت۔ ہاسیں نوکراں آہانی دستِ ششست انت۔ مولداں آہانی دیما ایریں تچانی تو کا نان مان کت اور ناہیں گلاماں کدہ شرابہ کتت۔ چرے نعمتاں سیر لاپ بوگا پدا آہانا چ و سہبت ے ہیلا گور جت پرچا کہ ناچ و سہبتا ابید دعوتے و شی نیم بُدگ بیت۔ یک گلامے آشریں برلپ ے زرت و پہلوان میمنس کہ آنہاں پہ زور و تی ہذمتکارے جوڑتنگ ات۔ آنہیا و شیں سوتے الہان کت، تہ ٹیلیما کس جہل بوت و اتینہ ے بلوت کت: ”من امیت کشیں کہ منی تچکیں ہبراں تو دلانارے۔ اے مردم دگرے مال و دولہ ورگ و عیش کنگا انت؛ ایشاں ساز و سوتا ابید دگہ بچ کارے سچ نہ جنت۔ اگاں اسلی مالک بیت او ایثانی دیما بس لگت بہ بیت تہ اے درست پادوت تچت اورنت۔ بلے آباریں چونیں قضایے آگپتگ۔ آنہی ہڈ و کنگھ دُور باریں کجام ماکا ہورے سرا کپتگ و سڑگا انت یا بلکیں دریا آکپتگ انت اوچول اش اے دیم و آدیما لیٹ دینت۔ دنیاے بچ مردم اے گپانہ جنت اومار اتسلانہ دنت کہ آ پدا و اتر کیت۔ آدگہ و ہدے ات کہ ما آنہی و اتری ے امیت کش اتگ ات۔ ہیر، تو منا و تی با بتا بکش گوں۔ تو کئے اوچ کجا پیدا ک ے؟۔ اوز رواناں مردم پیدا دگا اتک نہ کت، باریں بکش تو چونیں بوجی اے آسوار بوتگ و اتنگ ے؟۔ آ بوجی کئی انت او آہانی ادا آگ ے سبب چی انت؟ ہو، دگہ یک گپے انگت است!۔ آیا چد و پیسہ تو ادا اتنگ ے؟۔ چوش بوت کت پرچا کہ منی پت ہنچو سیلانی ے بوتگ و ہنچو مہمان حلے اوں بوتگ۔“

اتینہا پسودات: ”من درستیں گپاں جنیں۔ من زانند ہیں شہر آتخیا لس ے مردم و دریائی سفرے شوقی این تانوسیا نی سرداروں۔ منی نام مہنیزنت۔ من و تی بوجی ے سرا، کاردارانی ہمرانیا، لنجیں دریا آگوشتگ و اتا کا آاتنگوں۔ ما و تی بوجیا آسن لڈ اتنگ و روگایں اورادہ ہمیش انت کہ

دور تمیہ ے بند نارودے بدلا ایثانی سودا آ بچناں۔ منی بوجی مینگا چہ دور نیونے جنگلہ نزیکا رہنترے ہورا نگرنت۔ منیگ و شے کولانی نیامادیریکیں سنگتی اونز کی ے است انت۔ اگاں باورنہ کنت گڑا پیریں سردار لائر تینسا جسٹ بکن۔ من اشنگک مرچاں آنہیا شہرے جندیلہ دانگ او یک پیرز الے گوما، ایوک و تہنا و تی ڈگارانی سرا کپتگ کار کنت اور وچاں تیلانک دیگا انت؛ و ہدے آوتی کوہی انگورانی باگئے تر و تابا دمبارت تہ ہما پیرزال آنہی ورگ چر گئے بند و بستہ کت۔ منی ادا آگئے سبب ہمیش انت کہ من ہے ہرا اشنگک ات کہ آ، بزاں تی پت ہمدالوگا انت۔ چو و دیوتا ہاں تیکدل و خانواد ہیں اوڈیسنس ے دل تنگ لگئے حد تو ام کنگ انت بلے من پکانیا کشیں کہ آنہ مرگ، دنیاے ہر کجام گنڈا انت۔ بلے انگت زندگ انت۔ منی دل جنت کہ آدور دریا ے تو کا یک زروانے آنہیں دژ منانی دستا کپتگ کہ آ جنگلی انت او ہے جنگلیاں آ زورانسری داشنگک۔ بچار! من ماسگ بندوک یا پال جنے نہ اوں کہ دیم ے ہبراں بزا نیں بلے یک گپے ے گوندو آدیں کہ اے ہبر دیوتا ہاں منی دلا نادیتنگ او آ راست بیت: تی پت اگاں آسن ے سائکلاں گوں بستگ، بلے نوں آداں دیراں چہ و تی ماکا دور او گستا نہ بیت۔ چر آنہیا دلا مہ شود، آلم چہ قیدا آجو بیت۔ آدائم در اتنگ۔ بلے تو بکش تو پکانیا اوڈیسنس ے چک ے؟۔ تو زوت رستگ و مزن ے!۔ تی رنگ و دانگ و تی ڈولداریں چم پورہ تی پت ے جندیتگ انت۔ شہانچو ہمرنگ ے کہ مردم رد کپیت و ہاس منی وڑیں مردم کہ مدام اوڈیسنس ے کراشنگک او اتنگ۔ بلے اے ہما و ہدے گپ انت کہ آراگوسی سردارانی بچیکاز منیں بوجیاں سوار بوتگ وڑاے آشنگک انت۔ آروچا بگرداں روج مرچی، پداما یک دومی نہ دیتگ۔“

ٹیلیما کسا دلاھیال کت و پسودات: ”واجہ، من اوں تچکیں گپاں کنیں۔ منی مات گشیت من اوڈیسنس ے چک اوں بلے اگاں منا جسٹ کئے تہ من بچ گشت نہ کنیں۔ اگلہ مندیں چک ہما انت پتا پچاہ بیاریت۔ دریکتیں من انجیں مردے ے چک بوتینوں کہ آنہی و تی پیری، ماکا اولوگا بگواز پینیں۔ تی جسٹ ے پسو امن ہے گشت کنیں کہ من اوڈیسنس ے چک اوں، ہما اوڈیسنس کہ بے تالہی آوتی مٹ و ت انت۔“

دیویا گشت: ”ہرچ گپے بلے من اے گپانہ منیں کہ تی وڑیں ورنہ ہے ے اوپنے لوطی

وڑیں ماتے لوگئے باندا کوراس بیت۔ بلے من ترا دگہ جسے کنیں۔ اے دعوت پر چا لوگا انت۔ اشیا گول تئی نزیکی جی انت او اے مردم چونین انت؟۔ اے آوڑیں دعوتے نہ انت کہ بہر زور وک وتی جندے ورگاں کارنت گول۔ اے زاناں آروسی دعوتے! ہر چیز انت، بلے اے مہمان تئی ماڑیا پلش کونگا انت او ہر خانوادہ ہیں مردم چہ ایشانی کار پداں نفرت کنت۔“

ٹیلیما کسا پسو دات: ”واجہ، ادا ہرچی کہ بوگا انت پریشی خا ترا دل تیر کہ بوگ لوٹیت۔ یک و ہدے اوڈیسنس، کہ انوں تو ہا نہی نام گپت، منے کرا بوگ او ما و شہال و شر پدا ریں کہولانی تو کا ہساب بوٹگاں۔ بلے رندا دیوتا ہانی نیت بدل ات، آہانی ارادہ ترسگی بوتنت۔ اوڈیسنس نے گوما ہرچی کنگ اش چو کسی گوما ہجر نہ کنگ اش۔ آنہاں آہنی جندگار کت۔ اگاں آوتی سنگتانی پیجیگا ٹرائے نے جگا جگ بوٹیں یا جگ نے ہلاسی آپ وتی سنگتانی دیما بہ مرتیں تہ ما چو گہت وارمانی نہ بوٹگ اتاں؛ جی آکے اے وڑا دستیں اخائی یکجا کہ بوٹگ اتنت او آہنی قبر باردا تگ ات او آہنی چک و پسائندگاں پت نے نامداری و وزن شانی پشید یارس اتگ ات۔ آپما مرنگ۔ غم و دردا ابید آنہیا منا چھی نہ دا تگ۔ اونئی پریشانی ورنجانی سبب تہنا اے گپ نہ انت، دیوتا ہاں منادگہ بازیں مصیبت و جبالے سرا دا تگ۔ ڈو پیچیم، ساعے، جنگلاں انگر کنگیں زا کینٹس وسیہ ڈلیں اتا کا۔ چہ اے زروانانی سرداراں کجام سردار انت کہ منی ماتا گول آرو سادما تگ و منی جاندا دے بربادی نے پٹھنا نہ کپتگ انت؟۔ ماتے حال ایش انت کہ پدا آرو سنے ہبر آنہیا تب نہ بیت، بلے نہ شری نے سرا لئاں کنت نیکہ ہو کنت۔ اے نیاما اے عاشق منی جاندا اورگ و ہلاسی کنگے کارا مشکول انت۔ اے اوست پر کنگی نہ انت چہ بھر وسہ منی جندامہ کشت۔“

اینہا دلپدردی و زہر شانی درشان کت: ”لانت پشت انت!۔ اے بے ہیائیں ٹولی نے سرورہ کنگ نے و استا باید انت تئی پت و اثر بیا کیں۔ و ہدے من اولی رندا آدی تگ ات تہ آنہیا مئے لوگا شراب وار تگ ات۔ زڑے بتگ ات، دوئیں دستاں نیز ہے دستاں اوڑگا ات۔ آوتی برنج نے تیراں زہرے آپ دیگ لوٹگا ات اوز ہرے شوہا ز ایفرا آ، مر مرئس نے چک ایلیں نے کرا شگ ات۔ بلے ایلیں نیکو کاریں مردے ات او آہنی مکک یے نہ کنگ ات۔ چہ ایفرا آئے

لوگا اتک۔ منی پتا، آچو دیدگاں دوست ات۔ منی پتا آنہیا راز ہر دات۔ اگاں ہما اوڈیسنس، ہمارنگا، ماڑی دپا بیت بوشتیت تہ اے واستارانی گار کنگا دیر نہ لگیت و شاد ہے بدلا ہبر موٹکا کیت سر بیت۔ بلے اے ہبر دیوتا ہانی دستا انت او آشر تر زانت کہ اوڈیسنس و اتر کیت اے مردماں سزادنت یا نہ دنت۔ بلے من ترا گشیں، ہر کجام وڑ بیت بلے اے واستاراں چہ وتی سرا چٹین۔ منی گپا تو شری سرا گوش بدار۔ سہمی درتیں سردارانی دیوان و جر گہے بکن او دیوتا ہاں وتی شاہد بکن و گشتا کنگے تو کا واستاراں یکش کہ وتی لوگاں برو ات۔ اگاں تئی ماتا دگہ آرو سے دلا انت تہ آنہیا وتی پت و ماتانی لوگا دیم بدے۔ آنہی پت ہر گاریں مردے۔ اے جنک آنہیا سک دوست انت۔ آالکا ہیں جہازے دنت نے او آروسہ دعوتے بند و بستاوت کنت۔ وتی زانتہ ہسابا من پتہ تو شریں گپے جت او امیت کشیں کہ تو منی گپاں زورے۔ وتی شر تریں بوجیا گول پیست ناہدا آ، بزور ایگلو آنگو بہ تر و جست بکن کہ تئی پت نے نیایگے سبب جی انت۔ بوت کنت کسے ترا حال بدنت یا ہما گپ کہ دیوتا اش و ت با زاراں شگ کنت، ہما گپاں بشکن نے۔ پیسرا پیلو سا برو او شر پمند نیسٹرا جست پرس بکن و چہ اودا اسپارٹا آمینے لیس نے کرا برو پر چا کہ جگا ہنچو اخائی و اترا تگ آچہ درستاں رندا تگ۔ اگاں ترا حال گپت کہ اوڈیسنس اول زندگ انت او و اترا آیکا دلما تگ انت تہ تو صبر و او پار بکن۔ انچو سالادار کنگ اگاں دگہ سالا و دار ابگوزیت پریشیا نچ نہ بیت۔ اگاں آنہی مر گئے حال اشکت تہ زوت و اثر بو، آنہی قبر اش بکن و قبر و کسار تے تو امیں کاراں پد ماتا کیے آگول آروس بدے۔ چہ اے درتیں کاراں گیش نے گڑاے ٹولی آک تئی لوگا جا گہ اش کنگ، ایشاں در کنگا تو جیلے بہ ساز۔ آنہاں پزورانسری در کن نے یا ہنر وہیلہ نے سرا، ہرچ وڑ کنگے بکن! تو نوں چلے نئے۔ چھی گپ جن۔ تو نہ اشکگ کہ شہر ادگ او رسٹیز اوتی پت نے کشندہ، دعا بازیں اگتستا چہ ہیر گپتگ و دنیا آ نام در آور تگ۔ منی دوست، ترا دیست کہ تو چوڑستگ و وزن نے، منی دلا گر کے جت۔ دلاوریا تو او رسٹیزے مٹ ہو دا کنگہ آو کیں و ہدے مردم تئی ناما گیر بیار انت۔ اچا، نوں من وتی بوجی ہمگا رویں۔ منی سنگتاں و دارا دمرنگ۔ نوں تو بزان وتی کار بزان۔ منی سو جاں الم بزور۔“

ٹیلیما کسا پسو دات: ”واجہ، انچو کہ پت یے چکا سوچ دنت تو ہے وڑ منا سر و سوچ کت۔“

من تئی سر و سوجاں بجر بے پال نہ کنیں۔ من زانیں کہ تو اشتاپی نے بے کے مہتل بو۔ دانکہ تئی جانہ شوگک نے انتزاما کنناں۔ جانہ شوگک تئی ژندی درکیت و بوجی کراروگک نے سفر و ش تربیت۔ ایشیا ابید چہ منی نیماگ یک گران بہاؤ و دلداریں ٹیکئی یے، کہ آنزیکیں مہماناں دیکئے لائق بہ بیت، پہ یا تگارے بہ برگوں۔“

دیویا گشت: ”اناں، من اشتاپی اوں، منازیا دہ مجبور کن۔ واتریا کہ چہ ادا گوزیں گڑا تئی ٹیکئی آدست گریں۔ شترین یے پت و پچار آنہی نے عوضا ترا جوا نہیں سوگاتے دئیں۔“

گوں ہے ہرا اُمر گے بوت و بال کنناں بانے ٹنگے آدر اتک وشت، ٹیلیما کسا و تارا دلا ورمزن مردیں اوڈیسنس نے واستا گیشتر پگر مند مارات۔ اے مٹ و بدلی آ آوانگ کت نوں آنہیا زانت کہ من آزمانی شخصے آگوں گیا بوتگوں۔

ورنائیں شہزادگ پدا و استارانی مجلسا ہوار بوت۔ آدرست ہاموش نشنگ انتنت و چہ گشند ہا اے کسہا گوشدارگا انتنت کہ اخائی، چہ ٹرائے آچوں و اترا تلگک انتنت او اتینہ نے سببا چونیں چونیں تباہی و مصیبتانی دیماں بوتگ انت۔ اے کسہ ایکاریئیں نے ہداریں جنک پینے لوپی نے گوشاں کپت تہ آگوں دو ہما ہاپدیا نکاں گران بوت و جہلا اتک۔ واستارانی کرے رسگا پدا آنہیا گشانا گوما دیم گپت و شاہگانیں دالانا پادگے نے کراوشتاں دوئیں وفاداریں ہما ہے اے کش و آ کشاوشتا انت۔ پدا گریٹ و گشند ہارا گوشنتی:

”دیمینس! ترا انسان و دیوتا ہانی با بتا شترانی نیشنگیں بازیں کسہ و آیتے یات انت۔ چہ ہما کسہاں یکے بیمار و مردماں یلن کہ آرامہ سرا شراب و رنت۔ اے سوتا یلن کہ ناتوام انت۔ اے سوت مردمے دلاگون جنت وز ہیریگ کنت۔ اے منی دلے پٹاں کد بنیت۔ اے تباہ و برباد کنوئیں سفرا، چہ من گیشتر کئے تاواں بارکنگ! نوں من اوں و ہما مردے یات و ترانگ انت، کہ لوگ واجہانی تو کا درستاں شتر و ملک نے گنڈ گنڈ انا مدارنت، و شپ روج پمانیا گریوگ انت۔“

بلے ٹیلیما کسا پینے لوپی نے گپ گوشدارگا نہ اشت۔ آنہیا گشت: ”منی مات، مے نمک واریں گشند ہارز انت کہ ہروڑ دے کشتیت ہما وڑا سوت بخت او مے دلاں و ش بکت۔ پرے ہرا

دگہ دلرنجی یے نہ لوئیت۔ ہرچی کہ بوتگ آہانی تو کا شترانی دست مان نہ انت۔ اے زیوس نے دستا انت کہ مے وڑیں ہذمت کاریں انسانانی سرا ہما وڑا دے کشتیت، ہما وڑلم و زورا کی بکت۔ اگاں فیئیس ڈانائی آنی تباہی نے دردناکیں کسہا کاریت تہ ما آنہیا دورہ کشت ات نہ کنناں۔ گوشدارو کاں نوکیں سوت گیشتر و ش بنت۔ تو اوں دلا سنگے پر بدے او گوش بدار۔ ہما مردماں کہ چہ ٹرائے آواتری نصیب نہ بوت، آ بازنت؛ تہنا اوڈیسنس نہ انت۔ شتر انت کہ تو لوگا برو اووتی کارگے دیمابہ نند۔ نوکراں حکم بدے بلے ہر کس وتی کاراگوں دلگوش بیت۔ گپ و دیوان مردین او ہاس منی کار نت پرچا کہ اے لوگے مستر و کستر من اوں۔“

پینے لوپی ہیران بوت بلے چکے دانایا سکا اثر مند بوت او دوئیں ہما ہے زرتنت و برزا شت۔ او داوتی دوستی ایں، مرد، اوڈیسنس نے یا تانت و گریٹ دے دانکہ اتینا و اب گیتک۔

جہلا تہاریں دالانا و استاراں کو کار و جگا کنگ ات چہ آ نہاں ہر یکے نے واہگ ات کہ آ پینے لوپی نے گوما پت و و اب بکت۔ ٹیلیما خسا آتوار جت انت و گشت کہ مرد مے وڑا ہے:

”واجہاں! کمون بکن ات، حد آدیم آپ درکیت۔ یک نی مے ماتے واستاری ہیر، او دوئی نیماگ چوشیں کپتگیں گپ! انوں مار با بندت کہ بہ ننداں ورگ بوراں و کو کار مکناں پرچا کہ مردم ہاموش بیت تہ دیوتا ہانی گفانی وڑاوش گفیں گشند ہے سوتانی گوشدارگا ابید دگہ و شتریں گپ نیست۔ بلے منی سوج ایش انت شمار دست سہی دیوان و جرگہا بیات دانکہ من شمار رسم دینا اے گیا گشت بکنیں کہ شمار یا در بیات۔ چداں درات و ہر جا کہ شمنے دل لوئیت بروات و دعوت و مرا گش بکن نے۔ یک و دوئی نے مہمان بہ بے وتی مالان بوراں۔ اگاں شمنے دلا دگرے مال نے ورگ و شتر انت تہ انچو بکن نے، ہر کسی دست رسیت ہما وڑ بکت۔ من ابدما نیں دیوتا ہانی کرا دعا کنیں کہ انچیں روچے ہیاہات کہ من شمار درستاں ہما بگشیں و منا جست کونکے جند مبات۔“

اے گپانی اشکنگ پدا و استار و ننان گد رو شگا لگ انتنت۔ پہ ہے ہیرا ہیران انتنت کہ ٹیلیما خسا چوں دل کنگ و چوشیں گپا انت۔ آخر آئینو کس پادا اتک و گوشنتی: ”انچو گمان بیت کہ دیوی ترا دل بڈی دیگا انت۔ اے وڑا کہ گپا انت، چوشیں گپ ہما ہاں گشگ گوں۔ اے زروائے ہا کی ترا چہ

پت و پیر کا رس اتگ بلے دیوتا انچو بکنٹ کہ تر اادے ہا کمی نصیبا مبات‘۔

ٹیلیما کسا اوں ترند ترند اپسودات: ”آٹھیوئس، اگاں زیوسے رزا بوت تہ من اے اگد ہا پہ وٹی زوریں۔ منی دلا بادشاہی ہرا میں ہبرے نہ انت۔ لوگ نے دولت لوگ والہانی جندے اختیار و مستری نے تو کا گیشی شریں ہبرے۔ بلے اخانیانی تو کا شہزادگانی کمی نہ انت۔ اتا کا آباریں چنچو پیر و ورناست کہ آہانی رگانی تو کا شاہی ہون مان۔ اوڈیسئس مرنگ و یکے الم آہی نے پشپد بیت۔ بلے من قول کنگ کہ کم چہ کم وتی لوگ و ہما گلامانی کہ منی پت جنگ کنگ و پچن آورنگ انت، آ درستانی مالک اوں و مالک ہیں۔“

اے رندی یوریماس ابن پولپسا آہی پسودات: ”اے پسلسہا دیوتا کت کنت کہ منے اے زروان اتا کاے دیتزے بادشاہ کئے بیت بلے تو بے شک وتی جائدادے مستر بو، وتی لوگ نے سراہا کمی بکن۔ دانکہ اتا کا ایک مردے آساہ مان کسے نے مجال نہ انت کہ تئی جائداد ابدیں چھے آ پچار بیت۔ بلے دوست، وتی مہمانے باہتا مارا لگش گوں۔ آچہ کجا اتنگ ات اوچہ تو مے ات؟ آہی جند کجام ملک بیگ انت؟ پہ کارے آ اتا کا آسر کیتی اتنگ یا تئی پت نے واتری نے ہالے آورنگ؟ وتی جاگہا پادا ہگا گوں انچو گار بوت کہ مارا دست او دروتے نے موہ نہ رس ات۔ من الم سک وش بوتگ اتوں اگاں آہیا گوں دچار بہ کپتیوں پرچا کہ شکل و سورتا آہا کمیں مردے وڑا ات۔“

ٹیلیما کسا آہی پسوچوش دات: ”یوریماس، ہبرنوں پگا انت کہ منی پت واتر نیت۔ ہمیشکہ من بازاری انچائیں گپاں گوش نہ داریں۔ مناز ملیآنی لائق آگوں ہب نیست بلے کہ منی مات سروسون گر کہ ہاترا آہا لونا نمینیت۔ مہمانہ باہتا گپ ایش انت کہ آتافوسے مردم انت، منی پت نے کو نہیں واجکار و دریائی سفرے شوقی این تافوسیانی سردارنت۔ آہی نام مٹیزنت و اگلہ مندیں انخیا کس آہی پت بوتگ۔“ آہیا وتی مہمانے پچار کت کہ آہی بابت سدک ات کہ آزمانی شخصے۔

پداداں تہاری نے مانشا نگا آناچ و سھبنا مشکول بوتنت۔ شپ بوت بلے آہانی دیوانا ہلاسی

ے نام نزانت۔ آخر آ پادا تک وشپ نے گوازیگا وتی لوگاں شت انت۔ ٹیلیما کس پگرے آ کپتگ ات او پادا تک وتی وپسگ نے جاگہا شت۔ آہی وپسگ نے جاگہ پیروگا ہا انچیں برزیں جاگہے ات کہ چہ اودا ہر نیگ گندگ بوت۔ آہی مولد یوریکلیا آ، موم بتی یے دستاات وداں بانا سرے کت۔ یوریکلیا، اوپس ابن پئی سینور نے چک ات۔ دیریکلیں گپے و ہدے آ کسان بوتگ، لائر تیساپست کانیکرے دیما ہما زرتگ ات۔ وتی لوگبا کئے ترسا آہیا ہجر یوریکلیا نے گوما و پت و واب نہ کنگ ات، بلے وتی وفاداریں لوگبا تک نے وڑا آہیا راعزت و شرپے داتگ۔ ہماہیا لائر تیس نے نماسگ ٹیلیما کس رو دیننگ ات، چہ درستیں نوکرو چا کراں چہ گیشتر ہماہیا دوست تر ات ونوں ہماہیا موم بتی گون ات و بانے راہا پیش داران ات۔

ٹیلیما کسا وتی بانے دپ چچ کت تھت نے سرانشت و وتی پشک درکت و پیریں مولد نے دستادات، آہیا پشک دوتل کت و ہمائی سرو نادر تک؛ پداچہ بانا درات و و باؤنے دپ نگر ہئے کڑیانی گوما بست وشپ بند کت۔ ٹیلیما کس سھیں شپا پڑمی کمبل نے تلا و پت و ہما سفرے باہتا جیر ات نے کہ آہی باہتا اتینہا سروسون کنگ ات۔

نیست ات۔ وتی بیکو اوہیں چکے ترانگا ار سے شل ات اوچیے دیما ترانے کت:

”ملکی مردماں، منی گپاں گوش بدارات! ورنائیں اوڈیسنسے روگا پداولی رندان
کہ جرگے بوگا انت او ما ادا یکجا گے ایس۔ انوں ادا مارا کے آلونا بینگ؟ ورنہے آیا کما شے
آ؟ انا گتا چہ گپے بوتگ کہ آنہیا اے دیوان تمینگ؟ بلکیس مئے فوجے واتری ہالا گتگ و مارا حال
دیگ لوٹیت؛ اگاں ناں دگہ السی جیڑ ہے است کہ آگپ وترانے آدلمانگ انت۔ گپ ہرچی انت
، بلے من گشیں آ مردے او مردی کارے کتگ اے! مئے دعا ونیک گوں ہمانہیا گون انت۔ زیوس
آنہی ہیرا بکت“۔

اے وشیں گپانی اشکنگ پڈیلیما کسے دل ڈڈ بوت۔ آپہ گپا مہتل ات او پادا تک مچی
ئے تو کاشت واوشنت۔ گپ وترانا بلدیں، پی سینورا گشتا تک دیو کئے عصا آنہی دستادات۔ ٹیلیما
خسادیم گوں کما شیں اگپتینسا کت اوگشت:

شر پداریں واجہ! من ترا درستیں ہالاں دئیں۔ اے جرگے لونا یونو کا پچاہ آرگئے واستا
ترا گیشیں جہکا نسری یے نہ لوٹیت۔ اے منی کارانت۔ منا انچیں سکی یے آگپتگ کہ من زانیں
اوس۔ منافوجے واتری یے بیچ پداوسو جے آنہ گتگ۔ اگاں سر پد بوتیوں تیشارا درستاناں حال
داتگ ات۔ منادگہ السی جیڑہ و خجالے پد رکنگ نے اوں ارادہ نیست، من وتی ہما ذاتی جیڑہ یا ہما
مصیبتانی گپا کنگ لوٹیں کہ مئے سرا کپتگ انت۔ ہے یکیں غم بس ات کہ منی پت، کہ روچے شمنے
درستانی بادشاہ بوتگ او درستے چو چکا دوست داتگ انت، مارا یلہ نے دات و شت۔ ایشیا بل
او آنہیا بگر، منا یک انچیں خجال و شتے سرا کپتگ کہ بوت کت اے منی لوگا ویرندان بکت و منا چہ
پادے شلووارا بہر بنیت او چنڈے نانا چمدار بکت۔ مفت وارانے یک بلا ہیں ٹولی یے مفت ونا حق
منی ماتے پد کپتگ۔ اے واستار، درست شمارد رانی چک و او بادگ انت۔ ایشاں انچو ہمت نیست
کہ منی نانا تے ایکا ریسنے لوگا بروانت دانکہ آچر آنہاں یکے دوست بکت و گومایا آروس نے
گپا بہ ٹہنیت۔ ہمیشکہ اے واستار شپ روج مئے لوگا چپ اتگ انت۔ ہر ودا تو گندے کہ مئے
گوک، پس و گرانڈ کشگ وورگ بوگا انت، دعوتے سرا دعوت انت، مئے جوانیں شراب نوشگ بوگا

دومی کتاب

گلاب دروشمیں روج بگا ٹیلیما کس پادا تک وشت۔ آنہیا وتی گد گورا کتت،
جو ہر داریں زہم سربینا بست، سواسے، پادا کتت و دیوتا ہے دروشاچہ بانا دراتک۔ ڈنئے دراہا گوں
گلامے تو ار کتت کہ منی ملکی مردمانی جرگہ یے یکن ات۔ بازار ڈہل و ڈومب بوت و مردماں مچ
بوگا دیر نہ جت۔ و ہدے درستیں مردم اتکت و دیوان سرجم بوت تہ ٹیلیما کسا برنج نے نیزہ دستا کت
و دوتازی ایس کچک زرت و مچی نیگار ہادگ بوت۔ اتینہا آنہیا رانچیں حسن یے داتگ ات و ہدے آ
مچی جا گہا سر بوت تہ مہلوک چارگ نے سیر نہ بوت۔ کما شاں آنہی گوزگئے واستاراہ چک کت و آ
شت وتی پت نے جا گہا شت۔

درستاں پیسریک پیر و عا جز بلے دانائیں سردارے گشتا نکہ واستا پادا تک اوشتات آنہی
نام اگپتینس ات۔ ہے نام پر آنہیا جوان ات پرچا کہ آنہی سپا ہیکیں چک انٹینس، بادشاہ اوڈیسنس
ئے چجیرگا مزنیں بوجیاں سوار بوتگ ات و اسپانی شہر ایلٹاشگ ات۔ ہے انٹینس یک چم و خوشی ایس
دیہہا وتی غارے تو کا گڈی رندا اوڈیسنس نے سکتا ناپروش دیگئے و ہد اپکت اتگ ات۔ چو و
اگپتینسا دگہ سے مردیں چک است ات چریشاں دو وتی پت و پیر کی ڈگارانی سرا کارے مشکول ات۔
اوسہی چک ایورنوس، واستارانی تو کا ہوار ات بلے اگپتینسا رادام انٹینس گیر اتک۔ آنہی درداں دوا

انت۔ اے بھیر پھ بے انانی ہم ترانگا نہ کپ انت کہ آخر اے کئی دولت انت کہ چو ببا دیگ بوگا انت۔ اسلین گپ ہمیش انت کہ انوں لوگا اوڈیسنس ے وڑیں مردے نیست کہ مارا چرے گزہا بہ رگیبت۔ پشت کپتگیں ما، اوٹاشری سرا سر پدے کہ مئے بردستاں چوشیں ہور مان نیست و مئے کوشت مئے جندے بے وسی ے رازا پاشک کنت۔ بلے پدا ہم اگاں وتی رکیگ منی وسی کارے بوتیں تہ من پادا، پادے سرانہ کنگ ات ونہ نشگ اتوں۔ من راست گشیں ایثانی کار پدنوں سگ ے حد اگوستگ انت۔ منی دولتا چو کہ بابیگا انت اے کار چم جہلی اوگڈی سمسر انت۔ ہشکیں ہٹ وپٹا کار شر نہ بنت۔ اگاں اے چم جہلی و بے رہداری برجہا بمنیت تہ ماکش و کرے ملاں نام و دپ باں۔ کے پھ دیوتا ہاں پچارات! شمارا زاناں اے گناہانی جسست و پرس ے ترس نیست؟ منی سنگتاں، من اوپسی زیوس و بنی آدمانی جرگہانی لوٹا نیوک و آسر کنوکیں تہمس دیوی ے ناما گریں اوگوں شمارا بندی کنیں کہ منا پہل کن ات او منابین ات کہ وتی غماں گار وھیداں اوژناگ ہیں۔ اے دگہ گپے کتی دلامنی خانواد ہیں پتا کہ شے سپاہیگانی کماندار بوگ آہانی گوما زالمی اوترندی یے کنگ و ہے رنگا ترندی ے گوما چہ منابیر ے گرگ ے ہاترا اے مفت واراں ولڈی دیگا ات۔ اگاں منی مال و دولت و دولت دست و شمار وال بوتیناں تہ باکے نیست ات پرچا کہ چہ شہا بد لئے گرگ چوگران نہ انت۔ مادہ پھ سہا شہر پرترا تاں او ہنچو طلب کنگ ات کہ شہا بزار بوگ ات او ہر چیز ے ملام پرتنگ ات۔ بلے شے انوگیں بے کما ریا منا انچو پرتنگ کہ آکسہ نہ بیت۔“

گشتا نکلے پچیرگا آ زہر اہڑ بو ان ات او انچو کہ آنہیا گشتا نک سرجم کت ار سے درانتک انت او دست ے عصا ہے زمینہ سرا جگل دات۔ درست پر آنہیا بش بش ورگا انتت یکے آہمت نہ کت کہ ٹیلیما کسا گوں ترندی پھو بدنت۔ ہاموشی یے آمانشاںت۔ انٹیوکس ے پھو اگوں ہاموشی پرشت:

”شاباش، ٹیلیما کس! تو گشتا نکلے دات یا زہر شانت!۔ چو پرچا تو مارا ہجالت کئے اودرتیں ہبراں مئے سرالڈگ لوٹ ے؟۔ تو بدگمان ے۔ ما و استارگشاں: ’ما بے گناہیں‘۔ گناہگار وتی ماتے جندنت پڑیں دنیا آ آ نہی مکرو ہنرانی مت نیست۔ گوشاں ہدار، سے سال پرتانت، سے

ناں چار سال گیش شر ترانت، کہ آنہیا مارا درستا ناں شش و پچا و درانگ۔ یکے ایش کہ مارا دلما نکلے کنگ، دومی ایش کہ چیر و کائی ہر یکے اکھ و کاسدی کنت وانچیں قول دنت کہ آنہاں سزینگ ے ارادے ہم نیست۔ آنہی دگہ ٹکی یے گیا کنیں۔ آنہیا لوگہ تو کا کارگے سمہبت او یک جوانیں چادرے ے گوگپے بندت کت او مارا گشت کہ بادشاہ اوڈیسنس ے مرگا پدشا منی و استارے۔ اگاں شمارا دستیں شہزادگ دلابدارات و صبر بکن ات منا اے چادرے گوگپے ے موہا بدیبت تہ من شے منتوار ہیں۔ اگاں ناں من ہرچی کہ گوپنگ آپہ پٹ بنت۔ اے شر پمندیں لائرتیں ے کفن انت۔ من نہ لوٹیں کہ مردم کشیں مرگ آنہیا ماتر بکت تہ منی ملکنے زابلولاں اے شانگان جنگ ے موہ برسیت کہ آنہیا کفن نصیب نہ بوت۔ آنہیا وڑ وڑیں گپ ٹہبت۔ ما و خانواد ہیں مردماں، ما آنہی گپ زرت۔ آسرا ایش بوت کہ آنہیا سچیں روچا نشت و چادر گوپت او شپا چرا گئے دیمانشت و روچے گوپنگیں چادر پرتیک۔ سے سال آنہیا ہے رپکے سرا مارا پھ کلاگ داشت۔ چارمی سال بندت بوت او آسربوگی ات کہ آنہی یک مولدے آ کہ آدرستیں رازاں سر پدات، بی بی ے راز پاشک کت۔ یک شپے ما آنہیا اے جوانیں چادرے پرتسچگا گپت او ناکا میں دلے آنہیا چادر گوپت او سرجم کت۔

”پہیکہ، ٹیلیما کس! منی واہگ انت کہ تو اوایدگہ نشکیں مردم، و استارانی اے پھو اشری سرا گوش ہدارات۔ تو پینے لو پیا بیر کئے لوگا دیم بدے او ہما مردم، کہ آنہی پتا دوست بہ بیت، گوما یا آروس بدنتے۔ سکین زانتکاری، دستکار یا بلدی او کارے کشگا ہو آری، اے درستیں لائق آنہیا راتینہا بخش اتگ انت۔ بلے آنہی او ستا بایدنت مئے وڑیں ورنہاں آگیشتر مہ چکاسیت۔ من اے گیا منیں اے درستیں شریانی سببا کسہ او داستانانی تو کا آنہی مت و درور نیست۔ گوٹکیں و ہدے اخانی شرننگانی تو کا چوشکہ ٹیرو، الکمینہ آنہی او کمان میانیں مکینی بوگ انت، یکے اوں چو آنہیا گپ زانتے نہ بوگ، بلے انوں آنہیا وتی دانائی شریں وڑے ے کار نہ بستگ۔ آنہیا اے کارے دستا پتا ہگ شر نہ کنگ و من تراسد کیا گوما گشیں دانکہ آ اے کارا یلہ مہ دنت ما و استار یکے چہ ادا پادہبت و نہر و ت۔ و داتم ہمداداراں او تھی مال و دولتوں وراں۔ بوت کنت ہے مکروہیلہانی سببائی ماتا نام

درآورتگ بلے تو زانئے کہ اے نامداری ئے تو چچو قیمت پُر کتگ۔ پمیشک من پدا عرض کنیں دانکھ آ
یک ملکی مردے گوما آروس مہ کنت، مانہ وتی لوگاں واتر رواں اونیکہ چتئی لوگا درکاہاں اودگہ دیے
رداں۔“

زانتکار اور ناہیں شہزادگا پسو دات: ”اے بوتگیں گپے کہ انجیں وہدے آ کہ زانگ نہ
بیت منی پت مرتگ یازندگ انت یادوریں ملکے آ انت، من وتی ہے ماتا لوگا درکنیں کہ آنہیا مناودی
کتگ اورودیتگ۔ من اگاں آنہیا پیر کئے لوگا دیم بدیں تہ منا ایکارینسا راجی، چہ دیگ نہ کپیت۔
آنہی پت چہ من بیر گپت تہ پدا یوتاہانی باری کیت۔ لوگا چہ درکنگ مات منا دنیا ئے بد دعاہاں دنت او
دیوتا بدیں ارواہاں منی سرادینت۔ اومستیں گپ ایش انت کہ منی جندے ملکی مردم منا پرت ولانت
کنت۔ پمیشک چہ من اے کارے ایتمہ کش ات۔ اگاں شمارا آپ مان تہ منی ماڈیادرات۔ چہ ادا
درات اوہر جاہے کہ شمنے دل کشیت، برو ات دعوت اوچرا گڑا بکن ات۔ وتی مال او دولتا بور
ات۔ اواگاں شمنے دلا دگرے مال ئے ورگ وش ترنت تہ انچو بکن ات، ہرچی کہ دل پر مایت بکن
ات۔ من ابدمانیں دیوتاہانی کرا دعا لوٹیں کہ انجیں روچے بیہات کہ من شمارا درستانا ہما یک
بگشین اومنا رجست کنوک مبات۔“

زیوں کہ دورفتنگ ات او جگہ ئے گپاں گوشدارگا ات، ہمانہی گشگ ئے پدا چہ کوہادو
شاہینا بال کت اواتک۔ داں ساہتے آ آنہاں برزاہانزل پرہ شانت انت۔ بلے وہدے جگہ ئے
جاگہ ئے سرا، سر بوتنت کہ اودا کوکارو جاک ات تہ آنہاں بانزل کپہر کپہر پر مانت او انجیں وڑے
آ مردماں چارگا لگ انت گشے پر آنہاں شوم پالی اش زرتگ۔ پدا آ دوسیں یک دو میا ہارو چمب
جنان بوت او شہرے لوگانی سرا گوست اودیم پیرودرا نکاشت انت۔ ایشانی گندگا گول مہلوک ہیران
بوت او پرتا کپت کہ چرے مرگاں کجام ہبر پیدا اور بیت۔ آخر پیریں سردار، ہالی ترسیس کہ پال ئے
جنگ اوماناکشگا چہ درستانا بلد تر ات، وتی ملک ئے مردمانی گہتری ئے نیتا گو ماہاں ترانا لگ ات:
”اتاکا ئے مردماں! منی گپان گوش بدارت۔ من چہ اے نشانیا ہما آسر کہ در گیتگ،
آنہیا شمنے دیما درشان کنیں۔ واستار و شریں وڑے آ گوش بدارت۔ آہانی سرا بلاہیں مصیبت یے

کپگی انت۔ اوڈیسٹس نون داں دیراں چہ دوست اوستگتاں جتانہ بیت۔ بوت کنت آنوں ہے
نزیک گوراں بہ بیت او شمنے مرگئے بندوبستا بہ بیت۔ ایٹی متلب ایش انت کہ سپائیں آزمانے
واہندیں اتاکا ئے دگہ بازیں مردے اوں ہے مصیبتے آماج بیت۔ آیا ماچرے کزائے آہگا بیسر
اے واستارانہی گرودارا کت نہ کنناں؟ من آنہاں سد کی دین کہ اگاں آوت شر بہ بنت تہ پر آنہاں
شر ترنت۔ من چوشیں رملی یے نہ اوں۔ مدتے بیت من اے کار یلد داتگ۔ انگت ترانگا اوں،
وہدے اوڈیسٹس ارگوسی لشکرے جبجگا ایلماروگا ات تہ من آنہیا رالہتیں گپ گشنگ ات۔ ہما گپ
نون راست بوگا انت۔ من آنہیا راکشنگ ات کہ آنہی ئے سرا بازیں مصیبتے کپیت اوفوزدہ سالہ پدا
مکاواتر بیت تہ تنا وہدی چہ آنہی سنگتاں یکے پشت نہ کپیت اودا آنہیا کس پچاہ نیار بیت۔ پچارات!
منی ہے گپ یک پھیکار راست بوگا انت۔“

اے گپانی اشکنگا گوں یوریماس ابن لولپس پادانتک او پیر مردے سرا ہر گپت: ”ترا
نون بس انت! تو لوگا برو۔ وتی پال و ما سگاں ہما و ہدا کار بند کہ چک او ابادگ چہ مصیبتا کیگی بنت۔
اے چیدگانی مانا ئے کھنگے کار من وت کنناں۔ اے بائامن چہ تو شر تر زانیں۔ چو ہر مرگ بال کنت
بلے ہر یکے آمانا کشگ نہ بیت۔ اوڈیسٹس الم دوریں ملکے آ میران بوتگ۔ اگاں آنہی جبجگا تو بہ
مرتین ئے گہتر ات۔ تی اے دراجیں پیش گویا مئے جان چٹ اتگ ات۔ تو گوں وتی چرے گپاں
ٹیلیما کس چدو گیشتر پُر کتگ۔ پد رنت اگاں ٹیلیما کس ئے دل دادودہش یے دیگ بلوٹیت بز اتی
جوانیں ٹیگی پکایا ایر بیت۔ بلے یک گپے کنیں من مسکرا و تو از ہا ہداریں مردے نہ اوں۔ تو اے
بچک ئے مستر و کماش ئے، دنیا جہانے علماں بلد ئے۔ بلے اگاں تو چہ وتی ہرزانتیا آ داوا واپسات
پر مات گڑا بز ان کہ تاوان ہما ئی جندا بیت۔ آ کسا نچ کت نہ کنت۔ پشت کپت ئے تو، تہ کماش! پہ
تو اے چدو گیشتر ہراہیں ہبرے بیت۔ ماترا انجیں ملام بنداں کہ ایشانی پُر کتگ تی پھنات نچ بنت۔
من ٹیلیما کسا شمنے دیما سر و سوج کنیں۔ آ وتی ماتا وتی پت و ماتانی لوگا روگئے حکم بدنت۔ پت و مات
آنہی آروسے انترا ما کنت و وتی دوستی ایں جنکا جہاز امنیں مال و دولتے دینت۔ دانکھ آچوش نہ
کنت، مئے وڑیں ورنہاں شہزادگانی واستار یا چہ دست کش بوگ نہ بوتگیں ہبرے ایٹی سب ہمیش

انت کہ ماراچہ کسانہ ترسیت۔ اویکہ کماش! ماراتی پیش گویانی تر سے است۔ تی نام ودپی آگیشتر
 ودینگا ابید آنہیا دگہ چہ کار است؟۔ تی پیش گوئی بجز شرح نہ دینت۔ ہمیشکہ دانکہ پینے لوپی مارا
 آرو سے واستا وداریک کنت، ٹیلیما کس اوں جنجال و دلسیاہ بیت او آنہی مال و دولت ہے وڑاپہ بے
 رحمی ورگ بیت۔ ملام پُر کنگئے و سچ نامہ گر۔ ماتنا و ہدی ہمداداراں او مئے تو کا کس وتی بستارے
 ہسابا دشتار نہ شوہازیت بلکس مادرست ہے بے درورے ودارانداں او آنہیا وتی کنگئے ابیتا، مایک
 دومی ہے ہوگاں۔“

نوں ٹیلیما کسا وتی زانکار پی شداشت وگشت: ”یوریماس وایدگہ نامی اس واستاراں
 گوں منی دز بندی ہلاس بوت۔ اے باتمان نوں دگہ بچ نہ گشیں۔ دیوتا ہاں وایدگہ ننگیناں منی گلہ
 اوزنگ اشنگ انت۔ منانوں یک تیزیں بوجی بے او پست ناندائے کارانت دانکہ من سفر اشت
 بکنیں۔ وتی بیگو اہیں پتے پدوسو جامن پیلوس واسپارٹائے روگا دلمانگ اوں۔ بوت کنت کسے
 مناہال واہوالے بدنت یاچہ ہمارا ستیں گپاں، گپے منی گوشاں بکپیت کہ دیوتا آنہاں شنگ کنت۔
 اگاں مناہال بکپیت کہ زندگی انت او وائر آگی انت تہ اے بے سریں ہرچ ودرچاں انگت دگہ
 سالے آسگس، اوگاں آنہی مرگئے ہر پکا بوت تہ وائر کا ئیں پر آنہیا قبرے شتر کنیں او قبر وکسارتے
 تو امیں رساں سرجم کنگا پد ماتا گوں یکے آروس دین۔“

ٹیلیما کس نشت تہ میٹر پادا تک۔ میٹر اوڈیسنس نے کو نہیں سگتے ات او اوڈیسنسٹرائے
 آرو گئے و ہدا وتی لوگ و جاگہ ہما نہی میارنگہ تننت دانکہ آکماشیں لائر تیسا گوں ہمکو پگ بہ بیت
 او ہر چیز ابہ پہازیت۔ آنہیا گشت: ”اتا کاے مردماں! من ہے آسراسر بوگنوں کہ ہما کس کہ
 بادشاہی نے عصا آدستا کنت پر آنہیا رحمدلی، دست پچی او انساپ کنگ الہی نہ انت۔ اگاں آزلم و
 زورا کی او بے رہداریں کاراں گوں و ہدا بگوازینیت تہ شتر انت۔ اوڈیسنس شمنے دیمانت۔ آ
 چونیں شریں بادشاہے ات۔ رعیت بے چوچکا دوست داشنگ بلے مرچی چاے مردماں یکے آنہی
 نامانہ گپت۔ انا ناگور کن ات، اے ریٹائیں واستار کہ چوتی کستا بے سریں گپ و بے سریں کار
 کنت، من ایشانی اڑا پادا کنگ نہ لوٹیں۔ آہے لیک انت کہ اوڈیسنس پہ دانگی شنگ۔ آنہی مال

و جانداے تباہ کنگا گوں آوتارا بلا ہیں شدتے آدور دیکا انت۔ مناشمنے سرا بدکیت کہ شتا کنگ ات و
 نشتگ ہے۔ آآنچو مردم نہ انت۔ شمازات۔ بلے آیا شتا بجز آہانا پے صبر گرد بوگئے سکین دانگ یا بجز
 آہانی چم پتنگ انت؟۔“

لیو کرٹس ابن ایونورا کو کارکت وگشت: ”گنوک وابدال! پہ مئے دارگا آنہیا چیا پُر کنگا
 ہے؟۔ چریشیا چہ فاندہ رسیت؟۔ کموک و بازے گپا چیا جن ہے۔ تہنا ہے ورگ و چرگئے گپ آنہیا
 گرانہ کپیت۔ اے گپ وتی جاگہا، اگاں اوڈیسنسے چند بیت او مارا وتی ماڑی تو کا دعوت وچرا گرا آ
 بگند بیت تہ اینچو دیندارے دیمانت نہ کنت۔ چمے سری کونس چیری کونسا گوں نہ ڈکیت کہ
 آنہی ہر گوزیت و آنہی لوگبا نک ہے وش ہا کاں گوں ہوار بیت کہ آنہیا اینچو و ہد گوں جتائی ہے
 درداں گوازیٹنگ۔ ہمیشکہ تی سر و سوج مہتیں سر و سوج انت۔ ہیر، اے گپا نوں شول دیک ہے
 زلورت نہ انت۔ جرگہ ہلاس۔ مردماں! ہر کس دیم پہ وتی لوگا برو ات اوڈیسنس نے کو نہیں سگت،
 میٹر وہالی ترسیس، ٹیلیما کسے سفرے انتز اما بکن انت۔ چو کہ منی ہیال انت کہ آنگت دگہ بازیں
 روچے آہدا اتا کا آندیت و ہال اہوال کنت۔“

مردماں جرگہ نے ہلاسی ہے جار من ات و وتی لوگاں رھا دگ بوتنت۔ واستاراں
 اوڈیسنس نے ماڑی نے او ٹیلیما کسا تیا بے رہ گپت۔ ٹیلیما کسا دستانی برزا چست کنگ اوچہ
 اتینہا دعا لوگا پیس دست، تیا بے چولاں گوں ششت پاک کنت وگشت: ”اے آزمانی ہستی،
 زیک تو منی لوگا اتنگ ات ہے، منی عرضا گوشدار! تی حکم ات کہ مدتے آ بیگو اہیں وتی پتے شوہازا
 نیلیں زرا ہما دیم برو۔ بچار، منی ملک ہے مردم وہاس ہما بد پیل، کہ منی ماتے پدا کپنگ انت، منی
 واستا چونیں چونیں اڑ و جنجال پادا کنگا انت۔“

دعاے پسوا اتینہ نے چند اتک۔ آنہیا و تارا انچو میٹرے رنگ کتگ ات کہ چج آرگ نہ
 بوت۔ رسگا گوں ٹیلیما کس نے گوما گیا لگ ات۔ آجوشا پُر ات:

”ٹیلیما کس، مرچی زانگ بوت کہ تو بے اگل و پینگ دلے نہ یئے اویکہ تی کسمتا چوش
 ہشتہ انت۔ اگاں مئے اندازہ رد نہ انت تہ گپ و ترانا بے دروریں پتے مردی، چکے تو کا ہم مان

انت۔ ہمیشہ تھی سفرے بے سوبی بوتگیں گئے۔ راستیں گپ ہمیش انت کہ تو اوڈیسنس اوپینے لوپی
 ے اولاد بوتین ے تہاے درستیں، او کار واد ہانی ہیج آسر در نیا تلگ ات۔ گواچن اوں ہمیش انت
 کہ باز کم چک پت ے ہمدور بیت۔ گیشتر گندہ تر بنت وکوشتر بیت۔ مادیت کہ گپا تو ہیج وڑا
 اوڈیسنس کمتر نہیے وتر اپنگ دل یا بے اگلانی وڑا زندگوازینگی نہ انت۔ گڑاچوں تئی سفر سوہین
 نہ بیت! ہمیشہ چرے واستاراں بے یال ہو او آہانی پنڈل وکروہیہانی پرواہا مدار۔ آ بے اگل وچم
 جہل انت۔ آگت نہ انت کہ مرگ آہانی سراسا ہیل انت ویکیں روچا آدرست کشگ بنت۔ توہا
 سفرے ارادہ داشنگ زوت تور ہادگ بے۔ یکش، من تئی پت ے دوستے اوں یا نہ اوں؟۔ من ووت
 پہ تو تیز گامیں بوجی یے کاریں تئی ہجیگا کانیں گوں۔ نوں تو لوگا برو، او واستاراں گوں مجلس یکن۔
 چدو پد سفرے تو شگانی ہیلا بدار۔ جو ے آرت؛ کہ ایشی ورگائی سنگت اوہمراہ رنگ بنت، مشک و
 گمباں شرابا پرکن۔ من انوں شہراویں ورضا کارانی ٹولی یے ساڑی کنیں۔ اتا کا آکوہنیں اونو کنیں
 بوجی باز انت۔ من پہ تو شتریں بوجی یے درچنیں ومانے آ پد آدریا آریگجگ بیت۔“

زیوسے چک اتینہ ے گپانی اشکنگا پد ٹیلیما کس ے کرا دگہ عذرو بہانہ پشت نہ کپت او آ
 ہما دانا طور، طور لوگا ر ہادگ بوت۔ ماڑیا سر بوت دیت ے کہ لہتیں واستار سپانی پوستاں جگا انت و
 لہتیں پیروگا ہاشنگ و سو وچک و سچی کنگا انت۔ انیو کس کنڈان بوت او آ نہی میگا اتک۔ ٹیلیما کس
 ے دستے گپت وگشت ے۔ ”ٹیلیما کس، منی ورنہ! منی سنگت! نوں کینگا کوتاہ کن۔ پیسری گپاں
 شمش۔ پیسری وڑا گوما مجلس و نیا دکن، یکجا گہ ورگ بور۔ من جزم اوں کہ لکی مردم ونا ہد ترا بوجی
 یے دینت دانکہ تو تئی شتر پندیں پت ے شو ہاز ووت پیلو ساشت یکن ے۔“

بلے ٹیلیما کس ار زانار نہ کپت۔ آ نہیا و تئی دست ٹپ ات و پسودات۔ ”ہر جا گہ کہ تئی
 وڑیں شینان و پسانی ایں مردم بیت اودا کجام مردم نشت و ورگ وارت کنت؟۔ شما واستاری ے
 نامے سراسا ہیل اتک۔ من کسان بوتوں و شمنے چالاکیاں منی سر پر نہ بوتگ۔ نوں گوشاں بدار، شر
 گوش بدار، من نوں مزن اوں۔ مردماں مناشمنے درستیں کار پد ہال دانگ انت۔ من و تئی طاقتہ سرا
 پیسہ انت اودانکہ شمارا گمسار مہ کنیں من آرام دل نہ نندیں، من ادا میں شتر یا کہ پیلو ساسیں، ہما سفر

ے کہ من ارادہ داشنگ آ سفر الم رویں۔ انچو کہ شمنے دلے واگ انت اگاں منا بوجی او نا ہد انہ رس
 ات، مہ رسیت۔ من یک مساپرے ے ہسا با سفر اویں۔“

اے پسو اپد مہلوکا کوکار و جگا کت۔ ٹیلیما کس کلاگ گپت اش۔ یک ورنائیں بد معاشے آ
 گشت: ”منی ہیلا ٹیلیما کس مارا درستاں کشگ لوٹیت۔ پیلو سا آ کمک ے واستار وگا انت۔ اے
 نوں انچو مئے گت ے ہونان انت کہ بلکیں اسپارٹا آ اوں چکرے بخت۔ یا ہے ہرے دلا بخت کہ
 ایفرائے ملگزاریں ڈیہہ ے سفر چہ برکتا ہالیک نہ بیت۔ چہ ہما گوز ہر کاریت او کیت زہراں مئے
 شراباں مان کنت وارینیت و ما درست مراں۔“

دگہ یک ورنہ ہیں واستارے آگشت: ”واجہ اشیا چہ باور، دریا ے سفر ابندا کنت چو
 پت ے وڑا بیگو مہ بیت۔ گڑا مارا دستے لکیت۔ پیسرا ماڑیا سا لونک و بانور ے دستا بدے، پدا بہ
 تر مال و دولتتا بہر و ونڈ یکن۔ اے شریں کارے۔“

ٹیلیما کسا آ نہی ہیج گپ گوش نہ داشت او و تئی پت ے امبار ے نیمگا شت۔ آ
 بلا ہیں امبارے ات اودا سہر و برنج کوت ات، گدا پڑیں پیٹی و وشبو کیں ٹیلا پڑیں درپ ایرتنت۔
 انگور ے کوہنیں شرابا پڑیں کمب و کوزنگ لین انتنت۔ اے شرابانی تو کا تر مپے آپ مان نیست ات۔
 اے شراب ہے ایٹا ایرتنگ انتنت اش کہ روچے اوڈیسنس تو امیں مصیبتاں چھیت و لوگا سر بیت۔
 دروازگ مہر گبل انتنت۔ اے امبار ے پانگیاں، شیواریں ہرمتکا را و پس ابن پئی سینورے جنک،
 یوریکلیا ات۔ امبار ے کلیت شپ روچ ہمانہیا گون انتنت۔ ٹیلیما کسا آ لوٹا نینت اوگشت: ”
 گوشدار! لہتیں کوزنگ شراب مان کن او منا بدے، بلے پچار شتر ذاتیں شراب بہ بنت۔ یکے و ہے
 شراب انت ایرانت کہ تو و تئی بے تالہیں واجہ ے واستا گوں ہے ایٹا ایرتنگ انت کہ بلکیں پداوشیں
 روچ کا نینت او آ و تر بیت۔ چہ اے شراباں ابید ہما شراب کہ شتر تر انت چہ ہمایاں دوازدہ کوزنگ پڑ
 کن۔ بلے پچار، دپانی بندنگ ے بے یال نہ بے۔ ایٹاں ابید جنترے در شگلیں پیست من جو ے
 آرت بزور پوتی پیلکاں یکن۔ درستیں چیزاں یکجا گہ ایرکن۔ بلے پچار اے گپا کیے سر پدمہ بیت۔
 شپا منی مات بانا روت نہ من اے درستاں چست کنیں بریں۔ من پت ے پدوشو ہازے ایٹا اسپارٹا

او پیلوسارو کا اوں۔“

اے ہبرانی اشکنگا گوں پیرین و پرمہریں ماتیا کو کارکت و گپا لگ ات: ”من شنک باتوں، ترا کے آرپیٹنگ! ترا چہ سکی آگینگ کہ دنیا آسر سرجن کے بہ ترے؟، تو یکیں چکے، ماتے چمانی نور! تئی پت دوریں مکاں شت و گارو بیگو اہ بوت۔ تو پھٹا پر بکن کے اے لگک و لپنگا تئی با پھٹنا پندل سازنت اوتئی جنرا جعت و درستیں جاندا اہ بہر و بانگ کنت۔ منی چک ہما بہ نند، وتی مالنے ناہیا نیا بکن۔ نیلیں زراترے اوتارا چیا جنجال کن کے؟“

ٹیلیما کسا پسودات: ”ماتی، پریشان مو۔ اے کارا ایک دیوتا ہے گون انت گوں۔ بلے تو سوگند برکہ داں دہ، دواز دہ روچا دانکہ منی مات و مزانت، تو منی روگنے گپا چیر بدے۔ من و ش نہ ہیں کہ آہ گریت اووتی اناریں انارکاں سیاہ بہ ترینیت۔“

پیرزالا درستیں دیوتا ہانی سوگند و ارتنت کہ آ اے گپا پاشک نہ کنت۔ سوگند ورگا پدا آنہیا کوزنگ چہ شراب و پیکل چہ جو کے آرتا پد کنت۔ اے کار سرجم بوت نہ ٹیلیما کسا پدا واستارانی کراشت اونشت۔

ہے نیما اتینہ آدگہ راہے شوہازت۔ آنہیا وتارا ٹیلیما کسے رنگا کت اوسر جمیں شہر اترات اوپست مردم گچین کت او آ درست جاورا سر پد کنت و گشت انت کہ شپا بوجی کے کرا بیات۔ آنہیا نوے مون ابن فرانس کے بوجی بیچ گپت، آشریں مردے ات۔

روچ کہ برکت بوت او تہاریا مانثانت تہ دیوی آ بوجی تیلانک دات و دریا آ ایر گیتک اوہا چیز کہ شریں بوجی یے آمان بہ بنت آنہیا آورت و بوجی کے تو کمان کت؛ پدا آ، بندے نزیکا ننگرے کت۔ تناوہدی ورنہ آہاں بوتنت۔ و ہدے درستیں مردم اتک انت تہ اتینہا ہر کسارا آنہی کے کارگشت انت گوں۔

نون دیوی آدگہ کارے پپسلہ کت۔ آ بادشاہ اوڈیسٹسے ماڑیا شت و او داوا ستارے انچو واپینگ کنت کہ آ شراب واری کے تو کا کوچنڈگا لگ اتنت او دستانی کدہ اش کپت انت۔ و ہدے و ابا بے و ارکنت تہ دیراں نہ جل اتنت و ہر کس وتی لوگاں شت۔ آہانی روگا پدا تینہا پدا وتارا مینٹر کے

ہمرنگ و ہم آواز کت و ٹیلیما کس تو ارکت و ماڑی کے کشا لوٹا نینت و گشت: ”تئی دلا وریں ناہا ہاں ہولیگ دستانت اونٹنگ انت۔ تئی حکم کے و داریک انت۔ بیا، آنہاں گیشتر و دارمہ پرما۔“

گوں ہے گپاں اتینہ گشا دگشا در ہادگ بوت او ٹیلیما کس آنہی پھٹنا گون بوت۔ بوجی کے کراسر بوت تہ آنہیا دیست کہ گیشی این ناہا و داریک انت۔ ورنہاں شہرادگ آہانی کماندار بوت و حکم کے دات: ”سنگتاں! منی گوما بیات۔ و ردو وراک کے سامان ماڑیا ایرانت بیات ہے چیزاں کاریں۔ بلے شمارا اے گپ کے ہالا دیاں کہ یک زالبولے آہید، کہ آ منی رازدارنت، دگہ یک نوکرے یامنی مات کس چرے گپاں سر پد نہ انت۔“

اے گپا پدا آر ہادگ بوت و ناہا پھٹنا گون بوتنت۔ آنہاں درستیں سامان برت و بوجی کے تہاردو بندے سرا ایر کنت۔ پدا ٹیلیما کس و اتینہ بوجیا سوار بوتنت آدوئیں دیما نشت انت۔ نا ہداہاں ننگر چست کت و بوجی کے تہا اتک و نشت انت۔ اتینہ کے حکما چہ قبہا گواتے آسرکت۔ ٹیلیما کسا گوانک جت و ناہا ہانا حکم دات کہ آچارا بہ چامپا ات۔ آنہاں اسپیدار کے دارے داور مک کت و ساداں گوں بست۔ پدا پوسٹ کے رسگیں سادے گوما اسپتیں آچار چامپا ات۔ آنہیا دمانا گوات زرت و بوجی تیزی کے گوما دریائے دلا ورن بوت و وتی راہے گپت۔ یک سیاہ تائیں گورے آنہی کے دیگی نیمگا پرتز و رگا لگ ات۔

و ہدے تیزگا میں بوجی کے درستیں کار پہ وڑگیگ بوتنت تہ شرابانی کدہ درکنگ بوتنت، کدہ پرکنگ و ابدمانیں دیوتا ہاں اوہاس زیوسے چک، اتینہا را شرابے ترمپانی ندردیگ بوت و بوجی تھیں شپ و ایدگہ سہنے تھیں بیلا دریائے دلا ورن و روان ات۔

گڑا اے کماشا جست و پرس کت کت؟“۔

اتینہا پسودات: ”ٹیلیما کس! اگاں تئی چندے لائقے کارمہ دنت تہ دیوتا ترا گپے واکا دینت۔ یک سپے و است کہ چدر کسانیا دیوتا ہاں تئی غم پر انت“۔

ہمے ہیراں گول اتینہ گشا دگشا درہ گپت و ٹیلیما کس آنہی نے رندا گون بوت۔ آداں ہمودا سر بوتنت کہ اودا پیلوس نے مردم مچ اتنت۔ نستر گول چکاں ہمودا فنگ ات و آنہی سنگت دعوت نے و استا گوشتاں شیکا جنگ و چچکا اتنت۔ بلے انچو کہ آنہاں درامد میں مردم دیست انت، وتی دست چست کتنت ووشی نے درشان کنان آہانی دیماشت انت و آہانا درگ نے دعوت دات۔ آ دوینانی کرا درستاں پیسر نستر نے چک پسر سٹرائس شت و آہانی دست گپت و وتی برات ٹراسمیڈس و نستر نے کرا برت و تیاب نے ریکانی سرانز میں پوستانی سرا آہانی کرانا دینت انت۔ آہانی دیما دی و لاپی ایرکت و پداززس کدھے تو کا شراب مان کت و زیوس نے جنک نے دیما دات و گشت: اے دعوت کہ تو گون نے گول، پوسائیڈن دیوتا نے ناما ماداگ۔ دیوتا نے کرا دعا بکن و و ہدے شراب نے تر مپاں آنہی نے ناماندر کئے تہ مئے دودانی پدا اے پھکیں شراب نے کد ہاوتی سنگت نے دستا بد نے دانکہ آواں ہمے رسما سرجم بکنت۔ درست ابدما میں دیوتا ہانی منوگرانت آنہاں کئے پشت دات کت۔ آچم زاہرامنی ہمسروانت۔ چوشکہ آگونڈو یے ہمیشہ اے وشتا میں شراب نے کد ہا پیسر آتئی دستا دیگا اوں“۔

ورنا آ شرابا کیلیں کدھے دستا دیگ نے و ہدا ہما ہزاری و دانائی کہ پیشداشت چر آنہیا دیوی سک وش بوت و پوسائیڈن نے کرا دعا ہے لوٹ ات: ”دنیا جہانے ما ک، گوشدار! ماتئی منوکیں۔ مئے واہگانی پورہ کزگا سستی مکن۔ درستاں پیسر نستر و آنہی نے چکاں وژنام مکن۔ پدا اے مردمانی عرضا گوش بدار و دعوت دیوکیں پیلوس نے مردماں ہیر و برکت بدے، ما پے ہما کارا بوجیا سوار بوتگ وادا اتگاں، مارا سو بین بکن و مارا پدا پے سلامتی لوگاں سر بکن“۔

دیویا دعا لوٹ ات۔ پدا آنہیا زریں کدہ ٹیلیما کس نے دستا دات و پدا ہمے دعا لوٹ ات۔ گوشت بوتگ اتاں و چہ آس نے سرا ایرکنگ بوتنت۔ ہر کیے نے ونڈ گیشینگ بوت و درست

سیمی کتاب

ابدما میں دیوتا و ہدا ہکارا نارژن پچارینگ نے و استار و چا دریائے رودراتکی ہمگا نکت دات۔ نول مساپر نیلیوس نے مزن شامیں کلات، پیلوسا سر بوتگ اتنت۔ اودے مردم دریائے لمبا، زمین چنڑانی مالک، پوسائیڈن نے ناماسیا میں کائیکرانی ندر دیکا اتنت۔ قربانی دیوک پنچ سد پنچ سد مردمانی نہہ ٹولی اتنت و ہر ٹولی یے آنہہ نہہ کائیکر کشگی ات۔ و ہدے آگول جوانیں بوجیا تیا با سر بوتنت تہ تنا و ہدی آنہاں کائیکرانی دلی و لاپی وارنگ اتنت و دیوتا ہانی شرپا کائیکرانی پادانی ہڈاں سوچکا اتنت۔ ناہا ہاں آچار پتا اتنت و بوجی ننگر کت و تیابا اتنت۔ چر آنہاں پداتینہ و گڈسرا ٹیلیما کس ایراتک۔ نول دیویا آنہیا راگشت: اے شش و پنچا کپگ نے و ہد نہ انت۔ ہمت کن۔ تو دریائے گوانینگ و اداوتی پت نے مرگ و قبرے پد و سوجا نیا تلگ نے گڑا چیا اتلگ نے؟ چچکا اوس در آروکیں نستر نے کرا برو۔ مادا آنہی نے رازانی چچکر گاتلگاں۔ من زانیں کہ آنہی نے وڑیں زانتکار میں مردمے راستیں گپا چیر نہ دنت بلے راستیں گپانی جست و پرسا تراوت آنہی کرا روگ لوٹیت“۔

بلے ٹیلیما کسا دل ہیال کت و جست کت: ”مہیتر! من اے کماش نے کرے چوں بہ رئیس و چوں سلام و دعا یے بکنیں؟ تو و زانے کہ من گپے جند زانیں۔ منی وڑیں کسان سالے

اے شاہی دعوت اور گالگ اتنت۔ درستاں کہ ورگ وارت و ہلاس کت تہ نامی این نسرے تو ارگوشاں کپت:

”مے مہماناں ورگ وارتگ و سیرکتگ۔ نون آہانی نام و نشائے جست و پرسا باکے نیست“۔ پدا آہیادیم گون مہماناں کت وگشت:

”شما چونیں مردم نے وچہ کجا پیدا کئے؟ شامو اگرات یا انچائیں دریائی دزے، کہ چوت سرگوستگ و دریا آسفر جنان وادائنگ نے؟“۔

اتینہ نے دلا ت کہ ٹیلیما کس کما شیں بادشاہوتی پت نے بیگو اہی بابتا جست و پرس بکنت، ہمیشکہ آہی شہر ادگنے دل نے تو کا ہائی مان کت و ابیدترس و لمرزے آگپا لگ ات۔ ”نیلپوس نے چک، کہ اخائی آنہی نے عزتا کعت، من ترا سلام کناں۔ تو جتائے کہ ماچہ کجا پیدا کیں؟ ما چہ اتا کا آ پیدا کیں کہ آئیون نے کورے لمبا انت۔ گشتت کہ بازیں سالے پیسر منی پت، دلا وریں اوڈیسس، تہی ہمراہ بوتگ و شامو اگے آجنگا گون بوتگ نے۔ من آہانی حال نے گرگا ملک پہ ملک ترگا اوں۔ ہر کس کہ اے جنگا گون بوتگ ما آدرستانی حالاسر پداں۔ ماسر پداں کہ کئے کجا و چون مرگ نے ہر جان بوتگ۔ اے دردنا کیں کہے۔ بلے زیوسا آنہی مرگ نے حال انچو چیر و اتگ کہ کس نزانت آ کدی مرگ، دگہ دژمنیں راجے نے دستا کپتگ و کشگ بوتگ یا دریا آ کپتگ۔ من ادا گون ہے ایٹا اتلگوں بلکیں تو آنہی راجم و ت مرگا دیتگ یا ہمانی نے وڑیں دگہ گنڈ گشتگے نے دپا آنہی بابتا چیزے اشکگ و منی دز بندی نے آسرا تو مارا آنہی مرگ نے بابتا راستیں ہالے دیئے۔ اگاں کسے پہ مصیبت نے سگکا و دی بوتگ گڑا اوڈیسس انت۔ منی سرا بزرگ مکن۔ و منی دلا و ش مکن بلکیں ہرچی کہ تو دیتگ، تچکا تچک منابگش۔ من تہی دست و پا داں کپیں۔ اگاں جنگ نے بدیں روچاں منی جوانیں پتا تہی نیمگا گپے تنگ یا تہی ہاترا کارے کنگ نے قول کتگ و آ قول سبز پتنگ یے تو کہ ہرچی زائے و سر پدے پہ ہمانیگی مارا بگش گوں۔“

نسر جو شامک وگشت نے: ”منی دوست! ٹرائے نے نامے اشکنگا گون مردم چونیں چونیں یا ت و ترا نگاں پت بیت۔ مے وڑیں اخائی آں او دا چونیں چونیں سکی نہ سگ اتگ۔ اکلین نے

گشگ نے پدا مال غنیمت نے شوہازانیلیں زرے ہما سرا چنت رندا جنگ کتگ۔ بادشاہ پر نیم نے کلات نے کرا باریں چنت رندا جنگ کتگ۔ اودا مے دلا ورسر متا میں سر کشگ بوتنت۔ اودا جنگولیں ایٹاس جنگ بوت۔ اکلین کشگ بوت و دیوتا ہانی وڑا زانند ہیں پیٹر وکس و منی لاڑک و نیکد لیں چک انیلوکس اوں جنگ بوتنت۔ آسکیں جنگول وچو پلنگا تچو کیں مردے ات۔ اخائی سر مچاراں، ٹرائے آتہنا ہے مصیبت سرانہ کپتگ اتنت۔ دنیا نے تو کا چوشیں مردم نیست کہ تہی دیم اے درستیں کسہاں بیاریت۔ تو پنچ و شش سالابہ نندے و اے کسہاں گوش ہدارے تہ انگت اے ہلاسی نے نامانہ گرت و تو دمبرے و لوگا روئے۔ پڑیں نہہ سالامائرا نے گرگے و استا ہروڑیں تو جیل سازات۔ بلے گڈی سو بماندی نے و ہدا انگت زیوس چہ ماوش نہ ات۔ اے درستیں و ہداں یک چوشیں مردے نیست ات کہ زانتکاری و ہرزانتیا اوڈیسس نے ہمدور رہ بیت۔ آہروڑیں ہنرو تو جیل نے سازگارتی مٹ و ت بوتگ۔ من تہی پت نے اگاں پٹکا یا تو ہمانی نے چک نے، کسہاں آرگا اوں۔ تہی گندگا گون من ہیران اوں کہ تو ہمانی نے جندے وڑا گپ کئے۔ من سو گندوریں و گشیں کہ بچ و رنا گپ و ہرا اے وڑا آنہی نے مٹ و درور نہ بیت۔ بلے ہیراے دراجیں مدتا، جرگے بوتگ شتر، و اگاں سردارانی سر و سوجی دیوانے بوتگ شتر، یکرندے اوں ما یک دومی نے ہلا پانگے نہ جنگ۔ ارگوسی آنی کارانی سو بماندیں وڑے آ انتزام نے ٹہینگ نے و استا ماچہ و تی زانت و زانگ و کتہ کار یا ہر رہندے ٹہینگ ات آہانی سر اما درست انچو یک بوتگاں گشے زاناں مادرست یک دمانعے آں۔ بلے درستیں ارگوسی انچو زانت کا را و دل سپانہ انتنت۔ و ہدے ما پر نیم نے شہرے جنگ و تباہ کنگا پد و اترا ہادگ بوتان تہ زیوسا راہا مارا کشگ و گار کنگ نے نیت کت و شو میا مے سڈگار شنگ و شانگ بوت۔ آسراے درتک کہ بازیں ہست و نیستی نے ہدا بندیں پت نے جنک اتینہ نے قہرے آماج بوت۔ درستاں پیسر دیویا اٹریس نے دو میں چک میٹرینت انت۔ آہناں نہ چش ات نہ کلن ات و اخائی لشکرے درستیں مردم حکم دانتنت کہ مگر بے و ہدا یکجا گہ بچ بہ بے۔ آشریں و ہدے نہ ات پرچا کہ لشکرے درستیں مردماں شراب و ارتگ ات و مست و ملار تنت۔ پدا و دینیاں بلا ہیں گشتا ک دات۔ آہناں سپاہیگ اوں ہے و استا لوٹا ٹینگ اتنت۔ مینے لینس نے

ھیال ات کہ مئے اولی فرض ہمیش انت کہ دور دریا آپشت ڈیہا و تروگی انت۔ اگا میمنونا اے گپ مان نیورت۔ آہمودادارگ و اتینہ ئے و شان کنگا ندر و ہیرا تا دلما نگ ات۔ اے نابودا پگر نہ کنگ ات کہ آچونیں سنگدلی یے کت کنت۔ ابد مانیں دیوتاہانی کار و ارادہانی بدل کنگ چلی لپے نہ انت۔ بلے ہیر، آدوئیں اوشتات انت دپ جنگی اش کت۔ گڈسرا آہانی سلسہ بندیں مردماں کہ نوں آ و ت بہر و بانگ انتت، کواکرت و دیوان ہلاس کت۔ آشا مارا شری ئے سرا و اب نیاتک پرچا کہ بیرگیری ئے کنت ہر کسی گو کا سوار ات۔ دوی میمگا زیوس مئے تباہ کنگ ئے بند و بتات۔ سہب ئے سرا مئے لشکر ئے نیم مردماں بوجی تیلانک دیان کت و دریا آ ایرگیٹک انت و جنگ دست کپتگیں مال لڈت و جنی آدم سوار کنتت۔ لشکر ئے نیم اگا میمنونے گو ماگون ات بلے مئے سنگت بوجیاں سوار بوت ورہ گپت انت۔ مئے وش بھتیا پچار دریا ہاموش ات و گورم چست نہ بوگا ات۔ مئے بوجی میزان میزانا روان انتت و مازوت تینید و ساسر بوتماں۔ اودا لوگاں سر بوگئے ہلا ہوشا ما دیوتاہانی ناما ندر و ہیرا کت بلے زیوس ئے دلانات کہ ماچوزوت لوگاں سر بہاں و آئہیا و تی زوراکیں ارادہانی سرجمی ئے ہاترا پدا مئے تو کا سست و سید پیدا کت۔ اوڈیسٹس ئے سنگت اٹریس ئے چک اگا میمنون ئے پلہ مرزا گہتر لیکگا انتت و ہمارا ہا کہ اتنگ انتت پدا و تی بوجیانی دیے ہما ہمگا تاب دات و شت انت۔ بلے من دیوتاہانی بدیں نیت بہم اتگ ات و ہمیشکہ و تی سنگار زرت و اتکوں۔ جنگولیں دیومیڈیا منی رندگیری کت و تی مردم زرتنت ورہ گپت گوں۔ دیراں پدسہر میدیں مینے لینس مئے پدا کت دانکہ لسو سا مارا سینت ئے۔ اودا ما ہمیشکہ داننگ ات کہ نوں کجام راہے ہگراں و برواں۔ یک راہے ہمیش ات کہ خیوس ئے کوہستگیں تیا با کو ہما دیم پسرینے ئے زروانے راستی میمگا گراں بہ باں و برواں۔ اے راہ دراج ات۔ نزیکیں راہ ہمیش ات کہ خیوسے تیا بے نزیکہ گراں بہ باں و ماسے کرا بگوزاں۔ ہمش و پنچ ئے تو کا مادعا لوٹ ات دانکہ زانگ بہ بیت کہ دیوتاہانی لئے پچی انت۔ پدا چہ درنگیا مارا مالوم بوت کہ آ و کیس مصیبتاں چہ رنگ ئے ہاترا مانیلیں زرے جہلانگیا گراں بہاں یو یو نیا آ برواں۔ گوات شیکت شیکا کٹگا ات و مئے بوجی ماہرگانی راہا زوت گوزان بوتنت و ماشپ ئے دیما گیرا ستو ساسر بوتماں۔ اے تو سینوکیں سفر ئے

سرجمی ئے گلا ما پوسا نیڈن ئے قربانی جاہا باریں چنت کا نیکر کشت و آہانی پادسوتک انت۔ چارمی روچا دیومیڈیس گوں و تی مردماں اتک و ارگوسا گرا بے ننگر کنت بلے دیوتاہانی دیدا آگیں گو تا کٹنگ بس نہ کت و من یک پیا دیم پھیلوسا روگا اتوں۔ ہمیشکہ منی دوست! و ہدے من ادا سر بوتوں تہ آ مردمانی، کہ مارا ہیلہ دانگ انتت، آہانی با بتا من بچ سر پندناوں۔ بلے چد و پد ہرج حال و اھوالے کہ پھاسر بوتگ آ درستیں حالانی دیگ منی فرض انت۔ درستاں پیسراے گپ کہ مرمیڈونی نیزہ جنوک، اکلیز ئے خانوادہاں چک ئے سروکیا پھ سلامتی ڈیہا سر بوتگ انتت۔ و پونیاں ئے مڑا ہداریں چک فلوتیتیس اوں پھ سلامتی اتنگ و سر بوتگ۔ ایٹاں ابیدا یڈومینس گوں و تی درستیں مردماں کرپئے آسر بوتگ۔ چہ درستیں مردمانی مطلب انت، ہما مردم کہ جنگا جنگ نہ بوتگ انت۔ دریا ئے تو کا آئہی بچ مردم زیاں نہ بوتگ۔ توچوش چہ اگا میمنونا دورے بلے تو اٹنگ کہ و اترا آہگ ئے و ہدا انگستس ئے چونیں پندلے ئے آماج بوت، پدا انگستسا و تی کنگلیانی مزاوں شررس ات۔ اے ہے ہبرے دلیل انت کہ اگاں مردے آپشید بہ بیت و بہ مریت تہ شریں گپے۔ بیرے گرگا اورسٹیز است ات و آئہیا و تی شری پداریں پت ئے کھندہ، آستوتک ئے مار، انگستس جت و کشت۔ منی دوست، ترا دیت کہ تورستگ و چومزن ئے منی دل سک وش بوت۔ ترا اوں اورسٹیزے وڑا دلاورے بوگ لوٹیت، پدا آ و کیس اوبادگ ترا گیرا کانت و تی سرا پھر بندنت۔

ٹیلیما کسا پسودات: ”بادشاہ نسر، کہ تی عزت و شرپ پھ اخانیاں پھری گپے، بیر ہمیشیا گشت! اورسٹیزے نام اخانیاں ڈیہہ ئے کنڈ کنڈ اتالان بیت و کرنانی کرن آئہی ئے نام نوک بیت۔ دریکتیں! مناد یوتا انجیں قوت و وا کے بدینت۔ گڑامن و استارانا آہانی بے ادبی ئے سبقا دئیں و آہانی مکاری ئے بیرا گریں، بلے منی پت ئے یا منی جندے بھتا چوشیں وش کج انت، جاو ہر وڑبنت، صبر واپارا ابید گہ راہ نیست، کندین بلے بچ نہ گشین۔“

نسر اگشت: ”دوست، تی چرے گپاں من ترا نکا کپتوں، من اٹنگ کہ تی مات ئے واستاری ئے ناما ہیلہ چریں ورنہا ہانی لشکرے، و ت دلاوت تی لوگا کپنگ و مہمان انت و ابید توت و کچا عیش کنگا انت۔ منا بکش تو ہاموش ئے و اے کم شریا سگگائے یاد یوتاہانی شنگ کنگلیں گپے ئے

اشکلنگ اتا کائے مردمانی دل چہ تو پر شنگ؟۔ کئے زانت، اوڈیسس روچے ایوکا یا گوں سگنتاں واتر بیت و آواستارانا آہانی شیتا نکاریانی مزابنت۔ منی واہگ انت اتیہ تی سرامہربان بہ بیت۔ انچو کہ ٹرائے مزینیں جنگاں تی نامی ایں پتے ے ہیالے گور بوتگ۔ اتینہ اوڈیسس ے پلہ مرزی کنگ! من وتی زنداچ آزمانی مہلو کے آرمردمانی اے وڑیں پلہ مرزی وککا نہ دیتگ۔ اگاں آئی گوما ہے وڑ مہربانی و مہر بکت بلکیں آروں ے ہر چہ ایٹاں بازی نے دلا در بیت۔“

ٹیلیما کسا پسودات: ”واجہ، مناتی واہگانی پیلہی ے چہ راہ ودرے گندگائیت۔ تو انچیں دابے آگپ جت کہ منی دلا بجر نہ جنگ کہ چوش بوت کنت۔ کم چہ کم منی تو کا انچو ہمت نیست کہ دیوتا ے مہروانیا بید چوشیں وشی ے ایٹا بہ کشیں۔“

اے گپانی اشکلنگ پد اتیہ آئی سراز ہر گپت: ”ٹیلیما کس، اے چہ لہزے کہ تو چہ زبانا کس ات۔ انسان ستر راہار دو گمراہ بہ بیت، یک مہروانیں دیوتا یے پدا آئی راہا گنج ایت۔ اگاں من اے ایٹا بہ کشیں کہ لوگا سر بوگے وشی منی نصیبا انت نہ من ہروڑیں سکی وسوری ے سگگ تیاروں۔ بلے اے ہیرا نہ منیں کہ اگا میمونے وڑا، کہ آوتی لوگبا تک واکستسا دغادات وکشت، من آئی وڑا لوگے رسگا گوں کھگ ہیں۔ چونا ہاکے انت کہ مرگا رک ات کنت۔ ہما مردم کہ دیوتا ہاں دوست بنت، بلے اگت آہناں چہ مرگ ے دستار کیت نہ کعت۔“

ٹیلیما کسا پسودات: ”میتر! اے ارمانی ایں گپاں یلہ کن۔ منی پتے واتری ے چہ امیت نیست۔ ابدمانیں دیوتا ہاں آیک انچیں تہاریں کھکے آہ پینگ کہ آککش مرگے نیمگا بارت و سر کنت۔ بلے من ستر ادا کہ گپے ے جتا کنیں۔ بنی آدمے رسم ورواجانی با تا زانتا ریا آہیا ہمدور نیست۔ من اشکلنگ کہ آئی سہی پشت انت بادشاہی کنگا انت۔ آئی نیمگا چماں چست کنیں چاریں تہ گمان بیت کہ ابدمانیا گندگا اوں۔“ اے گپا گوں آہیا وتی دیم وتی مہمان جلے ے نیمگا تزینت وگشت: ”واجہ تو منا اگت دگہ لہتیں گپ گشت کئے؟ باریں بادشاہ اگا میمون چوں کھگ بوت؟ دروگ بند دغابازیں اگستسا چو نہیں ہزاری یے کت کہ چہ وتا دلا ورتیں مردے ے کشگا سو بین بوت؟ آوہدی زاناں میںے لیس چہ اخانیا دور دگہ ملکے ے سفر بوتگ؟ بلکیں پھیٹکہ اے

بزدلا آہیا راجگ ے ہمت کنگ؟۔“

نسر اگشت: ”من پد وشی اے کسہا جین و ترادین۔ تو تھیال مکن اگاں سہر میدیں میںے لیس ے ٹرائے آواتری ے ودا آئی سگستس لوگا بدستین تہ چون کنگ ات ے۔ آئی میت ے قبر کنگ وتی جاگہا، چہ شہرے پسیلا ڈن کچک وسترانی دیمچگل داتگ ات ے۔ بچ اخانیا زالبولاں پر آہیا نہ گریگ ات۔ آہیا نہ بوتگیں جرے کنگ ات۔ ماٹروے انگر کنگ ات و جگا اتاں و آہیانی چہ گجاہ، ارگوسا ایمنی ے گوما شنگ ووتی مکر وہیلہاں اگا میمونے لوگبا نکا ریپینگ بوتگ۔ پیسرا شہبا تک کلائیٹم ستر ہا آئی نہی ناہو دگیں گپ گوش نداشت انت۔ یکے ایش آسر پدی ایں زالے ات، پدا اگا میموننا ٹرائے اروگا پیسریک گشت ہے کڈن کنگ ات کہ آہیا نکا بچاریت گوں۔ آگشتہ دائم ہائی ے گوما گوں بوتگ۔ بلے وہدے شہبا تک ے رازی بوگ ے شو میں رواج اتک تہ اگستسا گشتہ یک ویرانیں زروانے ابرت وکشت، آئی میت ہمودا جونواریں مرگانی دیمادات وکلائیٹم سترہ یے وتی لوگا برت۔ آدو میں رازی اتنت۔ وہدے اے کاراں سرجم کت، آئی ے دلا نہ جنگ ات کہ منا چوشیں سو بے رسیت، پھیٹکہ شگرے گرگا آئی نہی دیوتا ہانی پاکس قربانی جاہ چہ گوشتا ہار کنت و زرگوا ہیں چادراں گوں، مڑی (مندر) ے دیوال براہدار کنت۔“

”چہ آگلو من و منی دلی دوست، میںے لیس پیجیگا چہ ٹرائے آہیداک اتاں۔ وہدے ما سونیو مے کراسر بوتان کہ آہیتز ے نزیکا ات، تہ اپولوانا زاکیں تیرے گوارگ بندات کت و میںے لیس ے بوجی ے سگان دارفر وٹس ابن اونیتور جت وکشت۔ مستیں دریا ے تو کا اوں بوجی ے ہلائینگا آوتی مٹ وت بوتگ۔ مرگ ے ودا اوں آہیا سگان وکشت ات۔ میںے لیس اشتاپی ات بلے وتی سنگت ے قبر وکسارتا پلہ لا چاری سونیو ما داشتے۔ وہدے پدا چہ اودا راہا دگ بوت وتی مزینیں بوجیاں گوں میلیا ے کوہے نزیکارس ات تہ زیوسا شیتانی یے کت و آئی ے پریشان کنگ ے نیتاسیہ گواتے یلہ دات۔ گواتا کوہے ہمیں برزیں گورم چست کت۔ ہے جاگہا تو پانا زیوسے حکم ے پدا سنگار دو بہرا کت۔ یکے ے دیے کریٹے ے ہما نیمگا ترینت کہ اودا ایاردانوس ے کور ے کش وکرا کدونی آبادنت۔ نوں گوشدار ہمودا کہ گورتن ے سرزمین نیلیں زراروت و ہلاس بیت

اودا آپے تو کا ہانکے کو ہے است انت۔ و ہدے قبلہ و کتھی نیمگا گوات کشتت تہ راستیں نیمگا چہ فائستوس نامیں جا گئے آمز میں گورم کا بنت و پرشدت۔ اے بارگیس کو ہا اید دگہ بیچ چیز آہانی دیما مان نہ تڑیت۔ ہمدراچہ سنگار اسدگا پد آہناں زمین دلست۔ مستیں دریا آ بوجی چنڈ چنڈ کنگ اتنت بلے مردماں وتارا رکبت۔ دومی ہیمگا مینے لینس نے بیچ بوجی آپ و گواتا گران کت و مصر اسرکت۔ چوشیں جاوڑے آ کہ آدوریں ڈیہاں کہ اودے مردمانی زبان دگرے ات، آدریا آسفر جنان و سہرو دگہ پیاری چیز مچ کنگات و اے دیما آگستس ناہودگیں پندل سازگات اگا میمنوئے کشکا پداے زوراک میکیناے ہاکم بوت و داں ہپت سالواتی زلم و زوراکیا مہلو کے ایر دست کت۔ بلے اور سٹیز نے سبھا ہشتی سال پر آہنیا شر نہ بوت۔ اے دلاوریں و رناچہ ایتز او اترا تک و وتی شر پمندی پت نے پیرے گپت، او شکاری نے چند شکار بوت۔ و ہدے اور سٹیز اے کارکت تہ آہنیا وتی مات، کہ چر آہنیا نفرت ات نے، آواید گہ سنگتے آگستس نے مرگئے دعوتا لوٹا نینت انت و ہمارو چا کلا نہیں مینے لینس، ہزاہاں گول سر باریں بوجیاں اتک و سر بوت۔ منی دوست! چریشیا سبق بگر۔ چوشیں بد معاش و لنگانی دیما وتی مال و دولتا بلہ مدے و مہ تڑ۔ اگاں ناں آتئی درستیں مال و دولتا بہر و بانگ کعت اورنت ہلاں کعت وتی اے ہمیم نے آسر پھ مپت بیت۔ بلے من ترا گشیں برو مینے لینسا الم بگند۔ آہے زوتاں چہ سفا اتلگ و چہ انجیں دوریں جاہے آ پیدا ک انت کہ اگاں کسے آ گوات چست بکعت و اودے دریا آسر کین انت، آ انچوشا ہگان و مزن انت کہ اگاں مرگے سالابال بہ بیت انگت آزر ہلاں نہ بیت، و آواتری نے نینتا بچگا پوت گہتر لیک ایت۔ ہمیشکہ نون تو بوجیا سوار بوومینے لینس نے گند کا برو۔ اگاں ہشکی نے راہاروئے تہ منی اپس واپسگا ڈی پتہ تو حاضر انت۔ منی چک ترا مینے لینس نے لوگا برنت سر کعت۔ آہنی لوگ برہار و دلکشیں ندرگ والہ لاکڈائمو نا انت۔ منی دل زانت کہ مینے لینس نے وڑیں کلا نہیں مردے راستیں گپا چیر نہ دنت بلے شر تر انت کہ پگائیں حال نے گرگا تووت آہنی نے کراہرو۔

نسر اے گپاں پد ماموش بوت۔ روج برکت بوتگ ات و تہاری مان شانان ات۔ نون اتینہ دیوی گپا لگ ات ”واجہ ماتئی و شیں گپانی منت واراں بلے نون کشگیں دلوتانی لکلاں بیارا نیں

و شراب لوٹا مین دانکہ ماو پسا پیر پوسا نیڈن و آدگہ دیوتا ہاں شراب نے تر مپانی ندر دات بکناں۔ روچے رژن قبلہ نے تہاریا بیگواہ کنگ و نون آرا مے و ہد انت۔ چونا ہا پاکیں دعوتانی و ہد ادیراں ننگ شر نہ انت۔ مردم زوت و تارا بہ گیشیت“۔

زیوس نے جنک نے گپ بہ بیت و اثر مکت۔ ہدمتکاراں آہانی دست ششت انت و بچکاں کدہ شرابا پر کنتت پدا ہر کدہے تو کالہتیں تر مپ شراب پٹینت۔ پدا بڑا آگلیں لکک آسا کنگ بوتنت و دیوان درستیں مردماں دیوتا ہانی شرپا، آہانی سرا شراب نے تر مپ پٹینت۔ و ہدے ندر دیگ بوت تہ بچکاں شراب دیما دانت و دلے میلا شراب واریا پد اتینہ و ٹیلیما کس نے ارادہ ات کہ وتی بوجی نے سرا برو انت بلے نسر انہ اشنت انت و گلہ کت:

”بے بلا ہے دیوتا چونکنا انت کہ شامنی لوگا بلہ بدے و پدا بوجی نے تو کا برو ات۔ زاناں شمنے دلامنی لوگ یک کپنگ کارے نے لوگ انت کہ اودا مہمان و مہمان جل نے و استا کمل و چادر در نیت؟۔ منی کرا در ستانی و استا نپا د و گندل است۔ من سوگند وریں، دانکہ مہمانانی ہیال داری نے و استا من یا منی اولاد زنگ انت منی سنگت او ڈیسنس نے چک بوجی نے تو کا بچر نہ و پسیت“۔

اتینہا پسودات: ”واجہ! تو بلا ہیں گپے جت۔ بایدنت ٹیلیما کس تی گپا بزور بیت۔ چدو شر تریں گپ نیست۔ آہنیا گول و ت برو ماڑیا واپین۔ من وتی سنگتانی دلڈی نے ہا ترا بوجی نے سرا رویں۔ من رویں و ہر یکے آ آہنی کارا گشیں۔ ایشانی تو کامستریں مردم من اوں۔ آدگہ درست مے دلاوریں ٹیلیما کس نے ہمسرو انت و آہنی دوستیا اتلگ انت گول۔ انچی من بوجی نے تو کا واپس و سہبا منی ارادہ انت کہ کا و کونی آنی نیمگا برویں۔ منا آہانی کرا ہسا بے پد جنگی انت۔ منی دوستائی دعوت قبول کنگ ہمیشکہ من گشیں کہ تو وتی تیز تر و شر تریں اپسا آہنیا بدے و دگہ مردے ہمراہے بکن دیترا دیے بدے“۔

اے گپاں پد دیوی اتینہ، دریائی شاپنے نے دروشا بوت و بالے کت۔ درستیں مردماں دیست و آہیران واکہ بوتنت۔ کما شیں بادشاہ و یکپارگی بہ منت۔ آہنیا ٹیلیما کس نے دست گپت

وگشت: ”کسان سالیا دیوتا تئی پُشت و پناہ انت گڑا تئی پینگت دلی یا بے اگلی نبوگیں ہرے۔ اے اولہسا نشتگیں زیوس نے جنک، تریوئے شریمندیں زالا ایددگہ کس نہات۔ آنہیا تئی پتارا ارگوسیا نی تو کا گچین و شرپدارنگک۔ اوئے شہبا نک! وتی بندہ نے سرامہروانی بکن۔ منا، منی چک و پساندگان و منی وفاداریں زالانیک نام بکن۔ ایثی نے بدامن یک، یک سالی پڑ و روکارنہ بستگیں ٹا بے نے کاٹھاں سہرے پوش بندیں وتی ناماندرکنیں۔“

ایتینہا آنہی نے دعا گوشداشت و گیرینی بوسوارا چک و زامات ہمراہ کتنت و وتی شاہی ماڑیاشت۔ ماڑیا سر بوتنت نہ آکری و نگر دانی سرانشت انت۔ گمے شراب کہ دہ سال اتنے ایرات، مولدا پچ کت و کماشیں بادشاہا وتی مہمانانی کدہ پُر کتنت پدا آنہیا شراب آپ مان ریتک ندرکت و وتی ہوشام پروشت۔ پدا درتیں مردم و پسگا وتی لوگاں شت انت۔ نسر اود ڈیسنس نے چک نے و پسگ نے انتزام وتی ماڑی نے تو کا کتنگ ات۔ پنگ یے نے سرا بزم پچ کتنگ بوت۔ پسسٹرائس آنہی کرا و پت گوں پرچا کہ نسر نے بچکانی تو کا تہنا ہمایا آوس نہ کتنگ ات۔ بادشاہ ماڑی نے پُشتی نیگ نے باناشت، اودا شہبانکا آنہی نپا پچ کتنگ اتنت۔

وہدے روچا نکت دات تہ گیرینی نسر پادا تک ڈنادراتک و ماڑی نے برزیں دروازگانی دپاسنگ مرمرے اسپتیں ڈیکی نے سرانشت۔ اے جاگہ نے سرا، روچے دیوتا دروشمیں ٹیلیس نشتک۔ بلے آنہیا دیرانت بیران بوتگ و ہیدیزاشتک۔ پمیشکے نوں ادا اخیائی تو مانگہپان نسر اعصا دستات و نشتک ات۔ آنہی درتیں چک انخیرون، اسٹرائٹس، پرسپس، اریٹوس و ٹراسمیڈس، چہ وتی باناں درانتک و پت نے چپ و چاگردانشت انت۔ ششی چک، ورنائیں شہزادگ پسسٹرائس، چہ درستاں آخردراتک و اتک۔ آنہیا ٹیلیماکس وتی کشانا دینت و مردماں سرو سو جا لگ ات:

”منی چکاں! کارے بکن ات۔ ایتینہ نے عبادت منی مکا بکن ات۔ مئے زیکیں مزینیں دعوتا آزاہر بوتگ پمیشکے چہ درتیں دیوتاہاں آنہی حق گیشتر انت۔ چہ شامیکے چرا گجاہا بروت و ٹا بے بیاریت۔ گوٹال نے کبش کہ ہمداسر بکت نے۔ دگہ کیے ٹیلیماکس نے بوجی نے سرا بروت و دو مردماں آیددگہ درتیں مردماں بیاریت۔ یکے بروت لائز کس سونارا بگشیت کہ بیا۔ آ، ٹا بے نے

کاٹھاں سہرے پوش بندیت۔ ایدگہ ہمدامنی کرا بہ نند ات۔ لوگا نوکراں بگش ات کہ دعوت نے بندوبستا بکن ات، نندگئے و استا کرسی، قربانی نے جاگہ نے چپ و چاگردا آس نے روک کنگ نے و استادار و آپ تیار بکن ات۔“

آنہی ہکمانی سرجم کنگ نے و استا ہر کس گوں وتی کارا گلا نش بوت۔ چہ چرا گجاہا گوکے آرگ بوت۔ بوجی نے ناہدا و جانثواتک و سر بوتنت۔ ندرے قبول کنگا اتینہ نے چند ہمودات۔ نسر اسہر، سونارے دستا دانتت، آنہیا سہرے پوش جوڑکت و گوکے کاٹھاں پتات دانکہ دیو یادوست تر بہ بیت۔ پدا اسٹرائٹس و انخیر و نا آکاٹھاں گپت و برت۔ دوئی نیگا اریٹوس چہ امبارا درانتک۔ آنہیا قربانیا کار بندگ نے و استا درپشوکیں آپانی کدہ ہے راستیں دستات و کمو جو چپیں دستات نے۔ ٹراسمیڈس کہ پزوریں مردے ات، آنہیا گوک نے سرے سندگئے و استا تہرے دستات اوشتا تگ ات۔ ہونانی گرگئے و استا پرسپیوسا کدہ ہے دستات۔

کماشیں نسر ادرپشوکیں آپ درز دات جو ریتک انت و ہمے وڑا رسم نے بچ کت۔ ٹا بے گردنے مید پچت اتنت و آسا دور دانتت۔ پدا گریت و اتینہ نے کرا دعا لوٹ ات۔ وہدے آنہاں دعا لوٹ ات و جو ریتک انت تہ ٹراسمیڈس دیما کزات و گوکے گردنا تہرے جت نے۔ تہرا گوکے گردنے رگ سست انت و آبنا کپت۔ دودے پدا نسر نے جنکاں، نشاراں و وفاداریں شہبانک یورڈیکیا کہ آکیمینوس نے جنک ات، درستاں کوکار و پریات کت۔ بلے مردیناں ہا کاں کپتگیں گوکے سرچست کت و پسسٹرائسا آنہی سرست۔ وہدے سیہ چکیں ہون رکت و گوکاساہ دات تہ آنہاں گشاد گشادیا پوست جت و ونڈکت۔ مدامی وڑا پادانی گوشت بُرات و پیگانی تلا دانتت و سر برادگہ گوشت پرکت۔ اے گوشت کماشیں بادشاہا آس نے تہا دور دات و آسا راکم کم آ سہریں شراب درز دیان کت۔ ورناباں، پچان دستا اتنت و چپ و چاگردا اوشتا تگ اتنت۔ وہدے رائے گوشت نیک و دلی و لاپی ورگ بوتنت تہ پڑمند ہیں گوشت ٹرنسگ و شیکان جنگ بوتنت۔ گوشت اشکرانی سرا ایراش کتنت دانکہ بوتنت۔

اے نیاما بادشاہ نسر نے درستاں کستریں جنک پولکاستہا ٹیلیماکس نے جان ششت۔

جان شودگا پد آنہی جان زیتونی ٹیل ماش کت و آنہی ے گد گورا دیا نینت انت یک شریں چادرے
 آنہی ے بڈ ادات۔ و ہدے آنہیا جان ششت و ڈٹا دراتک، آچو ابد مائیں دیوتا ہے ے دروشا
 ات۔ آشت و مہلو کئے نگہبان نسرے کشانشت۔ گوشتانی بوگ و چہ شیکاں درکنگا پد آمیزانی دیما
 نشت انت۔ نیکیں مرد آہانی ہزمتا ساڑی اتنت و آہانی زڑیں کد ہاں شراب مانرہچگا اتنت۔ و ہدے
 درستوں وارت و سیرکت تہ گیر نی نسر اھکم دات: ”بچکاں پادالات، ٹیلیما کسا سفرے آروگی انت۔
 جٹکے یکشی ایں اپس بزورات واپسگا ژیا بند ات“۔

دمانا ے حکم منگ بوت و دور ہواریں اپس، اپسگا ژیا بندگ بوت۔ لوگ ے انتز امکارا
 اپسگا ژی ے توکا، نان، شراب و شہزادگانی لائقیں دگہ بازیں چیزے مان کت۔ ٹیلیما کس و
 پسسٹراٹس کش یہ کش نشت انت۔ پسسٹراٹسا واگ دستا کت و چا بک ے جڑگا گول اپس چٹ
 اتنت۔ پیلوں ے مزن شانیں کلات پٹھنا پٹھت کپت۔

روح برکتی ے و ہدا، و ہدے تہار یا مانشانت، آفیر ایسا سر بوتنت۔ شپا آنہاں اورٹی لوخس
 ے چک دیو کلیس ے لوگا داشت۔ شپ اش ہمودا گوازینت و مہمان جلی دودے پدا آہانا نیکی دیگ
 بوت، بلے انچو کہ سہبارو چا ٹک دات، آنہاں اپس، اپسگا ژیا بست انت و رہادگ بوتنت۔ ہنٹرے
 ے ورگا گول اپس رہ کپت انت۔ اپساں اے راہ انچو بڑ ات کہ آگہانی ڈگاراں سر بوتنت، چاودا
 آہانی منزل نزیک ات۔ نوں پداروچ برکت بوت و تہار یا مانشانت۔

چارمی کتاب

ہے وڑا آکوہانی تہالا کیڈا نمونے دامانا سر بوتنت و نامی ایں مینے لینس ے ماڑی ے دپا
 داشتات اش۔ اودا آنہی ے جنک و بچک ے آروس ے شادا ہا جشن ات۔ و مینے لینس وتی ہاسیں
 دوست و سنگتانی مہمان جلیا دزگت ات۔ آنہیا وتی جنک بانور کنگ ات و آنہی اپس واپسگا ژیاں
 گول مر میڈون ے بجا ہادیمد یگا ات۔ آنہی مرد اودے بادشاہ ات۔ اے اکلیمز ے چک ات و
 دیری، آنہیا ٹرائے آجک ے زاماتی ے لہز کنگ ات۔ دیوتاہانی رزات کہ دوئیں مرد و جن بوگا
 اتنت۔ بلے آنہیا وتی دوستی ایں بچک، دلاوریں میگا پٹھنس ے واستا اسپارٹا والہ، الیکٹرے جنک
 دوست کنگ ات۔ میگا پٹھنس ے مات مولدے بوتگ۔ و ہدے ہیلنا ہرمیونی وڑیں جنکے بوت،
 آنہی ے حسن افر وڈا بیتی ے حسن ے درورات، تہ مینے لینس دلجم بوت کہ آنہیا نوں دگہ چک نہ
 بیت۔

مینے لینس ے سیاد و وارث و ہمساکگ آنہی ے مزن شانیں دالانا گل و شادان نشتگ و
 دعوتا مشکول اتنت۔ ہے دیوانا یک گشند ہے وش گٹیا شیر الہان کنگا ات و دگہ بازیں مردے توکا
 ناچات۔

دوئیں مساپر ٹیلیما کس و نسرے چک، اپسگا ژیا سوارتنت و پسیل ے دپا اوشتا اتنت۔

انا گتا ایشینس ے چم پر آنہاں کپت انت۔ اسپانی پانگپانی ے گرانس کارہائی ے کوچگان ات۔ آ ے دیست انت بادشاہ ے حال دیگاشت۔ آنہیا شت و مینے لئیس ے گوشا ہلوت کت: ”وہجہ! دروازگ ے دپاودرآمد اوشتاگ۔ رنگ و دانگا گشے شہزادگ انت۔ توچی گشے، آہانی دارگ ے انتزاما بکنیں یادگہ دیے دیم اش بدیں۔“

سہر میدیں مینے لینسا زہر کنکی پسودات: ”میر! تو پیسرا چوشیں گنو کے نہ بوتگ ے بلے مرچی گنو کی گپائے۔ تو زاناں بے یال ے کہ واتریا پیسرا مدرامدیں مردمانی مہمان بوتگاں ولوگا سر بوگا پدنوں اے میت کش اتگ کہ زیوس پداہا بے وی ے روچاں پمانیاریت۔ آہانی اسپاں پیچ کن و آنہاں تو کا بیار دانگہ دعوتاشریدار بہ بنت۔“

ایشینوسا وتی کاردارانا گشاد کاری ے سرو سوچ کت اووت بیرہ کت۔ آنہیا ہیدیں اپس پیچ کتنت و واژا بندگا پد کدیم دیما دانتت۔ پدا اسپگا ژی دروازگ ے کرا پیلا تکہ دات و دوئیں درامد ماڑی ے تو کا پترتنت۔ و ہدے آ ماڑی ے تو کا سر بوتنت نہ ٹیلیما کس و آنہی ے سنگت ابکہ و ہیران بوتنت۔ آنہاں انچو مارا ت کہ مزناں شانیں مینے لئیس ے برز و بلندیں دالان روج یا ماہے رژن ے و ژارژنا انت۔ اے ندرارگ ے چارگا و ہدے آنہاں سیرکت نہ رژنا نئیں غسل خانہاں جان ے شودگا شت انت۔ مولداں آہانی جان ششت انت، آہانی بدن ٹیل ماش کتنت و بزیں گدگورادانتت، چادر بڈاں دات۔ آشتا ٹریس ے چک مینے لئیس ے کشا کرسیانی سرانشت انت۔ دمانا یک مولدے آسہرے جگے آپا پرت و آورت و جہلانگرہے ترشتے ایرکت، آہانی دست ششت انت و دارے میزے آورت آہانی دیما ایرکت۔ لوگ ے ہزمنکاریں مولد اہرچی کہ است ات۔ نان و دگہ تہر تہریں و شیں و راک۔ رُپت و آورت۔ گوشت والہا شترتیں پلن درچت کاشیانی تو کا کت و آہانی دیما ایرکتنت۔ ززیں کدہ اوں آورت آہانی دیما ایرکت۔ نوں سہر میدیں مینے لینسا آ دوئیں مہمانی دابا اشارہ کتنت و گشت: ”وش اتک ے! بورا ت۔ ورگ بورے پدا چہ شامہاں واہوال گراں۔ رنگ و دانگا زانگ بیت کہ شاما خاندانی مردم ات۔ ہرکس پدیم شے و ژیں چک پیدا کت نہ کنت۔“

ہے گپاں گوں، آنہیا ہاس پہ ہماہاں جوڑ لنگیں سچی، آہانی دیما دانتت۔ آنہاں درستیں نعمت و ارتنت و وہدے و رگا سیر اش کت نہ ٹیلیما کسا نستر ے چک ے نیمگا سر جہل کت و ہلوت کت دانگہ دگرے آہانی گپا سر پدمہ بیت، ”یاراے بلا ہیں دالان، بچارا ایشی ے کنڈ کنڈ سہر، نگرہ، رود، عنبر و پیل ے دناناں گوں چوں ڈولدرانت و درپشگا انت، مال و دولت ے بازیبا چار۔ منی ہیلا اولمپسا زیوس ے دربارے تو کی ہیمگ ہے و ژ بیت۔ ایشی ے گندگا منی سرے ہوش بر گشتگ۔“

سہر میدیں مینے لینسا آ نہی ے گپ اشکت و گشت: ”بچکاں! انسان کجا زیوس ے ہمسریا کت کنت۔ منی ماڑی و ماڑی ے ہر چیز ادار کی انت۔ ہو، آگے کہے انسانانی انت من گشیں مال و دولت ے ہسابا لہتیں مردم منی مٹ بنت یا بلکیں کس منی مٹ مہ بیت۔ بلے اے ہبراواں بزناں ے کہ اے دولت ے جم کنگ و لوگ ے آرکا من ہپت سال سفر ابوتگوں و سک بازسکی و سوری دیستگ۔ اے سفر امن قبرص، مصر و فنیقیہ آگوستگوں و ایتھوپیا، سدونی و ایریمی تو ماں گوں دپ کپتگوں۔ لیسیا آ ہم شنگوں، اودے میٹش کہ زاہنت نہ آہانی گوزرگ گوں کسا نکلیں کا شاں و دی بنت، اودے میٹش سالے سے براں آپس بنت و سال ے سال ماہگ اش شیرا پڑ انت، و بادشاہا بگر داں شوانگاں درایکے پہ گوشت، شیر و پنیر او از مندگ نہ انت۔ بلے من آہند و دمگاں ترگ و مال و دولت جم کنگا اتوں و اینگو مئے خاندان ے دژمن ے شو میاجت، منی برات ے لوگبا نکا گوں شور بوت و آئے کشت پمیشکہ اگاں من بگشیں کہ تجہیں مال و دولت منی انت بلے چہ اے ہرا منی دل و ش نہ بیت۔ شاپہ وتی پتاں، کہ ہرکس آنت آہانی دپاالم اشکلگ کہ زندگیا من مزنیں سکی و سوری ے دیستگ۔ و گراں بہائیں مال و مدڈیا پڑیں لوگے دیستگ کہ چوں ویران بوتگ۔ دریکتیں منی ہما دوست و سنگت زندگ بوتیناں کہ آنہاں مدتے بیت، ارگوس ے چرا گجاہاں چہسک دور، ٹرائے ے شاہگانیں و ڈاں ہا کاں گوں ہوار بوتگ انت، گڑا منا اے دولت ے اگاں نیم ہم بوتین، بلے من انکت گل و شاد بوتگ اتوں۔ و ہدے من آدرستانی ترانگا کپیں نہ دلنے بارے سبک کنگا ماڑیا تہنا نندیں و گریویں و داں ہما و ہدا گریویں کہ چمانی ارس ہلاس بنت۔ ایشانی تسلاہاں دل جلدی شزار

بیت! من چہ تہا پر شگ اوں، بلے درستاں گیشتر منا دگرے نے غم چہ تہا وروکے پیاوران انت۔ ہر دیں آنہی ترانگا کہیں، نانی و آپی نہ میں، نیکہ و اب کیت۔ ٹرائے نے جنکا خانی آنی تو کا ہانیا کہ چہ ہر کسا گیشتر کارکنگ و ہر چیز اسرگوستگ اوڈیسنس بوتگ۔ بلے اے درستیں جہد و کوشستانی مُرا آنہیا دلیسا ہی و پریشانی و منایک دوستے تے تاوان نے دائی مارشت گون کپتگ۔ آنہی بیگو ایسا ہمنچو و ہدگوستگ ماوت ہیراناں کہ آنہیا زندگاں شمار بکناں یا مُردگاں۔ منی ہیلا آنہی لوگے مردم، کماشیں لائرتیں، ہزاریں پینے لوپی و ٹیلیما کس کہ آروچی گورانی بوتگ، آدرست نوں چہ آنہیا ایکیم انت۔“

میںے لینس نے غم جتیں کہہ نے اٹکنگا پڈٹیلیما کس پدایات و ترانگاں گون جت، و وہدے آنہیا اوڈیسنس نے نام اٹکت تہ ارس آنہی نے انارکانی سراشپ گپت انت و آنہیا چادر دوئیں دستاں پتات و دیم گپت۔ میںے لینسا اے جاوردیست تہ شش و پنچے آکپت کہ باریں و ت جتے بکنیں یا ہچ مہ گشیں دانکہ آوت و تی پتے نے ناما بہ گپت۔ آہے پگرا کپتگ ات کہ ہیلن گوں ہاسیں ہدمتکاراں چہ و تی آتاریں بانا جہلا ایرکپت و اٹک۔ آپورہ آرٹیس نے جندآت۔ اوڈیسیا آنہی نے واستاشریں کرسی یے ایرکت۔ الکیپتاز میں پڑمی پوشے کرسی نے سرا ایرکت۔ آنہی نے نگرہ نے پیتی فیوا گون ات۔ نگرہ نے اے پیتی آنہیا راپولپس نے لوگبا نک الکیپت ہا ماں مصر نے نامی ایں شہر تیبیس داٹگ ات۔ تیبیس دنیائے درستاں سیر و ہرگارتریں شہر انت۔ پولپسا میںے لینسا رانگرہے دو ٹب، دو لوہیگ و کساس ہپت من سہر داٹگ ات۔ ایٹاں ابید آنہی لوگبا نکا ہم ہیلنارادگہ بازیں ٹیکی یے داٹگ ات۔ آہانی تو کا سہرے یک چچکلک او مان چلک یے (distaff) ات، نگرہے پاڈگ والد یک پیتی یے اوں داٹگ اتے کہ آنہی کش و کر سہریگ اتنت۔ ہاسیں ہدمتکاراں فیوا اے پیتی ہیلن نے کشا ایرکت۔ آنہی نے تو کا شگلین پڑمے بندیک مان ات۔ چچکلک و مان چلک distaff سبزرگلین پڑمے تلا پتاٹگ ات و ایرت۔ ہیلن کرسی نے سراٹنگ ات، پادانی ایرکنگ نے واستا کرسی نے چیرا پاڈگ پرات۔ آنشت و گپے سر پد بوگ نے واستا و تی لوگو جہا جتیکت:

”میںے لینس، منی و اجہ! تو باریں مہمانانی ناماں زانے؟۔ من نزد اٹکارے وڑا بہ نندیں ہچ مہ گشیں یا ہرچی منی دلاکیت نام بگریں؟۔ منی دل دارگی نہ انت۔ چد و پیسر من ہچ مردین یا جنین

نے تو کا چوشیں ہمرگی نہ دیستگ۔ من ہیرانوں دل نہ گشیت یک ساہتے دیما چہ اے ورنہ آ آدیم بکن۔ اے بچک الم بادشاہ اوڈیسنس نے چک ٹیلیما کس انت، آوہدی اے ماتا گوران بوتگ کہ پتا یلہ دانگ و منی وڑیں بے ہیایے نے واستا جنگ نے جارے جنگ وڑاے آٹنگ۔“

میںے لینسا پودات: بانک! ہے ہمرگی تو مارنگ، من اوں ہے چیز امارگا اوں۔ اوڈیسنس نے دست و پاد پورا ہمیشی جندے دست و پاد بوتگ انت۔ آنہیا ہے وڑا و تی ہچ مُریٹنگ انت و سر و سرے میدہم ہے وڑ بوتگ انت نے۔ راستی! من انوں اوڈیسنس نے ترانگا کپتوں و ہے ہرکت کہ آنہیا ہچن چے چے نہ کتگ و پچن چونیں چونیں سکی و سوری یے نہ سگ اٹگ۔ منی گیاں اے ورنہ نے ارس دراتک انت و چادرے زرت و دیے گپت۔“

پسٹراٹسا گپ نے تو کا و رکوت و گشت: ”واجہ! تو راست گشے۔ منی سنگت اوڈیسنس نے چک انت۔ بلے ایشیا گپ میارکت۔ اولی رندنت ہمیشہ تی دیما گپ کنگ نے ہمت یے نیست۔ تی گپ مرد ما انچوش بنت گشے دیوتا ہے نے گو ما گیا بہ بیت۔ ٹیلیما کس تی گندگا دلما نگ بوتگ کہ بلکیں تو آنہیا سر و سو جے کئے یاراہ و درے نے سو جے دے۔ ہمیشہ نسر امنارہ بلدے نے ہسا با آنہی ہمرانیا دید اٹگ۔ اگاں مردے نے پت جتا بہ بیت و آنہیا رادگہ ہچ دست کمک مہ بیت نہ لوگے تو کا وڑ وڑیں مصیبت یے سرا کپیت۔ ٹیلیما کس نے کہہ اوں ہے رنگا انت۔ آنہی نے پت دوریں مکان انت و ملک نے تو کا چوشیں ہیرا ہے نیست ایں کہ آنہیا چہ نا انسپا نے بہ رگیت۔“

سہر میدیں میںے لینس جو شتا اٹک و گشت نے: ”کسمتا پچار، منی شترتیں دوست نے منی لوگا اٹنگ۔ ہما دوست کہ آنہیا منی دوستیا چونیں چونیں کردگار نہ کتگ۔ ہر چیزے سرا ہچ ہیال گور کنوکیں دیوتا ہاں مارا دوئیناں بوجیانی سرا پے وش و سلامتی دریا آاے دیم آہگا نہ اشت، منی و دلات کہ و اترا آہگا پد من چہ ہر کسا گیشتر ہمانی نے عزتا کنیں۔ حق و دل من و تی ملک نے نزدیک گورے شہرے ہو رک کتگ ات و ہمانیا دانگ ات دانکہ آارگوسا جہہ مند بوتیں۔ من پر آنہیا ماڑی یے بٹگ ات و آنہی چک، آنہی رعیت، آنہی مال و دولت درست ہدا آورتگ اتنت۔ مادوئیں یکیں

ملا کیجا گے نشتنگ اتاں، دانم نیک بوتگ اتاں و مرگا ابیدر گے بیچ چیزا مئے مہر و دوستی ئے وشی بدنام نہ کنگ ات۔ بلے زاناں یک حسدی این دیوتا ہے آرادہ ہے داشت او اے بے تالہیں مردے نصیبا ہے ہریشہ کت کہ ایو کا ہما کما سرمہ بیت۔“

میںے لینس ئے گپانی اشکنگا گوں آہانی چم ارس بوتان۔ زیوس ئے جنک، ہیلا سنگ ات نہ کت و گریٹ۔ ٹیلیما کس و میںے لینس ہم گر یوگا لگ اتنت و ودے نسترے چک و تی بے عمریں برات انٹیلو کس ئے ترانگا کپت تہ آ نہی ئے ارساں اوں سریلہ دات۔ آنہیا دیم میںے لینس ئے نیمگا ترینت و گشت:

”وہدے لوگا گپ و ترانے و ہدائی نام گرگ بیت تہ منی کما شیں پت مدام ہے گپا جنت کہ چہ درستاں دانا تریں مردم توئے۔ منا و رگ و چرگ ئے و ہدا گر یوگ و ش نہ بیت۔ یہ گر یوگا باندا ٹکیں روج است انت۔ گپ اے نہ انت کہ ہما کہ مریت و کسمت ئے ہشتگیں گپا سرجم کنت، من یہ ہما نیا ارس ریتک نہ کنیں۔ راستیں گپ ہمیش انت کہ مرگیں ئے ساڑا آدمرد و تی سرائی ساہگ و چندے تر مپ ارسا ابیدر گے جی دات کت؟۔ مرگیانی تو کا یکے منی برات بوتگ کہ ارگوسی لشکرے تو کا آ نہی ئے یک بستارے بوتگ۔ انٹیلو کس توالم دیتنگ۔ من و آ نہی ئے شکل اوں نہ دیتنگ۔ مردم نام گرنت کہ چہ شئے توک ئے شرتریں مردماں یکے ہما بوتگ، بلا ہیں جنگول و تچگا تیزیں مردمے بوتگ۔“

سہر میدیں میںے لینسا پسو دات: ”ابا! تو انچو شہم و ر ہداری ئے سرا اے گپ جت کہ چوشیں گپ ئے امیت چہ تو مستریں مردما کنگ بیت۔ البت من چہ نسترے چکا زانت و زانگ ئے ہے ایٹا کشتیں۔ جوانیں سر و سوج و تر بیت ہجر جیر نہ بیت۔ ہاس ہما و ہدا کہ بچک ئے جندے پت شریں لوگے آرتنگ و پادا تگ، چوہکے نستر انت۔ نستر اجوانیں و سو بمندیں زندے گوازیٹنگ و نوں و تی لوگا نشتنگ و آرام ئے سرا پیری ئے روچاں گوں انچیں اولاداں گوازیٹنگ انت کہ زانتا کنت و نیزہ بازی بلدنت۔ ہیر، اے دردنا کیں کسہا ہنچو بس انت و دستاں پدا شودات و ورگ بورات۔ تی و ہدی و بلاہ بلا ہیں کسہ کپنگ۔ سہی من و ٹیلیما کس ہے کسہاں یکدگرے ئے کرا کاراں۔“

میںے لینس ئے ہمت کار اسفالیونا آہانی دست ششت انت و آپدا ورگا لگ اتنت۔ نوں زیوس ئے چک ہیلن ئے کاراں بچار ہما کد ہاں کہ شراب مان رتچنگ بوگات، آنہیا چیر و کاکی درمان مان کت۔ اے درمان ئے تاثیر ہمیش ات کہ مردے چہ ہر نما بے غم کت۔ ہر کسا اے شراب بواریتین، اگاں آروچا آ نہی ئے پت و مات بمرتین انت یا آ نہی ئے دیما آ نہی ئے چک و برات بہ کشتین انت، بلے آنہیا گر یوگ ئے نام زانت۔ اے شریں درمان، آنہیا را یک مصری زالے پولیڈا منہا داتگ ات کہ آ، تون ئے لوگی ات۔ مصرے سرڈا گار درمان و تہلگانی کمی نہ انت۔ ایشانی تو کا بازینے پانگ مندنت۔ چوز ہریں کاہ و بوٹگانی کمی نہ انت۔ طیبیا مصرے مردم چہ جہان ئے مردماں دیما ترانت و آ، آزمانی طیبیب، پائی اون ئے اولاد گنگ کرزنت۔

وہدے ہیلا آہانی شرابانی تو کا درمان مان کت، تہ پدا گوں آنہاں گپا لگ ات: ”بادشاہ میںے لینس و منی کسان سالیں مہماناں! زیوس ئے قدرت انت کہ ہر مرد مارا غم ووشی رس اتگ۔ گڑا شرتر نہ انت کہ ما اے دیوانا بہ ننداں و کسہ بیاراں۔ بچار، چوں و ش انت۔ من یک کسہے کاریں۔ اوڈیسنس ئے مزن مردی ئے کسہانی آرگ و تی جا گہا، من یک گپے جت نہ کنیں۔ من بلے ہما و ہدگیں کسہے کاریں کہ اخائی، ٹرائے آماگیش اتگ و جنجال اتنت و اوڈیسنسا بے مٹیں کارے کنگ ات۔ آنہیا و تارا و تاروچت و پروشت دانکد دگرے ہے بزانت کہ آگامے و آسک لٹ و کٹ کنگ۔ آنہیا و تارا ٹپی و ٹوری کت، لیگاریں گدگورا کت، ٹرائے اشت و دمک و بازاراں ترات۔

”اوڈیسنس ئے وڑیں مردمے کہ اخائی لشکرے تو کا آدگہ وڑ وڈولے آت، نوں شہرا ایرکپگ ئے ہے یکیں راہ پشت کپنگ ات کہ آ و تی وڑ و پیا بدل بکت۔ آنہیا انچو کت و ٹرائے ئے مردماں آ پچاہ نیا ورت۔ تہنا یکیں من بوٹگوں کہ انگت پچاہ آورنگ، ہر دیں من چر آنہیا جست کنگ، دمانا گپے دگہ نیمکے آرتینگ۔ بلے یک انچیں و ہدے اتک من آ نہی ئے جان ششت، ٹیل مالش کت و پے گورے کنگا گد دات و سوگند وارت دانکد و تی بوجیانی کرا و تر سر نہ بے، من ٹرائے والہانی کراتی ناما نہ گریں۔ گڑا آنہیا منا اخائیانی درتیں برنا مہانی حال دات۔ و تی دراجیں زہم ئے سرا بازیں ٹرائے والہانی کنگ و مزین رازے ئے کٹکا پدا و تی سکتانی کرا و تر شت۔ ٹرائے

ئے جنیناں گریت بلے من سک وش اتوں۔ لوگا واتری ے واہگا منا بے کر ارتگ ات۔ منی نیت بدل اتگ ات۔ من پشومان اتوں کہ پرچا فروڈا بیٹیا، منا مہرا کورکت ووتی ملک یلہ دات وٹرائے آ اتکوں، ووتی جنگلیں چک، وتی آروسی پوشاک ووتی لوگواجہ کہ رنگ و دانگ وزانت وزانگا آنہی ے درورنیت ات، پرچا چڑ آنہاں سدگ و دوری سگت ات۔“

سہر میدیں مینے لینسا گشت: ”منی ساہ ے بدل! تو سکیں وشیں کسہے آورت۔ من دنیا ے گنڈ گنڈا گشتگ وکما شانی سر و سوج چادر ے لمبا بتگ ات۔ بلے اوڈیسنس ے وٹریں دلا ورن من وتی گیرانہ دیبتگ۔ دار ے اپس ے تو کا ہما واقعہ کہ دیما اتگ ات، اے آنہی ے دلا وری و سر متابی ے دگہ درورے ات۔ من انگت ترانگا اوں کہ ہما و ہدی ارگوسی لشکر ے ورنابزاں ما، ٹرائے والہاں تباہ کنگ ے وداردار ے اپس ے تو کا ٹپ اتگ اتاں کہ یک دیوتا ہے ے گشتگ ے پدا تو گوں شہزادگ ڈیفو بسا ہمودا اتگ ات ے۔ منی ہیالا آ دیوتا ٹرائے ے کرگ ے واہگد ارات۔ تو مے ہے ٹپگ ے جا گہاسے رندا شت و اتگ ے۔ تو آچہ ڈنا دست جت و ہمک سردار ے نام گپت و آہانی لوگبا نکانی گیگان گپت و توار جت۔ من وڈیومیڈس گوں اوڈیسنسا تو کا شتگ اتاں۔ تی توار ے اشکنگ گوں ما دیونانی دلا لوٹ ات کہ ڈٹا درا وارش بکن یا چہ تو کی بیگا تی پسا ابد ے بلے اوڈیسنسا مارا اشتاپ کاریا کن کت۔ آدگہ مردماں بچ نہ گشت بلے اٹیکلس ے دلا ات کہ تی پسا ابدنت، بلے اوڈیسنسا وتی بلا ہیں دستاں گوں آنہی ے دپ داشت و دانکہ اتینا ترا چہ اودا و اتز روگ ے ہیال دلا نہ نادینت، تنا و ہدی آنہیا دست دور نہ کنت و ہے رنگا لشکر ے چہ بلا ہیں تباہی ے آرکیت۔“

نوں ٹیلیما کسادل ڈڈکت و بادشاہا رگشت: ”واجہ! اے گپ مرد ما گیشتر دردیک کنت کہ اے درتیں شریاں انگت اوڈیسنس چہ تباہیا نہ رکیت۔ چرے مصیبتاں دراہگ ے و استاگاں آنہی ے دل سکتے بوتیں تہ انگت بچ پہ بچ۔ نوں گوں تو دز بندی کنیں کہ مارا اجازت بدے۔ وپسگ ے و ہدنت۔ مارا بلن کہ آرام ے سرا وپساں۔“

اے گپانی اشکنگ پدا ہیلا ووتی مولد پر مات ات کہ بان ے تو کا پلنگ ے سرا بزم و

بزمانی سرا سہریں چادر بچ بکن ات و پردیگ ے و استا پاد و ما کمبل اریکن ات۔ مولداں موم بتی دستا اتنت و چہ دالا نادر اتک ات۔ آنہاں نپاد چیر گیتک انت و ماڑی ے نو کرے آ آہانی رہشونی کت۔ و شہزادگ ٹیلیما کس و نسٹر ے شہزادگا شپ، ماڑی ے بانے آگوا زینت۔ مینے لینس ے وپسگ ے بان مزن شانیں ماڑی ے پشٹی میگا ات۔ آہموداشت و شہبا تک ہیملن ے بگلا و پت۔

سہر چکیں روچا و ہدے رودرا تکا تک دات تہ مینے لینس پادا تک۔ آنہیا گد گورا کنتت، جو ہر داریں زہم سرینا بست و سواس وتی ڈولداریں پاداں کنتت و وپسگ ے بانا در اتک تہ پور ہادیوتا ہے ات۔ آتچکا ٹیلیما کسے کراشت و سہب وش بات گشتگا پد کشانشت و جت ے کت: ”واجہ، آچے کارے کہ ترا اے بلا ہیں دریا و اے دیم مے سر سبز و میزریں لاکیدائمو نا آورتگے؟۔ اسی چیز ہے یا ذاتی کارے؟ منارا ستیں گپا بکش۔“

ٹیلیما کسا پسودات: ”بادشاہ مینے لینس! من ہے جت و پدا اتگوں کہ بلکیں تو منی پت ے باہتا گپے ہالے آسر پدے۔ منی لوگ برباد کنگ بوگا انت۔ منی چینچو مال و جان داد بوگک انت آ درست تباہ انت۔ منی ماڑی بد معاشانی ٹولی ے آوتی دوار جوڑ کنگ۔ آہر و ہدا منی پزوریں پس و گوگاں کشتت و ورن۔ چو پہ نامہا منی مات ے و استارنت بلے ادبے نامازانت۔ من ادا گوں ہے ایٹا اتگوں بلکیں تو منی پت چم و ت مرگا دیبتگ یا ہائی وٹریں دگہ گنڈ گشتگے ے دپا آنہی ے باہتا گپے اشکنگ و منی دز بندی ے آسر تو مارا آنہی مرگ ے راستیں ہالے دیئے۔ اگاں کسے پہ مصیبتانی سگکا ودی بوتگ گڑا آ اوڈیسنس انت، منی سرا بزرگ کن و منی دلا وش کن بلکیں ہرچی کہ تو دیبتگ، منارا ست بکش۔ من تی دست و پاداں کپیں۔ اگاں جنگ ے بدیں روچاں منی پتائی گوما گپے کنگ یاتی ہاترا کارے کنگ ے قولے کنگ و آقولے سبزینتگ تہ تو کہ ہرچی زاننے و سر پدے۔ یہ ہمائی ے ہاترا مارا بکش گوں۔“

مینے لینس زہرا در پیکا لگ ات۔ آپر بوت و گشت ے: لانت انت کہ مور بانزل برو دینیت!۔ کجا دلا وریں اوڈیسنس و کجا منی پیہیں پینت دلے!۔ اے و ہے ہسا با انت کہ یک آسکے وتی شیر مجیں آسکلاں بزوریت و شیرے ہونڈا ہبارت و بولابینیت ووت گہد یما چرگا بروت۔

دومی نیمگاشیروتی ہوٹا ابیت و آہنی ے چکاں بوارت۔ اوڈیسس اے بدمعاشاں اوں انچو کنت۔
 من بکرنڈے آنہیا رالیسیوس ے دلہودیں زروانا فلو میلانڈس ے گوما بند مرگا دیتنگ ات۔
 اوڈیسس آچست کت وانچو بٹا چگل دات کہ چہ شادہا آہنی ے سکتاں چہیال دات۔ زیوس، اتینہ
 واپولو ے سوگند اوریں کہ اگاں ہما اوڈیسس گول اے واستاراں دیم پدیم بہ بیت تہ آوتارا پچاہ
 کارنت۔ آہانی جنگ و گارکنگا دیرنگیت و شادہے بدل موتک بیت۔ پشت کپت انت تئ دز بندی و
 تئ جست، تہ منا، تراوش متئ ے تو کا دور دیگ یا گپ ے گارکنگ ے بچ وڑیں ارادہ نیست۔ اگو
 آنگوکنگ ے بدلا، من ہرچی کہ دریائی پیر مردے دپا اشکک، تراکشیں گول۔

”اے واقعہ مصر بوتگ۔ منادینت کہ لوگا و اتروگ ے ارادہ دانتنگ ات بلے دیوتا ہانا
 شریں وڑے آندر دیگا شمشنگ اتوں۔ دیوتا ہجر چہ راہا رد بوگ نیلنت ہمیشہ آنہاں منا ہمودا
 داشت۔ نیل کورے نزیکار دیاے تو کا فاروس نامیں زروانے است انت۔ آچتیا با انچوزیک انت
 کہ اگاں گوات کشگا بہ بیت تہ مردم شریں بوجی یے ے سرا یکیں روچا اودا سر بیت۔ اے
 زروانا یک شریں ہورے است انت اودا یک چاتے است کہ ناہدا چہ ہمودا آپ کشت و چہ اودازر
 ے نیگار و کیں بوجیاں آپ نہ سرنیت۔ دیوتا ہاں داں پست روچا منا چہ اودا سُر گا نہ اشت۔
 بوجیاں زرے جہلانکیا سفرے واستا انچیں گوات پکار بیت کہ آداں دیراں بہ کثیت و اودا چوشیں
 گوات ے نام و نشان نیست ات۔ اگاں یک آزمانی ہستی یے آمنی سرا بزرگ مہکتیں تہ مئے وردن
 ہلاں بوتگ اتنت و منی ہمراہ تن و گونہ کشتنگ اتاں۔ دریائی پیر مرد، زورا وریں پروٹیس ے جنک
 تو کا کپت۔ آہنی دردمندی ے جذبہ منی سراسک اثرکت پرچا کہ پکروچے، و ہدے من چہرتی
 سکتاں دور تہنا تڑ و تابا اتوں منی سنگت خدے ہلا ہوشا مہیگ ے سرا مہیگ گرگا تبا دیما شنگ
 اتنت۔ آتچکا منی کرا اتک و گشت ے ہاں واجہ! تو گنوگ ے یا تئ سرے ہوش شنگ؟ ترا
 مصیبتا کپگ و ش بیت یا بے تہمبلیں مردے ے ہمیشہ انچور وچ انت اے زروانا کپنگ ے۔ تئ
 ہمراہ روچ پوچ لاگر بوان انت بلے تو تچگ و دراہگ ے بچ تو جیلے نہ سازے۔ من آنہیا راراے
 پسودات: ’نزا نہیں کہ تو کجام دیوی ے بلے من تراسد کی دئیں کہ من بچ وڑا ادا ننگ نہ لوٹیں۔ منی

اندازہ انت کہ شاہگانیں آزمان ے ابدما میں دیوی چہ من دگرمان انت۔ تو و شری ے سرازانے۔
 مناگیس گول کجام دیوتا آماناے زروانا قیدکنگ و راہدگ بوگ نیلگا انت؟۔ او من ماہیگانی سیل و
 سوادے جاہاں چوں گوست و لوگاشت کنیں؟۔ مہروا نہیں دیویا دانا پسودات: ’تو ہرچی جست کئے
 ترا پسورسیت۔ دریائی زندہ پیر، پروٹیس، کہ مہلوک گشیت منی پت انت، پوسائینڈن ے سنگت
 انت، درتیں زرائی سوچن و بندیک ے ہالاں سر پداننت۔ اے زروان، ابدما میں زندہ پیرے
 آرامے جاگہ انت۔ اگاں کجام یک وڑے آتئ داما بکیت تہ آسفرے وایدگہ درتیں راہ و دراں ترا
 سوچ دنت و ماہیگانی راہاں اوں تئ رہشونیا کنت۔ تہنا ہے یکیں گپ نہ انت تو و بادشاہے ے۔
 اگاں اے دراجیں سفرے درنیا تئ لوگا ہر شتر و شتریں ہرو و ہالے بوتگ، اگاں تو بلوٹ ے ترا
 درتیں ہالاں دنت۔ من پسودات: ’ہما زندہ پیرا اگرگ ے تو جیل ترا سازگی انت۔ منا ترسیت
 کہ آماناہ گندیت یا منی ادے بوگا سر پدمہ بیت و ادا مہیت۔ انسان ے واستا چہ دیوتا ہاں گیش
 بوگ ارزانیں گپے نہ انت۔ دیویا پدما منی رہشونی کت۔ آنہیا گشت: ’نیر وچ ے و ہدازندہ پیر چہ زر
 ادرکیت و قبلہ آگواتے کٹھارینیت دانکہ گورم چست بہ بنت و دریا تہا ردمیم بہ بیت و آگندگ مہ
 بیت۔ دراہگا پدآ ایک غارے آتہ بیت کہ آہنی و پسگ ے جاگہ انت، و دریائی کچک (seal) تیا
 پرشوکیں گورماں گول درکا بیت و آہنی چپ و چاگردا و پست۔ دریاے بوہ ہریمگا تالان بیت۔ تئ
 ہمراہانی تو کا ہما کہ درستاں گیشتر دلا ورننت چہ آنہاں سے مردم درچن۔ روچے ٹکا من ترا ہما جاگہ
 بریں و چارینانی و پسگ ے واستا جاگہ شوباز کنیں۔ بلے ترا اے گپ ے ہالاں دئیں کہ زندہ پیر
 چون کنت؟۔ پیسرا آوتی دریائی کچکانی تو کا تڑیت آنہاں حساب کنت و ہدے دلیم بیت کہ درست
 ہدا انت تہرتی گورمے نیاما، گوالے ے وڑا و پسیت۔ ہما سہت ے و دارا ہو۔ انچو کہ تو گندے
 و پتگ، ہمت بکن آنہیا بگر وچگ ے ہروڑیں جہد کنت بلے بچ وڑا آنہیا مدے۔ آوڑ وڑاوتی شکلا
 بدل کنت۔ و تارا دنیاے ہمک جناورے رنگا کنت۔ و تارا آس و آپ ے دروشما کنت بلے تو
 آنہیا مہر بدار۔ و و ہدے و تاراوتی ہما اسلی شکلا کنت کہ و پسگ ے و ہدا بوتگ، تہ ترا جست پرس کنت
 گڑا نوں پیر مردا یلدہ بدے و آنہیا جست بکن کجام دیوتا منی دژمن انت و ماہیگانی راہاں گوزگ و لوگا

روگ نے راہ و درے سے سو جا بدئے۔ اے سو جا پدا دریاے تو کا گار بوت و ہمو دا کہ منی بوجی اوشتا تک ات، من شتوں۔ راہ منی دلا وڑوڑیں بدیں پگر وھیال اتک۔ وہدے من تیاب نے لمباوتی بوجیا کراسر بوتوں تددیست کہ ورگ تیارنت۔ شپ نے تہاریا ماشائنگ ات و ماتیب نے لمباوتیاں۔

وہدے گلاب درو شمیم رو چار و دراتک سہر سہرکت تہ من سے ناہدا، کہ منی دلا دلا ورونہ ترس اتنت، زرت و دعا کنان و تیا بے لمبا گران بوتوں۔ آندوتیہ، کہ زیک دریاے تو کا گار بوتگ ات پدا زاہر بوت۔ زندہ پیر ارارڈ دیگ نے واستا آنہیا چار دریائی کچک نے پوست دستات۔ آنہیا تیاب نے ریکانی تو کا مئے واستا چار کنڈ جنگ ات و مئے و دارا شنگ ات۔ وہدے ما ودا سربوتاں تہ آنہیا مارا ہے کنڈانی تو کا واپیت و دپا ہے دریائی کچکانی پوست پر دانت۔ دریاے تو کا رستگیاں جناورانی بوہ سلگی نہ ات۔ منی سر پر نہ بوت کہ اے دریائی جناوراں کئے وتی کرا واپینیت؟۔ دیویا مئے آرام نے واستا و تہ راہے درگیتک۔ آنہیا مئے چارینانی گیناں و شہو مال ات۔ چرے و شیں بوہا آہانی بدیں بوگار بوت و ماداں نیمرو چانشت و ودارکت۔ دریائی کچک یک پہ یکا دراتک وٹولی ٹولیا تیاب دیما و پت انت۔ وہدے نیمرو چے ٹا کا پیر مرداتک تہ آنہیا دیست کہ منی دریائی کچک ہما انت۔ آنہیا ترات و حساب کتنت۔ آنہیا مارا پجاہ نیادرت و ماراوتی چار کچک لیک ات گوں۔ وہدے آدکم بوت تہ و پت۔ ماہا دمانا آنہی سرا کپتاں و گپت۔ بلے پیر مرداوتی درستیں ہنرو ہیلہ یات اتنت۔ درستاں پیر آنہیا و تارا شیرے کت، پدا مارے بوت، چد و پد پلنگے بوت و پدا جنگلی سوڑ نے شکلا بوت۔ آتچو کیں آپ و زٹڈیں درچکے نے دروشا بوت بلے مارا نہ ترس ات و مہر امہر داشت۔ وہدے آنہیا اے ہنرو ہیلہاں دہرت تہ گپا لگ ات و گشت نے مینے لیس! بگش منی گرگ نے واستا اے پنڈل کجام دیوتا آسا زاتگ و تو پر چا چو کت؟۔ من پسودات: 'واجہ، مارا رمدے۔ تو شری نے سرازائے کہ چنت و ہدنت من اے زروانا کپتگوں۔ چادا دراہگ نے بچ راہ و درنیست و ما روج پہ روج گندہ ترہواناں، پیمیشکہ چروتی غیب نے علمائیکش مارا کجام دیوتا آادرا لینگ و دیما روگ نیلیت و ما کجام وڑا ماہیگانی راہاں گوست و لوگا سر بوت کنناں؟۔ پیر مردا گشت: 'تو زٹڈیں ردی یے

کتگ۔ اگاں تئی واہگ انت کہ اے لہجیں زرا زوت بگوا زین نے و لوگا سر بہ بے گڑا تو ننگرے چست کنگا پیر زریوس وایدگہ دیوتاہانی ناماندرو ہیرات بکتیں۔ نوں پدا نیل نے کورا کہ آنہی نے بزہ آزمانا انت، ہمو دا برو ودرستیں رسائی گوما شاہگانیں آزمانا ننگلیں درستیں دیوتاہانی ناما ہیرات بکن۔ اگاں ناں ملکا و اتری، سنگتاں گوں نیاد ووتی شانداریں ماڑی نے گندگ نے بچ امیت مہ کش۔ وہدے تو ندر دیئے تہ دیوتا ترا اے سفا، کہ پر آنہیا تو ہدوک نے، راہاگ بوگئے اجازت دینت۔ وہدے من اشکت کہ منا پدا مصراروگی انت او لہجیں زرا دراجیں سفرے جنگی انت تہ منی دل کپت۔ بلے من انگت گپ جت و جست کت: 'واجہ، من تئی سو جانی سرا عمل کنیں بلے چو تو دگہ جسے کنیں۔ من و نسر، ٹرائے آرہاگ بوگ نے و ہدا چہ ہما ملکی مردماں سستگ اتاں آیا آدرست پہ سلامتی لوگاں سر بوتگ انت یا چریشاں کسے دریاے تو کا کذا دار بوتگ یا کسے وتی سنگتانی دیما مرگ؟۔ جنگ و ہلاں بوتگ ات۔ آنہیا پسودات: 'اٹریس نے چک، تو منا چوشیں جست پر چا کئے؟۔ زاناں تو و ت نزانے۔ من گشیں گوں بلے منی کسہا گوشدارگا پد تئی چمانی ارس نہ دارنت پر چا کہ مرتگینانی کساس چہ زندگیناں کمتر نہ انت۔ جنگا و تو ہم گون بوتگ نے پیمیشکہ جنگ نے کسہانی آرگا پاندگ نیست۔ و اتری نے سفر اتئی لشکر نے تہا دوسر دار مرگ ات۔ سہمی انگت زندگ انت بلے زر نے تہا دور ماں زروا نے قیدنت۔ پیرامن اچکس (ایاس) نے گپا کنیں۔ آنہی دراجیں بوجی پوسا نیڈنا تہا کتنت بلے آوت دیوتا نے مہروانیا، بلاہیں کو ہے سراسر کپتگ و چہ چستیں گورماں رک اتگ۔ اگاں و ت گلائی یے مہکتیں و بنا کے مہکتیں تہ اتینہ نے ڈننیا ابیدالم چمرگار رک اتگ ات۔ آنہیا کو کارکت و گشت کہ من دریاے ناہاریں پانچلاں دراتنگ اوں و دیوتا منی کرا بچ نہ انت۔ پوسا نیڈنا اے کفریں گپ اشکت انت تہ نیز ہے وتی دستا کت و گیرائیوی نے کوہا انچو جت نے کہ آدو کپا بوت۔ یک کپے وتی جاگہ نے سرا ات بلے دوہمی کپت کہ اچکس چرے ناہو دیگیں گپاں پیر آنہی سرا و پتنگ ات، آست و درے تہا کپت و آنہی چچیک اچکس اوں زرا زری آپ بوت و سوریں آپ نے تہا مرگ و گار بوت۔ بلے تئی برات اگا مینون وڑے نہ وڑے مرگ نے پراگ نے سو بین بوت و شہبا تک ہیرہے مکا، وتی بلاہیں بوجیا سوار بوت و وتی چندے کش ات۔

بلے میلیاے دریائی کوہے نزیکے سر بوگا گوں سیہ گواتے اتک و آنہی زہر و کینگے پروا ہے نہ داشت آنہیا را ماہیگا پڑیں دریائے تو کا ماہیگا برت کہ قدیمیں زمانگا اودائیس ٹس و آنہی چک اگستس جہہ متد بوتگ انت۔ بلے آخر آنہیا دیست کہ چرے جاگہا پہ سلامتی دراہگ و روگ نے امیت کشگ بیت۔ کسمتا بچار۔ گوات بدل بوت و سبک سبکا کشگا لگ ات و آ لوگا سر بوت۔ اگا میمنون پہ و ش و سلامتی وتی پت و پیر کی ڈیہا سر بوت۔ ایر کپگا گوں اودے زمینے چکت ات و ملک نے گندگا گوں چمانی ار سے درا تک انت۔ بلے اگستسا دور چاری کنگ ات و یک چارویے داشتنگ ات، چاروگری نے عوضا آنہیا را یک من و نیم سہرے من اتک ات۔ اگستسا ترس ات کہ چومہ بیت بادشاہ چیر و کائی تیابا ایریکہیت و ہاموشیا ارش بکنت و چہ من گیش بہ بیت۔ آچاڑ و ایک سالے آ تیاب چار ات گوں۔ و ہدے آنہیا اگا میمنون آہگا دیست، تچکا ماڑیاشت و اے زالمے ہالدا ت۔ اگستسا ہزاری نے گوما پند لے سازات۔ آنہیا شہرے تو کا پست شتر تریں سپایگ در چت و آئے سنگراں نادینت انت و ماڑی نے دومی نیمگا دعوتے کت۔ دل نے تو کا وتی پلہتیں ارادہاں گوں، و تاپسگا ژیا سوار بوت و بادشاہ نے دیماشت۔ اگا میمنون نے دلانہ جت کہ من مرگئے دپار بوگی اوں۔ چہ تیابا آگوں ہما نیہا ہمراہ بوت، آنہی دعوتاشت و اودا آنچو کشت اش چو کہ کسے گوکے ہلار بکنت۔ بادشاہ نے سنکٹاں یکے پشت نہ کپت نیکہ اگستس نے سنگتے۔ آدرست یک پہ یکا ماڑی نے تو کا کشگ بوتنت۔

چرے کہے اھلنگا منی دل سست۔ منی دلا روچے رژن و زندمان بیکاریں چیز اتنت۔ بلے و ہدے داں دیراں من گریت و ریکانی سرالاپ لیٹ وارت تہ دریائے زندہ پیرا پدا گوں من گپ کت: ’میںے لینس، تو سک گریگ!۔ اگس چہ اے غم چتئی و ساڈن انت بلے نوں بس کن۔ گریوگا کار شرنہ بنت۔ انگت گہتر نت دست و پادے بجن دانکہ ماکا سر بہے۔ اودا، یا کہ اگستس زندگ بیت یا کہ اور سٹیزا کشنگ و اچ تو باج برتگ و اندازہ ہمیش انت کہ تو آنہی مرگئے دعوت نے سرا گوں مردماں دچار کپ نے۔ آنہی گپاں منی دل پدا ڈڈ کت و پریشانیابید من دل اکیکم بوتوں۔ نوں دگہ یک گپے پشت کپنگ ات کہ آنہی جست نے واستما من بیقرار اتوں۔ من

آنہیا را گشت: ’تو دوے حال منادات بلے آسہمی کئے انت کہ انگت زندگ انت و شاہگانیں زر نے تو کا زروانے آ بندیک انت؟۔ یا آہم نوں مرنگ؟۔ بلے پریشان میں بلے من زانگ لوٹیں۔ پروٹینسا گشت: ’سہمی مردم اتا کا تے بادشاہ اوڈیسنس انت۔ من یکرندے کالپسو دیوی نے زروانا آ گپے دیستگ ات۔ ار س آنہی انارکانی سراشپ گپنگ اتنت۔ آدیوی نے بندی انت۔ ہما کسا کہ نہ بوجی یے است نیکہ ناہدا گوں، لوگا سر بوگ نے واستا آچہ شاہگانیں دریا آ اے دیم چون اتک کنت؟۔ بادشاہ میںے لینس، نوں تو وتی کسمت نے ہالاں گوشدار۔ تو اپسانی کچر و چرا گجا ہیں ارگوسا نہ مرے ملکیں ابدمانیں دیوتا ترا ادا مینٹس نے سر سبز و میزریں ماکا سر کشت، آجا کہ دنیائے آخری سرا انت۔ اودے مردمانی زندمان چہ دنیائے ہر ڈیہہ نے مردماں گیشتر عیش و عشرت نے گوما گوزگا انت۔ اودانہ برف رچیت، نہ سیہ گوات کایت و نیکہ ہور گوار انت۔ اودے مردمانا تازہ دم کنگ نے واستا ہر روج، چہ دریا آقبلی نیمگا سارتیں کوشے کشتیت۔ آہلین نے لوگا جہا ہے رنگ و ش اتک کشت و ترازیوس نے زاماتی گری من انت۔ پیر مردا گپ ہلاس کت و پدا زرا زیر آپ بوت۔ دل گوں وزداساں من شیر دلیں ہمراہ زرتنت و وتی بوجیانی نیمگا شتوں۔ تیاب دپا ایریں بوجیانی تو کا ماورگ وارت۔ شپ نے تہا ریا مانشا نگ ات و ما تیاب نے ریکانی سرا و پتاں۔

”گلاب دروشمیں روچے دراہگا گوں ماوتی بوجی زرا ایر گیک انت و دورانی مک کنگ و آچارانی چامپگا مشکول بوتوں۔ ہر چیز نے گیک و گور کنگا پدناہدا وتی جاگہانی سرانشت انت و تیابا پروشوکیں گورمانی تو کا ہولیک جنان بوتنت۔ ہے وڑا ماچہ آ زمانا بوجی کیں نیل کورا و تر سر بوتوں۔ اودا بوجیانی ننگر کنگا پد وڑو رہند نے سرا ندر دات و ابدمانیں دیوتا ہانا اکیکم کنگا پدا گامینون نے یات و ترانگا نادائم ابدمان کنگے و استا ہا کئے چیدگے شرت۔ چرے کاراں گیشگا پد من لوگ نے راہ گپت، ابدمانیں دیوتا ہانی گپتا گواتے بنگ و زوت مناما کاسرے کت۔

”منی دوست نوں من ترا سلاہ جنیں کہ منی لوگا ہدار۔ دہ، دوازدہ روچا ہمدار۔ چدو پد من ترا عزت و شرپ نے گوما رکست کنیں۔ ترا گراں بہائیں ٹکی دیگ بیت۔ سے اہلس واپسگا ٹی یے۔ ایشیا: اید ترا یک ڈولداریں کدہے دئیں دانکہ و ہدے تو ابدمانیں دیوتایاں چیزے ندر کنگے گڑا

ہما سہتا منی ترا نگاہ کپہ کے ٹیلیما کسما دمی وژا ہڑاری کے گوما پوسودات: ”واجہ! مناداں دیراں ادادارگا لاچار کمن۔ اے گپ راستے کتنی گپ و تران و کسہ انچوش انت کہ ابید گشگا ادا من سالاے آ نشت کنیں و من بجر اتا کا و اودے مردمانی ترا نگاہ نہ کہیں۔ تو گشے کہ من دگہ لہتیں روچا ادا بداریں و منی ہیال انت کہ پیلو سا منی سنگتاں، منی ودار ادبرتگ و بیزاری بنت۔ ٹیکانی باہتا عرض انت کہ تو چوتی مہرو انیا پہ یا نگاری منا انچیں ٹیکی بدے کہ من برت اش بکنیں۔ اپساں اتا کا آچوں کنیں۔ اگاں ہمدابہ بنت تہ واڑے جلوہ بنت۔ تئی ملک پچیں ملکہ۔ ادا کاہ و کدیم سک باز انت۔ ادا پان رُ دیت و گلہ و جو ہم باز انت۔ بلے اتا کا اوڈ نیست، اودا اسپانی چرگ و ترڈ گا جاگہ نیست۔ اودا پس و گرانڈانی و استا چرا گجاہ باز انت۔ اودے کوہ و ڈولداریں سر ڈگار پہ اپساں جوان نہ انت۔ دریائے تو کسے زرواناں الکا پیں چرا گجاہ یا بورتا چیا پچیں وڈ نیست، و اتا کا چدرستاں گندہ ترانت۔“

اے گپانی اشکنگا پد مینے لینسا پچکند و دستے ٹیلیما کس کے بڈ اجت و گشت: ”منی چک، منی ساہ بے بدل! مناتی گپ دوست بوتنت۔ زانگ بیت کہ تو بیہہ داریں مردے۔ باز جوان، من ترا دگہ ٹیکی بے دین۔ اے گرانیں گپے نہ انت۔ وتی ماڑی کے چدرستاں ڈولدار تر و شرتریں چیز اترا دین۔ من ترا شراب بے جوانیں کد ہے دین۔ آپہلکین نگرہ میگ انت۔ آنہی کے کش و کر سہریگ انت۔ ایفیسا سا وتی دستانی گوما شرکنگ۔ لوگا و ترینے ہدا، و ہدے من بادشاہ سدون کے کرا دشتگ ات، ہما نیسا ٹیکیا داتگ ات۔ ہے سوگا تا من ترا دین۔“

ہے گپانی نیاما مہمان بادشاہ کے ماڑیا آہان انتنت۔ آنہاں گرانڈ و جوانیں شراب گون ات۔ آہانی بہا بدین لوگبا نکاں رندا نان پتک و دیدمات۔ ہے رنگا آنہاں مینے لینس کے ماڑیا جشن کت۔

اے نیاما و استارا وڈ نیسس کے ماڑی کے پیو گا ہا، کہ پیسرا ہدا ہشتگ و دیوان و جشن اش کنگ، انگت ہمودا پہ بے غمی ہشتگ و نشا نگ جنکیا انتنت۔ اٹیوئس و شہزادگ یوریماس کے ٹولی کے دلاور و من آٹکین و رنا، یک دیے ہشتگ انتنت۔ فروئیس کے چک نوے مون آہانی کراشت و اٹیوئسا جست کے کت: ”شما چوزان ات باریں ٹیلیما کس چہ پیلو سا کدی و اترکت؟ آنہیا منی

بوجی زرتگ و ہشتگ۔ من ایلس کے مزنیں وڈاں درزے انگیش اپس و ہشتگ۔ آہانی گرتگ انگت کار نہ بتگ انت و چریشاں یکے ہدا کاریں دانکہ در بیارینے۔ پھیشکہ منا بوجی کے کار کپتگ۔“

اے ہال کے اشکنگا گون آسک دگہ وڑ بوتنت۔ آٹیلیما کس کے پیلو سا روگ کے ہالا سر پد نہ انتنت۔ آنہاں گشگ ٹیلیما کس نزیک گورے مینگے ہشتگ یا شپانکانی ہمراہ انت و وتی رمگانی چارگاشگ۔ پھیشکہ اٹیوئسا نوے مون جست کت: ”راستیں گپا بکن آکدی چا دہشتگ و ہمراہ ہے کئے و کئے انت؟۔ آنہیا بازارے مردم برتگ انت گون یا ہڈ متکارو نوکرے یکجا گتگ انت کہ اے پر آنہیا گرانیں کارے نہ انت؟ و دگہ جستے کے پسو دلا شربچارو بدے۔ آنہیا تئی بوجی پہ زور انسری برتگ، یا ترا رڈے پڑے کت و برتگ کے؟“

نوے مونانگشت: ”بوجی من و ت داتگ۔ اگاں آنہی کے وڑیں مردے، و پدا پریشاں بہ بیت، اگاں کسے کے کرا بروت تہ کئے جواب دات کت کے۔ آنہی ہمراہ شہرے شرتریں بچک انت۔ آہانی ناہدا میٹزنت۔ من و ت آنہیا را بوجی کے تو کا دیستگ ات۔ زیوس بزانت آمینتر بوتگ یاد یوتا ہے بوتگ۔ ہائی کے جندے رنگا ات۔ بلے من ہے گپا ہیرانوں کہ زیکیں سہبا من چم و ت میٹز ہدا دیستگ بلے من جزم اول کہ آٹھی میٹز پیلو سا روکانی تو کا گون بوتگ۔“

اے گپا پد درستیں و استار زہرا جربھگکا لگ انتنت و نوے مون وتی پت کے لوگاشت۔ آنہاں لیب بند کت۔ اٹیوئسا وتی نہ وشی درشان کت۔ آنہی کے دل کے تو کا کینگ و حسد کے لوہیگ جوش جنگا ات و چے چو کٹنگا سہرا انتنت: دیوتا ہانی لانت پہ ہائی سرا! ٹیلیما کس نوں انچومزن انت کہ مارا رڈا نکلے و ہشتگ۔ ماسوگند و ارتگ ات کہ آنہیا چا دادر اگ نیلاں۔ مادرست آنہی کے خلاف بوتگاں بلے اے بچکا، ادے شرتریں و رنا زرتگ انت و آرام کے سرادر اتگ و ہشتگ۔ اگاں دیوتا ہاں مئے مک نہ کت و اے بچک راہانیا ورت تہ اے مارا چد و گیشتر جنجال کت۔ ہیر، نوں منا یک تیز گامیں بوجی بے ویست ناہدا بدیست۔ من اتا کا و ساموس کے دریائے تہا کوہانی تہے راہا بندیں و آنہیا دزگیر کنیں۔ پت کے شوہاز ادراپہ دریا انت! آنہی کے آسرا انچوش بیت کہ آ و تارا پچاہ کاریت۔“

اے گپ درستاں من ات واٹھیو کسے ستا وتوسپ بوت۔ ودے درستیں ہر گیش اتنت تہ دیوان آسر بوت ومہلوک ماٹیا شت۔ بلے ہاسیں نقیب میڈون ے برکتا پینے لویا وتی واستارانی ارادہانی حال زوت سر بوت۔ ودے آپرہ گا ہاسلاہ وشورا اتنت تہ میڈون یک کرے آ ٹپ اتگ ات وآہانی گپاں گوشدار گات۔ پینے لوپی ے حال دیگا آدما ناٹیا شت۔ انچو کہ آنہیا دروازگ ے دپا پاد ایر کنتت، شہبازکا جسٹ کت: ”نقیب! ورنہیں ہا کماں چہ کارے آ ترا دیداتگ؟۔ زاناں اوڈیسنس ے مولدانی واستا کلوہ اش دیداتگ کہ وتی کاراں یلہ بکن انت و مے دعوت ے کاراں بکن انت؟۔ آہانی اے عشق بازی وادے چوچ بوگ مناسک بدکیت بلے دست نہ رسیت۔ اگاں منی دست برس اتیں، تہ من اے لشکر ارادہ پاد ایر کنگ نہ اشنگ ات کہ ہر روج کابنت مے مال وجانداد اچیر کپتگ انت۔ تو کسان بوتگ ے بلکیں وتی پت و ماتانی دپاشنگ کہ اوڈیسنسا ایشانی گوما چوں کتگ۔ نہ کسے اگوں ترندی یے کتگ نہ کسے آگوں نا انسا پی یے کتگ۔ آنہی ے تب ایڈگہ بادشاہانی وڑیں تہ نہ بوتگ کہ یکے آگوں مہر ودگرے آگوں زورا کی کعت۔ اوڈیسنسا ہجر کسی گوما گیشیں نہ کتگ۔ اے رات تئی بے ہیانیآ را آدینک پیشداریت و ہے ہبرے شاہد یادنت کہ مردارانیکی دیمانیت“۔

میڈون بدیں مردے نہ ات۔ آنہیا پسودات: ”منی بی بی! دریکتیں تو چو پریشاں وغمیگ مہوتین ے۔ تئی واستارنوں چدو گندہ ترین کارے آدلما نگ انت۔ دیوتاہانی نظرنیک بات و بے بلا ہے آپوش کت مکنا ت انت۔ آنہاں ارادہ کتگ کہ ٹیلیما کس کہ واتر کیت ما آنہی آکشان۔ من ترا اے حالادیں کہ ٹیلیما کس پت ے پدوسو جا پیلوس ولا کیدانمو ناشنگ“۔

پینے لویا اے گپ اشنگ انت تہ آنہی چماں سیاہی آورت و پادانے جواب دات۔ آنہی دل درہگا لگ ات۔ داں دریاں آنہی ے گپ درنیاتک انت۔ آنہی ے نک ہشک وچم ارس اتنت۔ آنہیا وتارا سر و ہوش کت و میڈونے جسٹ کت: ”نقیب! راستیں گپا بکن منی چک چیا شنگ، آچہ سکلیا گپتگ کہ اے تیز گامیں بوجیاں سوار بیت کہ نہاد ہے چو اپرگا ٹیا تا چنت، بہ روت و مزینں دریا آہادیم وتارا سر بکنت؟ آنہی دلے چچی انت، زاناں آدلما نگ انت کہ آنہی نام وتوار

پشت مہ کپیت؟“۔

میڈونما پسودات: ”من چوزانیں کہ پیوسا آوت دلا شنگ یاد یوتاہے آگشنگ برو بلے آ ہمے نیشنگ کہ وتی پت ے واتری ے حال لاگپت و اگاں چوش نہ بوت تہ آنہی مرگ ے پدوسو جا کنت“۔

اے گپانی جنگ پد میڈون چہ ماٹیا دراتک بلے پینے لویا اے غم سگ ات نہ کت۔ آنہیا ہمنچہ ہائی مان نیست ات کہ بان ے تو کایریں کرسی سرا بہ نندیت۔ آٹسگی بوت و وتی سمہ پینگیں کوئی ے دپاشنت و گریوگ و زار یا لگ ات۔ لوگ ے درستیں پیریں و کسانیں مولد، درست آنہی چپ وچا گردانشت و گریوگی بوتنت گوں۔ آنہیا گریت و گشت: ”گوش بدارات! اے زانگا چوشیں زابلے است کہ زیوسا آچہ من گیشتر تکلیف داتگ۔ دریکتیں گپے کہ منی شیردلیں لوگوجہ، تو مے چہ درستاں مستزیں دلاور و گہیں سر، کہ ملک ے ہر چاریں گنڈاں آنہیا نام درآورتگ ات، منی کرات۔ آنہیا مارا یلہ دات، ونوں منی دوستگیں چک بے چوہا چہ لوگا دراتلگ و شنگ۔ من آنہی روگ ے حال اسر پد نہ بوتوں۔ شامشری ے سراسر پد بوتگ ے بلے چہ شامیکے آ منا حال نہ داتگ۔ اے زلے نہ ات تہ چچی یے۔ ودے آبلہ ہیں بوجی یے آسوار بوگ و روگا ت تہ شامناچہ و ابا پادکتیں۔ اگاں من آنہی ارادہاں سر پد بوتینوں تہ سوگند وریں و گشیں کہ من آنہیا را گام جنگا نہ اشنگ ات۔ اگاں شنگ ات گڑا منی میت یے بچارا تیں پدا بہ شتیں۔ بلے ہیر، چہ شامیکے زوت بروت و پیریں نوکر ڈولینسا بیاریت۔ ہما و ہدی کہ من ادا اتلگ اتوں، ڈولینس منی پتا گوں کتگ ات گوں، منی باغ ے چار و گلدار اہما کنگا انت۔ آلا رتیں ے کرا بروت و درستیں حالان یے سر بکنت۔ بلکیں لا رتیں توجیلے بسازیت و وتی یک رکز بوگا یلہ بدنت و ہما مردماں سر پد بکنت کہ آ اوڈیسنس و آنہی کٹد انے کار کنگ ے رندا انت“۔

کماشیں ماتی یوریکلیا آگشت: ”منی بانک! تو منا کشتے شر و معاف کئے شر، من دپا داشت نہ کنیں۔ من درستیں گپاں سر پد بوتوں۔ نان، شراب و دگہ ہر چیز کہ آنہیا لوٹ اتگ، من آورتگ و داتگ۔ بلے آنہیا منا سوگندے داتگ کہ داں دہ دواز دہ روچا من ترا حال مدکیں۔ آدگہ

گپے کہ تو تو آنہیا نہ گندے و جست و پرس کئے۔ آنہیا نہ لوٹ انگ کہ تو بگریوے و وتی رنگ سیاہ بہ ترین ہے۔ پادا جان بشود، نوکیں گد گورا بکن و مولداں ہمراہ بکن برزے کوٹیا برو اتینہ نے کرا دعا بلوٹ۔ آ آنگت آنہیا چہ مرگا رکیت کنت۔ یک پیر مردے کہ چہ پیرا غمانی اولاک انت آنہی نے چد و گیشتر پریشان کنگا چہ فاندہ رسیت۔ من جزم اول کہ شادا نہیں دیوتا چہ لائرتیں نے اوبادگاں نفرت نہ کفت۔ آنہی نے یک نہ یک پُشد و اوبادگے دائم اے کلات و ابشی نے دینے جوانیں زینانی ہاکم بیت۔“

ہے وڑا یوریکلیا آ آسہڑینت و آنہی ارس پھک کنتت۔ پینے لویا جان ششست، گد بدل کنتت و مولد زرت برزے کوٹیا شت۔ اودا آنہیا پتی بے ندرے و استا گہا پرت و اتینہ نے کرا دعا لوٹ ات: ”زیوس نے ابدانیں جنک! اگاں بھراوڈیسٹسا دور چاری کنگ و ادا گوک و گرانڈانی پادتی ناما آسا کنگ انت نہ ہمانی برکتا منی چکا چرے لنگ و بے پرواہانی دستار کین۔“

دعائے لوٹا پد آنہیا پریات کت۔ دیویا آنہی نے دعا گوشداشت۔ دومی نیمگا تہاریں دالان و استاراں سرازرتگ ات۔ یک یلہ چریں ورنہ ہے آ کوکارت: ”من جزموں کہ مئے دوستی ایں شہبانک نوں پہ آروسارازی انت۔ پچارگ تو پچی نے ہالاسر پدے، ماتئی چک نے کشف نے تیاری کنگ۔“

اے وڑیں کوکارو بے سریں گپ آہانی کارات۔ آوت املیں جاورا سر پد نہ اتنت۔ البت اٹھیوٹس پادا تک و آئے ہاموش کنتت۔ آ زہر گپت: ”شو میں گنوکاں! اینچو بٹاک مجن ات۔ یکے نے گوشاں کپیت تو کاروت و مئے رازا پاشمک کنت۔ وتی دپاں بدارات و بروات۔ ہما ارادہ ہے کہ ماشادا شنگ ہما وڑکنن ات۔“

اے گپا گوں آنہیا پیست کچنی ایں ورننا زرت و دیم پہ تیاباشت۔ درستاں پیرا آنہیا بوجی دریا آ ایریکت۔ دور و آچارے بوجی لڈ اتنت۔ ہو لگیے پستی مسالی آں گوبست انت و درستیں کارانی گیک کنگا پداسپتیں آچارے چامپ ات۔ آنہی ہدمتکاراں سلاہ زرت و آ ورتنت۔ آنہیا بوجی چہ تیابا کے دورنگر کت ووت تیابا اتک انت۔ اودا آنہاں ورگ وارت و وودارت دانکہ بیگاہ بہ بیت۔

بلے دانائیں پینے لوپی وتی بانا و پنگ ات۔ آنہیا ورگ و چرک یلہ داتگ ات و گونگ ات۔ آہے کیوں غما گارات کہ باریں منی بچک پہ و ش و سلماتی و اترکیت یادست مگر وریں عاشقاں کشف بیت۔ ترس و بیما آنہی جاور ہما شیرے وڑا ات کہ جاگے امانتر کنگ بہ بیت و ترسا ہما جاگہ ٹیسرا بوشتیت و مہ سُریت و مانتر کنوک چیر و کائی آنہی نے نزیکا بیابنت۔ بلے آخر آ و ابا گیت و آرا مئے سرا و اب کپت و دمبر دہیں بدن نے دمنے بالا کنگ نے موہ رس ات۔

اتینہ انجیں ساھتے و دارا ات۔ آدما نا آنہی ککا اتک۔ شاہ ایکا ریسا دگہ جنکے است ات۔ آنہی نام اقبھی ات۔ آ یوملسا گوں آروس داتگ ات و فیروا چہ منند ات۔ دیویا ہما زال نے ہم شکلیں ساہگے شرکت و غمیگ و پریشانیں ملکہارا چد و گیشتر غمیگ بوگا رکینگ نے ہاترا آئے اودیسٹس نے ماڑیا دیدات۔ آچہ دروازگ ٹیشما و پسگ نے بانا پرت و آنہی نے سرونا وشتات و گشت ہے: ”پینے لوپی، تو غماں گارے و و اب کپنگ نے؟ من ترا سد کی دینے کہ عیش و نوشاں گوں شپ وروچاں گواز بینوکیں دیوتا نہ لوٹ انت کہ تو پریشان بہ ہے۔ آتئی چک گوں گلگد ار نہ انت۔ آ الم پہ و ش و سلماتی و اترکیت و سر بیت۔“

و ابانی جہانا تر وکیں، پینے لویا و اب نے تو کا جست کت: ”گوہار! تو ادا چیا اتنگ ہے؟ تو انچو دور شنگ نے کہ بھرتئی سر ادا نہ کپیت۔ و تو گشے کہ من اے دل سدریں رنج و غماں بہ شمشوشیں؟ زاناں منی آروس مئے قوم نے چہ درستاں دلا و رو گہیں سر، کہ ملک نے گنڈ گنڈا آنہیا نام درآ ورتگ، گوں ہمایانہ بوتگ و زاناں من و آچہ یک دو میانہ سستگاں؟۔ ونوں منی دو ستنگیں چک، کہ منا چہ آنہی پتا گیشتر ہمانی نے غم پر انت، بلا ہیں بوجی بے آسوار بوتگ و شنگ۔ کسانیں بچکے، ہچا سرے پر نہ بیت، گپ نے وڑ و پیا نزا انت۔ ہمودا کہ شنگ باریں اودے مردم آنہیا چون کفتت۔ دریا نے سفر باریں آنہی حال جی انت، اے گپانی ترا نکا کپیں منی دل درہیت۔ باریں چنت مردم آنہی دژمن۔ دژمن آنہی گئے ہونان انت و وڑ وڑیں پندل سازگا انت، آہانی واہگ انت کہ آ بھرت و تی لوگا و اتر سر مہ بیت۔“

ہے ساہگا پسودات: دلا مزن کن و وتی دلا چوشیںھیال مدار۔ آنہی نے پُشت و پناہ

انہیں زاتے کہ ہرکس آنہی ے لوٹوک انت۔ مزن شانیں دیوی، اتہینہ! ہما نیاتی سرا بزرگ بوتگ و اے گپے گشنگ انت و منادیے داتگ۔“

بلے پینے لوپی اے گپاں گوں کجاوش بوت: ”اگاں تو پکانیا آزمانی مہلوکے ے و دیوتا ہے ے گشگ ے پدا ادا اتلگ ے تہ گوں تو عرض و پریات کنیں کہ آنہی ے بے تالہیں پت ے باہتا چیزے بگش گوں۔ آنگت زندگی و سلامت انت یا مرگ و ہیڈیز اسر بوتگ۔“

ساہگا پسودات: ”اوڈیسس زندگی انت یا مرگ، اے باہتا من بچ گشت نہ کنیں، پتہیں گپا پاندگ نیست۔“ ہے گپاں گوں آچہ دروازگ ے کڑی ے شتا دراتک، و گار بوت۔ بلے ایکارپیس ے جنکا جیڑ ات او پادا تک نشت۔ شپ ے اولی پاسا اے و شیں واب ے گندگا آنہی دل و ش بوت۔

دومی نیمگا آنہی ے واستار، دلنے تو کا ٹیلیماکس ے کسگ ے ارادہا گوں دریا آسفر جنان اتنت۔ اتا کا و ساموس ے کوہستگیں تیاب ے درنیامے راہے سرا اسٹیرس نامیں کوہی زروانے است انت۔ آچو و کسان انت بلے او دا بندنے است کہ بوجی ننگر بت۔ او دارو گئے دوراہ انت۔ او اسر بوگا پدا خانئی سرداراں ٹیلیماکس ے راہ بست۔

پنجمی کتاب

ابدانیں دیوتاہاں و بنی آدمانا رژن پچارینگ ے ہاترا و ہدے تینوس ے کشا و پتگیں روج پادا تک تہ دیوتاہانی مجلس برجم بوت و درستاں مستر و مثل جہرا گرند و کیس دیوتا ز یوس ہے دیوانا ساڑی بوت۔ کالپسو ے زروانا اوڈیسس ے بندی بوگ ے سببا اتہینہ و لکران و مونجات و ہما دمانا آنہیا درستانی دیما اوڈیسس ے بزرگی و بے وہی ے کہہ آورت:

”زیوس وایدگہ دائم ابدمان و وشہالیں دیوتاہاں! من ہے آسرا سر بوتگوں کہ ہما مرد کہ بادشاہی ے لٹے دستا بیت پر آنہیا رحمل بوگ و انساپ کنگ المی نہ انت۔ اگاں آزم و زورا کی و بے سریں کار بکت تہ گہترنت۔ اوڈیسس ے وڑیں لائقیں بادشاہے ے درور مئے و شئے دیما انت۔ آنہیا وتی رعیت پت و چکی چاراتگ و مرچی یکے آنہی ے ترا نگا نہ کپیت۔ آیک زروانے آکپتگ و سرگا انت۔ چونانیا و آچ وڑا اتا کا آسرا بوت نہ کنت۔ شاہگانیں زرا گوزگ و اے دیما آگ ے واستا آنہی کرانہ بوجی است نیکہ ناہدا۔ انوں آنہی ے چک وتی پت ے سوچ و پدا پیلوس و لاکیدانمو ناشنگ و بدکردیں مردماں ارادہ کتگ کہ و اتریا آنہیا کشاں۔“

پتا پسودات: ”منی چک! من چہ تو اے گپانی امیت نہ کش اتگ ات۔ اے تہیں برنامہ تئی جندا ساز اتگ۔ آیا اے گپ تئی جندا نہ جنگ ات کہ اوڈیسس و اترکیت و امردماں شریں

سزا ہے دنت؟ پشت کپت ٹیلیماکس، تہ تو شری نے سرا آنہیا پہاڑات کئے۔ شریں توجیلے بہ سزا
دانکہ آپوش و سلمتی اتا کا آسر بہ بیت وواستار بے سوئی و بے مرادی و اتر بہ بنت۔“

پداز یوسا دیم گوں وتی چک ہر میزا کت وگشت: ”مئے کاسد ہو وئے اے دائی پوسلہ
ئے حالوش کد و بہا بدین کالپو اسر بکن۔ اوڈیسنسا بازیں سکی یے سگ اتگ۔ نوں آوتی ملک
روت۔ سفرئے و ہدا دیوتا آنہی کما کنت نیکہ مردم۔ آپہ مزین جنجال و مصیبت وتی شرنگیں بوجی یے
ئے سرا سفر جنت۔ سفرئے پستی روچا آئے مئے وتی مردمانی براں فیئے شا آنی سر سبز و شادا میں ملک
سخیر یا آسر بیت۔ آ اوڈیسنسا بڈا بندت آنہیا را دیوتا ہے ئے وڑ اعزت و شرپ بخش انت۔ آنہیا وتی
بوجی یے آسوار کنت و ملا کنت و آنہیا ہمنچو سہر، نگرہ و گد و پوشاک دینت کہ ٹرائے آ انچو مال
و دولتے دستا نہ کپتگ ات۔ اگس آنہیا درستیں مال غنیمت بزرتین انت و آرام ئے سرا لوگا بیاتکیں
بلے انگت انچو مالے دستا نہ کپتگ ات۔ آنہی کسمتا ہے وڑا وتی ماکا سر بوگ، وتی مزن شانیں ماڑیا
رسگ و سیا دو وراثاں پدا گنگ نہشتہ کنگ بوگ۔“

زیوس ئے گپ ہلاس بوت۔ آنہی کاسد، ہر میزا آنہی گپ زرت۔ آنہیا سہر ئے بوٹ
پادا کت، اے بوٹا آگوات ئے وڑا ہشکا وگ و دریاہاں بال داگ و گوازینگ۔ ہما عصا ہے
دستا کت کہ آنہی کما مارا و اب گیتک یا آگہہ کت کنت۔ آنہیا عصا دستا کت و بال کت۔ آ بال کنان
دانکہ پیر یا ئے کوہاں ایرکت۔ چا او دلچٹ ات تہ نیل بو میں زرا سر بوت، آ دریا ئے گورمانی سرا
انچو بال بوت چوہکھہ میس مُر گے ماہیگ ئے شوہازا وتی بانزلاں دریا آجان بکت۔ ہے وڑا ہر میز
دریا ئے گورمانی سرا بال ات دانکہ دوریں زروانا سر بوت۔ او دا آچہ لنجیں دریا آ دراتک و پیدا گ
رہا دگ بوت و ہما بلا ہیں غار ئے پاسر بوت کہ او دا پری ئے لوگ ات۔ کالپو ہمو دا لوگا ات و کار گہ
ئے سرا گد گوگ ووش گئی آسوت جنگا ات۔ چلا آس روک ات و سوچکی ئے و شیں بوہازروان سرا
زرتگ ات۔ اے غار ئے دپا و وڑیں در چک است ات۔ بوم، شاہین، گراگ و گد کہ دریائی مرگ،
کہ سجہیں روچا دان و بوپے ئے شوہازا دریا ئے دیما تنگ انت و شپ درنگا ہے در چکانی سرا اتگ
انت۔ غار ئے دپ ئے دیم پدیم اگور ئے در چک انت، آسک برانت و نزیک بہ نزیک اچار

چنگ تچگات۔ دو میں نیمگا بازیں تہرے ئے پلن رستگ ات۔ بیتک اے انچیں جا گے ات اگاں
دیوتاہاں بدستین تہ آہیراں بوتگ انت۔

کاسد بے تواری اوشتاگ ات و اے ندرگاں چارگات و ہدے ندرگ ئے چارگا
سیرے کت تہ بلا ہیں غار ئے تو کا پترت۔ دیوتا بلے دور دوریں ماکا تنگ انت بلے یک و دو میا
پجاہ کارنت۔ کالپو وت دیوی یے ات و دمانا درامدے پجاہ آورت۔ ہر میزا غار ئے تو کا بادشاہ
اوڈیسنس نہ دیست۔ آچوں گنگ بیت؟ آدمی وڑا دریا ئے لمبا تنگ ات و گریوگ و پریا تا ات
و گریتگیں چماں گوں ویرا میں دریا آچارگات۔

کالپو دیویا آنہیا را درپشنا کیں کرسی یے ئے سرا نادینت و چر آنہیا جست کت: ”
ہر میز، ترا وتی سہر ئے عصا دستا انت و ادا پے چیا اتگ ئے؟ پیسرا تو سر کپتی مئے نیمگا نیا تنگ ئے بلے
، منی شر پند میں مہمان، وش اتک ئے! منابکش توچی لوٹ ئے؟ من تئی واہگا اگاں منی دستا بوت، پے
وش پورہ کنیں۔ بلے کمو ہنل بو، بلے کتئی ہد متا کنیں۔“ دیویا میز ئے سرا آپ و کد ہے سہر رگیں شراب
ایرکت۔ و ہدے ہر میزا وارت و سیر کت تہ کالپو ئے جست ئے پوسے دات: ”تو جنتا ئے کہ من
ادا چیا اتگوں؟ باز جوان، تئی گپ سر و چمان۔ گوشدار! من درستیں گپاں جنیں۔ من دگہ نیا تنگ
اتوں مناز یوسا دیم داگ۔ کئے زورازرتگ کہ اے بلا ہیں دریا ئے سرا بال کنان بہ بیت و بیت۔
دریا آہلاسی ئے نام زرتگ۔ راہانہ شہر و میگے است و نیکہ دیوتا ہانی و استا ندر و ہیرا تا مردے گندگ
بیت۔ بلے اگاں زیوس گپے بخت تہ ایدگہ دیوتا آنہی ئے گپا ناں کت نہ کنت۔ آ گشیت تئی کرا
یک بے تالہیں مردے است۔ اگاں پچار ئے آنہیا وتی سکتا نی ہسا با کہ آنہاں داں نہہ سالائے
پسیلانی کش و کرا جنگ کتگ، گیشتر سکی و سوری دیستگ۔ انچو گمان بیت کہ رو گئے و ہدا آنہاں اتینہ
دگران کتگ۔ آنہیا آہانا سیہ گوات و مستیں دریا ئے تو پاناں گوں دچا رگیتگ۔ آنہی ئے درستیں
وفاداریں سنگت یک بہ یک مرنگ انت۔ بلے آخر آگوات و آپا ادا تئی کرا آورتگ و سر کتگ۔ نوں
زیوس ترا حکم دیگا انت کہ آنہیا مدار و دمانا چا ادا رہا دگے بکن۔ آنہیا وتی زندے روج، چہ وتی سنگتاں
دور، اے زروانا گوازیگی نہ انت۔ وتن و وتی ماڑیا رسگ و سیا دو وراثاں گوں دپ کپک آنہی

نصیباً انت“۔ کالپسو دیوی زہر وترس و بیمار ہگا لگ ات: ”شاد یوتنا اوں بلا میں زالم ات۔ حسد و کینگا کس شمنے ہمسریا کت نہ کنت۔ شاد یوی یے آرا مردے نے بگلا بگندے شمارا گنوی گرنٹ، بلے کہ آنہیا ہا مردم سر زہر و جائزین و ڈے آوتی مرد کنگ۔ و ہدے سہر موردا نکلیں ایوس، کہ سہب نے دیوی انت، اور یوں نے سر عاشق بوتگ ات گڑا شمارا ہے وڑا گنویاں گپنگ ات۔ شاسک بد برنگ ات۔ وگڈ سرا آرٹیس سہرے تہت نے سرا پاد اتنگ و سہب نے دوست، اور ٹیگیا ارا تیرے جنگ و کشتگ۔ ہے وڑا گل اندامیں، دیے تیر عشقا کت و وتی دوست ایاسیون یے شو متگیں ڈگارے نے تو کا بغل نے کنگ تیز یوں نے سر پد بوگا دیر نہ لگ اتگ۔ آنہیا ایاسیون نے سرا گرنڈے دور دات و کشت۔ نوں منی باری انت کہ مردے بزورین و بہ نندیں و دیوتنا ہاں نارزا بکنیں۔ وانچیں مردے، کہ بوجی نے پر شمنیں تھنکے نے سرانٹنگ آ پا گون بوتگ، من آچہ مرگ دپا چچ گپنگ۔ زیوسا لنجیں دریا آ آ نہی بوجی نے سرا گرنڈے چگل داتگ و چنڈ چنڈ کنگ۔ آنہی درستیں ہمراہ مرنگ انت۔ ایوکا آنہی چند پشت کپنگ و گوات و آپ نے زورا آ آے زروانا سر کنگ۔ من آنہیا راوش اتک کنگ، آنہی چار و گدار کنگ۔ منی ارادہ بوتگ کہ آ نہی ورنایا ابدمان بکنیں بلے نوں منا چر آنہیا سدگی انت پرچا کہ بچ کس دیوتنا زیوس نے نافرمانیا کت نہ کنت نیکہ کسے آنہی گپا پر وشت کنت۔ اگاں زیوس آنہی رکتیا لوٹیت تہ آپ ہر ادے برو ت۔ بلے آ آے ایبتامہ کشتیت کہ من آنہیا را سفر نے تو شگ دین۔ دریا آ ہما دیم، دیدیم گ نے واستا منی کرا بوجی است نہ ہولیک و نیکہ ناہا۔ ہوں من دل و ستک قول کیں کہ یہ وش و سلمتی اتا کا آرسگ نے شاد ہا من آنہیا را تجہیں راہانی سو جا دین“۔

ہر میزا گشت: ”انچو تو گشگا نے، ہے وڑ بکن زوت آنہیا دیم بدے۔ زیوس نے شیتانا ہراب کمن، چہ تو دگر ان بیت و روچے نا گہاں تئی سر امصیتے دور دنت“۔ گوں ہے گپاں ہر میز رکت بوت۔

زیوس نے حکم نے مٹگا ابید دگہ راہ نیست۔ پریا ہما دمانا وتی شر پداریں مہمان نے شو ہازگ شروع کت۔ دیستے آتیا بے لمبا شنگ۔ مدامی وڑا وتی دوریں ملک نے یا تا گر یوگ و

ارس گوارا گات۔ اینچو گر یوگا وتی چندے بڑگ کنگ ات۔ دیر ات کہ آنہی پری نے دیوان و مجلساں دمبرنگ ات۔ شپا پینک غارے تو کا گوں پریا و پت و وا بے کنگ، پری یہ مہر و آپ نہ دلکشی۔ بلے تجہیں روچا آ کو ہے نے یار یکانی سرانٹنگ گریٹنگے و وتی دے سبک کنگ و گریٹگیں چماں گوں دریا ہے چار اتگ۔

شر ٹنگیں دیوی آنہی کشا و شتات و گشت نے: ”ملوریں سنگت! آگے کہ منی انت تہ نوں ترا دگہ مصیبت سنگ نے زلورت نہ انت۔ وتی زندے روچاں اے زروانا زوال کمن۔ من سدک دل ترا کمک کیں۔ بس تو کمو جہد کمن۔ جہنگانی و استا لہتیں برزیں در چک بہ گڈ و یک مزینیں بوجی یے شر بکن۔ آنہیا سوار ہو و اے دریا آ بگوز برو۔ من تئی دلپسندیں شراب، نان و آپ، آنہی تو کا مان کیں دانکہ ترا شد و تن نے جحت۔ من ترا گد ہم دین و انچیں گواتے کشارینیں کہ، آ ترا یہ وش و سلمتی ماکا سر کنت۔ بلے اے درستیں ہر آ زمانے دیوتنا ہانی دستا انت۔ دیم نے کارانی باہتا ہر چیزے مستر و کستر ہما انت“۔

چرے گپانی اٹھنگا پدا وڈیسنس پچ لرزات و وتی پیر زگی یے درشان کت: ”دیوی، ترا گوں منی نپ و سینتا چہ کارانت! الم تئی دل نے دگر انت کہ منا بوجی نے سرا اے ترستا کیں دریا آ روگ نیسکین دیگے۔ اگاں آزمانی گوات بہ کشتیت بلے درستاں تیز گا میں بوجی اے پند اہرات نہ کنت۔ ہمیشکہ بے غم ہو۔ دانکہ تو منی ہیرے لوٹوک نہ بے من پچ چوشیں بوجی یے آسوار نہ ہیں۔ دیوی! سو گند ابور کہ تو مناتا و ان بار نہ کنتے“۔

کالپسو انچکندت و دست بڈ آجت و گشت: ”اوڈیسنس! چوشیں گپ ترا میار نہ کنت۔ انچو کہ تو ت گئی کنتے دگراں ہم ہے وڑ لیک نے۔ گو شدار، من درستیں دیوتنا ہانی مسترین سو گندا وریں۔ زمین و آنہی سر اشا ہگانیں آزمان و اسکلکس نے آپ منی شادانت کہ من تئی بڑگ کنگ پچ ارادہ نہ داشنگ۔ من ہے جیڑ گا پد ترا اے سوچ دات کہ اگاں تئی جا گہا من بوتیوں گڑا چون کت۔ ہر جی گشے بکش، بلے من ہم نیک و بد ا پچاہ کاریں۔ منی دل بند اد لے مان انت، سنگے نہ انت۔ من زانیں کہ بڑگی چیا گشت“۔

ہے گپاں گوں دیوی گشا دگشا دروگا لگ ات واوڈیسنس آنہی پھنا گون بوت۔ دیوی واوڈیسنس ہجیکا غارا پتر انت واوڈیسنس ہما کرسی ے سرانشت کہ سہتے آپیسر آنہی ے سرا ہرمیزنشگ ات۔ دیویا آنہی دیماوڑوڑیں انچیں وراک وشرت ایرکت کہ آمدی وراک اتنت۔ پدا آوتی شاہی مہمان ے دیمانشت۔ آنہی ہدمتکاراں آہانا آپ وشراب دیما دات، وآنہاں دیما ایریں نعمت وارنتنت۔ وہدے وارث و سیراش کت نہ کالپسو اپدا گپ بنا کت۔ آنہیا گشت: ”مزن شان ودانائیں ولہ! گڑا بزاں تو وتی دوستی این ملک اتا کا آروگئے ارادہ دانشگ؟ ہیر، من ہرنگا ترا گل وشادگندگ لوٹیں بلے ملاکرسگا پیسر ہمنچ مصیبت وجبال سراکپیت کہ اگاں تو کموسر پد بہ بے، اگاں تو وتی لوگبا تک ے گندگا ستر ہدوک ویتقرار بہ بے، بلے چہ اداسرگ نینا مانہ گرنے، ہمدابہ نندہ، گوں من ہے لوگا آبادکن، ابدمان ہو۔ من زانیں دائم آتئی یات و تراگان انت بلے من گشیں من چر آنہیا کمتر نہ اوں۔ چونا ہازالبولے ے واستا و تارا رنگ و دانگا دیوتا ہے ے ہمدور گشتگ شریں گپے نہ انت“۔ اوڈیسنس اے گپ ے پسو چوش دات: ”دیوی! من تئی دست و پاداں کپیں، منی گپاں دلامیار۔ من شز زانیں کہ کد و بالادورنگ و دانگامنی پینے لو پئی تئی دیماچے نہ انت۔ آادارکی بنی آدمے، تو ابدمانیں ہستی یے ے، تئی ورنائی ابدمان و دانگئی انت بلے من انکت وتی ملاکرو گئے واہگد اروں۔ من وشئی بیہما روچ ے ودار یگوں کہ اوداسر بہ ہیں۔ منی اے واہگ دائم مانیت۔ اگاں آزمانی واک منی بوجیا ڈور ماں لئیں دریا آچی بکعت و چند چند کن انت نہ چچی بیت! من سکی ے سگسا ہیلد اروں۔ اے سکلیا اوں سگ ات کنیں۔ نوکیں کز اہا بلن کہ کیت۔ ہے زندمانا کہ من مستیں دریا و جنگاں وڑوڑیں سکی و سوری سگ اتگ اگاں دگہ کیلے پر بیت نیت اے گوں ہما بازیناں“۔

روچ برکت بوتگ ات و تہار یا ناشانگ ات۔ آدوئیں غارنیک گنڈے آشت انت و بگل ماں بگل بوت و تہیں شپ اش یہ مہر و لیب و لوگوازینت۔

انچو کہ گلاب دروشمیں روچا نکت دات، اوڈیسنس گدگورا کتت۔ دیویا اوں جوانیں پوشاک پوشاں، سہرنیکر پٹ سرینا بست و دز مالے سراکت۔ پدا آنہیا وتی شر پداریں مہمانے روگئے ہیرگا دلگوش گورکت۔ درستان پیسر آنہیا تیزیں تیرے زرت واوڈیسنس دات۔ آنہی زیتون

ے مہریں دستگ اوڈیسنس ے دستا برابر ات۔ پدا یک شریں تھے دات ے وآ، دور برت ے۔ اودا وڑوڑیں مرتکبیں درچک است ات۔ آہشک اتنت۔ اے انچیں درچک اتنت کہ ایشانی دار دریا آرتیل بنت پیشک اے دار بوجی ے شرنگا عجب اتنت۔۔ دیویا آنہیا را برزتریں درچک پیشداشت انت وشت۔ نوں اوڈیسنس دار ے گڈگ بندت کت و زوت وتی کارے ہلاس کت۔ آنہیا پیست درچک گڈ ات و آہانی شاہ تراشت انت۔ آنہیا بوجی ے کد ے ہسابا تہنگ تراشت۔ کالپسو ایک مت یے آورت اوڈیسنس مات زرت درستیں تہنگ ٹنگ چت انت۔ بوجی ے جہلی بہر، زیر آپ ولاپ دار تیار بوتنت۔ آنہیا کتہ کاریں واڑ ہے ے وڑا بوجی پپاری بوجی یے ے کد اکت۔ پدا آنہیا بوجی ے سر بری بہر تیار کت و پراہ پراہا دارے سردات۔ بوجی ے برزی بہر آنہیا پراہ کت۔ پدا دورے شرکت۔ بوجیا گانے ہم پرکت یے، و دوئیں نیمگاں، اے سرداں آسرا بوچ و ڈنگرے دات دانکہ توپان و دریائی گورماں بہر گیت۔ پدا کالپسو دیویا آچارے زرت و اسک۔ آنہیا آچار تیار کت و آچارے چامپگ و ایریگجگ، پتاہگ و پچ کنگ ے درستیں ساد وتی جاگہانی سرا بندان کتت و گڈسرا بوجی یے دریا آریگتیک۔

چاری روچے بیگہا بوجی تیار بوت و کار سرجم بوت۔ چچی روچا کالپسو اوڈیسنس رکت کت۔ آنہی جان ششت و وشبوئیں پوشاک دات۔ بوجی ے توکا دو بلا ہیں مشک مان کت کیلے ے توکا سیا ہیں شراب مان ات و مستریں مشک ے توکا آپ مان ات۔ دگہ یک پوتی پیکلے ہم داتے آنہی ے توکا وردنی سامان و گوشت مان ات۔ کالپسو ے گپتا سبک سبکا گر میں گواتے آکشت ات۔ اوڈیسنس پگل وشاد آچار چامپ ات و سگان ے کمالا نچے راستیں راہا پترینت۔ ہر و ہداسگان ے کراپانگ ات و یکد مانے اوں نہ و پت۔ آنہی ے چم پور و کلکشاناں کہ آنہیا راگاڑی ے نام اش دانگ ات، سک اتنت۔ پور و کلکشاناں چم اور یون نامیں شکاری یے اسک انت ویکجا کہ پرتہ و رانت۔ استالانی ہے یکیں چچی انت کہ بھر دریا ے توکا برکت نہ بیت و زانتکاریں کالپسو آنہیا را سو جدانگ ات کہ سفر ے و ہدا اے تئی چپیں نیمگا بہ بنت۔ ہے وڑا آہدہ روچا سفر ا بوت و ہر دہمی روچا فیئے شائے ملک ے مجیں کوہ گندگ بوتنت۔ آسرزین انچیں سرزمینے ات گشے

دریائے تو کا کسے آچیزے ایرکتگ۔

بلے ہمے نیما زمین چنڈانی واہند پوسائینڈ ناایتھوپیا سہ سفر جنگ ات وواتر اتلگ ات۔ دریا آہما دیم، چہ سولیمی نے دوریں کواہاں آنہیا اوڈیسس دیست وازہرا جرشگا لگ ات۔ آنہیا سرسُرینت ورنڈا ات: ”بزائ منی ایتھوپیا نے روگنے ودار بوتگ و دیوتا اوڈیسس نے پلہ مرز جوڑ بوتگ انت ونون فیئے شائے نزیکا سرانت۔ اوداسر بیت تہ اے بلا ہیں چکاس آسر بیت۔ بلے ہیر، آگت دستانت۔ من آنہیا انچوکنیں داں زندگ انت یات کنت۔“ گوں ہے گیاں آنہیا جمر یکجا گے کنت و نیزہ دستا کت و دریا مست کت۔ آنہی نے حکما چاریں نیمگا دریا گوات و توپان بوت۔ دریا وپٹ و گیا بان جمر انپوشت انت۔ تہاریا مانشات۔ رودراتک، زربار و قبلہ نے گوات گنوک بوتنت و چہ گور پچانا یک سیہ گواتے، گوں جمر اں چست بوت و دریا نے گورم چوکوبا چست بوتنت اوڈیسس لرزینگا لگ ات: ”بے بھتیں مرد، باریں نون تی آسرچی بیت۔ منی ہیلا دیوی نے گپ راست اتنت۔ آنہیا نام گپنگ ات کہ ملک نے سر بوگا پیسر دریا نے تو کا منابازیں سکی و سوری یے سرا کپیت۔ آزمانا چارے تہ آنہی ہر گپ راست انت۔ برزا چارے زیوس نے دیداتگیں سیاہیں جمر اں بشانگ کنگ۔ جہلا چارے دریا چاریں نیمگا توپانا گپنگ و مست انت۔ منی کسمتا ہے انا گتیں مرگا ابیددگہ جی ہشتہ نہ انت۔ منی ہما ملکی مردم بھت والہ بوتگ انت کہ آنہاں اٹریس نے چکانی ہذمت کت وڑائے شاہگانیں وڈاں جنگ بوتنت۔ ہمارو چاکلیزے میت نے کراٹرائے لشکر اگوں نیزہاں مے سرا ارش کنگ ات، دریکتیں ہمارو چامنی ہبرگوتیں، دگہ چچ نہ بوتگ ات بلے مردمہ وڈا قبر و کسارت کنگ بوتگ اتوں۔ انا یاں ملک پہ ملک ترات و منی دلاوری نے کسہ آورتنت۔ بلے نصیبا ہمے زروائیں مرگ ہشتہ انت۔“

آہے گیاں جنگا کت کہ کوہ بالادیں گورمے چست بوت و ہمائی نے سرا پرشت۔ آنہی نے بوجی تترگا لگ ات۔ سگانے چہ دستا یلہ بوت۔ جندے دریا نے تو کا کپت۔ ہے دمانا ترندیں گواتاں سرکت و درو و کپت بوت و پلمن و آچارے چست کت و دریا آدور داتنت۔ اوڈیسس داں دریاں دریا آکپنگ ات۔ کالپسو نے داگیں گدانی سببا مستیں دریا آچست بوگ ارزانیں گے

نہ ات۔ بلے آخر آدر اتک و گیٹاں شملیں سوریں آپے تک جت و درکنان کنت۔ آنہیا سک دمبرتگ ات بلے چوتی بوجیا نہ شمشگ ات و اوژناگ کنان بوت بوجی نے نزیکا شت۔ بوجی یے گپت گران بوت دانکہ سرکپت و تو کا شت سرسلوٹکی نشت۔ اوداسر بوت کمود لے ڈڈ بوت کہ مرگارت انگوں۔ مستیں دریا نے سرا آنہی نے بوجی گنوک ات گشے ناچا ات۔ گواتانی سببا اوڈیسس نے بوجی چول و رگات۔ برے زرگواتا گپنگ و گور تچ نے دستا دتگ، برے رودراتک نے گواتا کٹگ بس کنگ و قبلہی گواتانی میار کنگ۔

بلے کیڈس نے جنگ، اینو، اوڈیسس نے نظارہا چارگا ات۔ پیسرا آ مے وڈیں مردمے بوتگ بلے مرچاں آنہی لوگ و جاگہ دریا نے تو کا انت۔ دیوتا ہاں گوں و تہوار کنگ و آنہی نے نام لیوکوتیہ کنگ۔ آنہیا بے وس و بزگیں اوڈیسس نے سرا بزرگ بوت و دتار امیش مرگے کتے و دریا آدر اتک آنہی نے بوجی نے سرا اتک نشت و گشت نے ”بے تالہ! زانیں پوسائینڈ ناگوں تو چہ دژ منی یے است کہ دائم تی راہانی ڈنگرنت۔ ہیر، آنہی نے دستا ہرچی بیت بکت۔“ بلے ترا کشت نہ کنت۔ توچم زاہرا دانا میں مردمے نے۔ من ترا ہرچی گشیں ہما وڈیکن۔ اے گداں درکن، لالچ آیلہ دے و اوژناگ کنان بو فیئے شائے تیاب نے نیمگا برو۔ و اے چادر ابزوروتی سرینا بند۔ اے دیوتائی مالے۔ چریشی نے سببا تو ٹپی ٹوری بوگ و مرگارت نے۔ بلے و ہدے تیابا درکائے تہ البشیا چچ کن و چہ تیابا دور، دریا آچگل بدے و چگل دیگ نے و ہادریا نے نیمگا چماں چست کن و پچار۔ اے گیا پد دیویا دزمال دات و میس مرگ نے وڑا آپ نے تہا ہڈے وارت و گار بوت۔ اوڈیسس شش و پچا کپت۔ آنہیا پداوتی دل شور کت؛ وتی دردیگیں دلے جست کت کہ آیا بوجی نے یلہ دیگ نے سوچ منی دلسیاہ و گیشتر جنجال کنگ نے و استاد یوتاہانی چند لے نہ انت؟“

آنہیا وتی دلاگشت: ”اناں، من بوجیا چویلہ نہ دئیں۔ ہما تیاب کہ اودار لگ نے امیت است ات آنہیا من چم و ت گندگا اول کہ چوڈور انت۔ ہما وڈکن منی دلا شترنت من ہما وڈکنیں۔ ہر سکی و سوری یے سگلیں بلے دانکہ بوجی سلامت انت یلہ یے نہ دئیں۔ بلے و ہدے توپان کہ بوجیا پروشیت گزرا پہ منی زانگا پدا اوژناگا ابیددگہ راہ نیست۔“ اوڈیسس ہمے شش و پچا ات کہ پوسائینڈ نا

دگہ بلا ہیں گورمے چست کت۔ اے بلاہ و ترسنا کیں گورم اوڈیسنس نے جندے سرا پرشت۔ انچو شکہ گوات پُنگاں اے دیم و آدیما بال دنت، بوجی نے دراجیں تھتگ چنڈ چنڈ بوت و گواتا گون بوتنت۔

اوڈیسنس دست و پاد جنان بوت و یک تھتگے نے سرا انچونشت چو شکہ کسے اپسا سوار بہ بیت۔ آنہیا کالپسو نے دا تگیں گد در کنتت۔ چادر سرینا بست و دریا نے تو کا زور کت و اوژنا گا لگ ات۔ بلے پدا اپسا نید نے جم پر آنہیا کت انت۔ آنہیا سر سرینت و جزہ کت: ”ترا ہنچو بس انت۔ نون اوژنا گ کن و دریا آدر او ہما مردمانی کرا برو کہ دیوتا آہانی عزتا کنت۔ روگ نے راہ پتو ارزان نہ انت، و من جزم اوں کہ اگاں تو او داسر بے تہ تو چوش نہ بے کہ اے سکی و سوریانی کسہاں پیارے و بہ کندے“۔

اے گپاں گوں پوسا نیڈنا وتی بگشی ایں اپسا را چا بک کت و دیم پہ آنگا نیآ وتی ماڑیا شت۔ آنہی روگا پدزیوس نے جنک اتینہ اوڈیسنس نے کما سر بوت۔ آنہیا درتیں گوات داشت انت بلے اوژنا گ نے دیما مان تڑ و کیں گورمانی نزورنگ نے واستا گورتچے کٹھارینت۔ آنہی دلا ات کہ اوڈیسنس مہ مریت و فیئے شا آسر بہ بیت۔

دوشپ و دورو چا آستیں دریا آت۔ دم پہ ساہت آنہیا وتی مرگ جم وت دیت، بلے و ہدے سہی سہارو چا نکت دات تہ گوات کت انت، ہاموشی بوت و و ہدے یک بلا ہیں گورمے آ آچست کت تہ آنہی جم پہ زمینا کت انت۔ آہا چکانی و ژا گل بوت کہ پت اش سک نادراہ بہ بیت، تھت نے باہوٹ بہ بیت و دیوتا ہانی نظر نے نیک بوگا پدا آنہی وش بوگ نے امیت کشگ بہ بیت۔ زمین نے درچک و دارانی گندگا گوں اوڈیسنس ہے و ژا گلابال ات۔ زمینا سر بوگ نے ایٹنا آنہیا گشا و گشا اوژنا گ کت۔ آتیب نے ہنچو نزیکا رس ات کہ چہ اودا آنہی توارا شکنگ بوت بلے ہے دمانا آنہیا تیبے کو ہالگوک و پرشوکیں گورمے نے توارا شکت۔ مستیں دریا گوں زورا کو ہاڈو کر ورگات و ہر چیز مج و تامورات۔ بوجیانی دارگ نے واستا اودانہ بدن است ات نیکہ ہور۔ بس دریا نے تو کما تگیں کوہ و آہانی دیما سنگیں تیب۔ اوڈیسنسا اے جاوردیت ترسا لرزگا لگ ات و دلے

چیر پُنگاں شت۔ آبیوس ات و ہے بیوسیا نوکیں جاوڑے با بتا دلے ہیال کت: ”و ہدے من نامیت بوتوں تہ زیوسا منا تیب پیشد اشت، و من انچورا ہا اوژنا گ کنان ادا اتلگوں تہ چرے دریا آدر اہگ نے ہنچ راہ و درنیمت۔ درستاں پیسر تیب دپ نے ٹوسکیں کوہ، آہانی پُشت نے ہاک نے ہنچ، تیب دپا تھلیں دریا، یک چوشیں جاگے نیست ات مردم وتی پادانی سرا اوشتات و وتارا رکیت بکنت۔ اگاں من دیما تیباً بدکیں منا گورمے چست کنت و کوہ و ہنچے نے سرا جنت۔ ایٹی نے مانا ہمیش بیت کہ منی درتیں جہد و کوشت پہ پورت بنت۔ و اگاں تیباً اوژنا گ کنان بہ میں دانکہ شریں ہورے در بہ گیکیں کہ اودا بلا ہیں گورم مہ پرشتت، تہ کئے زانت دگہ سیہ گواتے منا چست مکنت و دریا نے جہلا نکاں ماہیگانی دستا دنت، پدا منی پریات و زار ہنچ درد نہ ورنت۔ یا دریا نے جہلا نکا دگہ بلا ہے مناشہ مات مکنت۔ امفیٹر یٹی وتی دریا نے تو کا چوشیں بلا ہانی دارگ و رودینگا ناما دانت و پدا پوسا نیڈن نے نارازیا من شر سر پداوں“۔

آوت دلا جیوگ و پگرا ات کہ بلا ہیں گورمے چست بوت و آنہیا را سنگیں تیب نے نیمگا برتے۔ اگاں اتینہا وتی زورے پدا آنہی نے رہشونی مہ کتیں تہ آنہی نے بدن چنڈ چنڈ و ہڈ ہورت و ہارت بوتگ اتاں۔ آنہیا سٹ کت و کوہ گلاش کت و ہمودا برزا لوجان بوت واہ و زارے کت۔ بلا ہیں گورم چر آنہی کشا گوست۔ چرے مصیبتا چٹ اتگ ات کہ ہے گورم تیباً پرشت و پدا یکپارگی پُشتا اتک۔ آپ نے رشتا اوڈیسنس گوں وت برت و دریا آچگل دات۔ اگاں پچنان نے دستگا ژپ نے ودر کئے تہ کوہاک ہما ٹنگ نے دپا لچیت، ہے و ژا اوڈیسنس نے زرنگیں دستانی پوست لڈ اتنت و کوہا پر لچ اتنت۔ آ بلا ہیں گورم آنہی نے سرا گوست۔ آ بے تالہ ہمودا مرنگ ات بلے اتینہا آنہیا را شریں را ہے پیشد اشت۔ آنہیا دست و پاد جت وتی سردریا آڈن درکت و ہے ایٹنا تیب نے دپ نے گورماں وتارا گیٹھینان و اوژنا گ کنان بوت بلکیں شریں ہورے گندگ بہ بیت۔ ہے و ژا اوژنا گ کنان و ہدے آتچوکیں کورے نے دپا سر بوت تہ انا گتا آنہی دلا گشت کہ چد و شتریں جاگہ نیست پرچا کہ اودا کوہ نیست ات و گوات اوں اندیم ات۔ چہ آپ نے ایریرتچا آنہیا زانت کہ اے کورے دپ انت و دل نے تو کا کورانی دیوتا نے کرا دعالیے لوٹ ات: ”من تی پاکیں

نامانز انیس بے منی پر یا تاں گوشدار! من پوسائینڈن کے کینگ وچہ دریا آرگگے واستا ہر دعا یے لوٹ اتگ تو آہانی پوسے۔ اگاں یک بیوس ونا دزرسین مساپرے ابدمانیں دیوتاہانی کرا روت تہ آ جبر آ نہیا نامیت نہ کعت۔ ہے وڑامناسلیا گینگ وچہ تو مدت وکمک لوٹیں وتی کورے تو کا پھوتا جاہ وپنا ہے ئے طلبگاراوں۔ بادشاہانی کور، منی سرارحم بکن۔ من چہ تو پنا بگیرے ئے حق و مڑاں لوٹیں۔“

ہے دعا آ گوں تچو کیس کورست بوت۔ گورمانی چست بوگ بند بوت و اوژنا گرے راجے دیمے آ آپ اوشتات۔ ہے وڑا اوڈیسٹس زمین ئے سراسر بوت۔ دریائے تہہ ئے کشاں چیلّاں آنہیا سک دمبرتگ ات۔ آڈو کو بوت۔ آنہی ئے جہیں بدن ہشک تڑ اتگ ات وچہ پ و دماگاں سوریں آپ دراہگا اتنت۔ آٹئندہ ات۔ ہبر وھالی نہ ات۔ دمبرگ ئے سببا آنہیا ہائی مان نیست ات۔ آنہیا ہمنچو ہائی ہم مان نیست ات کہ چہ وتی جاگہ ئے سراپاد بیت۔ ہر دیں آنہی ئے دم بالا بوت، دیوی ئے داگئیں چادرے چہ سرینا بوتک و کورا چگل دات، تیزیں آچا چادر چامت و دیم پہ دریا آ برت ویکیں دمانا اینو ئے کراسرکت۔ اوڈیسٹس دریا نہ چار ات پُشت پرکت ووتارا چڈانی سرا و روات وزمین چک ات۔

پدا آنہیا وتی چند ئے بانتا پگرکت۔ آوت ہیران ات کہ باریں نوں دیمتر اچی بیت وائے سفر ئے عاقبت چون بیت؟ آنہیا گوں وت ہبرکت و جیو ات:

”اگاں من تجہیں شاپہ آگہی ہدا کورے لمبا گوازینیں تہ منی وڑیں ژند وژولیں مردے آرانمب و سارتی داں سبہا یازنگا پشت نہ گنج ایت۔ من زانیں کہ سہب ئے سرا کورے لمبا سارتیں گوات کشیت۔ اگاں من کورے بدلا دیمتر اجنگلا برئین وژندی ئے دورکنگ و سردی ارگگے واستا کئے ئے تو کا بو پسیں تہ چہ بھر و سہ دگہ رستہ مئیت و مناتل مجت۔“

بلے آنہیا پسلہ کت کہ دوہی گپ شرتزنت و جنگل ئے نیمگا رھا دگ بوت۔ کورے نزدیک گورا انچیں کئے است ات کہ چپ وچا گردا تہے پچ ات۔ اودا آ دو درچک ئے پترت و وپت۔ اودا زیتون است ات۔ آہانی بڈژندا اتنت و آہانی شاہ انچو بز اتنت کہ آہانی تو کا گوات و

روچے برانز نہ پترت انت ویکہ ہورا ریتکے۔ اوڈیسٹس لاپ موش بوت و جیرا پترت و وہدے آنہیا دیست کہ اودا دنیا ئے ہشکئیں تاک رتگ تہ گلابال بوت۔ چنچو مصیبت و عذابا پدا آنہیا چوشیں جاگے دست کپتگ ات۔ ہشکئیں تاک انچو باز اتنت کہ سکیں سردیا اول دو، سے مرد ما ووتارا پر دات و وپت کت۔

آنہیا ہے تاک زرتنت و نپادے ئے ہسابا چک کنتت۔ پدا تو کا وپت ووتارا انچیں وڑے آڈپ ات چوہکھہ دور ماں گیا باناں دہقانے روکیں بڈے بزوریت و پرائی تو کا بار بدن ت دانکہ پدا کہ آس ئے کار بیت تہ بُناس است بہ بیت و آنہیا دگہ تچ و تاگے مہ لوٹیت۔ بازیں کار و ہڈمتا پڈژندی ئے دورکنگ ئے مستزیں علاج و اب انت۔ اتینہا و ابینگ کت و آواب کت۔

ناؤسکائے ہمسرو و شریں دزگو ہارے ات۔ اتینہا دتارا ہمانی ئے رنگ کت و ہمانی ئے آواز انگشت
 ئے: ارمان ناؤسکا! چونیں ماتے ئے چک ئے و چونیں گراں جانی، توبہ توبہ! کمو بچار، چونیں شریں
 گدانت تو انچو پہ دیم ایگلو آنگو دورداتگ انت۔ نوں زوت تئی آروس بیت تہ ترا تہنا وتی جند ئے
 واستا گد پکار نہ بیت بلیکس ترا سالونک ئے ہمرا ئیں مردمانا شریں گد دیگی انت۔ چونیں کاراں
 جنگ، وتی پت و ماتانی دلاں و ش کعت و شہر و میہگاں وتی نامانوک کعت۔ سہی و اباپادکائے من و تو
 گد ئے شودگارواں۔ منا وعدہ انت کہ گوں تو کائیں و گداں شودین گوں۔ تو چرے
 جنجالا دتارا جلدی گیشیں و تیار بو۔ نوں تئی آروس نزیک انت۔ منی بانک! ادا چونیں بچکے است کہ پہ
 تو گنوک نہ انت؟ سہی مہلہ وتی پتارا بگش دانکہ ہرگاڑی یے بدنت۔ اے درستیں گداں ہما ئیالڈاں
 گدانی شودگ ئے جا کہ چہ بازارا کے پئند انت۔ شتر نت تو ت ہرگاڑیا سوار بو و برو۔ پیادگامہ
 رو۔“

ہے گپاں پد اتینہ پدا اولہ پسا شت کہ اود ئے بابتا مردم گشت کہ دیوتاہاں پہ وت
 ابدمانیں جاہ و دادر شرتنگ۔ اودا ہجر گوات نہ کشتیت نیکہ ہور بیت و نہ برف رچیت۔ چہ جہراں دور
 یک و شیں جاگے و اودا دائم ساپیں رٹنے تالان انت۔ اودا شادمانیں دیوتا پہ گل و شاد ہی نشتنگ
 انت۔ اتینہا ناؤسکائے گوما وتی واہگ درشان کعت و واتر شت۔

ساہتے آپدرو چا نکت دات و شپ ئے ڈولداریں گداں گوں ناؤسکا چہ اباپاداتک۔ آ
 وتی دیشگیں و اباہیران کتنگ ات و وتی پت و ماتانی درگیگا ماڑی ئے تو کا تڑ ات۔ آدو ئیں ہمودا
 ماڑی ئے تو کا اتنت۔ مات گوں مولداں چلداں ئے کرا نشتنگ ات و سہرنگلیں پڑمے شنگا ات۔ و
 پت گوں وتی سنگتاں فیئے شائے میر و معتبرانی لوٹا بختگیں دیوانا رگا ساڑی ات۔ آ، رس ات و ہمانی
 ئے کرا شت و گشت ئے: ”منی پت! تو نو کراں پر مات و منی و استا شریں ہرگاڑی یے بند و بستا کت
 نہ کئے؟ منی دلا انت کہ مئے ہر گدے کہ چل انت و کپتگ من آنہاں زورین و کورا شودگا بریں۔
 بچار، و ہدے تو بلا ہیں مردماں گوں نندے و ملک ئے بابتا گپ و تران کئے نہ سپا ہیں گد تئی گورا چوں
 جلوہ دینت۔ پدا منی جند ئے بچہ برات انت۔ دوا و آروس کتنگ بلے سے آنگت آروس نہ کتنگ۔

ششمی کتاب

ایگلو اوڈیسنس، ژند و پندات و آرام ئے سرا و پتنگ ات، آنگو اتینہ فیئے شائے شانی مکاشت و
 ہمانی شہرا ایر کپت۔ یک زمانگے فیئے شائے مردم ہا پیر یا ئے شاہگانیں پکا نشتنگ انت۔ آہانی
 ہمسارگ ککلو پس سکیں داوا بازیں مردم بوتگ انت و چہ وتی ناشریاں فیئے شائے گبیاں رسینگ
 انت۔ آخر آہانی بادشاہ ناؤستونسا وتی رعینا گوں چرے آبادیں دیار اللد و بارکت و دور ماں نظیر یا
 آچہ متند بوت۔ درست ہمودا نشت و آباد بوتنت۔ بادشاہا نوکیں شہرے و استا پیلے بندائینت۔
 دیوتاہانی و استامندر و مہلوک ئے و استا لوگ بندائینت۔ کشت و کشار ئے و استا زمین بہر و بانگ
 کعت۔ بلے نوں مدتے گوستگ ات کہ آنہیا سفر کتنگ ات و ہیڈیز اسرات و نوں فیئے شائے شانی ہاکم
 شاہ الکنوس ات۔ اتینہا، شاہ اوڈیسنس را پدا سرجم و برجم کنگ ئے پکائیں ارادہ دا نشتنگ ات۔ آ،
 ہمانی ئے ماڑیا شت۔

الکنوسا یک ورنائیں جنکے است ات آنہی ئے نام ناؤسکا ات و شرنگی و وشکدے یا دیویانی
 ہمدور ات۔ آ وتی سمبہ بختگیں بانا و اب ات و آنہی ئے دو ہاسیں مولد، کہ شرنگی ئے دیویاں آہانا
 ڈولداری بخش اتگ ات، درواز گئے دپا اے کش و آکشا و اب اتنت۔ دروازگ بند اتنت بلے اتینہا
 دتارا گواتے کت و تو کا پترت، شت و جنگ ئے سرونا و شتات۔ ڈیماس نائیں ناہدایے ئے جنگ

ناج و سہبت نے و ہدا د ائم ساپ و سلہیں گد لوئنت۔ اے ہبرانی غم منا پرا نت۔“

پت نے گوما وتی آروس نے باہتا گپے لچ بوت پمیشکھ چوش یے گشت۔ بلے پت گپاسر پد بوت وگشت نے: ”منی چک، تی و استا کا ترے یاد گہ چیزے وے و استامن چون انان کت کنیں؟ توالم برو۔ نوکر پتو شریں ہر گاڑی یے کارنت۔“

نوکران کہ حکم رس ات انہاں دمانا لوگ نے دیما تیز گا میں ہر گاڑی یے آگا تر بست و تیار کنت۔ ناؤسکا آچہ امبارا شریں گد یکجا گہ کت و ہر گاڑی لڈ تنٹ و آنہی ماتا پر آنہی ورگ نے و استا ڈونگا ہے چہ تہر تہریں ورا کیا پرت۔ کسانیں مشکے نے تو کا کمو شراب مان کت و ہر گاڑی نے تہا ایر کت۔ جنک گاڑیا سوار بوت تہ ماتا شیشکے زیتونی ٹیل دات دانکہ آو آنہی مولد جان شودگا پد وتی بدننا ماش بکن انت۔ نون ناؤسکا آچا بک و در پشوکیں واگ دستا کنت و چا بک نے لگا گوں گا ترہ گپت انت۔ سُر مہانی ٹپ ٹپ نے توار بوت و آگوں وتی بی بی و بی بی نے گداں رھا دگ بوتنت۔ بلے آایوک نہ ات، آنہی مولد پھٹا گون اتنت و روان اتنت گوں۔

ہے وڑا روان روان دانکہ آہما مزن پھنا دیں کورا سر بوتنت کہ آنہی نے گورم دائم سپا و تچوکیں آپا پڑ اتنت۔ اوداسک چلی لیگاریں گد ہم شوگ بوت۔ اودا انہاں گا تر پچ کت و کچر ان چگا سرد اتنت۔ پدا ہر گاڑی نے توک نے گدر کت و آپا دور دات و لگت داتنت و یکے چہ دو میا گیش بوگ نے جہد اش کت۔ و ہدے گد سپا بوتنت تہ ہمو داریا نے لمباتا پادا اتنت کہ چولاں اتک و تباب نے سیک و پتہیں سنگ ششت انت۔ پدا انہاں جان ششت۔ زیتونی ٹیل ماش کت و کور نے لمباشت و نان وارت۔ آگدانی ہشک بوگ نے و دار اتنت۔ و ہدے بانک و آنہی نے مولداں ورگ وارت و ہلاس کت تہ انہاں وتی گشان دور داتنت و فٹبالے زرت لیبا لگ اتنت۔ بہا بد نیں ناؤسکا آسوتے جت۔ چوشیں ندارگ نے گندگا لیٹوے دل و ش بیت۔ ہاس ہما و ہدا کہ آنہی شکاری ایں جنک آرٹیس چہ کوہاں ایر کپیت و ٹائیگی ٹس یا ایریمائٹس برزیں ہساراں جنگلی سورا یا تر ڈوکیں آسکاں شکار کنت و کور و گور نے درستیں پری آنہی شادہ و وشیا ہوار بنت۔ آوں دیوتا انت بلے آرٹیس نے مٹ نہ بنت۔ جاگہے آشر نگا چہ شتر گ تریں جنک یکجا گہ بہ بیت اودا آنہی پچاہ آرگ

گران نہ انت۔ ہے وڑا اے شریں بانک اوں چہ وتی ہاسیں مولداں شتر ات۔

و ہدے گا تراں بندگ و گداں لڈگ و روگ نے و ہد بوت تہ اتینہ اتک۔ آنہی نے دلا ات کہ اوڈیسنس و ابا پاد بیت و شترنگیں کاڑا گوں دپ بکپیت پر چاکہ ہما نیاداں فیئے شائے شہرا آنہی نے رہ بلد بوگی انت۔ اے کارے راہ اے رنگا تچ بوت کہ بانکا بال یک مولدے نے میگا چنگل دات، آنہیا گپت نہ کت و بال جہلیں کورا کپت۔ درستاں کو کار کت۔ بیچارگیں اوڈیسنس گد ات۔ آپا داتک و نشت آنہی نے دلا پابا رچست بوت و جیرڈا لگ ات: ”ارمان، انچوزا نگ نہ بیت کہ باریں منی سر کجام دیار ا کپتگ؟ ادے مردم چونین انت؟ نیک و نکھتیں مردم انت یا وحشی و ہونوار انت؟۔ و اے بارگیں آواز گشے جنگلی آوازے ات، اے چون منی گوشاں کپت؟ منی ہیالا اے برز و بلندیں کوہ، کور و کچر ان نشنگلیں پر یانی توارے ات۔ یا منی جندے وڑا گپ جوکیں مردم انت کہ انچوزیکا اتنگ انت کہ من آہانی تواراں اشلنگا اوں؟ ہر چیز انت منا روگ و چارگ لوئیت دانکہ راست پد رہ بیت۔“

گوں ہے جیرڈاں آدر چکانی تہا در اتک۔ وتی سترے اندیمی نے ہاتر اد رچکی بلاہیں شاہے پروشت نے۔ پدا آہما جنگلی شیرے وڑا آہانی ہمگا سست کہ گشوں نے سببا آنہیا وتی چم در لگوشگ انت، و مردمانی لوگاں انگر کنت یا و اڑانی سر ارش کنت۔ یا وتی زورے پدانہ گواتا مان کاریت نیکہ ہور چاریت و گوگ و گرانڈ یا آسکانی شکارا روت۔ اوڈیسنس ہے وڑا لا چارات، اگس چہ آبرہنگ ات و سرداں پاداں آنہی نے بدن چہ واد اڈک ات او شکلے ترسگی ات، بلے انگت ہما جنکانی ہمگا شت۔ و ہدے جنکاں آدلیست تہ درست تباب نے لمب نے ریکانی ہمپانی ہمگا تنک و شت انت۔ تہنا الکنوس نے جنک چہ وتی جاگہا نہ سُر ات۔ اتینہا آنہی دل ڈڈک ت، آنہی نے بدنے لرزگے ہلاس کت، تہ ناؤسکا اوتارا سر و ہوش کت و ہما جاگہ نے سرا وشتات۔ اوڈیسنس شش و پنچا کپتگ ات کہ جنک نے دست و پاداں بکپیت و رحم و ہیرے طلبا بکت یا دور بوشتیت واد بے سرا چیر آنہیا جوڑے گد بلوئیت و شہرا روگ نے راہ نے جتنا بکت۔ کمو چک و پد بوگا پدا ہے آسرا سر بوت کہ اگاں من جنک نے پاداں بکپیں بلکیں آبد بارت، پمیشکھ شتر انت کہ دور بوشتیں و

وقتی لوٹ وحا جتانی گپا بختیں۔ ہمیشہ کہ آنہیا ہرچی کہ گشت آگپ بدگمانی کے گارکنگا ابیدر مانا ہیں گپ اتنت:

”بانک! من وتاراتی دستادانگ۔ توچہ دیوی آن کے یا جینی آدمے کے؟۔ تئی حسن و جلوہ، تئی ڈیل و بالاد کے گندگا گوں من مزن شانیں زیوس کے جنک اریٹس کے ترانگا کپنگوں۔ بلے اگاں تو مئے وٹیں بنی آدمے کے تہ کئے انت کہ تئی پت و ماتانی وٹ بھتی کے سرائکے دلا کاریت۔ تئی برات اوں وٹ بھت انت۔ وتی دوستگیں گوہارانا چا کہ گندنت تہ گلا پیم نہ بنت۔ بلے چہ درستاں مستریں وٹ بھت ہمانت کہ آروس کے ٹیکی آں بدنت و تراتوقی بکنت۔ داں روچ مرچی من بچ مردین یا جنک کے تو کا چوشیں ڈولدراری نہ دیتگ۔ ترا کہ چارے دل گشیت ترا سجدہ بکن۔ بس یک جاگے من تئی منٹ دیتگ۔ من گوں جوانیں لشکرے آمہیم یے آروگا اتوں کہ آنہی آسر پٹن شرنہ بوت۔ ہیر، سفرے و ہدامن چہ پیلو سا گوستوں۔ اودا پولو کے قربان گاہ کے کراچی گو نگے دیتگ ات۔ زمیناداں روچا مرچی آوڑیں ڈولدراریں نہال و گو نگ نہ رودیتگ۔ من انگت ترانگا اوں کہ من داں دیراں ہمودا وشتات و آچارات۔ بانک! ہمنچو ہیرانی و شرپ کے گوما نوں من ترا چارگا اوں۔ تئی رعب و دابامنی سرا انچوا اثرکنگ کہ من سکی و جنبالا کپنگوں بلے انگت مناتئی پاداں کپگ کے ہمت نیست۔ زکیں گپ انت نوزدہ روچ کے سفر اپد چرے لئیں دریا آمنی جان چٹ اتگ۔ دریائے گورم و گواتاں مناچہ اولگیا کے زروانا زرتگ و اداسرکنگ و نوں دگہ یک دیوتا ہے آ مناے زروانا و ورداتگ۔

”آنہیا زاناں دگہ نوکیں سکی و مصیبت یے سرادور دیگ کے ارادہ کنگ پرچا کہ من چہ مصیبتاں چٹگ کے بچ امیت کشگا نہ اوں۔ دیوتاہاں منی کسمتا مزین سکی و عذاب یے بشتہ کنگ، بانک! منی سرارحم بکن۔ چرے چکاس کے گوزگا پداولی مردم توئے کہ منی دپا کپنگ کے۔ من اے ملک یا شہر کے بچ کسا پجاہ نیاریں۔ تئی دست و پاداں کپیں مناشہر کے راہا بگش گوں، و منا جوڑ ہے کوہنگیں گد بدے۔ اگاں گد نہ بوت ہے چار کہ تو گداں بستگ و آورتگ، ہمیشیا منابدے۔ ایٹی کے عوضا دیوتا تئی دل کے واہگ و ارماناں پورہ بکنات انت۔ ترا دیوتا مردے، چندالوگے و دل پہنکی

(کہ الہی انت) بہ دیات انت، پرچا کہ اے گپ چہ درستاں گہتر انت و ستا کرزیت کہ مردین و جنین، مرد و جن بہ بنت و لوگا آباد بکن انت و انچو کہ آہانی چند چہ ہر کسا شتر زانت، آدوستانی وشی و راہت و دژ منانی ولسیا ہی کے سبب بباتنت۔“

ناوسکا آگشت: ”واجہ، تئی چرے گپاں زانگ بیت کہ تو بے سد و بد پیلے نئے۔ تئی سرا کپتگیں مصیبتانی بابتا ہے گپ جنک بوت کنت کہ آلم اوپھی زیوسا تئی سرا دانگ انت، پرچا کہ مہلوکا رادر دوشی کے بہر و بانگ کے و ہدا آوتی دل نیگاں کنت، آہانی بستار و لائق کے ہیالانہ داریت۔ ترا صبر واپار ابیدر گہراہ نیست۔ بلے مئے ملک و شہرا آہگا پد گد و زلورت کے دگہ چیزے کہ ہر بے تالہ و بے وتن آہانی ایٹا کشتیت، ترا دیگ بیت۔

”من ترا شہرا برین گوں۔ من ترا گشیں گوں کہ ماچو نیں مردم انت۔ اے ملک و شہر، کہ تو نوکی گندے یے فیے شا آنی انت۔ بادشاہ الکنوس مئے ملک کے بادشاہ انت۔ من ہمائی کے چک اوں۔“ چرے گپاں پدا آنہیا وتی تنگیں مولد توار کنت: ”جنکاں! مہ تچے بوشت کے۔ اے مرد کے گندگا گوں شا کجا چنگ و روگا کے؟۔ بلکیں شا ایشیا رادژ منے لیکگا کے؟ دنیائے تو کا چوشیں مردم نہ بوتگ نیکہ است، کہ آدژ منی کے نیتا فیے شائے سر ڈگا ر ایرکپگ کے ہمت بکنت۔ دیوتاہاں نظر پما نیک انت۔ مئے اے گستاخیں ملک بنی آدمانی دور تریں ملک انت کہ زروانے۔ ایدگہ مردماں گوں مانز کی نیست۔ اے مرد کہ شادیتگ اے بیچارگ گاریں مساپرے و سرکپتی ادا اتنگ۔ درستیں درآمد و سوالیانی پشت و پناہ و ت زیوس کے چند انت۔ ہمیشہ اے مرد کے چار و گدار مئے فرض انت۔ مئے گوئیں نیکی یے پد گراں بلا ہیں کار سواری یے بوت کنت۔ ادا بیات، کارے بکن ات۔ مہماناں آپ و تام بکن ات، پدا کورا شریں جاگے آجان کے بشودے۔“

بانک کے گپانی اشکنگا پدمولدا وشتات انت۔ آنہاں یک و دووی توار کت و ناوسکا کے پیشدا شنگیں ساہگے آ اوڈیسس نادینت۔ گوراکنگ کے و استا جوڑ ہے گدات، چادرے و کمو زیتونی ٹیل زرت و آنہی کے کرا ایرکت و آنہیا راکشت اش کہ جانا بشود۔ بلے مزن مردیں اوڈیسس آہانی اودے اوشنگا وٹ نہ ات۔ آنہیا گشت: ”بی بی آں، مہربانی بکن ات کمویک کر بہ

بے۔ بلے کہ من ایوک اوں۔ پدا جان شودیں وواداں لڈینیں۔ بدنا ٹیل مالش کیں۔ وائندگے
بیت من ٹیلے جند نہ دیتگ۔ من شمنے دیما جان نہ شودیں۔ مناخانواد ہیں مردمانی دیما برہنگی میار
کنت۔“

اے گپانی اشکنگا پدمولیک کر بوتنت وآنہاں بانک ہال دات۔ اوڈیسنا کورا جان
ششت ووتی سرین وپٹت وکوپکائی سرے وادلڈینت انت۔ آنہیا سرتارت ووادلڈینت انت۔
شری نے سرا جانے ششت ووتارا ٹیلے مالش کت وکساں سالیں بانک نے داتگیں گدے گورا
کنت۔ زیوں نے جنک اتینہا آچد وشرتر ڈولدار وقد آور جوڑکت۔ آنہی نے سرے مودوزلف
سک بزکنت۔ انچوٹھک ایفیٹاس نے سر و سوج کتگیں کارگیر، کہ آنہیا راوتی کارے ہر رپک و
رہند در برائینگ بوتگ۔ جوڑکتگیں نگرہ نے زاناں اکاپ وڈولدار کنگا سہرے گوناپ دنت، ہے
وڑادیو یا آنہی کوپگ و سرے زیبائی وڈولدار ی وڈینت ووتی کارگیری سرجم کت وپشداشت۔

وہدے اوڈیسنس تیاب دپا یک کرے ایوکا نشت تہ آڈولدار ی و برادہاریا جلیٹنگا
ات۔ ناوسکا ابکہ بوت آئے چارات ووتی شرنگیں مولداں گشت نے: ”منی ڈولدار یں مولداں،
بگش نے من باریں چجی جیدگا اتوں؟۔ اے مرد کہ دیوتا ہانی سیادو وارث، فیئے شا آنی کرا اتلگ تہ
اے کارالم لپس نے زور اورانی دست مان انت۔ وہدے من اول سرا اے دیست تہ انچوٹھکا شنگ
ات کہ گپ نہ بیت۔ ونوں پچارات نے گشنے آزمانی دیوتا ہے۔ اگاں اے ہدا بہ ندیت تہ من
گرین یے۔ دیوتا بکن انت اے ہدا بہ نندا۔ بلے جنکاں! ایٹیا ورگ بدیت۔“ مولداں حکم من
ات وورگ آورد و مردے دیمادات۔ آنہیا بازیں روچے آورگ پہچم نہ دیتگ ات پھیکہ شری
نے سراوارتے۔

ہے نیاما ناوسکا اجیر ات کہ من چوں بکنیں۔ آنہیا گد پتات انت و ہرگاڑیالڈ اتنت و
گاترے گاڑیا بست انت و سوار بوت۔ پدا آنہیا سر و سوج نے نیتا اوڈیسنس ووتی کرا توارکت و
گشت: ”بیوا لجا! نون شہرے روگ نے وہدانت۔ بیامن ترا ووتی پت نے کرا بریں گوں۔ اودا تو
فیئے شائے میر و معتبراں گوں دپ کپت کئے۔ توچو سر پدی ایں مردے نے وڑائے، پھیکہ گشیں کہ

تراچی کنگی انت۔ دانکہ مامیتگ نے نزیکا بہ رساں، تو منی مولدانی ہمراہ بووہرگاڑی نے پٹھنا گوں بو۔
بلے شہرا کہ رس نے گڑا اے وڑکن۔

”مے شہر چاریں نیمگاں برزیں پسلیے نے تو کا انت۔ آنہی نے دوئیں کشاں بندن
است۔ اودارو گئے راہ سک تنک انت۔ اودا بوجی تنگرکنگ بنت و ہر یک بوجی یے آرا مرمت نے
واستا جتا جتا جاگہ دیگ بیت۔ ہمودا پوسا نیڈن نے شرین عبادت خانہ نے دوئیں نیمگاں دیوا نجاہ
انت آنہی بپد چہ زمین نے چیرا کتگیں بلا بلا ہیں سنگاں گوں پادکنگ انت۔ ہمودا ناہدا ووتی بوجیاں
شرکنت۔ آہانی آچار و سادانی چارو گدار کنت و ہولیگاں کروموش کنت۔ فیئے شا آں گوں تیرو
کماناں چچ کار نیست۔

آنہاں شرین بوجیاں سوار بوگ و دریا نے سفر وش بیت۔ آوتی تھیں زوراں دور،
ہولیگ و بوجیانی سرا ہرچ کنت۔ اسلیں گپ ہمیش انت کہ من نہ لوئیں کہ ناہدا متادگہ بڈ و ہجتا مے
بہ بندت۔ آہانی تو کا کپتگیں مردم بازنت و منا ترسیت کہ من نام و دپ مکن انت۔ من زانیں کہ ما
ججیگا برواں تہ آہانی توک نے کپتگیں مردم چوشیں گپ کنت: ناوسکا نے ہمراہیں اے درامدیں
شرنگ کئے انت؟۔ اے چہ کجا دپ کپتگ؟۔ بلکیں ایٹی نے دستارنت! مے کش وکراں دگہ مردم
نیست۔ زاناں بوجی یے بڈ اتگ و مردے سر کپتی ادا اتلگ آنہیا کپتگ وادا اورنگ۔ یا بلکیں
آروس نے و استادعا ہے لوٹ اتگ۔ آنہی نے دعا ہانی پسوا بلکیں دیوتا ہے چہ آزمانا ایر کپتگ ووتیکے
کنت۔ شرانت۔ چد وشرتریں گپ دگہ چجی بہ بیت کہ وت شو بازاہ تچ و دگہ ملاں چہ مردے درگج و
بیار۔ اے جنک نے وتی مردماں گوں نفرت چیریں گپے نہ انت اگاں چوش بوتیں گڑا زاناں آنہیا
ادا شرین مردے نہ رسیت؟۔ اے انچیں گپ جعت و من نام و دپ ہیں۔ من وت چوشیں جنکاں
پٹ ولانت کیں کہ ووتی پت و ماتانی زندا، دزگو ہاراں یلہ بدینت و آروسا پیسر گوں مردیناں سنگتی
بکعت۔

”گڑا لجا، اگاں تو لوٹ نے منی پت زوت ترا تتی ملا دیم بدنت تہ منی گشگ نے ہسابا
بو۔ راہ نے دیما دگت نے دوئیں کشاں لینا سپیدار رستگ کہ آتینہ دیویا گوں نام گپت انت۔ اودا

چاتے است انت و چاریں نیوگا ملکز انت۔ آ منی پتے بادشاہی باغ و سبزیانی ڈگارنت۔ چہ اودا شہرا نچونزیک انت کہ مردم نے تو اراھلنگ بیت۔ تو ہمودا بہ نند۔ و ہدے تو جزم بے کہ ماشہرا رس انگ و ماڑیا سراں تہ تو شہرا ایرکپ و منی پت الکنوس نے ماڑی نے جتا بکن۔ آنہی درگیجگ گران نہ انت۔ کسانیں چکے اوں زانت پرچا کہ لس مہلوک نے لوگ کجا و بادشاہ الکنوس نے ماڑی کجا۔ و ہدے تو پیوہ گا ہا گوز نے ماڑیا پترے تچکا منی مات نے کرا برو۔ آ گیشتر چلدان نے کرا، آس نے نزیکا کرسی نے سراھنگ و اہریں پٹم نے سراشریں ندرارگ دوچیت۔“

مولد آنہی نے پٹھاھنگ انت۔ منی پتے تھت نزیکا انت۔ آ اوداھنگ و دیوتابانی وڈا شراب واری کنت۔ اگاں تو پگل و شاد زوت ملا سر بوگ لوٹ نے تہ آنہی نے بدلا منی مات نے دست و پاداں بکپ۔ پدا تو سترگار و بیگو اہیں مردے نے، وتی ملک نے و اتریا دلجم بو۔ اگاں بیکرے آتی دردار بوت پدا ایمن بو بہ نند۔ تو ملا و اتر بے وتی ماڑیا پد ایمنی نندے، گوں دو ستاں یکجا گے بے۔“ ہمے گپاں پدا ناؤسکا آنچرا چا بکے جت و آ رہ گپت انت۔ بانکا ہزاری نے گو ما آہانی گام ہمچو کت کہ اوڈیسنس و آنہی نے جندے مولد پٹھا پٹت مہ کپنت۔

و ہدے اتینہ نے نامی ایں باگا سر بوتنت تہ روچ سد و بند ات۔ اوڈیسنسا اودا نشت و زیوس نے جنک نے کرا دعا لوٹ ات: ”زیوس نے ہجر و اب نہ کپوکیں جنک! ہمارو چا کہ زمین چنڈانی مالکا مناتاہ کت، منی بوجی پروشت، تو منی یک گپے گوش نہ داشت۔ اے رندی تو منی دعا ہاں گوشدار۔ منی واگب انت کہ فیئے شائے مردم گوں من شری بکن انت۔ منی اے دعا قبول بکن۔“

اتینہا آنہی دعا گوشداشت بلے چہ وتی نا کو آریا ہ بند بوت و وتارا زاہرے نہ کت۔ ہمے نا کو آوڈیسنس داں لوگ نے و اتری نے و ہدا یک پیادلسیاہ و پریشان کت۔

پہنمی کتاب

اے دیما اوڈیسنس اتینہ نے باگاھنگ و دعا لوٹگات و آدیما پڈ وریں نچراں بانک شہر اسرکت۔ پتے نے ماڑی نے دیما سر بوت تہ ناؤسکا آدروازگ نے دپا ہرگاڑی داشت۔ ڈولداریں برات آنہی نے کرا اتک انت۔ آنہاں گا نچرچ کنت و گد چست کت و تو کا برتنت۔ آ وتی کوٹیا شت اودا آنہی نے ہاسیں مولد یوریمیڈ و سا آ پر آنہیا آس روک کنگ ات۔ آ اپیرائی پیرزالے ات کہ بازیں سالے آ پیر فیئے شا آں چہ اپیرا آوتی بوجیاں سوار کنگ و آورتگ ات و الکنوسا راداتگ ات کہ آدرستیں فیئے شا آنی بادشاہ ات و مہلوک نے دلا سجدہ نے لائق ات۔ اے پیرزال ناؤسکا نے لوگ نے چار و گدار کنوک ات۔ کوٹی نے تو کا آس ہما نیاروک کنگ ات۔ اونوں بانکنے و استاورگ آرگئے انتزاما کنغات۔

تتا و ہدی اوڈیسنس دیم پہ شہراہ گپت۔ اتینہا ترس ات کہ چومہ بیت راہا دپ کپوکیں فیئے شائے مردم آنہیا مہ مژنت گوں یا کم شرپے بکن انت ہمیشکھ آنہیا اوڈیسنس بے نے تو کا اندیم کت۔ آ شہرا پترگات، اتینہا وتارا کسانیں جنکے کت و گبے سراکت آنہی نے راہے سراوشتا۔ اوڈیسنسا آنہیا راگشت: ”جنک، تو منا ملک نے شاہ الکنوس نے ماڑیا پیش بدار، تی منت واریں۔ گپ ایش انت کہ من دوریں دیارے نے مردموں و ادا دراندے اوں۔ ہمیشکھ من ادے شہرو

میٹگاں کسا پچاہ نیاریں۔ سفر امنی بوجی پر شنگ و تباہ بوتگ۔

دیویا پوسودات: ”واجہ، تو ہر جاگے کہ روگ لوٹے من ترا پہ وشی بریں۔ آنہی ے ماڑی منی پت ے لوگ ے کرا انت۔ بلے تو ہر کن وگوں من گون بو۔ کسے آچماں چست کن مچار نیکہ کسے آگوں گپ بکن۔ ادے مردم درامداں دوست نہ دارنت و آہانی تب اش نیست۔ آنہاں وتی تیز گا میں بوجیانی سراسک بھروسہ انت کہ آہانا دریاے تو کا دور دورا برنت۔ پوسائیڈنا آہانا دریائی تو مے جوڑ کنگ و آہانی بوجی مرگانی وڑا یا ہیالانی وڑا سبک گامیا سفر جعت۔“

اے گپاں پداتینہ گشا دروگا لگ ات اوڈیسنس آنہی پٹنا گون بوت۔ آہے نامداریں دریائی سیلانیاں شہرا ہما ہانی کرا گوست بلے یکے سہی نہ بوت پرچا کہ اتینہا پہازگ ے نیتا وتی زورے پدا آجے ے تو کا اندم کنگ ات۔ فیئے شائے بدن، اوداننگریں وڑوڑیں بوجی، ہے دریائی سردارانی چچی ے جاگہ و برزیں پسیل کہ آہانی سراٹ جگ ات، اے درست لائق سیل اتنت۔ اوڈیسنسا درستیں راہاے چاران کنت واکہ بوت۔ وہدے آ بادشاہ ے ماڑی ے کراسر بوتنت تہ اتینہا گشت: ”واجہ، ہمودا کہ تو روگ لوٹے آ جاگہ ہمیش انت۔ اودا تو گندے کہ مزن شانیں شہزادہ ہشنگ و دعوت و رگا انت۔ بلے بیچ چک و پدمبو تچکا برو۔ وتی ملک بیت یادگر ے ملک بیت، سوب گوں دلاوریں مردان انت۔ ماڑیا پترے تچکا شہبانک ے کرابرو۔ آنہی ے نام اریتی انت و آچہ بادشاہ الکنوس ے قومانت۔ ایثانی کمدان ے بن بیرک ناؤستس، پوسائیڈن و پیری بونیائے چک انت، پیری بونیائے کہ وتی و ہدے شترنگ تریں جنین بوتگ۔ پیری بونیائے مجازیں دیویانی بادشاہ یوریمیڈون ے کستریں جنک بوتگ۔ اے یوریمیڈون ہما انت کہ وتی سرکشیں رعیت یے تباہ کنائینگ ات ووت بے موتا مرتگ ات۔ پوسائیڈنا پیری بونیائے دوستدار جوڑکت و ہے وڑا مزن شان و مڑا ہداریں ناؤستس و دی بوت کہ پدا آ فیئے شائے آنی بادشاہ بوت۔ ناؤستسا دو بچکیں چک بوتگ، ریکسیور و الکنوس۔ ریکسیور ے آروسا دیر نہ ات و بچکیں چکے نیست ات کہ پولو ے دستا کشگ بوت۔ بلے پہ پشپدا آنہیا اریتی نامیں جنکے است ات۔ ہے جنک الکنوسا گپنگ و، آنچوش آنہی ے عزتا کنت اے وڑ دنیاے تو کا دگہ کس کسی عزتا نہ کنت۔ اے بلا ہیں وفاداری و دوستی ے

آنہیا شری ے ساگوں وتی مرد، اولاد وگوں وتی رعیتا وشی وارنگ انت و انگت شادان انت۔ وہدے آشہرا ایرکیپیت ہر کس پر آنہی ے وش اتکا درکیت پرچا کہ آتہنا آہانی شہبانک نہ انت، آزاختکار وکلا نہیں زالے۔ اگاں کسے آنہیا وتی پلہ مرز و ہمدرد جوڑ بکنت تہ آمد رینانی اڑو گرواں گیٹواری کنت۔ اگاں آنہی ے نیکیں نگاہ گوں تو گون بوت گڑا تئی مکاواتری وتی ماڑیا سر بوگ و سنگت و بیلاں گوں ننگ و مجلس، بزان کہ پگا انت۔“

اتینہا گپ ہلاس کت و پدا ستھیر یاے دلبودیں سرڈگار درکپت و دریا آہما دیم میراتنا شت، وایتزے پراہیں دگاں گوزان بوت و ایریکٹینس ے ماڑیا شت۔ دومی ہیمگا اوڈیسنس الکنوس ے ماڑیا شت۔ آنہی دل دریک وریکات۔ بادشاہ ے برز و مزن شانیں ماڑی چورو چارژنا ات۔ برج ے دروازگ ے دپا پادانی ایرکنگا آچک و پد بوت۔ دروازگ ے دپاداں اخیرا چپ و راستیں ہینگ ے دیوال برج ہینگ اتنت، آرنگ جگ و ڈولدار کنگ اتنت۔ دروازگانی دستگ سہر ہینگ اتنت۔ برز ے چوکاٹ نگرہ ہینگ اتنت۔ چہ دوئیں ہیمگاں سہر و نگرہا گوں شرننگیں کچک ایر ات۔ اے ابدانیں ناہپان کہ ہجر پیر نہ بنت، ابفیٹاسا شیر دلیں الکنوس ے ماڑی ے واستا شتر کنگ اتنت۔ دوئیں ہینگ ے دیوالانی کرا بگرداں ہشتی کوٹیا، برزیں کرسی ایرات و آہانی سرانجینانی گوپتلیں نرمیں کرسی پوش پدا۔ فیئے شائے میر و معتبراں ہمدان شنگ و دعوت و وارنگ۔ آہانی کرا شراب ووردن انچو بازات کہ ہلاسی ے نامے نزانت۔ و شپا دالان ے رژنا کنگ ے واستا ورنابانی نگرہ ے مجسمہ بلا ہیں کرسیانی سرا ایر بوتگ انت و شت اش دستان بوتگ و اوشتا تگ انت۔

ماڑیا پچاہ مولد کارا ات۔ لہتینا گلہ در شنگ، لہتینا کارگہا گد گوپنگ و لہتینا شنگ و پڑم شنگ۔ آہانی دست سپیدار ے تاکانی وڑا سراتگ انت۔ آہانی گوپتلیں گداں چہ پورہ زیتون ے ٹیل پٹ اتگ۔ اگاں فیئے شائی آنی مردین میل و بوجی ے تاچکا بے درور بوتگ انت تہ اتینہا اود ے جنین گد وچی وکلا کار یا سک بلد کنگ اتنت۔ گدے گوپکا و آہانی مٹ نیست ات۔

پہرہ گاہ ے دیما بلے دروازگ ے نزدیک کساس چارا میکڑے بانغے است ات۔ اے چاریں ہیمگا پل کنگ ات۔ آنہی ے تو کا برز و سر سبزیں در چک مان ات۔ یک دیسے بچارنا کہ

دز بندی پدا آ، آس ے سرابنا نشت۔ درستیں مردماں چہ کیے آگویا ک نیاورت۔ گڈیا فیئے شانی کماش وشر پداریں سردارے آگپ کت۔ آنہی نام اکیئس ات۔ اکیئس آہانی شرتیں ہبر زانت ودانا ات۔ آنہیا اے جوانیں گپ جت: ”الکنوس! اے تئی بادشاہیا زیب نہ دنت کہ درامد انچو پدیم آس ے سرابنا بہ بندیت ودرستیں مہماناں پادماں پادے سراننت وولما تگ انت کہ تو گپے بجن ے۔ من گوں تو دز بندی کنیں کہ اے مردارانگرہ ے تھت ے سرانادین۔ نوکراں بگش بلے دگہ شراب کارنت دانکہ ما پدا زیوسا ندر بدیاں، زیوسا سوالیانی دگوش گورانٹ۔ ومہمان ے واستا ورگ بلوٹا کین“۔

ترانگا پڑیگا پدا لکنوسا اوڈیسنس ے دست گپت و آچہ آس ے سرپادکت ووتی کشا درپشنا کنیں تھت ے سرانادینت، آنہی گشگا، ہمائی ے جند ے چکا اے جاگہ ہو رک کنگ ات۔ یک مولدے آسہرے جگے آپ مان کت وگرہ ے ترشت زرت اوڈیسنس ے دست ششت انت۔ پدادارے میزے آورت و آنہی ے دیما ایرکت۔ نان و دگہ و شیں ورگ، ہرچی کہ است ات، آنہیا آورت ودات۔ اوڈیسنس ورگا لگ ات۔ لکنوسا وتی ہاسیں نوکر حکم دات: ”پونٹونوس، کدہ ے تو کاشراہاں آپ مانرچج ودالانا نشکلیں درستیں مردمانی کدہاں پرکن۔ ماگردنوکس زیوسا کہ آنہیا شرپداریں سوالیانی ہیال گورانٹ، شراب ے ندر دیاں“۔

پونٹونوسا کدہ ہے چہ کو نہیں شرابا پرکت۔ پدا ہر کدہ ہے تو کالہتیں ترمپ پینیت و پدا پڑے کتنت۔ وہدے درستیں مہماناں ندر دات و دل ے میلا شراب وارت تہ لکنوسا آہانا گشت: ”فیئے شانی سردار و سوجکاراں! من ہرچی کہ گشیں مہربانی بکن ات شری ے سرا گوش بدارات۔ منی گپ ایش انت کہ انوں دعوت ہلاس انت پمیشکہ درستیں مردم ورسگا لوگاں بروانت و سہی مئے مہمان ے دل وشی اود یوتا ہاں ندر دیگ ے ہاترا شہرے درستیں ڈالیں مردم لوٹائیگ بہ بنت۔ پداما آنہی ے سفرے گیا پادکنناں دانکہ آہیددگہ پریشانی یے اے گیا دجہم بہ بیت کہ منی سرچہ وتی ماکاستر دور کپنگ بلے آئے دستازوت وتی ماکاسر بوگے وشیانی امبازاں بیت۔ دانکہ آوتی ماکاسر نہ بیت ما آنہیا راچہ دگہ کز او سکیا رکیناں۔ چد و پد ہما بیت کہ آنہی ے بوتن ے وہدا آنہی ے بدیں تقدیر و

ے درچک یے دومی نیمگا چارے تاناارے مک انت۔ یک دیے سروپ گوں گراں بریں ہوشان انت تہ دومی نیمگا انجیر و زیتون ے درچک اتنت۔ زمستان بوتگ شریا گرماگ بوتگ، درچک ہر و ہدا بر بوتگ انت۔ سالار بر اش دا تگ۔ چوشیں و ہد نہ بوتگ کہ روکت ے گواتا درچک بوڑ و برا کمک نہ تگ انت۔ ہے وڑ اسال ے دواز دہیں ماہاں سروپ، ناکہ، انجیر و انگور ے فصل تیار بوتگ۔ ہے پل ے تو کا انگورانی دگہ جتا میں باگے است ات۔ اودا چنڈے زمین سرکار تگ ات۔ اودا انگور روج ے سراتا پادا تگ اتنت۔ انگورانی سنگ و لگت دیگ ے کار برجات۔ چدرستاں دیگی لینا کٹلیں انگورانی ہوشگ لونجان اتنت۔ لہتیں انچین اتنت کہ نوکی پلن اش شاپنگ اتنت و لہتیں نوکی تگ کپنگ ات۔ درستاں چہ پستی لینا سبزیانی لکڑا اتنت۔ زمین ے اے چنڈا دم سر سبز ات۔ باگ ے تو کا دو جو مان بوتگ۔ یک جو ہے آچہ دگہ بازیں جو ہے کش اتگ ات و باگ آپ دا تگ۔ دومی جو اشہرے مردماں آپ زرتگ۔ اے جو پڑگاہ ے درواز گئے چیرا گوتگ و ماڑی ے نیمگا تگگ۔ اے ہما جلوہ و زبیداری اتنت کہ دیوتا ہاں لکنوس ے ماڑیا بخش اتگ اتنت۔ اوڈیسنس ماڑی ے دیما اوشتات و ندر گے چارات و چہ جاگہ ے جلوہ داریا وتی دل ے وش کنگا پد ماڑیا پترت۔ اودا آنہیا دیست کہ فیئے شانی سردار و سوجکار ہر میزا شراب ے ندر دیگا انت۔ آہانی کارا ت کہ شپا چہ یک دو میا جدا بوگا پیسر ہر میزا ندر اش دا تگ۔ اوڈیسنس کہ اتینہ ے ہکما مجے ے تو کا اندیم ات، دالانا گوست واریتی و بادشاہ لکنوس ے کراشت۔ اودا آ شہبانک ے پاداں کپت۔ ہے دمانا ہما مج چہ آتیا گار بوت۔ وتی تو کا درامدیں مردے گندگا آ درست تگ و نکت بوتنت۔ وہدے اوڈیسنس دز بندی کت تہ آ درست ہیران بوت و آنہیا چارگا لگ اتنت۔ اوڈیسنس گشت: ”رہکسیورے چک، اریتی! مناسکلیا گپنگ وتی لوگولہ ے باہوٹ اوں۔ س کپنگ و چرے مہماناں گوں دز بندی کنیں۔ دیوتا بکن انت کہ آمدام گل و شاد با تنت و وتی اوبادگانا پشپد ارس انگلیں لوگ ے مال و دولت و قوم و راج ے تو کارا س انگلیں نیک نامی ے وش اش نصیبا بہات۔ وتی جند ے واستا من تئی دست و پاداں کپیں ہمنچو زوت بیت منا ماکاسر کنگ ے انتز اما بکن۔ منادیرنت چہ دوست و سنگتاں سسنگوں و اے مدتامن مز نہیں سکی و سوری یے سگ اتگ“۔

نصیبامان بوتگ۔ اگاں آچہ آ زمانا اریہ پگتگیں ابدمانے شخصے گڑالم دیوتا مئے گومانو کیں گپ وکارے آ دلما نگ انت۔ پرچا کہ چہ مرچیا پیسر ہر دیں ما آہاناندر داتنگ تہ آ دائم وتی اسلی شکلا مئے دیما کپتنگ انت، مئے دعوتاں مئے کشاشنگ انت۔ اگاں راہ رواجی یک وتہنا ئیں مساپرے دپا کپتنگ اش تہ آنہاں وتارا چیر دیگے کوششت نہ کتنگ، پرچا کہ ککلو پس ودیہانی وحشی ایں قبیلہانی وڑاما ہم آہانی سیا دووارشاں۔“

اوڈیسسنا گشت ”شاہ الکنوس! اے بابتا دلجم ہو۔ تو منی رنگ وچہرگا کمو بچار۔ من کجا آ زمانا شنگتیں دیوتا ہانی ہمسری نے گہا وارت کنیں؟ من انسانے اوں۔ تئی ہیلا ہرے تالہے آ کہ سک بازسکی سگ اتنگ، تو کمو ہماہانی ترا نگاہ کپ۔ منی سکی وجہال چہ آہانیا کمتر نہ بنت۔ من گشیں اگاں من وتی درستیں مصیبتانی کسہاں بیاریں تہ منی دردنا کیں کہہ چہ آہانی ویلاں دستے دیما تر بیت۔ بلے انوں منی گوں تو بس یک دز بندی یے۔ من دسیاہ وپریشان اوں، بلے منا آرام نے سرا ورگا بلے۔ دیناے تو کا گزٹن یک انچیں چیزے کہ گوں کسامر ینگ نہ بیت۔ مردم ستر مصیبتا بہ کپیت وجہال بہ بیت۔ گزٹن انچو بزرگ کنت کہ سرے جہل کنگا ابیدرگہ راہ پشت نہ کپیت۔ منی ہال ہم انچوش انت۔ منی دل گزل گزل انت بلے گونا لاجا رکتنگ کہ چیزے بوریں ودرستیں غماں بہ شمشیں و بوریں و بس۔ من تئی دست وپاداں کپیں سہی مہلہ وتی اے بے نصیبیں مہمانا مکا دیم دیگے انتزاما بکنا ئیں۔ من سک بازسکی و سوری سگ اتنگ۔ بکرندے وتی جانداد، وتی نوکر وچا کر ووتی برزیں ماڑی نے دیوالاں بگندیں، پدامن بہ مریں تہ باکے نیست۔“

آنہیا جوانیں وڑے اوتی گپ جت انت۔ درستیاں آنہی نے پلہ مرزی کت، ودرستانی تپا کیں پپسلہ ہے بوت کہ درامد اراوتی مکا دیم دیگے انتزام کنگ بہ بیت۔ چدو پد آنہاں پداندر دات و ہوشام پروشت و وپسگا وتی لوگاں شت انت۔ دالانا اوڈیسس، اریتی و بادشاہ الکنوس پشت کپت انت مولداں ورگ آورت و دیما دانتت۔

ہے گد کہ اوڈیسسنا گورا انتت، اریتیا پچاہ آورت انت۔ آنہی نے جند اگوں وتی مولداں گو پتنگ ات۔ ہمیشکہ آنہیا جست کت: ”واجہ! اگاں دلامیار نے من ترا جستے کنیں۔ تو کئے و

چہ کجا اتنگ نے؟ اے گد ترا کئے آ داتنگ انت؟ انوں تو وت نہ گشت کہ من چہ دریا آہما دیم ادا سر کپتی اتلگوں؟“

اوڈیسسنا پسودات: ”بانک! اگاں من درستیں کسہاں بیاریں تہ مردم نے جند شزار بیت۔ منادیرنت کہ بدیں روچاں گپتنگ، ہمیشکہ من بس تئی جستانا پیسا دئیں۔ دریاے تو کا دور، اوگلیا نام نے زروانے است انت۔ اٹلس نے چک کالپسو ہموداشنگ۔ آسکیں شر رنگیں بلے تر سنا کیں دیوی یے۔ مردم و دیوتا، ہر دو وتارا چہ آنہیا دور درنت بلے منی شو میا بچار کہ یک غیبی دستے آ منابر ت وہائی نے درے دپا سرکت۔ من یک وتہنا اتوں۔ زیوسا دریاے تو کا منی بوجی نے سرا گردے چکل دات و آچنڈ چنڈ کت۔ منی درستیں وفاداریں سنگت مرتگ انتت۔ بس تہنا من بوجی نے تہنگے آچ اتوں وداں نہہ روچا دریا آ تر پل بوتوں۔ دہمی شپ نے تہاریا دیوتا ہاں منا کالپسو نے دووار اوگلیا نے تیا با سرکت۔ دیویا منا جا گد دات وپہ مہر پیش اتک۔ آنہیا گشنگ ات کہ من ترا ابدمان کنیں و بجر پیریاتی نزیکا آگ نیلیں۔ بلے آنہیا بجر منی دلا جا گد نہ کت۔ پریں ہپت سال من ہمودا گوازینت و کالپسو نے داگتیں ابدمانیں پوشاک گوں ارسال تر کتنگ انت۔ بلے و ہدے ہشتمی سال اتک تہ نزا ئیں آنہی نے وتی ہیال بدل ات یا زیوس نے ہکے اتک، آنہیا گوں من رکتی نے گپ جت۔ سک باز ورگ و شرابے منادات و ابدمانیں پوشاکے گورادات و منامنی جندے شرکتگیں بوجی نے سراسر کتے کت و گرم و شیں گواتے سرے کت۔ من ہبہہ روچا دریا آ سفر جنان بوتوں و ہڑ دہمی روچا، و ہدے شمنے ملک نے مجیں کوہ گندگ بوتنت تہ من گلاباں بوتوں۔ بلے منی اے وش انچائیں وشی یے ات۔ پوسائینڈن منی پریشان کنگا دلما نگ ات۔ پیسرا آنہیا گواتے کشار بیت کہ آنہیا منی بوجی اوشتار بیت و و ہدے من بوجی نے تہاشنگ و گریوگ وزار یا اتوں تہ آنہیا دریاے تو کا انچیں تو پانے چست کت کہ منی بوجیا سگ ات نہ کت و گورماں دمانا چنڈ چنڈ کت۔ ہیر، من اوژناگ کنان بوتوں۔ گوات و آپ نے زورامنائے تیا بے نزیکا سرکت۔ چہ او دامن ہشکی نے سرا روگ لوٹ ات بلے انچیں ہرا ہیں جا گے آ اتوں کہ ترس ات کہ چومہ بیت تیا با پر شو کیں گورم منا پدا مہ برانت و کو ہے آمہ جعت۔، ہمیشکہ من گران بوت او چہ او دادورا اتوں۔ گڈیا من یک کورے

عے دپاسر بوتوں۔ اودا نہ کوہ است ات نیکہ گواتا زور جت۔ من چارات چدو شتر ترس جاگہ نیست
 من دست و پاد جنان بوت و ڈنادر انکوں دانکہ دم بالاد نہ بوت من جاگہ عے سرانہ سراتوں۔ تنا
 و ہدیا شپ بوت۔ پدا من چرے آزمانی کورے لمبا پادا تک و کٹے عے تو کا و پتوں و وتار تاک پر
 دات۔ دیوتا ہانی برکتا من واب کپتوں۔ من سک ژند اتوں پمیشکہ اے سہیں شپ و داں ایندگہ
 روچے نیمروچا واب اتوں۔ نیمروچ کجا، و ہدے من چد و ابا پادا انکوں و تی بانکیں جنک و مولد دریائے
 لمبا لیبا دیست انت تہ آدانا روچ جہل کپان ات۔ بانک، بند اتا من دیوی یے لیک ات۔ من
 چر آئی کمک لوٹ ات و آنہیا پیشد اشت کہ آاگلہ مندے۔ ہما وڈا رپند عے سرا آنہیا و تی کار سرجم
 کت چر آنہی عے ہمسرواں چوشیں امیت کشگ نہ بیت پر چا کہ رسم دنیا انت کہ ورنایا درست بے
 پرواہ بنت۔ بلے آنہیا منا باز ورگ و شراب دات و جانے شو دگا ہم لاچار کت و اے گداں کہ تو
 گندگا، منا ہمایا داتگ انت۔ دستیں کہ ہمیش ات بلے من انچو ژنداں کہ کہہ شریں وڑے
 آورت نہ کت۔“

الکھو سا گپ عے تو کا دور کت و گشت: ”واجہ! اگاں یک ہسابے آچارے تہ منا و تی
 جنک عے ادب داری دوست نہ بوگا انت۔ آنہیا بایدا ات کہ ترا گوں و تی ہاسیں مولداں تچکا
 لوگا بیا ورتین یے۔ آخر، چد درستاں پیسرو تو ہائی عے دیما و تی دست ٹال کتگ۔“
 اوڈیسنسا پسودات: ”اے تی جنک عے ردی نہ انت او من گوں تو دز بندی کنیں کہ اے
 گپا بد مہ بر و آنہی عے سراز ہر مگر۔ آنہیا منا گشتگ ات کہ مولدانی ججیگا بیا بلے منا میار بوتگ۔
 پر چا کہ بلکیں تو منا بدیستین وز ہر بگپتین عے۔ مردین عے سرا اوست کنگ نہ بیت۔“

الکھو سا گشت: ”واجہ! من چر آدمرداں نہ اوں کہ گونڈیں گپاں دلا کارنت۔ بایدا انت ما
 مدام انساپ بکناں۔ تو و منی تب عے مردے عے گڑا چد و شتر ترس گپ نیست کہ تو منی جنکا بگر منی
 زامات ببو و ہدا بہ بند۔ من ترا لوگ و جاندا دئیں۔ اگاں تو ادا نشت عے گڑا من انچوش کنیں۔ بلے
 اگاں رَوگ تہی دلا انت گڑا فیئے شائے بچ مردم ترانہ داریت۔ بے بلا ہے دیوتا چو مکناات انت کہ
 یکے پہ زور ترا ادا بداریت۔ تہی دل آرامی عے و استا من تہی روگے روچا گیشینیں۔ باندا تہی روگے

روچ انت۔ تو آرا مئے سرا بو پس و آراتی ملکا سر کشت، یا ہر جاگہ روگ لوٹ عے ترا ہمو داسر
 کشت۔ اگاں آجاگہ یو بو نیا آہا دم بہ بیت تہ پرواہ نیست۔ مئے ہما نا ہدایاں کہ یو بو نیا دیستگ آ
 گشت کہ اے دنیا عے آخر یا انت۔ اے ہما و ہدیکیں گپے کہ سہر میدیں راڈا ماشس، ٹیٹیس عے
 گندگے و اہگدار بوتگ و آنہاں ہائی عے کرا برتگ۔ من اے گپا اوں جنیں کہ یکیں روچا سر بوتگ
 انت و پدا و ترا تگ انت و دمبرگے نام اش نزائنگ۔ بلے ہیر ترا وت منی بے درویریں بو جیاں
 چارگ و چکا سگ عے موہ رسیت۔ و ہدے منی بلدیں و رنا ہاں دریائے تو کا ہو لیک عے جنگ و دریا
 عے گجانی چست کنگا گندے توت ہیراں بے۔“

اے گپانی اشکنگا گوں اوڈیسنس گلابال بوت و آنہیا دعا لوٹ ات: ”اودر ستانی پیدا ک
 کنوکیں زیوس! الکھو سا موہ بدے دانکہ و تی تو لا بہ سزینیت۔ من پدا و تی پت و پیر کانی ملکا سر بہ ہیں
 ۔ و دنیا عے ہر کڈا کہ مردم زمین عے سرا کشت و کشاری کشت، اودا الکھو سئے نام داں ابد، ابدماں
 بہات۔“

و ہدے آدعا آات تہ اریتا مولد پر مات انت پلنگے عے سرا بزمے و بزمے سرا چادرے
 تچ بکن ات و پر دیگ عے و استا پادو مئے کملے اریکن ات۔ مولداں موم ہتی دستا کشت چدالا نادر
 اتکنت۔ و ہدے آنہاں شریں پلنگے عے سرا بزم و چادر تچ کنت تہ اوڈیسنس عے کرا اتکنت و گشت
 اش: ”بیا واجہ، تہی نپا تچ کنگ انت۔“ اوڈیسنسا مارات کہ من و شی عے سرا و پسین و وابے جنیں۔
 تو امیں سگی و سور یانی سگکا پدا اوڈیسنس پلنگ عے سرا و پت۔ الکھو س ماڑی عے پُشتی ہیرگا
 کہ اودا آنہی عے جاگہ تچ اتنت، گوں اریتا و پت و شپے روچ کت۔

ہشتمی کتاب

روح نے ٹکا بادشاہ الکنوس چہ واپا پاد اتک و شہرانی جنوک و پر و شوکیس اوڈیسنس کہ نوکی واپا پاد اتلگ ات، ہمارے کت و بدن نے نزیکا فیئے شا آنی دیوان نے جاگہا برتے۔ اودا آ سنگ مرمرے کسانیں ڈیکیا نی سرائشت انت۔ اتینہ، کہ اوڈیسنس نے وا تری نے سفر اپکا کنگ نے جہد ات، آنہیا و تارا الکنوس نے جارچین نے رنگا کت و تہیں شہر اترا ت و ہر معتبریں مردم نے کرا شت و گشت نے: ”فیئے شائے سردار و سو جکاراں! بیات منی ہمراہ بہ بے و جلسہ نے جاگہا بیات گوں۔ اودا شتا ہما درامدیں مردے باہتا سر پد بے کہ آنوں مئے سر پد و سو ہویں بادشاہ نے ماڑیا اتلگ۔ آدریا آسک باز ترا اتگ۔ آنہیا بگندے، شتا نہ گشتے مردمے بلکیں ابدمانیں دیوتا ہے۔“

آنہی نے چرے جار اہر کیے دل نے تو کاشش و پچا کپت و دمانا دیوانجاہ نے کرسی پد بوتنت و ننگا جاگہ نہ بوت۔ سدانی کسا سائٹھلیں مردم لائرتیں نے لائتیں چکا ہیرانی و پہ مہر چارگا اتنت۔ اتینہ اوڈیسنس نے سرو کو پک دیوتا ہانی وڑا وڈو لدر کتگ اتنت و آئے زور اور و قد آور جوڑ کتگ ات دانکہ فیئے شا آنی دلاں جاگہ بکنت و آنہی نے رعب و نیم آہانی دلاں بہ ندیت و ہر رنگا آنہیا چکا سگ بلوئنت، آسو بین بہ بیت۔ و ہدے درتیں مردم اتک انت و دیوان سرجم بوت تہ الکنوسا گشتا تک نے بندرات کت: ”فیئے شائے سردار و سو جکاراں! من ہما جیہ ہا کہ شمنے دیما درشان

کنیں آنہیا شری نے سرا گوش بدارات۔ اے درامدیں مرد کہ منی کشا تھنگ، سیل و سوادے و ہداں سر کپتی ادا اتلگ و منی مہمان انت۔ من نہ ایٹھی نے ناما زانیں، یکہ اے ہبرازانیں کہ آچہ مگر با اتلگ یا چہ شکر با۔ آنہی نے واگہ انت کہ منا و تکی ما کا سر بکن ات و آاے دز بندی نے قبول کنگ نے عرض و پریا تا انت۔ دودے پدا منی سو ج ہمیش انت کہ مازوت آنہی نے وا تری نے بند و بیستا بلناں۔ بجر چوش نہ بوتگ کہ منی مہمانے بوجی نے نہ رسگ نے سببا ادا رزل اتگ، پمیشکہ مارا چہ شہر اپنجاہ و دو شریں و رنا ہیں ناہدا گچین کنگی و نوک شرتکلیں بوجی یے اولی رندا دریا اری گچگ لوٹیت۔ بوجی نے مردمانا منی حکم انت کہ ہو لیگاں پہ رہند بوجی نے تو کا ایر بکن انت و منی ماڑیا بیابنت و اودا گشتا دگشتا و رگ بور انت۔ اے درستانی و استاوردنی سامان من و ت سبج رینیں۔ باقی ایدگہ درتیں سردارانا من و تکی ماڑیا دعوتے دئیں۔ اودا مہمان نے دل و شی و راہت نے ہیال دارگ بیت۔ من یکے نے عذراں گوش نہ داریں۔ و مئے نامی اس پہلوان ڈیموڈ و گس لوٹا بینگ بہ بیت۔ دیوتا ہانی رہند انت کہ ہر سر ہالے ارا بنگپ جوڑ کنت ہما مارا دوست بیت۔ اے شری دگہ کجام پہلوانا گون انت!“۔

الکنوس چرے گیاں پد چہ میر و معتبریں رکت بوت۔ یک ہدمتکارے ہے بے دروریں پہلوان نے شوہازا در کپت۔ اے نیاما پنجاہ و دو و رنا گچین کنگ بوت و آ بادشاہ نے گپت نے پدا تیا باشت انت۔ اودا سرو بگا پد بوجی اش گران کت و دریا آ ایر گیتک، دور و آچار لڈ اتنت۔ ہو لیگ گوں پوتی مسالی آں بست انت۔ درتیں کارانی گیک بگا پد پچتیں آچار اش چامپ ات و چہ تیا بامو دورا ننگراش کت ووت دیم پہ بادشاہے ماڑیا شت انت۔ اودا پچو گاہ، دالان و کوئی درست چہ مرد ما پد اتنت۔ کسان چہ پیرین، سدانی کسا سا مہلوک سچ ات۔ الکنوسا پر آہانی دعوتا دوازدہ گرانڈ، پدا وودنتا نہیں ہشت سؤر و دو بلا ہیں کائیکر کشت و مرد ماں ایٹانی پوست جت و دعوت نے انتزام کت۔ ہدمتکار گوں آہانی دلدوستیں پہلوانا اتک۔ سوتانی دیویا آچہ ہر پہلوانا دوست تر ات اگس چہ دیویا و تکی داد و دہشانی تو کا ڈولدراری و بدلی ہوار کتگ انت، آنہی نے پچانی روک چچ گپتگ اتنت بلے آنہی نے سوتانا شیر کن و تاما در کتگ ات۔ پونٹو نوکسا پر آید دیوان نے تو کا توک، بلا ہیں پادگے نے کرا نگر ہتے کرسی یے ایر کت۔ ہاسیں ہدمتکارا آنہی نے برلبط آنہی نے سرے

برابریا در تک و آنہی نے دست گپت و بر ربط پیشداشت۔ آنہی نے کرا یک تیچے، یک ڈولداریں
میزے و تثن نے پروہنگ نے واستا کدہ شراب ایرکت۔ چد و پد درستاں دیما ایریں ورگ
وارتننت۔

وہدے آنہاں وارت و سیرکت تہ سوتانی دیویا نامداریں مردمانی کہہ آرگ نے میگا
آنہی نے دلگوش گورکت و آنہیا انجیں شیرے الہان کت کہ آوہداں اے شیر تہیں دنیا آشہورات
بزاں اوڈیسنس واکلیز نے داوائے کہہ۔ آنہی نے تو کا گشگ بوتگ ات کہ آدوئیں یک و شیں
روچے آچوں و ت ماں و ت مڑتگ انت و انچو بد و بیرانا کپتگ انت کہ تہیں مہلوک ہشک و ہیران
بوتگ۔ البت بادشاہ اگا میمنون دوائیں سردارانی دپ جنکیا دل نے تو کا سک و ش ات۔ آہ پیش گوئی
نے ترانگا کپت کہ اوپو آماں پتو اتنگ ات۔ اے ہما و ہدے گپ انت کہ زیوس جیدگات کہ کز ہانی
بلاہیں گورم چست کنیں دانکہ آڑوے والہ اوڈانائی آل و تی انڈراں بکنت، و (آوہدا) اگا میمنون
پتو اسنگ مرمرے دروازگا گوستگ ات اوہما دیما نیعی ملاکتاں گوں شور و دورا شنگ ات۔

اے ہے نامی این شارے شیرے بنگپ ات۔ ایٹی نے گوشدارگا گوں
اوڈیسنس سہریں چادر زرت و وتی دیم گپت۔ فیئے شا آنی دیما گریوگ و ار سے ریتگ، آنہیا میار
کت۔ و ہدے پہلوانا دمنے بالا کنگ شیرے جنگ کہ داشنگ تہ آنہیا ارس پہک کنگ انت و چادر
دور کنگ، مزین کدہ زرتگ و دیوتا ہانی ناما شرابے ترمپانی ندر داتگ۔ فیئے شائے سرداراں اے
شیر سک و ش بوگات۔ آنہاں پہلوان دلہڈی داتگ و آنی پدا ہما شیر الہان کنگ۔ اوڈیسنس پدا دیم
پر داتگ و گرینگ۔ الکنوسا ابید آیدگ درتیں مردمانی دیما و تی ارسانی چیر دیگا سوین بوت۔ بادشاہ
آنہی نے کشا شنگ ات، آنہیا اوڈیسنس نے پسکارگ ہم اشکت انت۔ پھیکہ اوڈیسنس چر آنی
چیر نہ ات۔ آنہیا دیراں سگ ات نہ کت و فیئے شائے سردارانا گشت: ”منی سردار و سو جکاراں
! شیر ی دیوانا ابید دعوتانی چند ہوا دگ بنت۔ ماچہ ورگ و شیر ی دیوانا و تی دل و ش کنگ۔ نون بیات
ڈنادر کا ہاں و لیب و گوازی کنان۔ پدا مئے مہمان کہ و تی لوگا سر بیت تہ سنگتاں ہال و نت کہ مشت
جنگلی، بند مڑگ، سٹ و دور و تچگا کس مئے ہمسریا کت نہ کت۔“

ہے گپاں گوں آپا داتک و مہلوک آنہی پشنتا گون ات۔ ہاسیں ہذمتکارا شارے بر ربط
در تک و پہلوان نے دست گپت فیئے شانی میر و معتبرانی پشنتا گون بوتنت و چہ ماڑیا دراتک و لیب نے
چارگاشت انت۔ آدرست مچی نے جاگہاشت انت، اوہزارانی کسا سا مہلوک مچ ات۔

لیباں بہر زورگ نے واستا ورنائیں بچک ہمودا ساڑی اتنت۔ آہانی نام اکرونوس،
اوکیالس، ایلاٹریئس، ناوٹینس، پرمینیس، اٹلیئس، ایرٹینس، پونٹینس، پرورتینس، ٹون، انا بے
سنینس و امفیالٹس ابن پونٹینس ابن ٹیکٹن اتنت۔ یوریلٹس ابن ناوٹولس ہم ہمودا ات و پورہ
دیوتا ہے ات۔ ولاؤڈیمسا ابید درتیں فیئے شا آنی تو کا شرنگ تریں مردم ات۔ الکنوس نے بچک،
لاؤڈیمس، ہالیوس، ہالیوس و کلیڈونیس ہم گون اتنت۔

چہ درستاں پیسیر گور کونو کائی (تچک) بوت۔ درتیں تچوک یک کتارے اوشتات انت،
پدادنز و آڈہور کنان بوت و تچان بوتنت۔ درستاں تیز تریں مردمنے بابتا بچ وڑیں شک نے گنجائش
نیست ات۔ کلیڈونیس ادرست گوازینت انت۔ و ہدے آہالا سر بوت تہ ایدگہ مردم انچو دور اتنت
تہچو کہ پور ہیں روچے اگا تر ڈگارے نے پہناتاں نگار کعت۔ چد و پد بند میٹر بوت۔ اے گرانیں
لیبے ات۔ اے لیب یوریلٹس کت ات۔ دور جگا امفیالس گیش بوت۔ پڑگئے مان بگا ایلاٹریئس
چہ ہر کسا گیش بوت۔ مشت جنگلی، الکنوس نے چک لائوڈیمسا کت ات۔ و ہدے درتیں لیب ہلاس
بوتنت تہ باریں لائوڈیمسا چی گپے دلا اتک کہ دپانہ مڑینت و تی سنگتا ناگشت نے ”سنگتاں بیات
ات! باریں و تی مہمانا حسرت کنان کہ باریں لیبے سازے زانت۔ کد و بالاد اشرنت۔ ایٹی نے
ٹانگ و بز راناں بچار ات۔ دستان نے نگا ہے بچار ات۔ چونیں بلاہیں گردنے۔ سکیں سکنراہیں
مردے! عمر اچو مزمن ہم نہ انت۔ بچارگ مصیبتاں کپتگ و بزرگ انت۔ من شمارا یک گپے گشیں،
مردم ستر زور اور بہ بیت بلے دریا آنہی نے شکلا مٹ کت۔“

یوریلٹس اگشت: ”لاؤڈیمس، تی گپ منی دلا لگ ات۔ تووت برو مردا گپ بکن و لیب
نے سلا ہے بجن۔“ اے گپاں الکنوس نے چک نے دل ڈڈکت و دیما کنزت و اوڈیسنس اگشت
نے: ”بیوا لہجہ! اگاں ترا لیب نے ہب است گڑا بیبا گوں ماہوار بو۔ دنیاے تو کا مردم و تی دست و

پادانی برکت نام درکاریت۔ چم زے زاہرا تو گھٹنے لیباڑی یے، غم و گڑتیاں شמוש وا۔ رندا تو سفر
سرگرے۔ ناہد اتیارت و شنگ انت۔ بوجی دریا آ ایرگیگ بوتگ۔

اوڈیسسنا دانا پودات: ”لاؤڈیسس، تو تئی سنگت منا پرچا لیباں بہر زور گئے سلاہ جن
ئے و پریشان کئے۔ منی دل چہ پیسرا گزل گزل انت، من کجالیسی اوں۔ مناسکیں دل سندیں ویل و
کز اسرا کپنگ۔ نوں منی بس ہے مکیں واہگ پشت کپنگ کہ منا مکا سرنگ بہ بیت و من چہ شمنے
بادشاہ وایدگہ مردماں ہے گپ ے منائینگ ے واستا دانھنگوں۔“

یوریلنسا چار ات کہ اوڈیسسنا راپشل کنگ ے شریں ساہتے، آنہیا گشت: ”واجہ تو
راست گھٹے، ردی چہ من بوت کہ ترا ے لیباں بہر زور کے لیک ات۔ تو و انجیں باپاری بوجی ے
ناہدایے ے وڑائے کہ آتھیں زندا بڈول وکلنڈیں بوجیانی تو کاسر سر جنت، ملک پہ مکا سامان
بارت و ہے سامانانی غماں گارنت یا و ہدے سیت ونپ ے دست کپیت تہ دگہ مکاں آرتگیں چیزانی
پانگو بیت۔ پدریں ہرے تو مئے ہمدورنئے۔“

اوڈیسس ے شیتان ہراب بوت و چنتا پوسو ے دات: ”واجہ، تو سکیں ہرا ہیں گپے
جت۔ تو اہمق ے مہوتین ے چوشیں گپ نہ جنگ ات۔ چرے گپا زانگ بیت کہ مکیں مردمنے
تو کا ہرزانتی، زانتکاری و شرنگی ے یکجا گہی بے پاندگیں گپے۔ یک انچائیں مردے بلا ہیں ہر
زاننے بوت کنت۔ و ہدے آتک و جز ما گوما جیڑ ہے ے سرا گپ و تران کنت تہ گوشداروک چہ
گلاہیم نہ بنت۔ آتھیں دیوان ے دیما شر پدار بیت و ہدے شہرا ایر کپیت تہ مہلو کے انچو چاریت
گشیاگ دیوتا ہے۔ ہے رنگا بوت کنت کسے دیوتا ہانی وڑا ڈولدار و شر رنگ بہ بیت بلے گپ ے
جند مزانت۔ تو تئی جندا پچار! تئی بالادورنگ انچو ڈولدار انت کہ نوں دیوتا اوں چد و شر تکت یے نہ
کعت بلے ترا ہوش ے نئس مان نیست۔ تئی بے سریں گپاں منی شیتان ہراب کنگ۔ چوشیں لیباں
تو منا چے نہ لیک ے؟۔ من ترا پشداریں کہ چوش نہ انت۔ دانکہ منی تو کا ورنائی ے زور مان بوتگ
من و تارا استادانی تو کا شمار کنگ بلے نوں دگہ ہسا بے۔ جنگ ے مصیبت و شومیانی دیپانی، مستیں
دریا ہاں اوژناگ کنگ و دراہگ ے سببا منی بند و بوگانی سرا اثر کپنگ۔ بلے چرے گپاں ابید من

لیبانی تو کا ورتی بھتا چکاس اس۔ گپ مرد ماٹھی وٹوری کت کعت تئی گپاں منی پوست پر کنگ۔“

آنہیا سٹ جنت و اوشتات، چادرے دور نہ کت و انچو چدرستاں مسترین پر گے چست
کت۔ آسک گران ات و لیبا ہما پڑگ کاریتگ انتن اش، آابٹی ے دیما چ نہ انتن۔ اوڈیسسنا
دست و اب کت و پڑگ مان بڑ ات، پڑگ کرینہ کرینہ کنان بوت و شمت۔ و ہدے آ کرینہ کرینہ
کنان ات او برزادات تہ دریائی سردار، ہو لیک ے جنگا و تئی مٹ و تیں فیئے شائی چہ تر سناز اتک
انت۔ آنہی ے مان بڑ آتگیں پڑگ چہ ایدگہ مردمانی مان بڑ آتگیں پڑگاں چہ باز دور ترشت و کت۔
اتینہ کہ آساہتلس مردے ے رنگا ات، آنہیا میہ ے کلن کت و پڑگے کپگ ے جاگہ نشان
کت۔ آنہیا اوڈیسسنا راسلا مے دات و گشت: ”پچار واجہ! کورے دز موش بکت تئی نشانا درگیتک
انت۔ آدگہ درستانی نشان ہمدانز یک گورا انت بلے تئی سک دوران ت۔ اے لیب ے با بتا دلجم جو۔
فیئے شائے بچ مردم ایشیا آدیم، و تئی جاگہا کس ہمیشی ے برو بریا پڑگا ما بڑ ات نہ کنت۔“

چرے جارا اوڈیسس گل بوت۔ مچی ے تو کا یک ہیر وا ہے ے دست کپگ بلا ہیں
گپے ات، نوں آگول فانیا کو والہاں گول گپا لگ ات: ”منی ورنائیں سنگتاں! اگاں مان بڑگ
زاننے گڑا ہمیشی ے برو بریا مان بڑ ات و پیش بدار ات۔ چوناہا اگاں من دگہ پڑگے ہمیشی ے
برو بریا چد و دیم تر مان بہ بڑیں تے چوشیں بلا ہیں گپے نہ انت۔ شامنا پڑنگ نوں دیما بکنرت۔
ہر کسا ہمت است و منی گپے بتا کپیت دیما بیت۔ مشت جنگیا، بند میڑا، و اگاں تچگا کسے گول من گور
کنت تہ بیت، منا پراواہ نیست! شمنے تو کا بس لاؤڈیسس ے گوما دیم پدیم نہ ہیں کہ من آنہی ے
مہمان اوں۔ کسے و تئی مہمان جلن ے گوما مڑیت؟۔ اگاں مردے چوشیں سگتے ے گوما مقابلاہا پاد
بیت کہ درمکا آ، آنہی ہد مت کزگا انت تہ سکیں اہمق یے یا گنو کے۔ اگاں آچوش کنت و تئی پاداوت
تیر کنت۔ باقی مردمانی تو کا چوشیں مردے نیست کہ من آنہی ے مقابلاہا مہ کنیں۔ من درستیں
مردنی لیباں کمو باز زانیں۔ من تیر کمانے جنگا بلدوں۔ منی جبجیگا چنت مردم کمانا دستا بکت و دژ منا
نشا نگ بکت، و ہدے تیر کہ چٹت درستاں پیس منی تیر نشا نگا لگیت۔ و ہدے ما اخیانیاں ٹروئے
ے کلات ے دیما نشا نگ جنگی کنگ تہ مکیں مردم فلونٹیس بوتگ کہ چہ من گیش بوتگ۔ من پرے

ہبہرا پھر بندیں کہ انوں دنیاے ہر مردے است من چہ آدرستاں دیما تروں، بلے من گوسگسین
 زمانگے مردم چوشکھ ہر کولیس یا یورٹیسے ہمسری گہانہ وریں۔ آدوس تیر جنگیا دیوتا ہانی
 مٹ بوتگ انت۔ اگاں راستینا لوٹے تہہمے زانتکاری وشیواری مزن نامیں یورٹیسے مرگ
 نے سب جوڑ بوت۔ آنہیا پولو ارا نشانگ جنگی نے سلاہ جت و دیوتا دل قہر بوت و آئے
 ورنانیا کشت۔ ہمنچو دور کسے تیرے جنت من چہ آنہیا دیما تیریز ہامان بُرات کنیں۔ اے نیزہ جنگی نے
 کہہ بوت۔ پشت کپت تگچے گپ، اے کارامنی دل جنت کہ بلکیں چہ شمنے لہتیں مردمانی دستاں پروش
 بوریں۔ دریائے توپاناں منازگ کتگ۔ بوجی نے توکا ہم شری نے سرا آرام نہ کتگ۔ ہمیشکھ منی
 اعضا ہاں جواب داتگ۔“ اوڈیسٹس نے گپانی گوشدارگا پد درست گنگ انتت و پسوئے دیگ
 الکووسے سرا ات۔ آنہیا کشت: ”واجہ! ماتئی گپاں بدنہ براں۔ اے مردامیدانے توکا ترا کلاگ
 گرگی کت و تو پر بوتگ و وتی مردیا پیش دارگ لوٹے۔ اگاں آنہیا دپے اندیش بوتیں گڑا
 آنہیا تئی ورنائی چو کلاگ گپتگ ات او سکی کتگ ات؟۔ بلے نون تو منی گپا گوش دار۔ منی واہگ انت
 کہ و ہدے تو لوگا وتی جن و چکاں گوں دعوتائے و فیئے شانی بودنا کی نے گپ پاد بیتت تہ تو وتی
 شریداریں سنکتاں اے گپا کشت بکن نے کہ زیوسا مارا ہم لہتیں کارے برکت داتگ۔ مئے مشت
 جنوک و بند مڑو کانی سرا بلکیں ایراد گرگ بہ بیت بلے ماتچگا سک دیما آں و شریں بوجی تاج آں۔
 بلے ہما چیز کہ دائم پھاوشی و شادہ نے سب انت آ: جشن، بربط نے جتگ، ناچ، نوک و پتاکس
 گد، باہیں ہمام و نرمیں گندل۔ ہمیشکھ مئے شریں ناچی آں! بیات دیما کنزات و ناچ بکن ات
 دانکہ مئے مہمان ملا سر بیت و تی سنکتاں کشت بکن کہ بوجی نے تاچگ، تچگ، شیر و شاری و ناچا ما
 چہ ایدگ تو ماں دیما تر آں۔ یکے یہ تچگ بروٹ ڈیموڈوکس نے بربطا ہاریت، آہمو دامنیا ماڑیا پشت
 کپتگ۔ بربط و ہدے آنہی نے دستا بیت گڑا چہ زیر انچو چکار بیت کہ آگپے جند نہ بیت۔“

بادشاہے گپ نے اٹھنکا گوں یک ہدمتکارے بربط نے پد جنگا شت و سرکارے
 انتزام کاریں نہہ باسکی ٹولی یے آنا چے انتزام بندات کت۔ آراجی کارکنوک انتت و چوشیں
 و ہداں درستیں کارانی گرو دار کتگ اش۔ آہاں مردم پھٹا کنزینت انت و ناچ نے جاگہ رپت و سپا

کت۔ تناو ہدیا ہدمتکارا ڈیموڈوکس نے بربط آورت۔ پہلوان توکا توک شت و اوشتات و ناچی آنی
 ٹولی یے چپ و چاگردا مقررین جاگہانی سرا اوشتات انت۔ آدرست نوک رُسگسین ورنانتت وزمین
 نے سرا آہانی پاد انچو چکا انتت کہ آہانی گندگا اوڈیسٹس نے دل و ش بوت۔

دمانے آید بربط نے زیملانگول پہلوانے الہان چست بوتنت۔ آنہی بنگپ آریس و
 افروڈائی نے مہرات۔ آنہیا ایفیٹاس نے ماڑیا بنداتا آہانی چیرو کائی گندک، آریس نے ٹیکسی و
 ایفیٹاس نے عزت و شرپ نے دور دیگ نے کہہ آورت۔ ”بلے روچا آہانا بگل پہ بگلیا دیست
 و ایفیٹاس ہال دات۔ اے گپانی اٹھنکا گوں آنہیا بدیں پندل سازت و وتی کار جاہا شت، وتی
 بلاہیں سندان (ہما آسن کہ آسناسرا ریکنت و ٹپ انت) زرت و ٹپ سے سرا ریکت و آدویننا ناداں
 زندقید کتگ نے و استا انچیں داسے شرکنگا لگ ات کہ آنہ تچ کتگ بوت ویکہ سنگ بوت۔

”ایفیٹاس وتی کارے سرا کپتگ ات۔ داسے تیار کت و وتی وپسگ نے بانا برت و
 اودا پلگ نے چاریں پادگانی سرا تچے کت و لہتیں بندیک زرت و برزا گوں کڑیاں مان اڑینت۔ آ
 دام چومو کوئے کد ماتینک ات و دیوتا ہاں ہم دیست نہ کت۔ اے ہنرمندی و کارزانتی نے بے
 دروریں نمونہ یے ات۔

”تھت نے چپ و چاگردا داسے جت، بندیکے بست انت، تہ آنہیا انچو زاہر کت کہ من
 دلارا میں شہر لیموسا روگا اوں۔ لیموس دنیاے توکا آنہی نے دوستی این جاگہ ات۔ آریس چہ پیسرا
 سراپا ات و نھنگ ات۔ انچو کہ آنہیا ہنرمندانی استاد روگا دیست، دمانا دیوتاے لوگا شت۔ آپہ
 افروڈائی بے تاہرت۔ آہم ہے دمانا چہ وتی پت زیوس نے کرا بوتگ و واتر ترس ات کہ آریس
 سر بوت و گشتے: ”بیامنی ساہ نے کپ! بیانپاد نے سرا یکے دومی نے بگا وپساں۔ ایفیٹاس ادا نہ
 انت۔ منی ہیالا آوتی سنوسی سنکتنی چارگ و آہانی گپانی گوشدارگا لیموسا شتگ۔“

”افروڈائی وت پہ وپت و وابا دلما تگ ات۔ آنہیا ہمنچو گتگ بس ات۔ دوئیں تھت
 نے سرا وپت انت۔ آہانی وپسگا گوں ایفیٹاسے شرکنگس دامنچیں وڑے آکپت کہ آنہاں سرا ت
 نہ کت۔ دیراں پد آہانی سر پر بوت کہ دراہگ و تچگا راہ نیست۔ نون لگیں دیوتا آہانی دیما اوشتاتگ

ات پرچاکہ روج آئی نے چاروات وروچا حال داتگ ات۔ آلمنوس نے زروانا رسگا پیس زہرا جر
جشان ات ویرہ تر اتگ ات۔ لوگا سر بوت چہ دروازگ نے دپا اے ندر گے دیست تہ زہرا دارگ
نہ بوت ودرستیں دیوتا ہانا حال دیگ نے واستا کو کارے کت:

”زیوس وایدگہ وش تب وابد مانیں دیوتا ہاں! ادایا ات و اے دل بُر و جگر سندیں ندر اگ
بچار ات۔ منی لنگی نے سباز یوس نے جنک افروڈا ٹیادائم چہ من بداتنگ۔ زلمیں آریس وش کدو
شر رنگے ہمیشہ آنہیا وتارا پرا پرا آئی اگشت۔ اگاں من لنگے اوں تہ بکش ات منی گناہ جی انت! زدی منی
پت و ماتانی انت۔ دریکتیں من پیدا ک مہوتین اوں۔ بلے شتوات بیات کمو بچار ات اے دوئیناں
یک دومی بگلا انت و منی نپادے سرا و پتگ انت۔ آہانی گندگا گوں منی دل ہون و ہون بچ انت۔ من
جزم اوں کہ ایساں یک دومیا گوں ہمچو عشق بہ بیت، اے و پت و و اب نے دراج کشی نے لوٹوک نہ
بنت۔ اگاں آہانی دست برسیت ہمے دمانا یک و دو میا ہ بدینت۔ اے یک جاگی دمانا آنہاں شزار
کنت۔ داکہ افروڈا ٹی نے پت منی ہما درستیں ٹیکیاں و تر نہ دنت کہ من اے بد دست نے گرگ نے
واستاد اتگ انت، تہ تئا و ہدی اے دوئیں ہمے بے دروریں دام نے تو کا کپتگ انت۔ زیوس نے
اے جنک شر رنگے بلے وتی و اھشتانی گلام انت۔“

”اے کوکارانی اشکنگا گوں درستیں دیوتا ہائی نے لوگ نے ہمگاشت انت۔ پوسائیڈنا
اتک ووتارا ریننت ووشیں روچانی آروک ہر میز و تیر جو کانی بادشاہ پولوہم اتک انت بلے دیوی آں
میارا اوداشت نہ کت۔ ابد مانیں دیوتا کہ مئے درستیں ہیر و برکتانی بڑہ انت، درواز گئے دپا وشتات
انت۔ ایفیٹاس نے کار گیری نے گندگا اے دیوتا ہاں کند ات کند ات داکہ ٹسگی بوتنت۔ چریشاں
یکیا وتی سگتے نیم حمی چار ات و گشت: ”ہراہیں کارے آسر سیہ روئی! کپسا کرگشک گوازینت۔
پورہیں اولپسا آریسا چہ تیز تریں دیوتا نیست بلے بچار ات مئے لنگیں سگتا گپتگ۔ ایفیٹاس اگاں
لنگے پریشیا جی بیت آنہی کار گیری کار داتگ۔ نوں آریسا رازنا کاری نے سنگ و ملام پرکنگ
لوٹنت۔“

”آنہیں گپ بوگا ات کہ زیوس نے چک، اپولو اہر میز جست کت: ”زیوس نے چک و

کاسد، ہیر بخشیں ہر میز! اگاں تو ہے وڑا بندیک بہ بے تہ افروڈا ٹی نے بگلا و پسگ تراوش بیت؟“۔
آئی اچوشیں پسویے دات: ”شاہی تیر جنوک، اپولو!۔ چد ووش تریں گپ نے جند نیست۔
منامان پتا و کیس سانکل چریشاں سے سری گیشتر بہ بنت، درستیں دیوتا تماشہ بچارنت، من بہ پھر ووشی
افروڈا ٹی بگلا کنیں۔“

”آنہی نے گپاں پد دیوتا پدا کندگا لگ اتنت بلے اے کندگ و مسکر اہاں پوسائیڈن کار
نکت۔ آیک پیما ایفیٹاسا گشگا ات کہ آریسیا بلہ بدے: ”ایشیا بلہ کن منا وعدہ انت کہ تئی ہرچی
جائزیں لوٹ بنت، آدرستیں دیوتا ہانی دیما پورہ پورہ دنت اش۔“
لنگیں دیوتا آگشت: ”جہانانی مالک، پوسائیڈن تئی مننواروں منا گیشتر مجبور کن۔
بد معاش نے ما زمان بوگ و یلہ دیانینگ پسات و نارزائی گپے۔ اگاں دامادرا ہگا پدا آریسا ملامانی پُر
کنگ جواب کت گڑا من تراچوں دست جت کنیں؟۔“

پوسائیڈنا گشت: ”اگاں آریسا ملامانی پرکنگ جواب کت ووتارا چیر دات تہ تئی لوٹاں من
پورہ کنیں۔“

ایفیٹاسا گشت: ”تئی اے گپا نہ من نہ کت کنیں ویکہ مناناں کنگ لوٹیت۔ اے گپا گوں
ایفیٹاسا دام بچ کت و دوئیں دراہگا گوں درشت انت۔ آریس دیم پہ تریشاں و افروڈا ٹی پانوسا
شت۔ پانوس قبرسا انت و آنہی جاندا و قربان گاہ ہمودا انت۔ اوداز بیائی نے سہیں دیوی آں آنہی
نے جان ششت و آنہی نے بدنا راتا بگلیں سپاہیں روگن مال ات، اے روگناں تہنا ابد مانیں دیوتا
جن انت۔ و ہدے آنہاں آنہیا راڈ و لدریں پوشاک گوراد ات تہ افروڈا ٹی نے حسن و زیبائی وتی
مٹ و ت ات۔“

اے ہما شیر ات کہ نامی ایں پہلوانا الہان کت و اوڈیسس و ہولیگانی شیدائی ایں فیئے شتا
ٹی سرداراں پہ ہب و و اگے گوشدا شت۔ چد و پدا لکنو سا وتی بے دروریں ناچی ہیلس و لاؤڈیسارا
تہنا ناچ کنگ پر مات۔ لوپس نامی ہنر مندیں مردے آہانا دارے سہرنگیں بالے شرکنگ و داتگ
ات۔ آنہاں اے دستا کت۔ یکے جہل بوتگ و برزاجہرانی بیگا مان برا تگ نے و دو میا وتی باریا

داں روچ برکتیا آدرستیں شریں ٹیکی دستا کپت انت ودرست الکنوسے ماڑیا سرکنگ
 بوتنت۔ اودا بادشاہے چکاں درستیں ٹیکی زرت و ماتے دیماچ کتقت۔ تناو ہدی الکنوس گوں
 ایدگہ مردماں ماڑیا سر بوت۔ اودا درست برزیں کرسیانی سرانشنت انت۔ الکنوسا ریتارا گشت: ”
 بانک! ہما پیتی کہ چدرستاں شرتز انت، ہما نیا بیار۔ چرتی ہیمگا آنہیے تو کا یک پٹھے و چادرے
 مان بکن گوں و مہمانے جان شودگے واستا آپ گرم کنائیں۔ تناو ہدیافیے شائے میر و معتبرانی
 داتگیں ٹیکی پیتیے تو کا یہ گیگ ایرکنگ بنت۔ جانے شودگا پدا ایشاں چاریت۔ پدا آرامے
 سرا بہ نندیت و رگ بوارت و پہلوانانی شمیراں بالادا و شنو و مکنت۔ راستی! من چرتی ہیمگا اے زریں
 کدہا ہم ہما نیا سوگات دئیں و ہمیں زندا آوتی لوگا زیوس و ایدگہ دیوتا ہاں شراب ندردیگے و ہدامنا
 گیر کاریت۔“

اریتاوتی مولدانا سے پادگی لوہیگے آسے سرا پرکنگے حکم دات۔ انہاں آپ گرم
 کنگے لوہیگے آپا پرکت و آسے سرا ایرکت۔ آسا رادگہ دار چیر دات دانکہ ترندتر بہ بیت۔
 آسے برانز چست بوت و لوہیگے دپا سر بوتنت۔ آپ گرم بوتنت۔ اے نیاما ریتا چتا تو کا
 مہمانے واستا شریں پیتیے آورت و آنہیے تو کا فیے شائی داتگیں ٹیکی، سہر و پوشاکا پرکت۔ چہ
 ورتی ہیمگا جوانیں پشک و چادرے ہم مان کتے و اودا یسنسا راسوجے دات: ”شرتز انت کہ دپ
 نے تووت بند بکن و سادے گوما بندے دانکہ سفرے و ہدارا ہا، و ہدے تو بوجیے تو کا و اب ہے،
 کس چریشیے تو کا دزییے کت مکنت۔“

اودا یسنسا آنہیے سوچ زرت۔ دپی زرت و پیتیے دپادات و شیورایے گوما مہر
 گئے دات و بستے۔ اے گکے دیگ، دیری آنہیا کر کیا گشتگ ات گوں۔ اے کار کہ ہلاس بوت
 مولدا آنہیا راجان شودگے سلاہ جت۔ گرمیں آپاں گوں جان شودگے ہھیالا آنہیے دل و ش
 بوت۔ دانکہ آکا لپسوے کرات انچیں وڑے آنہی ہھیال دارگ بوت کہ گشتے دیوتا ہے بلے چر آنہی
 لوگے دراہگا پدا آنہیا چوشیں آرام نصیب نہ بوتگ ات۔ و ہدے مولداں جان شودگ و ٹیلے
 مالشا پدا آنہیا راجوانیں گد گورادات تدا چہ غسل خانہا دراتک و شراب نوشیے مجلسا شت۔

زمیناست جنگ و پادانی بنے کچگا پیسر آگپنگ۔ اے لیباوتی زاہکاریے پیشدارگا پدا ناچ
 کنان بوت و یک و دومیے نیمگا بالامان بڑگا لگ اتنت و ایدگہ و رنا کہ ہمودا چپ و چاگردا
 اوشتاگ اتنت، پادانی سرانا چانی جواب اش دات گوں و ہمیں جاگہ پادانی تواراں سرارزت۔
 اوڈیسنساوتی مہمان جلے کرا آساڑات انت: ”منی بادشاہ الکنوس! انوں تو نام گپنگ ات کہ منی
 ناچ کنوکافی مٹ پور ہیں دنیا آنیست۔ تئی گپ راست اتنت۔ ایثانی گندگا گوں من ہیرا نوں۔“

چرے ساڑا الکنوسے دل و ش بوت و دماناوتی رعیتارا گشتگا لگ ات: ”فیے شائے
 شہزادگ و کماشاں، گوشدارت! من ورتی مہمانے ہبر زانتی و دانائیے منوکوں۔“ شرتز انت کہ ما
 آنہیا ٹیکی بدیاں۔ مئے دوازہ و اگاں منا حساب بکنے کل سیزہ شہزادگ انت۔ من گشیں ہر
 یکے آنہیا راکا یک نوکیں چادر و پٹھے و یک من و نیم پٹھیں سہر بدنت۔ مارا اے ٹیکی گشا دگشا دیکجا گہ
 کنگی انت دانکہ مہمان اش دست بگپت و شپی آرامے سرا شام مکنت۔ یوریلنس، توسک بے ادبی
 کنگ۔ پرے ہیرا تووت پہلی بلوٹ و ٹیکی بے بدئی۔“

آنہیے سوچ درستاں دوست بوت و کار بندات بوت۔ ہر شہزادگاوتی نوکر و کاردار ٹیکی
 آنی رندا میدات و یوریلنس بادشاہے گپے پسواے رنکادات: ”سجدہے لائقیں بادشاہ! من تئی
 حکمے منگا تیاروں و چرے درامداوتی بے ادبیے پہلیا لوٹیں۔ من آنہیا رارنچے اے زہا
 دئیں۔ ایثیے مشت نگرہ ہیمگ انت و نیامے پیلے دنان ہیمگ انت۔ آاے ٹیکیے قذازانت
 “ہے گپا گوں آنہیا نگرہے مشت والہ زہم اوڈیسنسے دستادات و پدور و شروئیے کت: ”
 گراں مہذبیں درامد! پر مہریں سلام۔ اگاں منی دپا بدیں ہبرے دراتنگ تہ گوات اش بہ
 برات!۔ مدتے بیت کہ تو دوست و سنگتاں سستگ و زندگوازی پنگ۔ دیوتا ترا پداوتی لوگے گندگ
 و لوگبا نکا گوں یکجا گئیے و شیا نصیب بکنات انت۔“

اوڈیسنسا پسو دات: ”وہجہ! منی نیمگا ہم پر مہریں سلام۔ دیوتا ترا بھت و نصیب بہ
 دیا تنت۔ منی دعابس ہمیش انت کہ ہمے زہم کہ تو منا گوں اے لہراں داتگ، ترا بجر پہ ایثیا کارمہ
 کپات۔“ ہے گپاں گوں اوڈیسنسا زہم سرینا بست۔

آساھتانا و سکا، کہ آنہی آزمانی حسن و جلوہ وتی پوراں سرات، بلائیں چھتے کے مکم دیوکیں پادگے نے کراوشتا تک ات۔ و ہدے آنہی کے چم یہ اوڈیسا کپت انت تہ آنہیا راگشتی۔“
واجہ! بھت وتالہ دائم تئی ہمراہ باتنت۔ و ہدے مکا سر بے تہ برے برے منی ترانگا بہ کپ۔ من ترا رکیتنگ وتئی جانے سراچہ دگراں منی نیکی گیشترنت۔“

اوڈیسنسا پسودات: ”من چہ ہیرہ نے لوگولجہ، زیوسا مکا سر بوگ نے دعا لوٹگا اوں۔
اگاں آنہیا منی دعا گوشداشت تہ مکا سر بیں وداں زندا تئی عبادتا کنیں پرچا کہ بانک، تو منا نوک
سریں زندے بخشا تک!“

آالکھوس نے کشا کرسی یے سرائشت۔ ورگ درکنگ بوگا اتنت۔ شراباں آپ مان کنگ
وتیارکنگ بوگا ات۔ یکے آمہلوک نے دلہوتیں پہلوان ڈیہوڈوکس دستا گپنگ ات اتک و دیوان
نے تو کا یک مزنیں پادگے آنہیا راتکہ کت۔ دمانا اوڈیسنسا سؤرے سرینا چہ گوشت نے شریں پلن
یے سست۔ اے انچیں بلاہیں سؤرے ات کہ انچوکیں بلاہیں گوشت یے نے سندگا ابید دوہمچو
گوشت کہ چپ وچا گرد اپیگا مین ات، انگت اوڈیسنس نے دیما پشت کپت۔ آسنا نوکرے توار
جت وگشت: ”ایشیا بزور، ایشیا منی وٹریں بزگیں مردے نے دعاہانی گوما بروڈیہوڈوکس نے دیما
بدے بلے وارت۔ پہلوانانی عزت وشرپ دنیاے ہر مردم نے واستا الی انت۔ پرچا کہ سوتانی دیویا
آہانا شازی نے ازم گشنگ گوں و آنہیا گوں آنہاں سک مہر انت۔“

آ مردا گوشت زرت و ڈیہوڈوکس نے دیما دات و آنہیا اے دلگوشداری پہ مہر قبول
کت۔ نوں دیوان نے مردماں دیما ایریں نعت وارتنت و و ہدے آنہاں وارت و سیرکت تہ
اوڈیسنسا پہلوانا راگشت: ”ڈیہوڈوکس، من تئی انچوساڑا کنیں کہ چد وگیشتر بوت نہ کنت۔ تو الم
زیوس نے جنک، شازی نے دیوی یا پولو نے کرا علم در برتگ۔ ہمارنگا کہ تو اخائی آنی بربادی، آہانی
جوانیں کارپد، آہانی سکی و مصیبت وزہمتانی کسہاں کارے، آ مردما ہیران کعت۔ انچوگمان بیت
گشے تئی جندہ ہمودا گون بوتگ یا توچہ انچیں مردے آے کہ اشلنگ انت کہ آوت ہمودا بوتگ۔ بلے
نون منی دز بندی انت کہ وتی بنگپا بدل کن و مارا ہمارا دارے اپس نے کسہا گوشدارا نین کہ اتیہ نے

کمکا اپیسنسا جوڑکنگ ات و منے بادشاہ اوڈیسنسا یکروچے پہ مکروہیلہ ٹرائے نے کلاتا سر کننا یکنگ
ات۔ اے اپس نے تو کا سر مچا روزہم جن ٹپ اتنگ اتنت ورندا آنہاں واروش کت وٹروے تباہ و
برباد کت۔ اگاں تو اے کہ منی دلے تبا آورت تہ من سمجھیں دنیاے دیما اے ہیرے متگا ساڑی
ہیں کہ دیوتا ہاں ترا شازی نے بودشت نے دیگا حد اچہ گیش دست پچی پوشدا شنگ۔“

پہلوانا اوڈیسنس نے گپ نے اشلنگ کا گوں دیوتائے کرا دعا لوٹ ات و کہہ بندات
کت۔ آنہیا کہہ نے بندات چہ ہمودا کت کہ و ہدے ارگوسی وتی کرگیناں ماندراگا پد بوجیاں سوار
بوتگ ورہ گپنگ اتنت و اوڈیسنس گوں وتی سنکتاں دارے اپس نے تو کا ٹپ اتنگ ات۔ آٹرائے
والہاں وت کشان کت و شہر ابرت و جلسہ و مچی نے جاگہ نے تو کا توک اوشتا ریننگ ات۔ آنہی
چاریں نیمگا مہلوک مچ ات و مزنیں گپ و باوستے بوگا ات۔ یک ٹولی یے گشگ ات کہ گوں نیزہاں
اے اپس ٹش ٹش کتیں۔ دوئی ٹولی نے گشگ ات کہ کوہے سر ابرتیں وچہ ہمودا بتا دور داتیں و سہمی
ٹولی نے ہیال ات کہ اے جوانیں سوگات دیوتاہانی وش کنگ نے ہاترا شتیں ہمد اوشتا تک۔ وگڈیا
ہمے وڑ بوت، پرچا کہ تقدیرا ہمے وڑ ہشت ات کہ و ہدے بلاہیں دارے اپس، کہ آنہی تو کا گچنی ایں
ارگوسی زہم جن ٹرائے والہانی تباہ و برباد کنگ نے ارادہا بہ ٹپ انت، ٹرائے پسلا سر بہ بیت شہر تباہ و
برباد بہ بیت۔ پدا پہلوانا گشت کہ اخائی زہم جن ٹرائے الٹ و پل کنگ نے و استا چہ دارے اپس
نے تو کا دراتک انت و شہرے پراہ و شاہگانیں دگانی سراکشت و کوشا لگ اتنت و چون اوڈیسنسا، کہ آ
دمانا چوآریسات، دلاوریں مینے لیںس زرتگ و ڈیفوس نے لوگا شنگ و اوڈا آنہیا وتی زندے درستاں
مستریں ہونی ایں جنگ کت و اتینہ نے مکا سو بین بوت۔ نامی ایں پہلوان نے شیر نے
اشلنگ گوں اوڈیسنسا گریت وارس و لمپ بوت۔ آہما جنین نے وڑا گر یوگا لگ ات کہ آنہی دوستی
ایں مرد، وتی شہر کوہنیں سنکتانی دیما، وتی چک و لوگ و جاگہاں تباہیا رکنگ نے جہد اجنگ بہ بیت و
آہمائی نے میتا پد بہ لچیت و بہ گریت؛ آنہیا مردے ساہ سدگا دیتنگ و ہمایا پد بہ لچیت و زار بخت،
بلے دژمن ہیبت و آنہی نے سرین و کوپگاں تیر بجن انت و ٹپی بکن انت و آنہیا را پد مدامی وتی مولد
بکننت و گرانیں کارے بندگا گوں وت بہ برانت وچہ بازیں غماں آنہی سہریں انارکانی رنگ سیہ بہ

گپ مدام جنگ۔ دیوتا پرے ہبرامستروت انت کہ گوں ماچون کنت یا مارا ہے وڑا بلکہ دنت و بچ نہ گشیت۔ اے پسلسہ آچہ وتی رزا آکنت۔ نوں گوں تو دز بندی کنیں کہ وتی تڑوتا بانی پور ہیں حالال بدے۔ دنیاے کجام کجام ہندو دمگاں تئی سر کپنگ؟۔ تو کجام کجام ڈولداریں شہر دیستگ انت و اودے مردم چونیں بوتگ انت؟۔ تئی سر گوں دژمنیں راج و خوشی ایں مردماں کپنگ یا مہروان و نیکو کاریں مردماں گوں دپ کپنگ ہے؟۔ مارا اے گیا ہم بگش کہ وہدے تو ارگوسیا نی غمنا کیں کہہ و ٹرائے بربادی نے ناماٹسکن نے تہ کجام گپ انت کہ ترا پیر گریوگا لاچار کنت؟۔ آیا اے تباہی نے ذمہ وار دیوتا نہ بوتگ انت؟۔ آنہاں کسہانی سرو بنا گوں اے بلا ہیں کز اٹھیننگ دانکہ آوکیں پدربچ ایشانی سراشمیر بہ بندنت۔ ایلینما بلکیں تئی مات قومے کلا نہیں مردے، تئی نا کو (جنین نے پت) یا زاماتے جنگ بوتگ؟۔ نزیکیں کس و آزرانی ابیدز یک تریں مردم ہمیش بنت۔ یا بلکیں آ تئی انجیں دلی دوستے بوتگ کہ دلا جاگے کنگ؟۔ یک غموریں دوستے آگوں براتے نے پیا مہر و دوستی کنگ بیت۔“

تزیٹ؛ آدانا اوڈیسس نے پچمانی ارس ہے وڑ انتت۔ الکنوسا ابید آنہیا وتارا چہ ہرکساچیر دات۔ بادشاہ آنہی نے نزیکا ٹھنگ ات و آنہیا، آنہی پسکارگ ہم اٹھت انت، ہمیشکہ اوڈیسس نے جاوہر آئیآچیر نہ ات و دمانا فیئے شائے دریائی سردارانا گشتی: ”منی شریپدار و گراں مہذبیں سرداراں، بچ مہ گش ات، ڈیوڈوکس ہم شمیر نے الہانا بس بکنت۔ انوں اندازہ ہمیش انت کہ اے شمیر نے بنگپ ہرکسا دوست نہ بیت۔ دانکہ ماورگ و مئے و اجہیں شازاشمیر نے الہان بندت کنگ، ہما انت مئے شریپداریں مہمان وتی غم وترا نکلے آچہ اتگ و یک پیا گریوگا انت۔ ہمیشکہ شاز بس بکنت دانکہ مادرست، مہمان و مہمان جل آرام نے سرا بہ ننداں۔ چدو شرتیں گپ نے جند نیست۔ اے رکتی دیوان و دوستی ٹیکی و داد درست مئے شریپداریں مہمان نے و استانت و دلی واہگ و مہرانی درشان انت۔ اگاں کسے گشیت کہ مناکموزانت و زانگ است آنہی پچمانی اسیل ایں برات و دگہ حاجت مندیں درامدے نے تو کا بچ پرک نیست۔

”وواجہ! نوں من گوں تو دز بندی کنیں کہ تو اوں ہے رنگا سکتی و دوستیا پیشدار و دگہ نیت یے آمنی جستانی پھوانی دیگا پشت و دیم کن۔ اگاں تو تھکیں گیا بجن نے تہ شرتنت۔ مارا بگش کہ لکا تر پت و مات و سنگت کجام ناما تو ارکنت؟۔ دنیاے تو کا بچ کسے نیست کہ آنہیا نام پر مہ بیت۔ چک نے ودی بوگا گوں مات و پت آنہیا نامے بندانت۔ اے گیا مارا الم بگش گوں کہ تو چہ کجا اتلگ نے و کجام شہر و ملک نے مردم نے؟۔ اے گپانی زانگا پدمنی بوجی سرگرگا پیسروتی منزللا سر بوگ نے راہانی بابتا جیرونت۔ گپ چوش انت مئے بوجیاں ایندگہ بوجیانی پیاسگان پر نیست۔ مئے ناہدا ہر دیما روگ نے ارادہ کعت، بوجی و ت سروات آہانی دل نے گیا سر پد بنت۔ آہر شہر و دیار اچہ کار انت و گیتلو یا جہری، کوہاں گوں ڈیک دیگ یا بوجی نے بڈگ نے بچ پگر اش نیست، آدانا دریا نے اے سروا سرارونت۔ بلے اے گیا ہم جنیں کہ منی پتامنی کراچہ گپ جنگ ات۔ آنہیا نام گپنگ کہ ہرکس کہ مئے کراکیت، ما پہ سلامتی آنہیا جندے لکا سر کنناں۔ مئے اے کار پوسا نیڈنا دوست نہ بیت۔ آنہیا پیش گوئی کنگ ات کہ مئے بوجی یے یکے ار اسر کنگا پد و ترا پیداک بیت کہ دیوتا مان لئیں زرا آنہیا چند چند کنت و مئے شہرے چاریں نیگا کوہانی پسیل یے مک کنت۔ پیریں بادشاہا اے

نہمی کتاب

بادشاہ نے کشگا پیداوڈیسنا وتی سراگوئگیں کسہانی آرگ بندات کت:

”شر پمندیں بادشاہ و سردار! شمنے طوطی لسانیں شازے شیرانی گوشدارگ نے دگہ لذتے۔ من ہے ماریں و ہدے مردم و شادان بنت و دیوان نے تو کا آرا مے سرانندنت و شیر گوشدارنت، آہانی دیم نے میرانی سرانان و گوشت ایر بہ بیت و ساتی چہ گمبا شراب ایر پچان و آہانی کدہاں پُرکنان بہ بیت نہ چد و و شتریں گپ نے چند نیست۔ منی دلا و شتریں زندگی ہمیشا گشت۔ بلے ہیر، تو منی سکی و سوریانی کسہاں گوشدارگ و منی اندوہاں و ڈینگ نے اتم و دلچمیں ارادہ ہے داشگ۔ من چارگا اوں کہ وتی سرگوستا چہ کجام کسہا بندات و چہ کجام کسہا آسربکنیں؟۔ آزمانی دیوتاہاں منی سرا بے حساب مصیبت دورداتگ۔ شترنت کہ من شمارا وتی نام و نشانا گمشیں گوں۔ منی واہگ انت شتادرت منا پچاہ بیارات، و من اگاں کہ چدادورنتگوں، کسمت نے زالمیں پچگاں درکپتوں نہ واہگ انت کہ من تئی دوز و اہانی تو کا شمار بہ ہیں۔

”من اوڈیسنس ابن لائرتیں اوں۔ دنیا جہانا منی رپک و ہیلہانی نام پریشگ۔ آزماناں ہم من نام در آورتگ۔ ساپ و نیلیں آزمان والہ اتا کا منی ملک انت۔ نیریم نے کوہے سرے درچک کہ اودادانم گوات ترندرتندا کثیت، آئے ملک نے چیدگ انت۔ رودرا نکا بازیں زروانے چوہکے ڈوئیم و زاکینٹس مے ہمساہگ انت۔ بلے اتا کا درستاں یک کر قبلیہ نیگا انت۔ آ نابرو بر بلے پہ انسانانی رودما شریں جاگے و چوتنا شترت چہاں سارت کنوکیں دگہ چیزے نے نام من

نہ اشنگ۔ کاپسو دیوی گوں من آروسادلما نگ بوئگ و آنہیا منا وتی غارے تو کا دارگے باز کوشت کت و ہے ایتنا اے اے یے سحر کنوکیں، کرکیا اوں منا وتی ماڑیا داشنگ، بلے آدوینیاں جبر منی دلا جاگہ کت نہ تنگ۔ اے راستے کہ کسے چوتی ملکی مردماں دور، دگہ درامدیں ملکہ آشاہی شاہان بہ بیت بلے انگت وتی ملک و پت و ماتے چہ ہرکسا دوست تر بنت۔ بلے ہیر، نوں گہترنت کہ من ترا حال بدکیں کہ ٹرائے آچہ واتری نے و ہداز یوسا منی سرا چونیں چونیں مصیبت آورتگ۔ ایلیما در کپگ نے و ہداهما گوات کہ کشگا ات آنہیا منا کیکو نیانی شہر اسار ساہرت و سرکت۔ اے شہر من پل و پانچ کت۔ اودے مردم مے مردوریں زہانی دپار بوتنت و آہانی مال و دولت و جنین ماوت ماں و تا بہر کنت۔ من وتی و سا جہد کت کہ ہرکسا آنہی حق برسیت۔ چد و پدمن آہانا گشت کہ چدادورات، بلے منی اھمقیں سنگتاں منی گپ گوش نہ داشت انت۔ اودا شراب نے کمی نہ ات۔ پس و دولت باز ات۔ آنہاں تیب نے لمبا پس و گرانڈ ہلار کتگ و وارنگ انت و شراب نوش کتگ۔ اے نیما کیکو نیانی وتی ہمساہگ پہ وتی کمکا لوٹا نینت انت، آملک نے تہہ و تو کا نشگ انت۔ آہانی آبادی بازاں۔ آرتنگیں مردم انتت و اپسگا ژیا سوار یا پیادگ، ہروڑیں جاورا جگہ وتی مت و انت۔ سہب نے سرا آنہاں مارا مان تڑکت۔ آچو بہار گاہ نے پل و بہاراں ہسابی نہ انتت و انچو گندگ بوت کہ نوں مارا شو میا جنگ و ز یوسا منی سنگتاں زروا و عذاب کنگ نے نیت کتگ۔ بوجیانی کرا جنگ بوت و دوئیں دیما نیزہ جنوکائی بوت۔ سہب نے پیلا بگرداں روج برکتیا ما آہانی بلا ہیں لشکر نے دیداشت بلے و ہدے روج برکت بوگا لگ ات و ہما و ہداتک و ہدے دہقان جگاں چہ کانگراں بوجنت تہ کیکوئی چہ ماگیش بوتنت و اخائی لشکر نے سرپ اش درگاں درگاں کنت۔ ہر بوجی نے شش شش مردم جنگ بوت۔ ایڈگراں وتی ساہ کش ات۔ ماچہ اسار سا عمیگ و گرتنگیں چہ درانکاں پرچاکہ رنگ نے شادمانی سنگتاں کو شانم نے تو کا بدل کتگ ات، و دانکہ جگا مرتگیں بے تالہیں سنگتاں سے رندا سلامی دیگ نہ بوت من بوجیانی کرا داشت۔ جمران پادکنوکیں زیوسا نوں چہ گور پچانا تو پانے پادکت۔ زمین و زمان سیاہیں جمران مانپوشنت انت، تہار یا مانشانت و مے بوجی تو پانگت انت و یک نیگے آلدان بوت و شت انت۔ ترندیں گواتا آچار ورت و پچند پچند کنت۔

مرگ کے ترساملترک اتاں وآچارپتک انت وبوجی تیب اے نیمگا بران کتنت۔ دوشپ ودو روچا مازورجت۔ مادبرگئے سببا کئی وکاری نہ اتاں۔ بلے یک وش کیفیں سپسے آسہی روچ بندت کت تہ مادورمکت کتنت وآچارچامپت انت وگوات وناہداے ایبتابوجی رہ گتیک انت۔

”اگاں میلیا آپرتزگ اے وہادریاے زہ وگورچ ہمشورمبوتین انت ومنارنگراہاں مہ پرتینین یے وکھیڑ اہمادیم مہ برتین یے نہ من وش وسلامتی ماکاسر بوتگ اتوں۔ داں نہہ روچا مارااے شو میں گواتاں یلہ نہ دات۔ دہی روچا کنول اے پل واراننی ماکاسر بوتوں۔ آسزری واریں قوے۔ ما آپ اے زورگا ہشکلیا ایرکتاں ومنی ناہدا تیب اے وپا سبارگا مشکول بوتنت۔ وہدے ماورگ وارت وسیرکت تہ من لہتیں سنگت دیدت کہ ہالے بگرات باریں اودے مردم چونیں مردم انت۔ پرے کارامن دومرد نامیت ویکے کاسدے ہسابا دیدت گوں۔ آشت انت وزوت آہانی کراسر بوتنت۔ نوں کسہا گوشدار، آہناں منی سکتا نا کتگ اے ارادہ نیست ات بلے آہناں چون کت لہتیں کنول اے پل آہانا دات۔ اے شیرکنیں پل اے ورگا گوں آہناں اودا واتر بوگ یا تچگ اے ہیال دلا نیاورت، ہمودا گوں آہناں ہوارتوار بوگ وکنول ورگ اے واہگ اش دلاں منت۔ ماکاروگئے ارادہ اش شموشت۔ من پوزورے گپت وآہانا بوجیا سوارکت جہیں راہا آگر یوان بوتنت۔ بوجی اے تو کامن آگوں سانکلاں بست انت وندگی جاگہانی چیراوپینت انت ووفاداریں سنگتانا حکم دات کہ زوت بوجیا سوار بہے۔ منا ہے غم ات چومہ بیت ایدگہ سنگت کنول مہ ورتت و لوگاں چہ شمشکار مہ بنت۔ آ، دمانا بوجیا سوار بوتنت ووتی جاگہانی سرانشت انت ودریاے مستیں گورمانی تو کا ہولیگ جنان بوتنت۔ ہسہ رنگا ماے ملک یلہ دات ولمورلمورا سفر جنان دانکہ ککلو پسانی ماکاسر بوتوں۔ آسکیں بدتب وجالیں مردم انت، جبر توم اے چندگ ونگار دیگ اے کارانہ کتنت۔ بس آزمان اے اوستانتنگ انت۔ ہر دہلے کہ آہناں پکار بیت چوشکہ گلہ، جو و انگور، آتوم اے چندگ ونگار دیگا ابیدوت سراوت رُدت و تیار بنت۔ موسی ہورانی کما آچرگراں بریں انگوراں شراب شرکتنت۔ آتہ رسم وروا جے اے منوگرتنیکہ قانوند جوڑکنگ اے واستا جبر جلسہ وچھی کتنت۔ برزیں کوہانی غارانی تو کا تھنگ انت۔ ہر مردین وتی جن وچگانی سرا حکم ہلا بنیت و ہمسابگاں چچ

رنگا مان نیارنت۔

”گوں جنگلاں ڈکت اٹکیں میزریں زروان، چہ آہانی بندنا نہ سک نزیک ویکہ سک دور انت۔ اودا بے حساب کہہ پاچن است۔ اودا مردمانی سر بوگ اے وژنیمت وشکاری گوں تازی کچکاں اودے کوہ و جنگلاں گندگ بنت۔ ہمیشکہ آکہہ پاچن مردمانی گندگا تراس نہ کتنت۔ پے کتنت وکشاریا کچراں کار نہ بندنت۔ ہمیشکہ چہ مردمانی پاد برمشاں نا آشنا میں سرڈگار پلینگو کیں پسانی واستا کچرے۔ ہو، دگہ گپے ہم تراگشیں کہ ککلو پسانی کرامے وڑیں بوجی نیست۔ آہانی کرا بوجی شر کنوکیں واڑہ اے جند نیست کہ بوجی شر بکن انت و آسوار بہ بنت و دگہ دوریں بندناں بہ ورتت و پپاری بکن انت۔ اگاں آہانی کراچوشیں کارزانت بیوتیں تہ آزروان ککلو پسانی مزن شانیں ملکہ بوتگ ات پرچا کہ اودے زمینا تو چرنگا سورگ وگلڑیں زمینے گتنت نہ کتنت۔ دہل پے موسم تیار بنت۔ دریاے کرانزم پادیں زمینانی انجیں دامان وکلگ است کہ انگورے درچک جبر نہ مرت۔ چوشیں پٹ اے کمی نہ انت کہ آنگارے مہ کرزنت۔ زمینے انچوزور انت کہ تو ہر دہل اے شر بوگئے ایتا کش ات کتنت۔ ایشاں ابید اودا انجیں بندنے است کہ بوجی اوشترانگئے واستا بندگ نہ لوٹت۔ ننگرے دور دیگ یا ساداں گوں بوجیانی بندگ مہنتیں روزگار بری یے۔ ناہداہانی کار بس ہمیش انت کہ بوجیاں تیا با بیارنت و بوشتران انت۔ پدا دانکہ ہماہانی دل بکشتیت یا تب اے گوات مہ کشتیت، ابخنی اے گوما بہ بندنت۔ مستریں گپ ایش انت کہ بندن اے کشاوشیں آپ اے چمگے است انت، آچر غارے آدرکت ودر چکانی تو کا تچیت۔

”ماوتی بوجی ہمودا ننگر کتنت۔ الم دیوتا ہے امے رہد بری کتگ ات۔ انچوسہ شپ ات کہ چم پے چمما میم نہ بوت۔ سک جُجات و ماہ جمرانی تو کا اندیم ات۔ آزمان گندگ نہ بوت۔ چوشیں جاوراں کئے زروانا گندیت؟۔ ما تیاہا پر شوکیں گورمانی حالاسہی نہ بوتیں و مے بوجی تلگیا اتک انت۔ تیاہا سر بوگا پدا آچارچچگ بوتنت۔ پدا زمین اے سرانشتاں و ہمودا کہ ایرکتگ اتاں، روچ اے دراہگئے ودارا ہمودا واپتاں۔

”وہدے گلاب دروشمیں روچا آزمان اے دیماوتی رژن تالان کت تہ مازوانے گندگا

گول گل بوتوں و آنہی نے چارگے اراد ہاتر و تاباشتنا۔ اے نیاما مارارزق دیگے ہاتر ایوس
 نے اوداگ بزاں پریاں کہہ پاچن مئے نیمگا دیمدا اتنت۔ آہانی گندگا گول ماگشا دگشا د بوجیانی
 تو کا تیرکمان و نیزہ آورنتن و سنے ٹولیا بوت و شکارکت۔ دیوتاہانی مہروانیا مازوت بازیں پاچنے
 جت۔ منی سگرا رنے کل دوازده بوجی اتنت۔ ہر بوجی یے نے ونڈا نہہ پاچن کپت۔ بلے من کہ ہما
 بوجیا گون اتوں آنہیا را یک گیشیں پاچنے دیگ بوت۔ پدا ماتھیں روچا، دانکہ روچ برکتیا نشت و
 گوشت وارت وکونہیں شراب کہہ نے سرا کہہ پُرت و وارت۔ مئے بوجیانی امبارتی و ہدی سہریں
 شرابا ہورک نہ اتنت پرچا کہ وہدے، یکونیا نی کلات لٹ و پل کت تہ منی ہر سگتے۔ گمبانی گمب چہ
 شرابا کتگ ات۔ ما ہمواداشت وچہ ہما دیم ککلو پسانی ہمسائیں ملک چارات۔ ما آہانی روک
 کتگیں آسانی دوت دیست ات و آہانی توار و آہانی پس و گرانڈانی پلینگ و بارگ اشکت۔ روچ
 برکت بوت، شپ بوت و ماتیب دیم و پتاں۔

”گلاب دروشمیں روچ نے ٹکا من وتی سگت یکجا کہ کتنت و آہانا حکم دات: ”منی
 مہروانیں دوست و سنگتاں! نون منی واہگ انت کہ شاہما ابدار ات و من بوجیانی سرانا ہدہانی کرا
 ریں جت کنیں کہ دیمآبادیں مردم چونیں مردم انت، زالم و جاہل انت یا مہمان جل و نیکوکاریں
 مردم انت؟“ من بوجیا سوار بوتوں و سنگتاں حکم دات کہ ساداں بوج ات و سوار بے۔ آنہاں
 دمانا گپ زرت وتی جاگہانی سرانشت انت و ہولیک جنگا شروع بوتنت۔ زروانا چہ ہشکنا ت دور نہ
 ات۔ مادی نیمگے تیب نے نزیک ترین نیمگا رہادگ بوتوں۔ اودا سر بوتوں تہ مادریاے نزیکا
 غارے دیست آنہی نے دپ ”لارل“ نے کاہ و بوتگاں گول بستگ ات۔ شاپس و گرانڈانی بلاہیں
 لگ و میہڑ ایشی نے تو کا کتگ انت اش۔ غارے دی نیمگا صنوبرے برزیں درچکانی نیاما بلاہیں
 گاڑو کاں گول بستگیں پیلے است ات۔ اے غار رمگانی یکیں شوانگ بیگ ات۔ اے وحشی ایں
 دیہہ نے لوگ ات۔ آیوکا وتی تبازند گوازیگا ات۔ آنچیں ترسنا کیس دیہہ یے ات کہ گپ نہ بیت!
 مئے وڑیں مردم آنہی دیمانچ نہ اتنت۔ آنہی گندگا گول مردم درچکانی تو کا کتگیں ہما کہہ نے ترانگا
 کپیت کہ آچہ درستیں کوہاں برزرت بہ بیت۔ تیباسر بوگا پد من دوازده ناہا گچین کت و ایدگہ مردم بوجیا

پانگ کتنت اور ہادگ بوتوں۔ روگ نے و ہدا من مشکے نے تو کا کوہنیں شراب مان کت و زرت۔
 اے شراب مناسا رسے مستریں دیوتا، اپولو نے منوگر، مارون ابن یوآنٹسا دا تگ اتنت۔ چوش
 بوت و ہدے ما اپولو نے باغا مارون نے لوگا سر بوتوں تہ آنہی نے مزنی نے لہاز داشت و آو آنہی نے
 جن و چک دست نہ جت اتنت۔ پرے گیا آنہیا مارا پنچ من کوٹ اٹگیں سہر، شراباں آپ ما زچنگ
 نے و استا نگرہ نے یک کدہے و دوازده کونزگ کوہنیں شراب دات۔ آنا یا میں شراب اتنت۔ مارون،
 آنہی نے جنین و یک مولدے آ اید لوگ نے تو کا یکے سر پد نہ بوت۔ و ہدے اے گلر کتگیں شراب
 نے نوشگ نے و ہد بوت تہ مارون نے یک کدہے شرابا را ایست کدہ آپ مان ریتنگ، و اکت کدہ
 نے تو کا انچیں پاہا چست بوتگ کہ آگپ نہ بیت۔ چوشیں ساہتاں شراب نے نہ ورگ گنوکی یے۔
 من یک بلاہیں مشکے چہ شرابا پُرت و پیلکے نے تو کا کوورگ مان کت۔ من پنگت دلے نہ اوں بلے
 نزائیں پرچا منی دلا جت کہ ماگوں بلاہیں ہونواریں شخصے آچار کگیں آں۔ آنہی نے کرا دیوتا و
 انسانانی پنچ قانودار مانا و مکسد نیست۔

دمانے آید ما غارے د پاسر بوتوں بلے آنہی دا ہند کچراں وتی گرانڈاں پانگ ات، مارا
 چوں دپ بکپیت؟۔ ما تو کا پترتاں و غارے چارگا لگ اتاں۔ اودا چہ پنیرا پُریں سندا ایرات و واڑ
 نے تو کا بے ہسائیں شنک و گوورگ و پس و میش جتا جتا بستگ ات، و آنہی شرنگگیں درستیں بالٹی و پیالہ
 کہ آہانی سرا شپیرے دُشنگ، چہ زگریں شپیرا پُرت اتنت۔

”منی سنگتاں گشت کہ درستاں پیسر کمو پنیر زوراں، پدا کاہاں چہ واڑ اشنگ و گوورگاں سر
 دیاں باں بوجی نے کرا براں وچہ اودا در کپاں۔ آنہاں مزنیں منت و لیلہا ہے کت آہانی گپ نے
 زورگ پما شترت ات بلے من یکے نے گپ گوش نہ داشت۔ من پہے ایٹا غارے و اہندا گول ڈیکت
 دیگ نے واہگد اتوں کہ ملکیں مہمانی نے ہسا با مارا چیز کے ٹیکلی بدنت۔ بلے گپ چوش بوت کہ
 آنہی آگپ پہ منی سنگتاں نیک پالی یے نہ بوت۔ ما آس روک کت و یک پے کت و دیوتاہانی
 ناماندر کنگا پد پد و تائٹھے پنیر زرت و ورگ، ورگا پد و اہندے و دارکت۔ آخر آکنورے و استا بگلے دارا
 گول پس و گرانڈاں سردیاں بوت و غارا پترت۔ آنہیا دارا پنچ زرابا زراب و دردا تنت کہ چہ ترسا ما

غارے یک گنڈے ادتارا اندیم کت۔ ہے دشمنیں میس آنہیا غارے تو کا سردیان کتقت۔ پاچن و گرانڈ آنہیا ڈن نے سگی پسیدا کتقت و پدا سکیں بلا ہیں سنگے زرت و غارے دپ بست۔ آنچیں بلا ہیں سنگے ات کہ پیست کا نیگراسر بیت کت نہ کت۔ چرے گیا تو آسنگے گرانے اندازا ہا جت کئے۔ پدا آنہیا پس و میس شری نے سرا دشت انت۔ دو شگا پد شک و گورگے میچنت انت۔ شیرانی نیم آنہیا درپانی تو کا کت دانکہ ورگے و ہدایا تنگی نے و ہدا وارت اش۔ پشمند ہیں شیرے زرتنت و بستگ کت و سنداں کتقت۔ چرے کاراں گیش ات تہ آسے روک کت و مئے گندگا گوں جسے کت: درامداں، شما چوینن ات! دریا ہاں گوزان چکجا اداتنگ و سر بوتگ نے؟ شماسودا گرات یا آنچیں ذرات کہ دگرانی کشگ نے و استا چروقی جنداں سرگوستگ و ہتا چکا گئے؟۔ من پسودات: 'ماچہ ٹرائے آواتر بوتگیں اخائی آں و گوات نے سببا دریاے تو کا مئے سر دور کپتگ۔ مارا ادا آہگ نے ارادہ نہ بوتگ، ماتچکا وتی ماکاروگا دلما نگ بوتگاں بلے راہ گارتنگ۔ بلکیں زیوس نے دل نے ہے بوتگ انت۔ ما پرے ہبراپہر بنداں کہ اگامیمنون ابن آٹریس نے لشکرے مردماں، ایلیم نے مزن شانیں شہرے تباہ کنگ و آنہی نے لشکرے کشگا پدانوں آدنیاے نامداتر ترس مردم انت۔ ما آنہی وڑیں تالہ والہ نہ آں۔ ونوں پہ کارسواری تھی کرا اتنگاں۔ ما میت کشاں کہ تو مارا پہ شری چارے و بلکیں دگے گیشتریں مہروانی بکن نے۔ تو مہمان جلی نے رہنداں سرپدے۔ و اجمن گوں تو دز بندی کنیں کہ دیوتا ہانی ایرکتگیں رہند و قانونانی ہیالا بدار۔ ماتئی باہوناں۔ زیوس مہتا ج و وازمندگانی پُشت و پناہ انت و ہقانی گورسیا کنت و آہانی گو ماہدی کنو کاں داں کہ سزادنت یلہ اش نہ دنت۔ بلے آلجوزا گپانی اشلنگا گوں گشت: 'درامداں! شمنے مانا و ہرے مانا یک، شامدوریں ملکہ نے نندوک ات مناد دیوتا ہانی عزت و شرپ نے سبق دیگا اتنگ نے۔ ما کلو پس ایں، مارا زیوس نے پرواہ نیست، نیکہ مارا دگہ پاکیں دیوتا ہے نے ترس انت۔ ما آنہاں چہ تیار ترس۔ چوش بوت نہ کنت من زیوس نے ترسا ترایا تئی ہما ہاں یلہ بدیں۔ بلے تو بگش کہ تو وتی شریں بوجی ہما نزیک گورا ننگر کنگ یادور و گور۔ آمنارد دیگ لوگا ات بلے من گنڈ گتگے اوں و منی سر نو دونہہ دیگا گرتگ۔ من چوشیں نابودے نداوں کہ رد بہ کپتین اوں۔ من اوں مکاری کت: 'بوجی پوسا نیڈ تائی تیاب نے

نزیکا تباہ کنگ۔ ما گواتا گون بوتگ وائے تیاب دپاسر بوتگاں، ادا گوات نیست ات۔ اودا آنہیا بوجی ہشکی نے نیمگا تیلانک دیان کت و کو ہے آجت و پروشت بلے من و منی سنگتاں وتی چند کش ات۔ چرے پسوا آ و خشی پادا تک دستے شہار دات و منی دو سنگے چست کت و انچو بجا جت گشے آ مردم نہ اتنت کچی گلر دانت۔ آئیے چنڈ چنڈ کتقت، پدا شیرے وڑا گوشت، روت و ہڈ و سرے ماہ، درستے وارتنت، پیچے سر نیاورت۔ گریوگا ابید مئے دست دگہ ہچا نہ رس ات!۔ بیوسی نے مارشتا ما بچگی نہ اتاں وچتر سادست چست کت و زیوس نے کرا دعا لوٹ ات۔ ککلو پسامردمی گوشت نے ورگا سیر کت و شیرے وارت۔ پدا لگ نیتو کا تچک بوت و وپت۔ نوں منی مردی زہرگا جہ جت۔ منی دلا گشت زہما کش چروکائی آنہی کرا ہر و تسوکیانی کرا جگرا نے ایربدے۔ بلے دل ہیال کت وائے کار نہ کت۔ من چارات ککلو پس نے ہجیرگا مادرست مراں پرچا کہ آنہی کما ابید غارے دپ نے سنگ نے دور کنگ منگی کارے نات۔ پیہکھ ماہمودا نشت پریات و زاری کت و روج نے دراہگ نے ودارکت۔

”انچو کہ رودراتکا گلابی رنگیں روچا نک دات۔ ککلو پس پادا تک۔ آنہیا آس روک کت، میس دشت انت و گورگ میچنت انت۔ سہب نے سرے کاراں گیش ات تہ اربند نے و استا منی دگہ دو سنگے گپت آہانی ورگا پد سنگے دور کت و میس یے ڈنادر کتقت، بلے دمانا غارے دپے بست۔ انچو ازانی نے سرا بست نے چو کہ یکے جاہہ نے دپاہ بندیت۔ پدا آ شیزاران ورمگا سر دیان بوت و دیم پہ کچراں شت۔ دومی نیمگا بیرے کنت منی دلا چو آسا جبورا ات۔ من آنچیں تو جیلے سازگ نے جہدا اتوں دانکہ بیرے بگریں، بلے انچو کہ اتینہ منی دعا ہاں گوش بداریت۔ شتر ترس وڑ کہ منی دلا اتک آپوش ات: واڑے نزیکا بلا ہیں زیتونی شاہے کپتگ ات۔ اے پیہکھ ککلو پس اڑ اتگ و آورتگ و ہدے ہشک بیت دزلٹ نے کارا بدنت۔ چہ آنہی نے دراجی وزنڈیا انچو گمان بوت کہ بلا ہیں پیست ہو لگی باپاری بوجی یے نے دور انت۔ من اے دارے سرا کار بنا کت و گوازے نے کد اہرات و بچکاں دات کہ تچکے بکن ات۔ و ہدے آنہاں تچک کت تہ من آنہی نے سر بڑ ات وٹوسک کت و آس نے تو کا چچکا پد ساتانی تو کا چیر دات۔ غارے تو کا ساتانی بازیں ہاکوٹے است

انت۔ من وتی سنگتانا گشت سورتی لیکن ات دانکہ زانگ بہ بیت و ہدے ککلو پس واب کپیت تہ اے دارا آنہی نے چما جگا کئے کئے منی دست کمک بیت۔ بھتانوں ادا بچار ہما ہانی نام دراتک انت کہ منا ہما ہانی زورگ دلا ات وہے وڑا گوں من پنج مرد مئے ٹولی یے ہبہ ات۔

بیگہا ککلو پس گوں وتی پڑمی ایس گرانڈاں سر بوت۔ باریں آنہی دلا جت یاد یوتا ہے آہالہ اتگ ات کہ آنہیا پنج گرانڈ ڈٹا یلہ نہ دات، درستے غارے تو کا آورتنت۔ دپاسنگ یے پر دات وہے وڑے میٹش و بزانی دوشگا لگ ات۔ دوشگا پدشنگ و گورگے ماتاں میچینت انت۔ چرے کار اگیش ات تہ مئے دو ہما ہے گپت و وار ت۔ من ہے ودارا اتوں۔ دمانا دارے گراں بہائیں کد ہے چہ سیر چکیں شرابا پڑکت ہمائی نے کراشت و گشت: 'بوزور ککلو پس! مردمی گوشت نے ورگا پد اے شراب سک و ش انت۔ بور و بچار دانکہ تو بز ان نے کہ مئے بوجیا چونیں شراب مان بوتگ۔ من اے بخشش پہ ہے امیتا زرتگ وتی دیم اوشتا تگ اول کہ رحم لیکن و مارا پ و اتریا کمک لیکن۔ تئی ہونواری چہ مئے سگا ڈن انت۔ زالمیں دیہہ! چوشیں کار کئے تہ امیت کش نے کہ مردم دگہ برے تئی کرا کاہینت؟' ککلو پسا کدہ دست گپت و گلاٹ ات۔ اے و شیں شراب آنہیا انچوش بوت کہ پدالوٹ ات نے: 'تئی منتوار اول، مناد کہ کد ہے بوارین۔ وتی ناما گیش۔ من ترا انچیں ٹیکئی یے دین کہ تو آنہی قدر اکتے۔ شراب و مئے کرا اول بیت کہ ہورانی موسما مئے میزریں ڈگا ران رستگیں انگوراں چہ شرنگ بیت بلے تئی شراب گشے گوں آزمانی پینگا شرنگ انت۔ ککلو پس نے گپانی گوشدار گا پد من سہریں شراب نے دگہ کد ہے آنہیا راد ات۔ من سے رندا کدہ پڑکت و دات و اے نابود دانکہ بن چلوک و ارتنت۔ رندا سک ہنوش بوت تہ من آنہی گوما گپ جت دانکہ دلا شکے میاریت: 'ککلو پس! تو منی نامے جست کت؟' من گشیں گوں۔ بلے ایٹی نے عوضا تو ٹیکئی یے من ات، بدے یے دانکہ منی دل و ش بہ بیت۔ منی نام کس نیست، انت۔ منی پت و مات، دوست و سنگت منا ہے نام نے سرا توار کعت، سنگد لیں ککلو پسا کلاگی دا بے آپسودات: 'پیسر ادرستاں وریں۔ کس نیستا رندا دست جنیں۔ اے تئی ٹیکئی انت!۔ گپ نے ہلاسیا گوں ا بٹا کپت و دل پہ لا پ و پت، و واب کہ چہ ہر کسا گیش انت، چر آیا اول گیش بوت۔ آنہی بلا ہیں گردن یک کتے آہلنگ بوت۔

شرابے باز وارتگ ات ہمیشکہ شانت نے گوشت و شرابے دراتک انت۔ من پاد اتک و ہما دارجلانی تو کا گرم کت و سنگتانا دلہڈی دات دانکہ کارے ساھتا دل اش زور مہ بیت و منایلہ مہ دینت۔ دمانے آ پدزیتوں نے دارے سرسک گرم بوت و من دینت کہ تڑی جا گہانوں بن کنگی انت تہ جلاں درکت و ہمو دابرت کہ منی سنگت اوشتا تگ اتنت۔ دیوتا ہاں آہانی ترس درتنگ ات۔ آنہاں زیتوں نے دارچست کت و آنہی نے تو سکیں سر ککلو پس نے چما گت دات۔ من بٹا گپت و زور پردات۔ انچو کہ مرد مے بوجی نے تہتگانی پکاں مت نے سرائنگ چنت و آنہی ہما، ہے ازبا پڑتڑیگ نے و استا پوتی پتہ یے بندانت و دوکیں سرانے مہر مہ دارانت و اے ایدیم و آدیم اوشت انت، دارا ہے وڑا پڑتڑیگ۔ دارا آنہی جم نے تو کا مانچو جہل گت کت کہ دارے چپ و چاگردا ہونا پڑو ار بست۔ آنہی جم نے سیاہگانچیں پاہارچست بوت کہ آنہی نے کونس و مچاچ ستک انت۔ آنہی جم ٹوپ ات۔ و ہدے استا کارے تیریا تٹا آ پدارکنگ نے و استا آنہیا آ پانی تہا دور دنت تہ آ بلا ہیں چوگے جنت۔ اے گپ من ہمیشکہ جت کہ ککلو پس نے چما دراتگ لیں ہوناں گریں دارے چپ و چاگردا ہے وڑا پڑوگ جت۔ آنہیا انچیں پریا تے جت کہ غار جکس ات و ترسا ماتارا یک کزکت۔ آنہیا ہونیں چما چہ داردرکت، پدا گوں لرز و کیس دستاں دور مان بر ات نے و آدگہ ککلو پس کی کش و کرے غاراں نشگ انتنت، آئے توار جت انت۔ و ہدے آنہاں، آنہی نے پریا ت اشکت انت تہ ہر نیمگا تچان بوت و غارے دپا اتک انت و جست اش کت کہ ترا چون انت:

'پو پٹیمس! ترا چہ خجالے آگپنگ کہ شپا کو کاراے و مئے چمانی واب برتگ؟۔ دزے مان کپنگ وتی رمگا برگا انت یا یکے پے ٹگی و ٹوری تئی کشگ نے پدا کپنگ؟۔ چہ غارے تو کا پو لپیمسا پسودات: 'سنگتاں! کس گوں من نہ مڑا تگ۔ ہمائی نے ٹگی و مکر منا کشگا انت آ کس نہ انت۔ اے گپانی گوشدار گا پدا آنہاں انچیں پسوے دات کہ گپ نے چند ہلا س بوت: 'شرانت، اگاں ایوکیا کسے تئی کارا کاردارگانہ انت گڑا تو بیمارے۔ بیماری طرف زیوس انت و علاج اش نیست۔ تئی دست ہمینچو کا رسیت کہ وتی پت، پوسا نیڈن نے کرا دابلوٹ۔ اے گپاں پدا آشت انت۔ من دل نے تو کا کند ات کہ دروگیں نامے گشگ نے ہیال منی دلا اتگک ات پر آہانی رددیگا شریں وڑے

آکارے دات۔ ککلو پس انگت چہ درد و دوراں نارگات۔ آپاداتک دزموش کنان بوت و غارے
 دپے سنگے دورکت بلے وتی دستے پرہ شاننت انت و دپانشت۔ آنہی ے ہیال ہمیش ات کہ
 بلکیں مامیش و گرانڈانی بچیکا درکاہاں، مارا بہ گپت۔ آنہی ے دلا من چٹیں نابودے اتوں۔ من
 انچیں توجیلے سازگا اتوں کہ آسہت ے ہسابا یک وکت بہ بیت، وچہ آنہیا منی و منی سنگتانی ساہ بہ
 رکت۔ بازیں ہنر و ہیلہ یے منی دلا اتک۔ آسہتا ماسک نلیگ اتاں، مارا ساہا زرتگ ات۔ گڈیا
 یک ہنرے منا دوست بوت۔ مگ ے تو کالہتیں سیاہیں و پزوریں گرانڈمان ات۔ ہما سادانی سرا
 کہ اے وحشی و پتگ من چیر و کاؤئی سے سے گرانڈ ہما سادانی سرا یکجا گہ بست۔ تو کی گرانڈاں منی یک
 یک سنگتے برگی ات گوں۔ کش ے دوائیں گرانڈ حفاظت ے واستانت داکہ زانگ مہ بیت۔ ہے
 وڑا منی ہر یک سنگتے ے واستائے سے گرانڈ بوتنت۔ وتی جندے واستا من مگ ے شر تر و پڑ ورتیں
 گرانڈ گچین کت و آنہی پڑی ایں لاپ ے، پڑم مہر اداشت انت و درنگ بوتوں۔ ہے وڑا پہ
 پریشانی و جنجالی ماہب ے و دارکت۔ رودر اتکا گلابی ایں روچ ے ٹکا گرانڈ چہ غار ادراتک و دیم پہ
 کچراں شت انت بلے ہمیش، کہ ماہگ اش چہ شیر اپر انت و انگت نہ دُشگ انت۔ واڑے کرا
 اوشتا انت و بار ات اش۔ آہانی و اہندسک نلیگ ات بلے تو ایں گرانڈ کہ دراہگ ے و ہدا آنہی
 ے کرا اوشتا تک انت دستے درستانی ہڈاں جنان کت۔ بلے اے نابکا سر پندہ بوت کہ منی سنگت
 آنہی ے میثانی لاپانی چیرا بستگ انت گوں۔ ہما ہمیش ے پڑماں گوں منی جند کہ درنگ ات، آچہ
 درستاں اخیرا غارے دپا سر بوت۔ آنہی ے ہڈا دستے جت و گشت ے: ”منی لاڑکیں ہمیش، چہ گپے
 ؟ مرچی پرچا تو چہ درستاں رندے، رند کش جوڑ بوتگ ے۔ دائم تو پیس و سر کش بوتگ ے، پہ کپھے
 ملان بوتگ ے و درستاں پیس کچر اسر بوتگ و چراتگ، کورے تچو کیں آپ ے لمبا درستاں پیس سر
 بوتگ ے و بریگادوارا آہگ ے و ہد بوتگ تہ تو درست گوازیٹگ انت۔ بلے مرچی تو چہ درستاں رند
 ے۔ بلکیں پرے ہبر و تو پدردے کہ یک بد پھیل و لگے آتی و اجہ شراب واریٹگ و کور کتگ؟۔ آنہی
 نام کس نیست بوتگ۔ بلے مناہرام انت کہ دستا در نیست و بہ روت۔ شالا کہ تو منی وڑا بہ مارا تیں و
 گویاک کت بکتیں، گڑا من زانگ ات کہ چہ منی تر سا آکجا پٹ اتگ و وتارا چیرے داتگ۔ من

آنہی ے پُپاں کشیں، آنہی ے ما زہاں درکنیں۔ اے حیثا منا انچو اذیت داتگ میرے گریں گڑا
 منی دلاتا ہیرسیت۔ آنہیا ہمیش یلہ دات۔ و ہدے ماچہ غارے دپا کومو درشتاں من ہمیش یلہ دات و
 سنگت پچ کتت۔ پدا ماچکو بوت و درستیں ہمیش سردیان کت و وتی بوجی ے سرا برتنت۔ اے مگ
 ے درستیں دلوت پڑ وراتنت۔ و ہدے مے سنگتاں مارا دیت تہ گلابا بوتنت بلے آہانی وشی ادرکی
 وشی یے ات و دمانے آپد وتی کُشگ بوتگیں سنگتانی غما موتک آرگا بوتنت، اے گریوگ و زاری منا
 دوست نہ بوتنت و من اشارہ ے سرا وتی نہ وشی درشان کت و آہانا حکم دات کہ آگیاں بے یال بکن
 ات و گشا دگشا دیشاں بوجیالڈ ات کہ رہادگ باں۔ گڑا آوڑہ و رہا بوجیا سوار بوتنت و ٹولی ٹولیا وتی
 جا گہانی سرانشت انت و سرگی ایں دریائے تو کا ہو لیگ جنان بوتنت۔

”ماہنچہ دور شنگ اتاں کہ مے توار تیا با سر بوت تہ من پو لہنیمسا رامز نہیں گپے گشت۔ من
 کواکرات: ”او ککلو پس! ہما مردے سنگتا کہ تو غارے تو کا دارگ و درگ لوٹ ات آتی دپار نہ
 بوتنت۔ او جنگلی، ترا انچو زانگ نیست ات کہ مہمانانی ورگا چک و پندہ بوت ے! گنی بینی، جو کش
 ے گندیم نہ ڈل ے۔ ترا زیوس و آنہی ے سنگتاں شریں سبق یے دات۔ ککلو پس ے شیتان سک
 ہراب ات۔ منی گیاں آانچو سو تک کہ بلا ہیں کوہی کپے سست یے و مے ہمگا مان بُرات یے۔ آسنگ
 مے بوجی ے کوہا دیم کپت۔ چہ آنہی کپرا دریا آانچیں گورم چست بوت کہ مے بوجی دیم پہ
 تیا با اتک و اگاں من دراجیں دارے ے کم کا مہ کش اتیں تہ تیا با سکت بوتگ ات۔ سنگتا نا اشارہ کت
 کہ تباہیا چہ رنگ ے و استا گشا دگشا دا ہو لیگ بجن ات۔ آنہاں اوں زور جت۔ بلے و ہدے ماچہ
 پیسری جا گہا دوسری دورشتاں تہ من پدا ککلو پس راٹوک دیگ ے ارادہ کت بوجی ے توک ے
 درستیں سنگت نرنڈگ و زہر شانی درشان کنگا اتنت۔ آگشا اتنت: ”تو مپتا و ت سر اوت اے جنگلیا
 ہشو دیگ و مست کنگا ے۔ و تاراوت مصیبتا دور دیگا دگہ نام پر نہ بیت۔ آمان بُرائگیں کوہی چنڈا
 انوں مارا پدا تیا با برت و سرکت۔ مادلا گشت کہ نوں مے ہبر گوستگ۔ مردم ے چہیال وتی جا گہا
 اگاں آنہیا دگہ برمشے بہ اٹکتیں تہ دگہ ٹوسکیں کوہی چنڈے مان بُرات ات ے و مے کارے
 گوازیٹگ ات۔ تو نہ دیت کہ آچو نیں بلا ہیں ڈوک مان بُرات کت!۔ بلے چرے گیاں منا

سُدے پر نیست ات۔ شیتان منی گو کا سوارت و من پدا کو کارے دات: ’او ککو پس، اگاں کسے ترا جست بکت کہ تو چونیا کور بوتگ ے نہ جست کنو کاں حال بدے کہ اے اتا کا ے نندو کیس، شہرانی جنوک و پرو شوکیس اوڈیسنس ابن لارتمیں ے کار پدنت‘۔ اے گپانی اشکنگا پد ککو پسا آہے کش ات و کو کارے بیر دات: ’اپوز و ہزار ارمان! آکو نہیں پیش گوئی چوشیں ہر اپیں دروشے آسرجم بوت۔ دیریکیں گپے کہ مئے کراٹیلیمس ابن یورمیڈس نامیں رلیٰ یے بوتگ۔ آپال و ماسگاتوئی مت ووت بوتگ۔ آنہی تہیں زندہ ہے کار اگوستگ۔ آنہیا ہما وڈگشنگ ات، پورہ ہما وڈ بوت۔ آنہیا مناگشنگ ات کہ ترا اوڈیسنس نامیں مردے کور کنت۔ بلے من مدام ہے جیڈاگ کہ آسکیں بلا ہیں قذہ اور وز رنگیں مردے بیت۔ بلے چوش نہ بوت منا یک گچ و بے سریں مردے آشراب وارینت و منی ٹیلگ کش ات۔ بلے اوڈیسنس تو واکر کن بیا!۔ من ترا لہتیں دوستی ٹکی دین و پوسائیڈن ے کر اتی سفارشاکنیں داکہ ترا پے وش و سلماتی لوگا سر بکت۔ من ہمانی ے چک اوں و آاے گپاوت ہم متیت۔ اگاں یکیں ہما بلوٹیت تہ منی چم ے رژنا پدا آورت کنت۔ آنہیا بیدر گچ دیوتا یا بچ بنی آدم ے دستی کارے نہ انت‘۔ پسوا من پدا کو کار کت و گشت: ’من دلا جزم اوں کہ زمین چنڈانی واہند ہم تئی چم ے رژنا آورت نہ کنت۔ شالا من جزم بوتینوں کہ ترا کشنگ و گار کت کتگ ات۔

’ککو پسا اے گپانی اشکنگا پد دست برزا چست کت انت و پوسائیڈن ے کرا دعا لوٹ ات: جہانانی با کم و مستر، پوسائیڈن، منی پریا تا گوشدار!۔ اگاں من پہ صق دل تئی چک اوں و منا تو پچکی من ے تہ منی اے واگ سر جم بہات۔ ہے اوڈیسنس کہ و تارا شہرانی جنوک و پرو شوک و لارتمیں ے چک گشیت، اے مرد ہجر وتی ماکا سر مبات۔ اگاں اتا کا آسربوگ و وتی لوگ و جاگہ و دوست و سنگتانی گندگ آنہی ے نصیبانہ انت گزادرا جیں مدتے آپد سر بہات۔ چچگی مبات و چچ ہماہاں یکے پشت یے مہ کپات۔ دگرانی بوجی ے سرا ماکا سر بہات و لوگا ہم جنجال و دسیاہ بہات۔

’آنہی ے دعا سیہ زلفیں دیوتا آگوشدات۔ ککو پسا چہ پیسری سنگاں مستریں سنگے زرت و انچومان بُرات کہ مئے بوجی ے پشتی میگا کپت و پردگے سنگا نہ لگ ات۔ سنگ ے کپگا دریا مست بوت و چولاں مارا دو می گے تیا با برت و ماوتی زروانا سر بوتوں۔ مئے سنگار ے

ایندگہ بوجی ہمودا ننگرتنت۔ آہانی ناہدا لپروش و ایکیم انتت و چم اش دائم پہ مارا ہی انتت۔ ماوتی بوجی تیا با ننگر کت۔ ککو پس ے گرانڈ ایر گیکت انت۔ اے مال من بہرکت و جہد کت کہ ہر کسارا وتی حق برسیت۔ گرانڈانی بہرے و ہدا سنگتاں ہما مستریں گرانڈ کہ منادا نگ ات، آمن ہمودا تیا ب ے لمبا کشت و آنہی ے پادانی گوشت سوتک و ہر چیز ے مالک ابن کرنس بزاں زیوس ے ندر کت۔ بلے آچہ پیسرا منی جوانیں بوجی و منی سنگتانی تیا ہی ے باہتا تو جیل سازگات و منی اے ندرے مان نیاورت۔

’تہیں روچا داں روچ برکتیا ما گوشت واری کت و کو نہیں شراب نوش کت۔ و ہدے روچ برکت بوت و تہار یا مانشا نت تہ ما ہمودا تیا ب ے لمبا و پتاں۔ بلے انچو کہ روچا نک دات من وتی سنگت پاد کتت و آہانا بوجیاں سوار بوگ و ننگرانی چست کنگ ے حکم دات۔ درست وتی بوجیاں سوار بوتنت و ہو لیگ جنان بوتنت۔ ماچرے زروانا ر کست بوتوں و ملور ملور یا سفر جنان اتاں پرچا کہ یک نیگے ماوتی ساہانی رنگ ے گلا اتاں تہ دو می نیمگا گیشتر پہ ہما سنگتاں غمیگ اتاں کہ آچہ ما سینگ انتت۔

کہ کجام گواتے آکٹنگ بہ پر مابیت و کجام یک گواتے کے کشگا بند بکنت۔ ایٹھی کے دپ گوں نگرہ
 کے تاراں ٹھاٹگ و مہر بستگ ات دانکہ بچ گوات در اتک مکنت۔ منی بوجیانی و استا چہ قبلہی نیمگا
 گواتے سرکت کے۔ بلے چہ مئے نابود یا آنہی کے کنگیں درست ہا کاں ہوار بوتنت۔ نہہ روچا ما
 یک پیاسفر اتاں و دہمی روچا ماتی ملک کے زمین دیست۔ مانچوزیکا سر بوتگ اتاں کہ تیاب دپا
 مہلوک کے روک کنگیں آس دیست انت۔ چہ ژندیامن بچگی نہ اتوں۔ زوت زوتامکار سگ کے
 گلامن یکے ارا بوجی کے آچارانی بوجگ و پتا بگ کے سادانا دست جنگ نہ اشت و درست من و تی
 دستا کتگ اتنت۔ گیشیں ژندیامن و اب کپتوں۔

”ناہداہاں منا و اب کپگا دیست تہ وڑ وڑیں گپ اش جت ووت سراوت اے در وگیں
 گپ اش شنگ کت کہ ایئولس ابن ہپوٹسا مناسہر و نگرہ کے ہزا نہیے داٹگ و ہسے ہزا نہیا من لوگا برگ
 اوں۔ تو وت اندازہ جت کئے کہ باریں دگہ چونیں چونیں گپ بوتگ: ’مئے سرداروں عجیبیں
 مردے۔ ہر جاگہ روت مہلوک کے دستانی دلا انت۔ یک چوشیں بند نے نیست کہ اودا آنہیا را
 دوست مہ دارنت۔ بچارات یے چہڑا کے آچنچو مال غنیمت یے گون و لوگا روگا انت۔ چو و ہر جاگہ
 ، آ کہ شنگ ما اوں گون بوتگاں بلے ماہشکلیں دستاں گوں و اتر بوگا آں۔ نوں ایئولس کے دلا کش ات
 تہ سنگتی ہسا با مال اتر بیت یے کت۔ بیات باریں چاران ات اے مشک کے تو کا چنچو سہر و نگرہ مان۔‘
 ”دگہ لہتیں اچین گپ ہم بوت و بدگمانیں سو جکار گیش بوتنت۔ مشک کے دپ کے بچ
 کنگا اوں درستیں گوات یلہ بوتنت۔ دمانا تو پانے اتک و مارا دیم پہ زرا برت یے۔ نوں آنہاں ہر چ
 وڑا ا پوز بوارتیں بلے رند کے ہٹر کے کارا نیاتک۔ اتا کا پدا چرآ ہانی چماں اندیم بو ان بوت۔
 و ہدے مناے ہالا گپت تہ منی دل کپت۔ آ سہتا منی دلا چوشیں بلا ہیں مصیبتے سلگ کے بدلا زرا
 دور کنگ و مرگ شتر تر ات۔ ہیر، من دل مزن کت و سگ ات و ہما جاگہ کے سرا کہ چک اتوں ہمودا
 و تی دیم چادرے پردات و وچوں۔“

”اے شو میں تو پانا منی بوجی و پشومانیں ناہدا پدا برت و ایئولس کے نزیکا سر ککت۔ اود
 ارسگا گوں مانگر کش اتنت و بوجیانی تو کا آپ آورت و ایرکت و منی سنگتاں ہمودا بوجی کے نزیکا

دہمی کتاب

”چد و پد من ’ایئولی‘ نامیں زروانے آسر بوتوں۔ اے ابد مانیں دیوتا ہانی دوستی ایں
 ایئولس ابن ہپوٹس کے دوارنت۔ اے شہر چپ و چاگردا برنج کے پسیل کے تو کا انت۔ پسیل کے
 بنا کوہستگیں تیا بے۔ ایئولس کے شش بچک و شش جنک انت۔ ادا اے گپ کے گیشینگ المی انت
 کہ آنہیا و تی ششیں جنک، گوں و تی ششیں بچکاں آروس داٹگ انت۔ آ درست و تی پت و ماتانی
 کرا پو وشی زندگوا زینگا انت۔ عیش و عشرت کے درستیں تماہ اش پورہ انت۔ سچیں روچ ماڑیا جشن و
 شادہ انت۔ جشن و شادہ کے کوکا روچگا ہاں پسیل سراز رنگ و پتنگلیں گوشت کے بوہ ہریمگا تالان
 انت۔ شپ کہ مانشا نیت تہ آگوں و تی پر مہریں لوگبا نکاں پلنگا نی سرا کمبلانی تلا و پس انت۔

”سفر کے و ہداما ہائی کے ہلک و کلاتا سر بوتوں۔ ایئولسا منا پورہ یک ماہے آداشت و و تی
 مہمان کت۔ آنہی کے کر امن ابلیم کے سر اارگوسی آنی ارش و چاودا و اتری کے درستیں کہ آورت
 انت و آنہی کے دل ابلیم کت۔ و ہدے منا موہ رس ات تہ پدا سفر اسر گرگ کے اجازت لوٹ ات و
 جست کت کہ چہ تو مدت و کمک کے امیت بہ کشیں یا مہ کشیں۔ آنہیا منی دلہڈیا اوں دے دات و پہ
 وشی منی کمک کت۔ منا گو سکے کے پوسے دات۔ پوسے کے تو کا درستیں گوات بندیک اتنت۔ شمارا
 اے ہبرزانگ لوٹیت کہ زیوسا آنہیا را گواتانی مستری و کستری داٹگ۔ آنہیا را اے واک ہم داٹگ

نئے کراسادے آگوں بست۔ پدامن کش وکرے چارگے و استابرز اسر کپتوں۔ کشتگیں ڈگاریا
مردم نے نام و نشان نیست ات۔ چہ دورا گندگ بوت کہ دوتے چست انت پیمشکہ من دوناد و ایک
کاسدے دیدات۔ من زانگ لوٹات کہ اودے مردم چونیں مردم انت۔

”بوجیاں چہ ہما دیم آنہاں کو نہیں کھلے دیست۔ برزیں کوہاں چہ بازار ادار برگ نے
واستا ہرگاڑی چہ ہمودا گوستگ انت۔ ساہتے آپد آنہاں جنکے آگوں ڈیک وارت کہ آچہ مینگا دور،
ارتا کی نے نامیں انچیں چمگے آپا اتلگ ات کہ آنہیا تھیں بازار آپ داگ۔ آور نامیں جنک
لاستری آنی سردار انٹیفائیس نے جنک ات۔ وہدے آنہاں نریکا شت و آلک نے ہاکم قوم نے
نام حسرت کت تہ آنہیا دماناوتی پت نے مزن شانیں ماڑی نے نیمگا دست شہار دات و پشدا شت۔
آہمودا شت انت۔ بلے لوگ نے پترگا گوں انٹیفائیس نے جنینا گوں دپ کپت انت، آدیہہ یے
ات۔ آنہی گندگا گوں آنہاں بیم اتک۔ آجنینا پتچگ وتی مرد لوٹا نینت۔ آگوں ہونوار یا منی مردمانی
دیما اتک۔ ہما دمانا ورگ نے نیتا کیے گپت یے۔ آدگہ دوئیں تیک انت و وتی ساہ اش پہ بوجیا
آورت۔ آنگو انٹیفائیس انچو کو کاکرت کہ چاریں نیمگاں ہزارانی کسا سا لاستری گونوی تچان بوت و
اتک انت۔ اے ناہاریں مردماں، کہ مردما گیشتر دیہانی رنگا انتت۔ تیاب نے دپ نے کوہاں سر
کپت و منی سنگارا انچیں بلاہیں سنگ اش جت کہ آنہاں مردم چست کت نہ کت۔ بوجیانی توکا
پریات و زاری بوت۔ تہ جگانی پککانی پرشگ نے توارا ابید مروکیں مردمانی پریاتانی توارا اشکنگ
بوتنت۔ منی دستیں مردم اش ماہیگ نے وڑانیزہاں جت انت و ورگ نے گرداگ برتنت اش۔ بلے
وہدے ہما ساہتا کہ ہورا کشت و کوش بوگا ات تہ من زہم کش ات بوجیا بستگیں ساد بر انتت و مردمانا
گشت اگاں شمارا ساہ دوست انت تہ گشاد گشادا ہولیک بنجن ات۔ مرگ نے ترسا آنہاں ہولیک
جت و تیاب نے کوہ و چمپاں دراہگ پد پہ ایمنی دم اش کش ات۔ منی بوجی پشت کپت آدگہ درست
ہمودا پرشت و تباہ بوتنت۔ وتی ساہانی رکینگ نے و شیا ابید ماوتی سنگتانی غما ملورا اتاں۔ سکیں ملوری و
پریشانی نے گوما، مسافر جنان دانکہ ای ای نے زروانا سر بوتان۔ آجنینا نی آواز نے وڑا رعب
داریں دیوی، ڈولداریں کرکی نے ملک انت۔ آ، ایٹیس جا تو گرے گہار انت۔ آدوئیں پرسوی و

ورگ وارت۔ کمورگا پد من یک کاسدے و ناہدایے ہمراہ کت و ایولس نے ماڑیا شت اوں۔ آگوں
جن و چکاں ننگ و ورگ و رگات۔ ماتو کا پترت و دروازگ نے دپانتھاں۔ مئے دوستا مارا دیست
ہیران بوت و دپ نے دراتک: ما جزمانا کتئی رکست کنگ نے و ہداما ہادرستیں چیر داگ انت کہ
تراوتی ملک اتا کا آیدگہ بندنے آروگ و سر بوگ نے و استاپکار بوگ انتت۔

”من سک پریشان و غمیگ اتوں و بس ہمچو گشت کہ اے کز ابد معاشیں ہمراہ و ناگتیں
واب نے سببا سرا کپتگ۔ من گپ دیما برت: بلے منی دوستاں! پدامنی مکک پہ شتا بلاہیں ہبرے نہ
انت!“۔

”منی اے عاجزی و دز بندیا کار نہ کت۔ چکاں بچ نہ گشت۔ بلے پتا مناسک ہبر دات۔
آنہیا کو کار کت: ہے دمانا چرے زروانا درا! دنیا نے تو کا چہ تو مستریں گناہکار نیست! من چر آ
مردماں نہ اوں کہ چوشیں مردمے نے دعوت یا کمکانیں کہ پاکیں دیوتا چر آنہیا نفرت بکن انت۔
اونوں تئی ادے بوگ گوں آنہاں دژمن داری نے ہسا با انت۔ وتی چندا کش!“

ہے رنگا آنہیا منی بچ گپ گوش نہ داشت و چہ ماڑیا درکت۔ ماچہ زروانا در کپتاں و ملور
ملورا پدا سفر بندت کت۔ انچو ہولیک نے جگامنی سنگتاں دمبرتگ ات۔ اے درست مئے ردیانی
سبب ات کہ اے رندی رہادگ بوگا پد پیسرے وڑیں گوات نیست ات۔

ماداں شش روچا سفر اتاں، شپاں نہ و پتاں و پتھی روچا لاستری گونوی آنی ملک نے ٹیلی
پہلیس نامیں شہرے لاس کلاتا سر بوتان۔ اے ملا سہب و بیگہانی توکا تپاوت نیست و اگاں کسے
شپاں مہ و پسیت گڑا شپا گوالی و روچا گرانڈ بہ چار بنیت تہ دوسری نے سپیت۔ روچ دراہی نے و ہدا
وہدے شوانگ رمگاں چاریگا پدا تر بنت تہ روچ نے شوانگ راہا آہانی دپا کپت۔ اودا مارا شریں
بندنے دپ کپت کہ آچاریں نیمگاں برز و تھکیں چمپانی توکا ات۔ اودا یک تنکیں راہے است ات۔
منی سنگار نے دستیں ناہدہاں چہ ہے راہا بوجی گوازینت انت و ہورا برت و نگر کتت۔ اے پدر
ات کہ اے جاگہا در یائی توپان وتی جاگہا، گوئیں گور مے اوں نہ پرشیت۔ چوناہا ہوا سک و ش ات و
موسم ساپ ات پیمشکہ بوجی دور دور نہ داشت انت۔ بلے من ہورا نہ ایر نہ کپتوں و وتی بوجیا ناچم

روح نے چک انت۔ اے زروان نے نزدیک رسگاپدیک دیوتا ہے آئے رہدبری کت و ما بے وانکی
 وتی بوجی شریں جاگے آسرت۔ بوجیا ایر کپگا پدمادوشپ ودوروچا تیب دپاداشت۔ دمہرتگ ات
 وکوہا ترسناکیں ویلانی ترانگا مارا پادا آگی نہ کنگ ات۔ یک ڈولدریں سپے آسہی روح آورت۔
 و ہدے روح برز بوت تہ من وتی زہم و نیزہ زرتنت وانچیں برزیں جاگے نے شوہازا کہ اودامردانی
 پدوسوجایا مردی آوازے اشکنگا ارزانی بہ بیت، من چہ تیا بارہ گتوں و یک برزیں کوہے نے سرا، سر
 کپتوں کہ چہ اودا دور دور گندگ بوت۔ دومگا سر بوتوں تہ من سک دور کرکی نے ماڑی دیست کہ
 جنگل نے تو کات، اودا دوتے چست ات۔ دوتانی گندگا پدمن جبر ات کہ بہ رئیس ہالے بگریں یا
 مہ رئیس۔ کموشش و پنچا پدمن ہیال کت کہ شرتنت کہ من پداتیا بوجی نے سرا بریں، وتی مردماں
 ورگ بوارینیں و پداتہیں مردم ہال و ہالگیر یادیم بدیں۔

”آوہدالم یک دیوتا ہے آمنی بیوسی نے سرا بزرگ بوت۔ من بوجیا کومدور سراتوں کہ
 یک ہمت شاہی گرانڈے دیست۔ آگرماجنگ ات وچنگے آ آپ ورگا اتنگ ات۔ آنہیا آپ
 وارت و بیرہ کت، منی نیزہ آنہی سرینا لگ ات و ہما دیما دراتک۔ آنہیا ونگے جت، کپت و ساہے
 دات۔ من آنہی جون نے سرا پاد ایر کت و نیزہ درکت و بنا ایر کت۔ پداشت و لہتیں ہزارا کی شاہ
 پروشت و چر آنہاں چارگواز سادرست و گرانڈے پاد بست انت۔ آنچومزن ات کہ من تہنا کوپگا
 کت و برت نہ کت۔ من گپت بڈ اکت و نیزہ عصائے وڈاز مینا چک دیان کت و بوجی نے
 ہیرگاشتنوں۔ اودا سر بوتوں تہ گرانڈ من بوجی نے نزدیک ایر کت و ہمراہ چہ و ابا لوبینت انت و اے وشیں
 ہال دانتت: سنکلتاں! آگس چہ پاپریشان این بے دانکہ مرگ منیت، ماتوقی دلا دور نہ دیاں۔ پادا ات
 ! و ہدے بوجیا ورنی چیز مان تہ پمتا ادا کپگ و چہ گنڈا مرگا چہ پاندگ۔ بایدانت ورگ بوراں ات۔

”آنہاں اے سوچ زرت و آدگرانی چادر لیبیان کت انت تہ ویرا میں تیب نے لمبا
 آنہاں گرانڈ دیست۔ آنہاں سک چار ات و ہیران بوتنت بے من ہیران نہ بوتوں۔ آسکیں
 ڈولدریں جناورے ات۔ و ہدے آنہاں دل نے سیرا چار ات تہ دست اش ششت و وشیں ورگ
 اش گراست۔ سبھیں روچا دانکہ روح برکتا ما گوشت نے اے نعمت وارت و کوہتیں شراب نوش ات و

پرتر اتاں و و ہدے روح برکت بوت و تہاریا مانسانت تہ ہمودادریا نے لمبا تچک کش ات و وپتاں
 ۔ انچو کہ گلاب رنگیں سہب چہ رودر اتکا زاہر بوت، من وتی سنگت وتی کرا توار کت و گشت انت:
 سنکلتاں! مئے و استاشنگرب و مگر بے مانا یک انت۔ ما زاناں کہ روح دنیا نے تو کا وتی رژن نے
 تالان لنگا چہ کجا نکت دنت و کجا برکت بیت۔ ہمیشکہ ہمنچو زوت دلا گپ و تو جیلے بیت آپما گہترنت۔
 چوناہیا منی ہیالانوں تو جیل سازگ نے ہبرگوستگ پرچا کہ زانگ نے و استامن یک برزیں کوہے
 سرکپت و چم شاک دانتت تہ زانگ بوت کہ اے زروانے۔ ایشی نے گیشتری بہر وڈے و چاریں
 ہیمگاں داں چم کارکننت دریا انت بے من زروان نے تو کا توک جنگل نے نیما دوتے چست بوگا
 دیستگ۔

”اے گپانی اشکنگا گوں آہانی دل یکپارگی کپت۔ لانستری گونوی، انٹیفائیس و مردم
 واریں پوٹیمس نے کار پدانگت آنہاں نہ شمشنگ اتنت۔ آنہاں گریت و چہ ارساں انا راک اش تر
 بوتنت۔ بے گریوگ و زار یا کار شرنہ بنت۔

”آخر من چہ آنہاں دوسلہ بندیں ٹولی جوڑ کت۔ یکے نے کماندار من وت بوتوں و دومی
 نے کمان یو بیلوکس نامیں خانوادہ ہے دستا دات۔ پداما برنج نے زرہ زرت و سورتی کت۔
 پور بیلوکس نے نام دراتک و آنہیا وتی پست و دوئیں گریو بکیں مردم زرتنت وشت بے پٹنا پشت
 کپتگیں مردمانی جا وروں شرنہ ات۔ رواں رواں دانکہ درپشنا کیں سنگاں گوں جوڑ بوتگیں کرکی نے
 ماڑی نے دیما سر بوتنت۔ آجنگل نے تو کا یک دامانے نے پچیں جاگے آت۔ ماڑی نے چپ
 و چاگردا تر وکیں ہے کوہی گرک و شیرا سلا کر کیا جا تو کنگ اتنت۔ آنہاں منی مردم کار نہ داشت انت
 بلکیں وتی وشے درشانا پشت پادانی سرانشت و ہما کچکانی وڈا لگ اش سرینت انت، کہ و ہدے
 آہانی واجہ چہ ورگ نے میزے دیما پاد کیت تہ آوتی مہر و وفادار پادارشان کنت۔ آزانت کہ مدامی
 وڈا پہ ما پہ ورگے گون، بے منی سنکلتانی کرا کچک نہ اتنت، مزن و جنگلیں شیر و کرک سٹ و کپا اتنت۔
 اے درند ہیں رسترانی گندگا گوں آنہاں ترس ات و چہ اودا دور اتک و وتی ساہ اش دیوی نے ماڑی
 نے پیوگا ہارت۔ کرکی ماڑی نے تو کا وتی مزینں کارگہ نے سرا دیوی آنی دلدوست و نازاک و

براہداریں گدے گوپکات ووش گٹیا سوت جنگات۔

”آنہاں آنہی آواز اٹھت و پوٹھیس نامیں ناہدا یے، کہ اے ٹولی نے تو کا درستاں گیشتر منا ہائی نے سرا پیدہ ات و مناسک دوست بوت، آنہیا اے سوج دات: ’سنتاں! ماڑی نے تو کا زنائیں جنین یے یاد یوی یے، ہتنگ و گد گوپکات انت۔ تجھیں ماڑی آنہی نے ووش و پرسوزیں آواز اسرا زرتگ۔ روزگار بری نے بدلا بیدنت ما آنہیا تو اربکناں۔“

”پہیشکھ آنہی دلگوشا وتی ہیرگا کنگ نے واستا آنہاں کو کارکت۔ کرکی دمانا ڈنار اتک و دروازگے پیچ کت و آہانا تو کا آگ بے سلا ہے جت۔ آہانی نابود یا بچار کہ یوریلوکسا ابید درست تو کا پترت انت، یوریلوکس نے دلا جت، آڈنا اوشتات۔ کرکیا آہانا پیچہ گاہارت و کرسی و نگر دانی سرا نادینت۔ پدا آنہیا، آہانا بنیر، جو زردیں پیگ کہ بے دروریں شراب اش مان ات و تادرا انتت، ہوار تو ارتک و دات بے آنہی نے تو کا ترند تاثیریں درمانے مان کت دانکہ آنہی نے تاثیرا وتی ماکا بہ شمشو ات۔ ہا و ہدا آنہاں آنہی دیما دانگیں پیالہ ہورک کتنت تہ آنہیا وتی عصا آہاناسک دیان کت و دمانا آسو رجوڑ بوتنت۔ آہانی سر و مودسو رانی وڑا بوتنت و سو رانی وڑا گرگا لگ انتت بے آہانی سر و ہوش چو پیسری وڑا براجہ ات۔ پہیشکھ و ہدے آکرکی آسر دیان کت و واڑا برنتت تہ آہانی ارس در اتک انت۔ بے کرکیا آہانی دیما سو ری کدیم اریکت وشت۔ آنہاں وارت و و تارا لچانی تو کا پندہ ات۔“

”ہے نیما یوریلوکس وتی سنتانی سرا گوسکیں ویل نے ہال نے دیگا بوجی نے سرا اتک۔ آپہ ہال نے دیگا بے تہیرات بے چہ زیادیں غما آنہی نے گپ درنیا ہگا انتت۔ آنہی نے چم، ارس انتت و ہسکار گات۔ ماکہ آنہی نے جاور دیست جست و پرس کت۔ آخر آنہیا وتی سنتانی ہال مارا دانتت:

’واجہ! ماتئی گتنگ نے پدا جنگل گوازینت و بیچیں جا گہا شتاں۔ اودا درپوشکیں سنگاں گوں بستگیں ماڑی یے است ات و آنہی تو کا یکے، کس زنائت جنین یے ات یاد یوی یے، بلا ہیں کارگہ یے نے سرا کارا ات ووش گٹیا سوت جنگات۔ آنہی نے دلگوشا وتی ہیرگا کنگ نے واستا منی ہمراہاں کو کار

کت۔ آنہیا دمانا ڈنار اتک و دروازگ پیچ کتنت و مارا گشت تو کا بیا ات۔ آچا سر پد نہ انتت، درست گومانیا تو کا کشت انت بے من چہ وتی جا گہا نہ سرا توں۔ منا ترس ات کہ اے دگر ددیگ یے مہ بیت۔ پدا آ مردم گار بوتنت۔ من دیراں ہمودانشت و اے دیم و آدیما چار ات بے مرد ہما انت کہ گندگ بہ بیت۔“

”گیانی گوشدارگا پد من برنج نے بلا ہیں زہم نگرہے نیما درکت و کمان بڈ اجت و یوریلوکسا راکشت کہ راہا پیش دار۔ بے آ منی دست و پادان کپت، سک گریت و منا گشت نے بادشاہ منا یلدے۔ گوں و ت مہ برگوں۔ من جزموں کہ نہ تو اتر بے نیکے مئے سنتاں چا اودا درکت کنتے۔ ہے مردم کہ پشت کپتنگ انت آنہاں بزوراں و ماچہ ادا زوت در بیاہاں، بلکیں اے وڑا مئے ساہ بہ رکت انت۔“

’من پسودات، ’باز جوان، یوریلوکس! تو ہدا بوجی نے کرا بہ نند، ورو چر بکن۔ منی چند روت۔ اے منی فرض انت و دگہ گپے پشت نہ کپتنگ۔“

”ہے گپاں گوں من چہ دریا و بوجی نے ہیرگا دیم ترینت و زروان نے تو کی ہیرگا جہلا د بوتوں۔ تاب و پچیں راہاں گوزان بوت و دیم چہ جاتو نے ماڑی نے ہیرگا روگا اتوں کہ چوشیں ساہتے آ، واجہ ہیال بکن، منا سہر عصائیں ہر میس دپا کپت۔ ہما ساہتا کہ من ماڑیا پترگا اتوں، آ منی دیما زاہر بوت۔ زندمان نے وشتیں و ہدہا انت کہ مردم نے بروت نوکی سزگا بہ بنت و ہر میزا و تارا ہے عمر نے پچکے نے رنگا کتگ ات۔ آ گوں من دست و دروت بوت و گوں دل نے ہل و واہگا ووش اتکے کت: ’منی پیوسیں دوست! نوں کجاروگا؟ تو اے درامدیں سرڈگار نے گیا باناں تہنا یلہ نے وتی سنگت سو رجوڑ بوتگ و کرکی نے لوگ نے ہتکیں واڑانی تو کا انت۔ منی ہیلانا تو آہانی یلہ دیانینگ نے ارادہ ادا اتنگ نے۔ بے مناعے آ کپتنگ کہ آہانی وڑا تو اوں گرگ و بندگ بے۔ پدا تو ہجر ماکاشت نہ کنتے۔ ہیر، من تی ککا اتنگوں و یکے ترا دست جت نہ کنت۔ بچار! اے شرین چکا سنگیں بوتگ یے واگاں چہ مصیبتاں رنگ لوٹ نے تہ ایشیا اگوں و ت کرکی نے ماڑیا برگوں۔ بے اے گپا گوش ہدار کہ کجام وڑا جاتو جنت۔ آپہ تو نارشت گرا دیت و آنہاں زہر مان کنت بے اگت آنہی نے جاتو

کار نہ کنت پرچا کہ من ترا اے بوئگا دیگا اوں و آنہی شریاں گشگا اوں، اے جاتوئے اثراں پروشیت۔ و ہدے کرکی عصا آزوریت ترا سک دنت تزہما کش وانچیں رنگے آپر آتیا بہ سدگشے آنہی کے کشگا دلما نگے۔ آتئی ترسا گار بیت و یک کرے آنندیت و گوں و وت و پت و و اب نے سلاہا جنت۔ اگاں تو، وتی سنگتانی یلہ دیانینگ و گوں و وت شری نے واہگدارے، گڑا دیوی نے مہروانیا چہ پاندگ چست کنگا سستی مکن بلے پیسرا آنہیا پاکیس دیوی آنی مستریں سوگندے بدے دانکہ آگوں تو گیشتریں مکروہیلہ مکنت۔ اگس ناں انچو کہ تو برہنگ بہ بے آتئی دلاوری و مردینیا بلاس کنت۔

”ہے گپاں گوں ہرمیزا، ہما بوئگ منی دستادات کہ زمینا چہ گوئنگ و منا پیش داننگ ات نے۔ آنہی کے روئگ سیاہ و پیل شیر چلیں اسپیت اتنت۔ دیوتاہاں آنہیا را ’مولی‘ (جنگلی سپرک) نے نام بتگ ات و مردم آنہیا بے سرد دیا پت ات و درکت نہ کنت بلے پہ دیوتاہاں اے مزینیں گپے نہ ات۔ ہرمیز زروان نے جنگلاں گوست و مزن شانیں اولہ پسا شت۔ اینگو ہزار رنگیں و زواس منی دلا اتک و من کرکی نے ماڑی نے نیمگا شتوں۔ گڈسرا دیست کہ من دیوی نے درے دپاسراوں۔ من اودا و شتات و کوا کرکت۔ کرکیا منی کوا را شکت انت و ڈنادراتک و دروازگے چچ کت و منا تو کا پترگ نے سلاہے جت۔ ناکا میں دلے من آنہی ہمراہ بوت و تو کا شتوں۔ منا اودا نگرہنے گل میہاں گوں براہدار کنگیں کرسی نے سرانادیگ بوت۔ کرکیا زریں کدہے نے تو کا پچن ورا کی شرک و وتی پلینیں واہگانی سزجی نے ہاترا آہانی تو کا کموز ہرمان کت۔ زہر منا کجا کار کنت و من کدہ دست گپت ونگ ات۔ پدا آنہیا عصا مناسک دات و ترندیں گالوارے آمانہکے دات: ’سورانی واڑا وتی سنگتانی کرا برو۔ گپ نے اشکنگا گوں من زہم کش ات وانچیں رنگے آپہ کرکیا سست اوں گشے آنہیا کشیں۔ آنہیا پریاتے جت و بنا نشت و منی زہے نہ لگ ات۔ آنہیا گریت و منی پاداں کپت و جست نے کت: ’توزاناں بلاہے؟۔ کجام شہر و چونیں مات و پتاں ترارو دیننگ؟۔ منی سر پر نہ بیت، تو منی زہر وارت انت و جاتو آترا کار نہ کت۔ داں روچا مچی تچ چوشیں بنی آدمے منی دپانہ کپتگ کہ آنہیا اے زہر وارتگ و چریشی نے اثراں رک اتگ۔ الم تھی دل بند انچیں دلے مان کہ آہر

وڑیں سہرا پروشیت۔ من جزموں کہ تو اوڈیسس نے کہ آنہی نے باہتا مدام ہرمیزا نام کپتگ کہ ٹرائے آچہ و اتری نے و ہدا آگوں وتی شریں بوجیا ہدا کیت بلے من تئی دست و پاداں کچیں۔ زہما د ایرکن و بیانا بگلاکن۔ من و تو مہر کنیں و یکجا گہ و پساں و یک دومی نے سراہیہ کناں۔

من پیودات: ’کرکی! تو منی سنگتا ناسو رجوڑکت و ہدا وتی لوگا بتنگ انت و امیت کش نے کہ من نرمی بنیں۔ من نوں تئی دام نے چمگا کپتگوں تہ منا و پت و و اب نے نام نے سرادر و ہگ لوٹ نے۔ تئی دل نے ہمیش انت کہ من برہنگ بہ میں تو منا پینگ دل و نامر دجوڑکن نے۔ دانکہ تو اے سوگندانہ ورنے کہ تو منی کارا کار نہ دارے، تہ تچ کس منا گوں تو و پت و و اب پر مات نہ کنت۔

”کرکیا دانا منی گپ من ات و سوگند وارت کہ آنہی نے نیت پہ من بدنہ انت۔ و ہدے آنہیا شری نے سرا قول و کرارکت تہ من گوں آنہیا، آنہی نے ڈولداریں نپادے سرا و پتوں۔ دومی نیمگا ہما چاریں ہدمتکار وتی کاراں گوں مشکول بوتنت کہ آہانی کار کرکی نے ماڑی نے چار و گدارت۔ آچمگ، درچک و دریا آہوار بوکیں کورانی چکت انت۔ اولیا کرسیانی سرا پوش چچ کت و آہانی سرا سہریں رنگ نے جوانیں بزم ایرکت۔ دو میا کرسی آنی دیما نگرہنے میز ایرکت و آہانی سرا تالاہ نے تچ ایرکت۔ سہی، نگرہ نے کدہے تو کا کوہن و شیر کنیں شراب و آپ ہوار کنگا ت و سہریں کدہاں ایرکنان ات۔ چار میا آپ آورت، بلاہیں لوہیگے نے تو کا مان کت و آس نے سرا پر کنت۔

”و ہدے اے لوہیگ نے آپ لہڑ بوتنت تہ آنہیا منا جانے شوڈگا برت۔ لہڑیں آپانی تو کا سردیں آپ ہوار کت و منی جان ششت۔ آنہیا منی سرو بڈاں ہمچو آپ پر ریتک کہ منی ژندی در اتک۔ جان شوڈگا پدا آنہیا زیتونی ٹیل زرت و منا ماش کت، چادرے منی بڈا دات، شریں پشکے گرا دات و پچو گا ہارت و نگرہ نے گل میہہ جگمیں کرسی یے نے سرانادیست۔ دومی مولدا تالاہ نے جگے نے تو کا آپ مان کت و آورت و نگرہ نے ترشتے زرت و منی دست ششت انت۔ پدا آنہیا در پشنا کیں میزے منی دیما ایرکت و دگہ یکے آہرچی کہ اسست ات آورت، نان و دگہ تہر تہرے و شیں وراک دیما دات و گشت نے بہ ور۔ بلے منی دل و ردانیا تک و من نان کمار نہ کنت و وتی غماں گار بوتوں

وہدے کر کیا دیتے کہ من ہاموشوں و درگاں دپ نہ جنگا اول تہ منی پریشانی بیے ماریات و گشت
 نے؛ اوڈیسنس پر چاگنگ نے؟ ورگ بہر، شرابا نوش، غم مکن۔ اگاں ترادگہ تر سے دلا انت، تہ چ
 وتی دلا درے بکن۔ من سوگند وارنگ کہ ترادگہ تہج تکلیف نہ دئیں، من پسودات: ’کرکی! منی وڑیں
 خانواد ہیں مردے دانکہ وتی سنگتاں یلہ مہ دیا نین ایت و مہ گندیت تہ نان نے ہیالا چوں
 دلا کاریت؟ اگاں تو پکا ییا لوٹ نے من نان بہ وریں تہ منی وفاداریں سنگتاں یلہ کن و منی کرا بیا۔

’کر کیا عصا زرت وشت۔ آنہیا سو رانی واڑے دپ چچ کت و ہما درستیں ورنائیں سور
 ڈنادرکت انت۔ پدا آہانی تو کا اوشتات ہر کیے آرا ملے چرپ کنان بوت۔ ملم نے چرپ کنگا گوں
 ہما ڈڈیں پٹ، کہ چہ ہما زہرے ورگا رنگ انتت، لڈان بوتنت و آپیسری وڑا چانگت ورننا وڈولدار
 بوتنت۔ آنہاں منا پچاہ آورت و درستاں یک پہ یکا اتک منی دست گپت انت۔ زیاد ہیں گل ووشیا ما
 گریت۔ اے عجیبیں کوکار و جا کے ات کہ اے پسیل نے تو کا چچ اتگ ات۔ دیوی اول اثر مند
 بوت۔ ساہتے آپد منی کرا اتک و گشت نے: ’لا تہ منی نے لائقیں بیج! تو وتی درستیں ازم و زانستکاری
 پیشداشت۔ نوں برو تیا با و بو جیا ڈڈا درکن وتی مال و ازباب و بوجی نے ایدگہ چیزاں ہمو دا غارے
 نے تو کرا یرکن۔ وتی آدگہ سنگتاں بزور و بیا۔ اے نہ بوگیں ہرے ات کہ من آنہی نے دعوت اناں
 بکتیں۔ ہمیشہ من تیا ب نے لبابوجی نے کراشتوں۔ منی سنگت سک تلگک انتت۔ غم و پگر اچہ آ
 گریوگ وزار یا انتت۔ منہق و دل میتگے نے ہماندارگ گیر اتک و ہدے گورم کچر اں چرگا پد وتی
 نجابا کیت سر بیت۔ وگوسک واڑاں چہ درکا بیت و وتی ماتانی چپ و چاگردا سٹ و دور جن انت و ہر
 نیمگا آہانی بانسگ نے توار بیت۔ ہمرنگا آپہ سٹ و دور آہاناوش اتک کعت۔ من ہمیشہ اے ہر
 نے ترانگا کپتوں کہ و ہدے غمیگیں سنگتاں منادیت تہ پادا تک و منی چپ و چاگردا اوشتات انت۔
 چر آہانی مارشتاں ہے گمان بوت کہ گشے آوتی ملک، سنگ و ڈلیں سر ڈگا راتا کا آ کہ ہمو دارنگ وورنا
 بوتگ انت، سر بوتگ انت و وتی شہرے دمکاں اوشتاتگ انت۔ آنہاں گشت: ’واجہ! تئی گندگا گوں ما
 انچو شادا ناں چوشکہ وتی ملک اتا کا آسر بوگا پد شادان بوتگ اتاں۔ بلے بکش باریں مے سنگت
 چوں مرتگ انت؟‘

’من آہانی دلے وش کنگ نے واستا گشت: ’مے اولی کار بوجی نے کشان کنگ وڈتا
 درکنگ انت۔ پدا وتی و بوجی نے ازباب غارے نے تو کا ایرنگی انت۔ چد و پداگاں شاتوی سنگتاں
 گندگ لوٹ نے تہ تیار بہ بے و گوں من بیا ات۔ آکرکی نے ماٹیا دعوت و رگا انت و اے ہبرا گوش
 بداریات کہ اودا و در و وراک انچو بازنت کہ داں زندا بس بنت۔

’درستاں نہ چش ات و نہ گل ات و منی سوج زرت۔ بلے یوریلو کسازور جت کہ
 آنہاں وتی وڑا بہ تر سین ایت و روگا میلیت۔ آنہیا گشت: ’نوں ما، نامراد کجا برگ بوگا آں؟۔ آیا شتا
 مصیبتا کپرگا انچو ہدار نے کہ کرکی نے ماٹیا پترگ و آنہیا درگیگ لوٹ نے؟۔ آ شمارا درستا نا سو ر،
 گرک و شیر جوڑکت۔ پدا شادا نم آنہی نے ماڑی نے پاسبان بے۔ ہے گنوکیں اوڈیسنس نے سببا
 ماچہ پیسرا بازیں سکی و سوری یے دیتگ۔ آنہی نے اشتاپکاری و ربودگی نے سببا مے ہما سنگت، کہ
 آنہی نے گوما ککو پس نے غاراشنگ انتت، درست چہ زندا ز مہر و م بوتنت۔

’چو و یوریلو کس منی نزیکیں سیادے ات بلے آنہی نے چرے گپانی جنگا پد من ارادہ
 کت کہ زہا کشتیں و انچو جنین یے کہ سرے بہ سدیت و ہا کاں پلپیٹ بہ بیت۔ بلے آدگہ سنگتاں آنہیا
 راچوشیں ترندیں سزاہے نے دیگ نہ من ات و من چار ات آوش نہ انت، تہ وتی دست داشت۔
 آنہاں گشت: ’واجہ! حکم نے دیگ تئی کارنت۔ گڑا شتر تر نہ انت کہ ماتئی گوما کرکی نے ماٹیا کاہاں
 گوں و اے مرد بلے ہمدانیت و بوجیا پانگ بیت۔

’گڑا ما بوجی و دریا نے نیمگا پشت پرکت و دیم پہ جنگلاشتاں۔ یوریلو کس گوما اتک۔ آ
 بوجی نے کرا جنگلا ساڑی نہ ات۔ پدا آنہیا ترس ات کہ من آنہیا را ایک زدیں سزاہے مہ دئیں۔
 اے نیاما من کرکی نے ماٹیا ننگلیں سنگتاںی ہذمتا مشکول اتوں۔ آنہیا، آہانی جان شودگ و مالش نے
 واستا زیتونی ٹیل نے انتزام کت۔ آہانا گد و باپیں چادر دات۔ و ہدے ماودا سر بوتتاں تہ آجان
 شودگا پد پیرگا ہاشنگ و آرام نے سراورگ، ورگا انتت۔ مے ٹولی نے رسگا گوں آنہاں وتی سنگت
 پچاہ آورتنت و گریت و تہمیں ماڑی موتک وزار ہاں سرازرت۔ آخر دیوی پادا تک و منی کرا اتک و
 گشت نے: ’اے چونیں مکا مے درستاں گریوگ وزاری یے بندات کنگ؟۔ ایٹاں مکن بکن۔ من

سرپدوں ماہیگا پریں دریا وزمین نے سراوختی آنی دستا تو سک بازسکی سگ اتگ۔ بلے منی واہگ انت کہ تو بے غم ہو، ورگ بہور، شراب نوش بکن، پداہا وڑیں مردم بہ بے کہ چہ وتی ملک اتا کا آ دراہگا پیسر بوتگ نے۔ انوں تو ژند و ژولن نے۔ ہرچ سکی یے کہ تو سگ اتگ تنی و ہدی چہ آ نہاں بے یال نئے۔ تنی سرا پدا ماں پد ہنچو مصیبت کپنگ کہ تو زندگ دلی نے جند شنگ۔

”منی ورنائیں سنگتانی رازی کنگ چوشیں گرانیں کارے نہات! گپ چوش انت کہ روج گوزان بوتنت و سالاے پورہ بوگی ات بلے چہ اودا دراہگ نے نام نزانشت و گوشت و کونہیں شراب وارت۔ بلے و ہدے سالاے گوشت و موسم پدا تر ان بوتنت تہ یکر وچے منی جو انیں سنگتاں منایک کرا برت و گلہ کت: ’واجہ! تو ہجر چداں رکست بے، ووتی ملک ولوگا روئے؟ اگاں روئے تہ اتا کا نے یا تاں کپگ نے موسم انت۔ آ نہاں ہنچو گشت و منی مگرویں دل رازی بوت۔ روج دراہیا بگرداں روج برکتیا ما دل نے میلا گوشت و شراب واری کت۔ و ہدے روج برکت بوت و تہار یا ما نشاننت تہ منی سنگت تہاریں پیرہ گا ہا پت انت۔ بلے من ہما برہداریں پلنگ نے نیمگاشتوں کہ کرکی آ نہی نے سراوختگ ات و من دیوی نے پاد دست جت انت و عرض کت۔ آ نہیا ہاموشی نے سرا منی گپ گوشداشت انت۔ کرکی! من گوں تو دز بندی کنیں۔ یکرندے تو منا ماکا سرکنگ نے قول کنگ ات، نون و تی قولاسبرین۔ نون من چہ ادا دراہگ و روگ نے و استا بے تا ہیراوں۔ منی سنگت اوں بے تا ہیرنت۔ و ہدے تو منی کراندے تہ آ گلہ کت و منی سرے ہوشا برنت۔“

”دیویا پسودات: ’لارنتیں نے شہزادگ، مزن زہرگیں اوڈیسنس! اگاں تنی دلانہ انت تہ من ترا پدارگا مجبور نہ کنیں۔ بلے ماکاروگا پیسر ترا نوکیں دا بے نے سفرے سرا کپیت بزاں رعب داریں پرسیفونی و ہیڈیزے دربارے۔ اودا سر بے تہ کوریں تہینی رملی، ٹییر یسنس نے اروا ہا چہ سرو سوچ بگر، کہ آ نہی نے لائقے سبامرگا ہنچ تاوان نہ دانگ۔ انوں زندگ نہ انت، بلے بس یکیں ہما انت کہ پرسیفونی آ نہی زانت و زانگ پشت گینگ، و آدگہ درست انچو بے سرویلہ چریں ساہگ انت۔“

”چرے گپاں منی دل پرشت۔ من پلنگ نے سرانشت و گریت۔ منی دلا زندا رانچ مانا و

متلب نیست ات و روچا پاکیں رژن نے گندگ نے واہگ چہ دلا دراتک۔ و ہدے من نپادے سرا اے دیم و آدیمالٹ اتوں و گریت و گریوگا دمبرت تہ من چہ آ نہیا جست کت: ’کرکی! منا بگش گوں منی رہدربریا کئے کنت؟ روج مرچی ہنچ مردم بو جیا سوار نہ بوتگ و پاتا تالا نہ شنگ۔“

”دیویا پسودات: ’اوڈیسنس، رہدربرنہ بوگ نے سبامپتا ادا مہ نند۔ وورا مک کن، اسپتیں آچارا چامپ و سوار بو۔ شمال نے گوات بو جیا و ت زوریت و منزل اسر کنت۔ تو چرے دریا آگوزے ویک ویرا نہیں تیا بے آسر بے۔ اودا سیفونی نے باگ انت کہ آ نہی نے تو کا ہررا نک و اسپیدار نے برز و بلندیں درچک است۔ بو جیا تیا بے نے نزیکا ننگر بکن و تنی جند ہیڈیز نے کو نہیں دیار ابرو۔ اودایک کو ہے نے چپے نے برو بریا پر یفلی گیتوں و کوکا ٹیٹس (اسکلس کورے تک یے) نے کورانی ہوارے جاگہ انت۔ چہ ہما آ ’انیرون کور‘ آ ہوار بنت۔ ترا ہے جاگہ در گجگ لوٹیت۔ جاگہ نے در گجگ پد ہمودا گوازے پراہ و گوازے دراجیں کڈے بجن و آ نہی نے چاریں نیمگاں پیسرا اینگ و شیر، پدا شیر کنیں شراب و گڈسرا آپ درز بدے و درستیں مردگاں ندر بکن یے۔ ہے درستیں چیزانی سرا اسپتیں جو بہ رتج و بیوسیں اروا ہانی کرا دعا بلوٹ۔ گوں آ نہاں قول بکن کہ و ہدے من اتا کا آسر ہیں و تی گورم نے درستاں شرتریں ٹا بے ہیرات کنیں و ہما جاگہا کہ سوچیں یے آ نہی سرا دنیا نے ہرانگ مچ و میہڑانی تو کا پزورتریں گرانڈے گچین کنیں و پیر یسنسا جتا ندرے کنیں۔ ساہگانی مزن شانیں چچیا چہ دعا بلوٹ و پادا و دنٹا نہیں گرانڈے ویک سیا ہیں مہیش یے انچیں وڑے آقربان بکن کہ آہانی دیم گوں پاتا تالا، و تی دیم گوں دریا آ بہ بیت۔ چہ و پدمرنگیں مردمانی مچی و میڑی بیت و تو و تی مردماں سرو سوچ بکن کہ ہما دولت کہ تو زہم نے سرا بنگ و کشتگ انت آ گشا و گشا دا آہانی پوستاں بکن انت و دیوتا ہاں بزاں مزن شانیں ہیڈیز و بلند مقاماں پرسیفونی نے کرا دعا بلوٹ انت و گوشتاں بسوچ انت۔ اے نیاما تو چہ وتی جاگہ نے سرا مہ سرو دانکہ گوں ٹییر یسنسا گپ نہ بیت، ہنچ بیوسیں ساہگے آرا ہونانی نزیکا آہگ مہیل۔ گرا ساہتے آ پد، منی بادشاہ! آ یکت و تارائی دیمازا ہر کنت و راہ و سفرے باہتا سر جمیں گپاں گوں تو جنت و ماہیگانی دلد و ستیں دریا آگوزگ تنی رہشونیا کنت۔“

”اے گپاں پد کر کیا بیچ نہ گشت۔ دمانے آپد روچ بوت۔ دیویا منی پشک گورا دات، چادرے بڈادات۔ وت یک براہدار و سبکیں و نگرہے وڑا درپشویں کوٹے گورائے کت۔ دزمالے سرات و یک جوانیں کمر بندے بست یے۔ پدامن ماڑیے تو کا گران بوت و سنگتانی کراشتوں و درست پادکتت و اے متاگی دانتت: ’پادات، و شیں و ابالیہ کنے۔ مناشہبانک کر کیا روگ نے رزادانگ۔“

”منی دلاوریں سنگتاں بیچ ادا اودانہ کت۔ بلے انگت شومیا مارا یلہ نہ دات۔ ایلپینور نائیں مردے کہ چہ درستائیں کسترات۔ آکسانیں سپاہیکے ات، کمو بے سدے ات۔ ایشیا شپا ہمنچو شراب وارت کہ سک ہنوش بوت و گوشے سرا و پسگے نے نیتا ماڑیے تو کا سنگتاں چہ دور یک کرے آشت۔ سہبا سرگرگئے ہتیا پہ دہاں آجہہ سرانگ و ہما دراجیں پدیا نکا چہ شمشت، کہ ہمانی نے سراسر کپتگ ات، شکون دیم بیت و بنا کپیت آنہی گردن پرشت و دنیا آسفرے کت۔“

”وہدے درستیں مردم منی کراچ بوتنت نہ من اسلیں گپ جت: ’شادلا گشے کہ ماوتی دلدوتیں اتا کا لوگاں و اتروگا ہاں۔ ابلے کر کیا مارا دگہ سفرے نے سوچداتگ۔ مارا ٹھیر یسنس نے ارواہ نے کراسر و سوچ گرگ نے و استا ہیڈیز و پرسیفونی نے درباراں روگی انت۔“

”اے گپانی اشکنگا آہانی دل پرشت انت۔ آہموداوتی جاگہ نے سرائشت و گریوگا لگ انت۔ بلے اے پریات و زارا نچو پھ پت انت۔“

”ملور، دلرنج و گریٹنگیں چے آدریائے لمبا بوجی نے ہیمگاشت انت۔ اے نیاما کر کی چہ ما رکت بوت و بوجی نے کرا یک پزوریں گرانڈے و یک سیاہیں میش یے بتگ ات نے۔ آپہ ارزانی نے کرا گوستگ ات و ہدے آزمانی ہستی و تارا چیر دیگ بلوٹ انت نہ انسان نے مجال نہ انت کہ آہانی روگ و آہگا سر پد بہ بیت۔“

یازدہمی کتاب

”دریائے لمبا بوجی نے کراسر گپد مئے اولی کارا آنہیا رادریا آریگیگ و دور و آچار آنہی نے سرالڈگی انتت۔ ماتیب نے دپا بستگیں گرانڈگپت و بوجی نے تو کا کتت ووت اوں سوار بوتائیں۔ مالورا اتاں و یک چوشیں انار کے تو نہ دیست کہ ارساں تر نہ تنگ ات۔ ڈولداریں کر کیا، کہ مردمانی وڑا ہبر و ہالے کت، وتی آزمانی زور پشداشت۔ مئے و استا آنہیا بوجی نے پشتی نیمگا گواتے سرکت۔ بوجی نے آچار چنچ پل ات۔ مئے کار بس بوجی نے چیزاں رد و بند کنگ ات۔ چہے کارا پد ما اینہی نے سرائشتاں۔ بوجی گوات و سگان نے کمکارا سنگیں راہاروان ات۔ سمجھیں روچا آکھکا ات و آنہی نے آچار گواتا گون ات۔ روچ کہ اندیم بوت ماتہار یا سفر جنان بوتائیں۔ آخر آنہیا مارا دنیا نے آخیر ابرت و سرکت۔ اودا مجاں گپنگیں کیری، دائم مجیں شہرے آتھنگ انت۔ وہدے روچ درکیت و استال گار بنت تہ روچ نے یک برانزے اوں چہ مجاں دراتک و پر آنہاں سر بوت نہ کت و وہدے روچ پد ابرکت بیت تہ آ و ہدا اوں آنہاں نہ گندیت۔ اے بے تالہیں مردم دائم شپ کپتگ انت۔“

”ماہمودا ننگر بوتائیں و گرانڈ زرتنت و تیب نے لمبا گران بوت و کرکی نے سوچداتگیں جاگہاشتاں۔ پیری میڈس و یوریلوکسا دولت داشت انت و من زہم درکت و یک دستے دراجی و

پرائیا کنڈے جت۔ آنہی چپ وچا گردا درستاں پیسر شیر و پینگ، پدا شیر کین شراب و گڈیا آپ زرت و درستیں مردگاں ندرکت۔ آہانی سراستہیں جو پر شانت و مردگانی بیوسیں ساہگاں چہ دعا لوٹ ات۔ من قول کت کہ و ہدے اتا کا آسرہیں وتی گورمے شرتیں تباے قربان کین و ہما آسے تو کا کہ بن یے دینے آنہی سے سراگراں بہائیں چیز مچ کینیں ایر کینیں و میہڑانی تو کا شرتیں سیاہیں گرانڈے گچین کینیں و ٹیر یسنسا جتا ندرے کینیں۔ ساہگانی ٹولی نے کردعا لوٹکا پدمن گرانڈ و میس انچیں وڑے آہلا رکت انت کہ کنڈے چہ ہونا پر بوت۔ پدا چہ پاتال (پاتال: قدیم یونانی عقیدہ ہے ہسابا مردگانی ارواہانی جا گہا گشگ بیت۔ ہمودا مردگانی ارواہ کیجا گہ اوچ انت۔ عالم ارواح۔ بلوچی رجانکار) نے نیگا ہدا مرزی اس مردمانی ٹولی یے اتک۔ نوک سوریں با نور، سورنہ کنگلیں بچک، زندے ہر سکلیاں گوئگیں کماش، اولی رندا دل پروش بوئگیں و رناہیں کاڑ و جنگا ساہ ندر کنوئیں دلاورانی لشکرے، کہ آہانی نیز ہانی ٹپ تا جگ اتنت و زہ اش ہونین اتنت، آدرست اتک و ہے کنڈے چپ وچا گردا پر ترگا لگ اتنت۔ ساہگانی چرے مچ و میٹریا انچیں کوکارے سچ ات کہ مردمنے دل دگہ وڑ بوت۔ چہ تر سامنی رنگ برگشت۔ من وتی سنگتا ناگشت: ’گشا دکن ات! ہما دولت کہ من وتی زہم نے سراکشگ انت آہناں ٹرنس ات و دیوتاہاں بزاں ہیڈ پر و پرسیفونی نے کردعا بلوٹ ات۔ من وت زہم دستا کت و ہوناں پانگ بوتوں دانکہ ٹیر یسنسا گوں گپا پیسر دگہ ساہگے آہناں دپ مہ جنت۔

’درستاں پیسر ہما ساہگ کہ منی کرا اتک، آمنی سنگت الپنور بیگ ات کہ انگت زمین نے بگلا قبر و کسارت نہ کتگ ات۔ دراہگ نے و ہدا اے دگہ کاراں مانچو اشتاپی اتاں کہ آنہی نے میت ہمودا کرکی نے ماڑیا ایرکتگ ات و دراتگ اتاں۔ نوں کہ من آدیت تہ منی چم ارس بوتنت و منا آنہی نے سراسک بزرگ بوت۔ من دمانا آتوار کت: الپنور، تو چہ کجا ادارو کپت نے تہار و تلیاں اتلگ ہے؟ من بوجیا سوار بوٹگ و اتلگ اول و تو ییادگا چوں چہ من پیسر سر بوٹگ ہے؟‘

’اے گپانی اشکنگا پدا نہیا آہے کش ات و گشت: ’منی واجہ، اوڈ یسنس! یک بدیں واکے نے بیرے آ، و ہما شرابا کہ و پگا پیسر من کرکی نے ماڑیا وارنگ ات، منا کشت نے۔ چوش

بوت کہ من راہ گارکت و پدیا نکاں چہ ایرکپگے بدلایا کپتوں۔ منی گردن پرشت و ارواہ ہیڈ یزا سر بوت۔ من زانیں کہ تو چہ ادا درکائے وای ای نے زروانا ننگر ہے، ہمیشکہ منی بادشاہ! من گوں تو دز بندی کینیں، منے درستیں سنگت، تنی لوگبا تک، تنی پت کہ آنہیا ترا و دیٹنگ و مزن کنگ و ترا وتی یکلیں چک ٹیلیسا کس، اے درستانی سرے سوگدانت چہ من بے یال مبو۔ چو مہ بیت کہ منی میتا گر یوگ و قبر و کسارتا ابید، پہک بے یال بے بے و چہ او دادر بیائے۔ بوت کنت دیوتا مانچو بے قبر و کسارتیا بگدنت و چہ تو نازا بہ بنت، ہمیشکہ منا گوں منی سنخ و سلاہاں بن بدے۔ ودریائے لمبامنی یا تگییر یا چیدگے شریکن دانکہ دگہ برے آو کیس مساپرے اے جا گہا بچاہ بیار بیت۔ پکن ہنچو باز نت۔ ہو، بلے چیدگے سراہا ہولیگا الم مکت بکن کہ وتی زندامد من گوں سنگتاں جنگ۔ من پیسو دات: ’منی بیوسیں سنگت! مانچو کناں۔ من سچ گیا بے یال نہ ہیں۔ ما کنڈے کردیم پدیم اوشتا تگ ات و گپا اتاں۔ منا زہم دستا ت و ہونانی نزیکا اوشتا تگ اتوں و منی سنگت نے ساہگ دومی دیما اوشتا تگ ات و وتی گپاں جنگا ت۔

’چدو پدمنی مات انی کلیا نے ساہگ زاہر بوت۔ آمزن نامیں آٹولیکس نے چک بوتگ و ایلینم نے روگ نے و ہدا زندگ بوتگ۔ و ہدے من آودا دیست تہ منی ارساں شلگ زرت و دل غمیگ بوت۔ بلے انچو پدرد بوگا ابید ہم ٹیر یسنسا گوں گپ و ترانا پیسر من آنہیا راہونانی نزیکا آہگ نداشت۔ ہے دمانا ٹیر یسنس نے ارواہا تلاہ نے عصا بے دستا ت و ہمودا سر بوت۔ منا دیست یے دعا و سلا مے کت: ’لا رتیں نے چک، اوڈ یسنس! بے تالہیں مرد، تو پر چارژنا کیں جا کہ یلہ داتگ انت و ادا ساہگانی ملوریں دیارا آہگا لاچار بوتگ ہے؟ نوں کنڈے کردور ہیا و زہما یک کرا ایر کن۔ من ہوناں وریں گڑا پدا تچک و پکانیں پیش گوئی یے کت کینیں۔

’من زہم نگرہ نے نیامے تلادات و پشٹا کنز اتوں۔ سیاہیں ہونانی ورگا پدا کلا نہیں رملیا وتی اسلیں آواز گپ کت۔ آنہیا گشت: ’واجہ! تو انچیں راہے شو ہازگ لوٹ نے کہ ترارزنا ماکا سر بکنت بلے آزمانی واکاں تنی اے سفرے ارزان کنگ دلا نہانت۔ منی ہیالا تو چہ پوسا نیڈن نے دستا ندرکت نے۔ تو آنہی نے چک کور کنگ و انگت آزر ہا پرنت۔ بلے پدا ہم تو وتی سنگت انگت، بلے

کز او مصیبتا گوں، اتا کا آسربوت کئے۔ بلے چوش ہما و ہدا بوت کنت کہ تو قول بکن ے انچو کہ تئی بوجی نیلیں زرا ہما دیم ترینا کیہ ے زروانا سر بیت تہ و تارا ووتی سگلتنا دارے۔ آزر وان روچ دیوتا ے لگ ے کچر انت۔ روچ دیوتائے چم و گوشاں چہ دنیاے بچ چیز نہ انت۔ اگاں تو اے مال و دولت کار نہ داشت انت ملا و اتزی ے گپ ے سراوشتا ے تہ امیت کشگ بیت کہ شتا درست اتا کا آسربے، بلے کہ پہوشی و راہت سر نہ بے بلے اگاں تو مال و دولت کار داشت انت تہ ترا مہلہ گشیں کہ تئی بوجی ہڈ بیت و درستیں سنگت مرانت۔ اگاں تو وڑے نہ وڑے پشت کپت ے تہ بازیں و ہدے آپد پہ بزگی و ایوکا درامدانی بوجی یے ے سرا لوگا سر بے۔ لوگا اوں تو سک جنجال بے۔ اودالک و لوپنگا ہانی ٹولی یے ترا دپ کپیت کہ تئی وردنی چیزاں زوال کنگا بنت و تئی جتینا رائیگی دیگ، و عشق و عاشقیابنت۔ آنہاں پہ کمر و ہیلہ کُش ے و کارکن ے شتر یا پہ زہم جن ے، آتئی دستی کارے۔ بلے وتی ماڑیا چرے و استارانی ہلاس کنگا پد یک شریں ہو لیگے بزور و پداسفر ارہ گر۔ سفر جنان دانکہ تئی سرانچیں مردمانی کرا کپیت کہ آدریائے ناما زانت و ورگاں وادے جندمان نہ کعت۔ ہمیشک مئے سہریں بوجی و آہانی ہو لیگاں آہانی سر پر نہ بیت۔ اودا یک مساپرے تئی دپا کپیت و ترا جست کنت کہ اے پچانے ترا کوپکا انت؟۔ اے اشارہ نچو پد رانت کہ آنہی ے سر پد بوگا تو بچ ردی نہ کئے۔ و ہدے چوش بوت تہ تو ہما شریں ہو لیگا زینما ک بکن پوسا نیڈن ے ناما یک گرانڈے، یک کانیکرے و یک تومی اس سو رے کیش و ندریکن۔ گڑا تو لوگا سر بوت کئے۔ اودے رسگا پد آزمانا نشگیں درستیں ابدمانیں دیوتا ہانا آہانی شان و شرپ ے ہسا با سر جمیں رسمانی گو ماندر بدے۔ و گوشدار! تئی موت چہ دریا آکیت و مرگ ے و ہدا ترا انچو تکلیپی اوں نہ بیت۔ و ہدے مرگ ترا مان تڑنیت تہ آ و ہداں تو چیری ے روچاں پہوشی و ایمنی گوازیں ے و کپتہ کار بے و تئی کرے مردم و شھالیں مردم بنت۔ ہما کہ راستیں گپ انتت، من ترا گشت انت۔

”من گشت: ٹییر یسٹس! من جزموں کہ دیوتا ہاں منی تقدیرا ہے وڑ ہشتہ کنگ بلے من انگت دگہ جستے کنیں۔ منی مات ے ارواہ دیما ہونانی کرا نشگ و گپ نہ کنت۔ گپ وتی جا گہا آنہیا منا پچاہ ہم نیا ورت! منی بادشاہ! چوشیں وڑ وچییے است کہ آنوں منی ادا بوگ ے حالاسر پد بہ

بیت؟۔ ٹییر یسٹس پودات: بلے، ارزا نیں وڑے است۔ من ترا گشیں گوں۔ ہر سا گے آرا ہون ے ورگ کل ے آگوں تو گپ کنت و ہر کے آئیل ے آچا داد و رروت۔

”اے ٹییر یسٹس ے گڈی گپ انتت۔ آنہیا پیش گوئی کنگ ات و پدا ہیڈیز ے درگا ہاں شت بلے من ہمودا اوشتا توں۔ آخر منی مات نزیکا اتک و ہوناں چہ گٹے گرگا پد منا پچاہ یے آورت و دردنا کیں گپے جت: ”منی لال، تو و انگت زندگے، ادے تہار و نکلیاں پرچا اتنگ ے؟ مردمانی و استا اے جاگے ے درگیگ ارزان نہ انت پرچا کہ مئے و شمنے نیما مزن پھنا تیں کورے تچگا انت ویکے اے بلا ہیں دریا انت کہ دیما مان تڑیت و ایٹیا مردم الکا ہیں بوجی یے ے سرا گوست و اتک کنت۔ پیا دگا ادا آہگ نبو تگیں گے۔ آیا تو تچکا چہ اتا کا آپیدا اک ے و لوگا دراہگا پد انگت گوں وتی سگلتاں دریا ہاں ویل ے؟ اتا کا آوتی لوگبا نک ے کرانہ شنگ ے؟“

”من پودات: ادا آہگ و ٹییر یسٹس ے ارواہ ے کراسر و سو جئے گرگا ابید پچن دگر راہڈ درے نہ بوتگ۔ من داں انگت اخائی ے ایلا نہ گوستوں، وتی ملا ایرکپگ رندی گپے۔ من بادشاہ اگا میسون ے جبریکا ٹرائے و الہانی گو ما جگا ایلیٹما شنگ اتوں و داں انگت چہ شومی و بے تالیہا در پہ دروں، باریں تو وتی حالاں بدے۔ ترا چون بوت؟ تو چون بیران بوت ے؟ ترا نادرا ہی یے آگپت یا نشا نگ جنوکیں ارٹیس ے نازا کیں تیرے آترا وتی ہر جان کت؟ منی پت و منی چک، کہ من یلہ داتگ انتت و شنگ اتوں، باریں چون انت؟ منی بادشاہی اختیار و مستری ہما نیا وتی دستا کنگ یا منی آہگا نامیت بوگا پد گرے آوتی دستا کنگ انت؟ و منی جنین چون انت؟ آنہی ے دل ے چی انت؟ آانگت وتی چک ے کرا نشگ و مئے جاندا دانی چار و گدارا کنگا انت یا آنہیا شتر ذاتیں ملکی مردے آگوں آروس کنگ۔

”منی شہبا نکیں ماتا پودات: تئی لوگ ے یلہ دیگ و روگ پر آنہیا نبو تگیں گے۔ آنہیا وتی دل کشنگ۔ دراج و ایٹیلیں شپ روچ بنت بلے آنہی ے پچمانی ارس نہ دارنت۔ تئی بادشاہی انگت مئے دستا انت و ٹیلیہا کسا ایمنی ے سرادرستیں جاندا دستا انت و ہما درستیں دعوتان آلوٹا نینگ بیت کہ آہانی کنگ پہ ہاکمانی و استا الہی انت۔ البت تئی پت دوریں دیا تے آشنگ و شنگ و شہرا ہجر

نہیت۔ آنہیا پلنگ نے سرا، چادرانی سرا و مبل نے پردیگ و وپسگ یلہ داگ۔ زمستان بیت نہ آوتی لوگا آس نے سرا ایگہ مڑ ورائی کر ابا و پسیت گوں و کوئیں گد گرا کنت۔ بلے و ہدے گر ماگ و تاکہڈے و شیں موسم کا بیت نہ وئی انگورانی باگا ہر جاگہ کہ دلے لوئیت ہمود انگورانی کپتگیں تاکاں مچ کنت و نپاد اش کنت و ہما ہانی سراملور ملورا تچک بیت۔ غمیگ انت و بے تاہیری نے گوما تئی و اتری نے و دار انت۔ پدا اے کہ نوں آجیر یا گپتگ۔ نزوری منی مرگ نے سبب جوڑ بوت۔ ہما ئی نے سببا من گوں ہا کاں ہوار بوتوں۔ نشا نگ جنوکیں دیوی لوگا نیا تنگ و منا گوں وئی نازا کیں تیراں نہ جنگ و نہ کشنگ یے، نیکہ نادرا ہی یے آگپتگ و کانڈ رنگوں۔ منی اوڈ بیسنس! اے گپ نہ انت! منی دل پتئی دانائی و نرم دلی و پتئی چندا مندگ بوتگ۔ آخر ہے ارمانا منی زند و آہی درستیں وشی چہ من پل اتنت۔“

”وہدے منی مات اے گپاں جنگا ات نہ منی ملور و بے تاہیریں دلا لوٹ ات کہ آہی اروا ہا گلانش بکنیں۔ من سے رندا بگلا کنگ نے نیتا دست شہار دات بلے ہر کہیں رنداں آچو سا گے نے وڑا چہ منی بگلا در اتک۔ من چد و گیشتر تکلیف بوتوں و نامیت بوت و پریات کت: ’منی مات! من تئی کرا آگ لوٹیں و تو و تارا چہ من دور دارے۔ منی دلا انت کہ مادا پاتا لا اول پہ مہریک و دو میا بگلا بکناں و دل نے زنگاں ہر مچپاں۔ تو ہشکلیں سا گے نہ وے و سنگد لیں پر سیفو نیانا گیشتر و لو ارگ کنگ نے و استا ترا ادادیم نہ داگ؟۔“

”آنہیا پسودات: ’ارمان منی لال، دنیا نے تو کا ترا چہ گیشتر ملور و دردیگ کئے بیت! زیوس نے جنگ، پر سیفو نیا تر اندہ بڈ اتگ۔ مرگا پد مردماں گوں ہما وڑ کہ بیت آنہیا تو گند گائے۔ اے مردمنے ہلاں بووکیں ابرم نے شری انت۔ گوشت، پوست و ہڈ و کنگٹاں یکجا گہ کنوکیں رگ و ریشنگ ریزا تنگ انت۔ و ہدے مئے اسختیں ہڈاں ساہ مان نہ بیت نہ جمبوریں آس آنہاں پر کنت و ارواہ و اب نے وڑا بدنیا لہ دنت و گواتا گون بیت۔ بلے نوں تو زوت و روچ نے رژن نے نیمگا و اترا برو واد ہرچی کہ تو دیستگ آنہاں یات ہدار دانکہ روچے وئی جنینا حال دات بکن نے۔“

”ما ہمچو گپ جت۔ پدا پر سیفو نی نے گشگا ہما زالبول کہ آروچے بادشاہانی جن و چک

بوتگ انت، درست اتک انت و سیاہیں ہونانی چپ و چاگردا مچ بوتنت۔ من جیڑات کہ ہر کیے نے گو ما باری باری چوں گپ بکنیں۔ آخر اے جیڑہ من چوش گیشیت کہ زہم کش ات و اوشتا توں۔ گڑا آنہاں یک چجیگا ہون نہ وارت، یک پہ یکا دیما کنزان بوتنت و وئی بیہہ نے نشون دیان بوتنت۔ اے وڑا من گوں ہر کیے آگپ کت۔

”درستاں پیسر مزن شائیں ٹیرو منی دیما کپت۔ آنہیا گوں من نام گپت کہ آمزن شائیں سالمو نیس نے جنک بوتگ و کر تینیس ابن ایلسا گوں سور دیگ بوتگ اول۔ آنہیا دنیا نے درستاں چہ براہداریں گورانی پینس نے دیوتا آگوں مہر بوتگ ات۔ آگیشتر ہے براہداریں گور نے کش و کراں ترا تنگ۔ نوبت داں ہدا سر بوت کہ روچے کلین عالم نے مالکا و تارا گور نے دیوتا نے ہمرنگ کت و ہما جا گہا کہ اودا کور، دریا آرچیت، ہمودا گوں آنہیا پت و و اب کت۔ چد دریا آ ایک برزیں گورے چست بوت و آنہیا دیوتا و جنک اندیم کنت۔ پدا دیوتا آ آہی نے جنین چکی نے ہبر گوازینت۔ مہر نے سرجمیا پدا آنہیا ٹیرو نے دست گپت و گشت: ’بانک! منی مہر پہ تو وشی یے بیارات۔ دیوتا ہاں گوں و پت و و اب بے بیچ نہ بیت، پمیشکہ سال نے گڈیا تو شترنگیں چکانی مات بے۔ آنہاں شری نے سرا بہرودین۔ بلے انوں لوگا برو، کسا حال مدے۔ دپا ہدار، بلے اے ہبرا ہم گوشدار، من پوسا نیڈن اول۔ اے گپاں گوں دیوتا دریا نے تو کا گار بوت۔ و ہدے ٹیروے ماہ و روچ پورہ بوتنت نہ آنہیا دو جاڑیں چک پیلینس و نیلینس گوران بوت۔ آدو نیانا ہا کی رس ات و زیوس نے منوگر بوتنت۔ پیلینس، ایوکس نے شاہگانیں ملکا شتنگ ات ونگ و گورمانی واجہ ات۔ نیلینس نے ملک بیلوس ات۔ شہبانک نے چک ایوکا ہے دوئیں نہ انت، کر تینسا چہ آنہیا دگہ سے چک بوت۔ آہانی نام آنسون، فیرس و اوتاؤن اتنت۔

”ٹیرو اپدا نیو پی بنت اسوپس اتک کہ آنہیا گشت کہ من زیوس نے بگلا و پتگ اول۔ آہی نے چک امفیون و زیتسا، ہپت دروازگی اس تینیس نے بن ہشت ایر تنگ ات۔ درستاں پیسر ہما ہاں پسیل بستگ و اے شہرے مردمانا کلاتے نے تو کا تنگ۔ آہانی مزن مردیا ابید ہم تینیس نے وڈاں پسیلا ابید شہرے آباد کنگ نہ بوئیں ہبرے ات۔

”انیٹوپیا پدا مفیٹر بین نے جنین الکمینہ ات کہ آنہیا زیوسا گوں و پت و و اب کنگ ات
و آنہیا را نہ ترس و شیردلیں ہر کولیس لاپا کپنگ ات۔ من کرنیوں نے جنک میگ ہم دیست کہ آنہیا
امفیٹر بین نے ہے بچکا گوں آروس کنگ ات۔

”چد و پدا وڈ پیس نے مات، اپیکلیسٹ اتک۔ آنہیا یہ نہ زانگ وتی بچکا گوں آروس
کنگ نے ردی کنگ ات۔ اوڈ پیسا وتی پت کنگ و مات گنگ ات بلے دیوتا ہاں زوت راستیں
ہبر ڈٹا کت و اوڈ پیسا راستیں ترندیں سزا ہے دات۔ آنہیا را وتی دلدوتیں شہر تیبسا، کہ اودا آ
کا موسیانی ہاکم ات، ہموداسک جھالت و پریشان کت۔ بلے اپی کیسٹ وتی کار پدانی سببا قیدات و
آنہیا بان نے کنگے آدرا جیں سادے بست و وتارا دورہ کش ات و ہیڈیز نے درگا ہاں شت۔
اوڈ پیس اے درتیں سکی و مصیبتانی سگک نے و استا ایوکاوت پشت کت۔ اے سکی و مصیبت چہ مات
نے بد دعائیاں آنہی سرا کپنگ اتنت۔

”ایشیا پدا مفیون ابن ایاس نے کسترین جنک، کلورس اتک، آچاے درستاں ڈولدار
و شرتر ات۔ یک زمانگے آیا س، خومینسا مینا نیا آنی ہاکم بوٹک۔ بلے نیلینسا کلورس پہ آنہی شرنگی و
ڈولدار یا گپنگ ات و آنہیا وتی کنگ نے و استا ہر انہانی دے چچ کنگ ات۔ پیلوس نے شہبانک
بوگا پد کلورسائے مزن نامیں چک نستر، خرومیس و پیریکلی مینس بوتنت۔ اے بچکاں ابیدیک مہتوسیں
جنکے بوت یے آنہی نے نام پیرو ات کہ آوتی و ہدے درستاں چہ شرتر وڑھریں ناچی یے ات۔ آنہی
نے درتیں ہمسارگانے دل گومایا آروسا بند بوٹک ات۔ بلے نیلینسا جار پر بنت کہ آپیر واگوں ہما
مردا سور دنت کہ آفلاکے نے زور اوریں افیکلیس نے مال و دلو تاں بہ ذریت بیاریت۔ اے مزن
پیشانی اس دلو تانی دزگ ارزانیں کارے نہ ات۔ اے مہیما بس یک مردے، دلجمیں رلی و پکے
شت۔ بلے آنہی نے کسمت چچی ات و دیوتا آنہی دژمن اتنت۔ چہ وتی شو میا آہے و خشی اس
شپانکانی بندیک بوت۔ ماہ گوست اتنت۔ پڑیں سالے گوست و و ہدے موسم پدا تر اتنت نہ نول
افیکلیسا آنہی پیش گویانی سببا یلہ دات۔ اے زیوس نے منشا ات۔

”پدا من ہنڈا ریٹس نے جنین لیڈا دیست کہ چہ آنہی شکما اپساں درارو کیسٹ کیسٹ و مزن

نامیں باکسر پولیوکس و دی بوتنت۔ چو و میزریں زینا آدوئیں وتی اندرا اندیم کنگ ات بلے آ
دوئیں انگت زندگ اتنت۔ پاتالا اوں زیوس نے نذر پر آنہاں نیک اتنت۔ آباری باری یک یک
روچے نے و استا زندگ بنت و دیوتا ہانی وڑا آہانی قدر و عزت کنگ بیت۔

”پدا منی چم الوئیس نے جنین افیڈیا یا آکپت اتنت کہ آنہیا گوں پوسائیڈ نا و پت و و اب
نے گپ جت۔ آکسانیا بیران بوٹکیں دیوتا دروشمیں اوٹس و لہفیا ٹس نے مات ات کہ آہانی کسہ چار
گنڈا مشہور اتنت۔ اے زمین نے سرا آ ابید اور یونا ہر کسا چہ برز ترا نتنت۔ نہہ سال نے عمر آہانی
دل بند نے پرائی نہہ کچیل بوت و برزیا ہژدہ گز اتنت۔ آہانی جنک و داوا نے کوکار و جا کاں دانکہ اوٹس
نے دیوتا دلسیاہ کنگ اتنت۔ آنہاں اوسا نے کوہارا اوٹس نے سرا و جنگل و گیابانیں پیلو نار اوسا
نے کوہے سرا ایر کنگ و آزمانا سر کپگ نے و استا پدائیک شر کنگ لوٹ ات۔ شری نے سرا و نا بوتین
انت تہ اے کار پر آنہاں سک ارزان ات بلے تہی و ہدی آہانی برو ت نہ سز اتگ اتنت کہ چہ
ڈولداریں لیٹو بوٹکیں زیوس نے چکا آہانا کشت۔

”من فاندرا و پروکس را ہم دیست و منوس جاتو نے جنک اری آدنی ہم، کہ یکیرندے
تیبسیسا کریٹے اوزگ و استرا تبرگ لوٹ اتگ ات بلے آنہیا را چہ اری آدنیانچ و شی نہ رس ات۔ اتنی
و ہدی راہا اتنت کہ دیوینوسا اے ہبرے ہال ارٹیسار ادات و آنہیا اری آدنی، ڈیانائیں زروا نے آ
کشت۔

”مننی دیما ماڑا و کلیمینی ہم زاہر بوتنت۔ من نفرت نے لائقیں ایری فلی ہم دیست کہ آنہیا
مال و دولت نے لالچا وتی مرد قربان کنگ ات۔ راستیں ہبر لوٹ نے من ہرچ مزن شانیں مردے
نے جن و جنک کہ اودا دیستگ اتنت آہانی کسہ وتی جا گہا، اگاں آہانی ناماں گران کنکین تہ شپ روچ
بیت و نام ہلاس نہ بنت۔ بلے نول بے و ہدنت، بایدنت بوپس اس۔ بوچی نے تو کا ناہا ہانی کرا
بوپسیں، یا ہداتی ماڑیا۔ سفرے گپ شمنے و دیوتا ہانی دستا اتنت۔“

چہ گپاں پدا اوڈیسٹسنا چچ نہ گشت۔ درتیں مہلوک انچو دانگ ات کہ تہاریں دربارا
برمشے نیست ات۔ گڈسرا اربیتیا ہاموشی پروشت و گشت: ”فیئے شا آں! شتا مئے مہمان نے کدوکاٹ و

رنگ و دانگ دیست۔ آنہی نے دانائی ہم چکاس ات۔ بگش ات، نون شاپچی گش ات؟ بایدنت من بگشیں ’منی مہمان‘ بلے اے مہمان جلیا شتا درست شریدارے ہمیشہ آنہی نے دیم دیگاستی مکن ات۔ دیوتاہانی برکتا شئے لوگ چہ مال و دولت پرنٹ، شتا یک سکیں زلورت مندے نے مدت و کمکا بہیلی مکن ات۔“

شرپداریں سردار ایلکینس عمرے ہسا باچہ درستاں مسترات، آنہیا شہبانک نے گپ گپت گوں: ”سگلتاں، شہبانکا مئے دل نے گپ جت انت۔ چہ آئیچہ ماہے امیت کش اتگ ات۔ منی ہیلا شتا آنہی گپا بزورات۔ بلے حکم نے دیگ الکنوس نے دتی کارے۔ ہما وڈ کہ آگہتر زانت بکنت۔“

الکنوسا دمانا پسودات: ”دائکہ منی ساہ روت و کیت و من اے دریا و دریں قومے بادشاہ اوں، کسی طاقت نہ انت کہ چوش مہ بیت بلے باید انت کہ مئے مہمان پہ لوگ نے واتریا چوبے تاہیر مہ بیت۔ داں باندا ہما اندگا بکنت نہ مناوتی گہیں ارادہا نسرجم کنگ نے موہ رسیت۔ اے نیاما درتیں مردم و بادشاہ نے جہتاہاس منی جندا آنہی نے واتری نے سفرے ہیلا داریت۔“

اوڈیسٹسا پسودات: ”شرپداریں بادشاہ الکنوس! چد و شرتریں گپ نے جند نیست۔ تو باندا ناں منا سالہا ہما ادارے ہما، بلے گڈیا روگ نے و ہدا منا گراں بہائیں ٹیکی بدے ووش و سلامتی اتا کا آسر بکنا بن۔ ہزگاریا ملک نے واتری پجن شرتر انت۔ ہر کسے آ کہ مال و دولت گون بیت و ماکا واتر بیت آنہیا درست پہ کندگ و ش اتک کعت و آہانا گیشتر عزت و شرپ رسیت۔“

الکنوسا گشت: ”اوڈیسٹس، ترا چہ آ مکار و ٹگا چہ یکے نہ لیکان کہ اے کوراسیں دنیا آنہاں سرازرتگ، آنچیں کسہ کارنت کہ آہانی دروگ و راست ہج زانگ نہ بنت۔ تئی و زانت و زانگ مہکم و تئی اے تران دل کش ات۔ تو و تئی و تئی سگلتانی دردناکیں مہمانی کسہ آنچین رنگے آ آورتنت کہ آہانی تو کا شازی نے شیر کنی مان ات۔ من دز بندی کنیں کہ اے سرگوست و کسہاں بیار۔ مارا بکش کہ تو و تئی آنچیں سرچاریں سنگتے اودا دیست کہ آہلیئم نے سراسر اے و ہداتی ہمراہ بوتگ و ہمو دا جنگ بوتگ؟۔ نزائیں شپ نے چنت پاس پشت کپتگ۔ انوں و پسگ نے و ہد نہ انت۔ مارا

وتی دگہ آنچیں ابکہ کنوکیں کسہ بجن و بدے۔ اگاں تو اے دربار اندگ و وتی بے تالہی نے کسہانی آرگارا زی بہ بے نمن دائکہ الا ہی ایں سہبا چہ وتی جاگہ نے سرانہ سُریں۔“

آنہی نے پسوا ہبر زانت و دانائیں اوڈیسٹسا وتی کسہ بندات کت:

مزن شان و شرپداریں بادشاہ الکنوس! یک و ہدے دراجیں کسہانی آرگ و گوشدارگ نیگ انت، ویکے آرام نے سرا و پسگ نے۔ بلے ہیر، تو کہ منی کسہا گوشدارگ لوٹے نہ داں انوں ہرچی کسہے من آورتگ تہ چریشاں چہ گیشتر دل سندیں کسہانی آرگا منا چی بیت۔ نون تو منی دلاوریں سنکتانی دردناکیں آسر نے کسہا گوشدار۔ آنہاں ٹرائے نے ترسناکیں جنگا وتی ساہ رکیت انت بلے ملا سر بوت و یک بیوفائیں جینے عشق نے آماج بوتنت۔ آ و ہدا پاکیں پرسیفو نیا جنیانی ارواہ چہ اودا دور کنگ اتنت و آ شنگ و شتا نگ اتنت۔ نون اگا میمنون ابن اترینس نے ارواہ منی نزیکا اتک۔ آسک غمیگ ات و آنہی نے چپ و چا گردا ہما مردمانی ارواہ مچ اتنت کہ ہمائی نے ہجیرگا آگستس نے ماڑی نے تو کا جنگ بوتگ اتنت۔ سیاہیں ہونانی ورگا گوں آنہیا منا پچاہ آورت و ہلوکت ہلوکا گریوگا لگ ات، و منی کراسر بوگ نے استاد ستے شہار دات بلے بے سوب بوت۔ اے نر میں اعضا ہانی ہائی و زکت پہ مدامی ہلاس بوتگ ات۔ اے ندرارگ نے گندگا گوں من دل داشت نہ کت و گریت۔ من جوشا اتک اوں و جست کت: ”اٹریٹس نے نامی ایں چک، بنی آدمانی بادشاہ، اگا میمنون! بگش کہ ترا تقدیر نے کجام لٹ لگ ات و ہا کاں ہوارے کت؟۔ پوسائیڈن زہرناک بوتگ و ترندیں گواتے سرے کتگ و تئی سنگارے تہا کتگ یا تو زمین نے سرادگہ دژمنیں راجے نے مال و دولتانی گرگ نے و ہدایا آہانی شہرانی گرگ و جنیانی برگ نے استاد گہنگے آجگ بوتگ نے؟“

آنہیا دمانا پسودات: ”لازرتیں نے بادشاہیں چک، اوڈیسٹس! چوش نہ انت کہ پوسائیڈن منی بوجی تہا کتگ انت ویکہ من زمین نے سرادژمنیں راجے نے گوما جگا جنگ بوتگوں۔ گپ چوش انت کہ اگستسا منی تہا ہی نے پندل سازات و منی ملعونیں لوگبا تک نے کمکا منا کشت و گارے کت۔ آنہیا منا وتی ماڑی نے تہا دعوت دات، وارینت چارینت و پدا انچو کشتے کہ کس کا نیگرا نہ کشتیت۔ چد و گندہ تریں مرگ نیست۔ منی کش و کرے سنگت باری باریا انچو کشت انت اش چوہکھ

بلا ہیں مالداریں سردارے نے ماٹیا آروسی دعوتے ے و ہدا سو ر ہلا رنگت بنت۔ اوڈیسٹس! تو جنگ ے پڑا سدانی ہسابا یا ایوکیا مردانا مرگا دیتگ بلے تو او دا بہ دیتیں کہ شراب و کدہ و وردو ورا کا چکاریں میزانی نیاما ہونی اس فرس ے سرا ما کپتگ و کجام حالا اتاں تہ باریں تئی حال جی بوتگ ات۔ درستاں چہ دردناک ترین پریات کہ منی گوشاں کپت آپریم ے جنک کسڈرہ ے چیہاٹ ات۔ منی کشا تمک ہر میں کلائیٹم نسر آ، آجت و کشت۔ من ساہ کندن ے ساہتا انگت آنہی ے زہم دست جت بلے اے بدکارا وتی دیم تریت و اینچو مردم گری ے نیست ات کہ من مرگی اتوں و منادست و چم ے بکتیں۔ ہمیشہ من کشیں کہ آجینے ے فعل چوہراب بہ بنت تہ چر آنہی ے سیرہ روتی و ہونوار یا گوشاں بگر!۔ است چوشیں جینے کہ آوتی سرے تاج و مردا کزدن کشگ ے ہیالے ماں دلا بیاریت؟۔ من مدام جیر اتگ کہ و ہدے لوگا سر میں تہ منی چک و نوکرو چا کردتی و شیا درشاں کعت بلے آنہیا یکپارگی وتی دیم سیاہ کت و نہ تہنا وتی بلکیں جین آدم ے ذات و ہر خانواد ہیں جنین نام و دپ و ٹک و نشان کت۔

”من پڑ بوتوں و گشت: اپوز و ہزار ارمان! ہر چیز ے سرا نگاہ گور کنوکیں زیوس، اٹریس ے کمدان ے و استا پہ حق و دل ناہاریں دژمنے۔ وتی دل ریگانی کنگ ے و استا پیرا آنہیا جینانی بدیں پیلاں چوتی کار شرتگ۔ ہیلن ے و استا چہ ماچنت مردماں و تارا کوشا رینت و کلائیٹم نسر ابا پستا وتی مردے پستا پندل سازات۔

”اگا میموننا پسودات: تو ہم چرایا عبرت بگر۔ وتی لوگبا نک ے گوما بجر نرمی کن۔ آنہی دیماتوتی درتیں رازاں پاشک کن۔ وتی کار و ارادہانی باہتا آنہیا کمو کوہال بدے بلے ایدگہ گپاں وتی دلا بدار۔ ہیر، تئی لوگبا نک و کشگی ے نہ انت۔ ایکاریس ے جنک ے دل سپانت۔ آ زاناں گنو کے کہ چوش کنت؟ آ گلہ مندیں پینے لو پی! جنگا روگ ے و ہدا ما آں رار کست کنگ ات۔ آ و ہدی آورنا و نوک سورات و شیر مچیں چکے گوران ات نے۔ منی ہیالانوں آوتی مستر بیانی گوما نند و پادا کنت۔ اڑے نگھتیں بچک، تئی دیداز روکیں پت لوگا و اتر کیت، ترا گندیت و ترا مہر و نت، و بایدنت انچو بہ بیت!۔ اینگو جنامنا یک دمانے چک ے چارگ و گل بوگا نہ اشت۔ آچوں و دار

سگ ات کنت؟۔ آنہیا بچا رگیں پت پیرا سردکت۔ نوں من ترا یک سو بے دسین وامیت کشیں کہ تو اے سو جا زورے۔ ماکا سر بے سرو زاہری بندنا ایرمہ کپ۔ چیر و کائی لوگا برو۔ من کشیں، نوں جنین اوست پر کنگی نہ انت۔ راستی، من وتی بچک ے باہتا گیا اتوں کہ بلکیں تو آنہی باہتا پکائیں ہالے بدیے؟۔ بلکیں تو یاتئی سنگتاں چہ کیے آ آنہی ے باہتا گپے اشنگ۔ باریں آنگت زندگی انت؟۔ بلکیں ارخومینس، پیلوں یا بوت کنت اسپارٹائے شاہگان میں شہر امینے لیس ے کراشنگ و شنگ!۔ من اینچوز انیں کہ منی او رستیز انگت زندگی انت پرچا کہ آد اپا تالا نہ انت۔

”من پسودات: اہن اٹریس، تو منا چیا چوشیں جست کنتے؟ من چچ نزا میں کہ آ زندگی انت یا مرگ، و اے شریں ہبرے نہ انت کہ من تئی کرا دگہ دروگے بہ بندیں۔

”ہمودا مادوینیاں اے شریں گپ جت انت۔ ماغمیگ اتاں و مئے ارساں نہ داشت۔ پدا اودا اکلیر ابن پیلیوس، پیٹر وکلس، خانواد ہیں اٹیلیوس؛ ائیاس (اجکس) ے ساہگ زاہر بوتنت۔ ائیاس کہ کد و بالاد و مردینی جلوہ و ڈولدار یا، پیلیس ے چکا یلدے، درتیں او یوسانی تو کا دانایا وتی مت و ات، بے درور و تجوکیں اکلیر ے ساہگا منا بچاہ آورت و ملور بلے جوانیں اندازے آ منا گوں منی پٹاماں توارے جت: نہ ترسیں اوڈیسٹس، بکش تئی دل ے جی انت؟ وتی سفر جوانیں وڑے آ سرجم کنگ ے و استا تو دگہ چونیں بلا ہیں کارے کنگ لوٹ ے؟۔ تو ادا پاتالا آہگ ے پرچا ہمت کنگ؟۔ اے مرتکیں مردمانی ہورک و گنوکیں ساہگانی دوارنت۔

من پسودات: اکلیر ابن پیلیس، اخائی دلاورانی دل و میہ! من گوں جے ایٹا ٹیریسٹس ے کرا سو بے ے گرگا اتگ اتوں کہ بلکیں آ منا اتا کا ے راہا گشتیت گوں پرچا کہ من داں انگت اخائی ے ہند و ایلا سر نہ بوتگوں، وتی زروانا سر بوگ رندی ہبرے۔ من و چچی اس تالہ یکجا گہ آں۔ اکلیر! منی حال تئی حال ے وڑا نہ انت۔ تئی وڑیں نگھتیں مردم نہ بھر و دی بوتگ نیکہ و دی بیت۔ ہما و ہدی کہ تو زندگی بوتگ ے تہ ما ارگوسی آں دیوتا ہانی وڑا تئی عزت کنگ و ادا پاتالا اے ساہگانی تو کا چو بادشاہے اے۔ مرگا بایدانت کہ تئی کار، کارمہ داشتیں۔

آنہیا پسودات: ”منی سردار اوڈیسٹس، مرگ ے چرے ستاہاں منا پہل کن۔ اگاں پدا

زندگ بہ میں تہ من انجیں وارو بزگے ے لوگا گلامی کنیں کہ آنہی ے جنداورگ نصیبا مہ بیت بلے
 اے مرتگین مردمانی سرا بادشاہی مناقبول نہ انت۔ ہیر، اے گپاں یلہ دے و منی شریں چک ے
 ہالے بدے۔ چہ من و پد جنگ شنگ و شریں کار پدے پشد اشنگ یا اناں؟ تو پیلوس ے ہالا سر
 پدے؟ باریں مر میڈونی قوم انگت آنہی ے عزتا کنت یا پیری و کپتہ کاری ے سببا ہیلاس و فتیا
 مردے ے عزتا نہ دینت و دووی الیش کہ نوں من برزادگہ رثنائیں دنیا یے آول، یک زمانگے
 بوتگ من گوں وتی زوراوریں دستاں ارگوسیا نیی میگا جنگ کنگ و ٹرائے ے شاہگانیں و ڈاں
 دژمنانی مزنا میں دلاور کشتگ و ہاکاں ہوار کنگ انت۔ آنہی ے رکیزگانوں آدست نہ متگ
 انت، ہیلاس و فتیا آدم آنہی ے عزتا نہ کنت؟ دریکتیں من پیکد مانے ے واستاپت ے کرا
 برکیں و منی جان ے ہائی و طاقت پدا بیت تہ ہما مردم کہ آنہیا درنج کنت و آنہی ے ہقاں بچ
 گرگ لوٹت، آمنی زور و دامن منی سو بھندیں دست و باسکانی تر سا چیر بہ بنت و بہ تر انت۔

من پودات: 'من خانوادہ ہیں پیلینس ے باہتا ہچا سر پدنا اوں۔ ہو، وتی دوستی ایر
 چک نیو پتولیمس ے باہتا ہرچی جست کنے بکن من ترا گشیں گوں پرچا کہ من آنہیا راچہ سکرو سا وتی
 بوجیا سوار کنگ ات و اخائی لشکر ے کرا برتگ ات۔ و ہدے ماٹرائے شہر ے دیما وتی کار و ارادہانی
 سراچار و بیچار کنگ تہ آنہیا مدام درستاں پیسر پادا تگ و گپ جنگ و ہر و ہدا شریں گے جنگ۔ تہنا
 من و بادشاہ نسر اچرا آیا شتر، تران کت کنگ۔ و ہدے ٹرائے ے جنگ ے پڑا جنگ بوتگ تہ آچو
 ایدگہ سپاہیگاں پشت ے سراپاں اندیم نہ بوتگ و وتارا چیرے نہ دا تگ۔ دانم جنگ کنگ و دیما روگ
 آنہی ے تباہ بوتگ۔ اے بلا میں جنگاں آنہیا بازیں دژمنے کشتگ و گار کنگ۔ مے نیمگا جنگ
 ے تو کا آنہیا ہر کس کہ کشتگ من آدرستانی نام و آدگہ کسہاں آورت نہ کنیں بلے من شری ے سرا
 ترانگا اوں کہ آنہیا سردار یور پیلوس ابن ٹیلیفس کجام و ژازہم ے سرا کشتگ ات و آنہی ے چنت
 ہما ہداریں سپاہیگ جنگ بوتگ ات۔ اے درستیں کار یک جنین یے ے لالچ واری ے سببا
 بوت۔ اگا میمنونا پدا گاں دیوتا ہانی و ڈاڈولداریں مردے آمنی چم کپتگ تہ آور پیلوس بوتگ۔ چدو
 پدو ہدے درستیں ارگوسی سردار، اپتیس ے شرتنگیں دارے اپس ے تو کا ٹپ اتنت، و چرے جاگہا

ٹنگ یا ڈٹا دراہگ ے حکم ے دیگ منی دستاں، تہ ہر زاہتکاریں ڈانائی سردار و ہاکماں لرزگے چیر
 کپتگ و دم پہ ساہت وتی ارسانی پہک کنگا اتنت۔ بلے نہ تئی چک ے رنگ برگشت و نیکہ من آنہیا را
 ارسانی پہک کنگا دیست، آنہیا و دم پہ ساہت گوں من دز بندی کنگ کہ منچا اپس ے تو کا دراہگ و
 ارشابل و ٹرائے و الہاں گوں جنگ ے ہبا آنہیا دم پہ ساہت زہم ے دستگ و نیزہ دست جنگ
 انت۔ و ہدے ما پریم ے شہر جت و پروشت تہ آنہیا مال غنیمت ے تو کا وتی و نڈ و ہاسیں داد زرت و
 پدوش و سلماتی وتی بوجیا سوار بوت ورہ گپت۔ پور میں جنگاں آنہیا نیزہ ے، تیرے یا زہم ے یک
 ٹپ یے اوں نہ وارت۔ جنگانی دیوتا و ہدے پڑ بیت تہ مردم بچاہ نیاریت بلے تئی چک جنگ ے
 تاواناں چرکت انگ ات۔

''اے گپانی اشنگا پد تیز گا میں اکلیر ے ساہگا دراج دراجیں گام جت و وتی چک ے
 دلاوری ے حالانی اشنگا گل بوت و پلاں سراپاں داماں ے نیمگا و تر بوت۔

''پدا ایدگہ مردگانی پریات و زار کنوکیں ساہگ بزاں ارواہ منی چپ و چاگرداچ بوتنت۔
 ہر کسے آکہ ہما گپ و حال ے گیشتر غم پر ات، چہ من ہما باہتا جست کنگ اش لوٹ ات۔ البت
 ایاس ابن ٹیلامون ے ساہگا و تارا چہ من دور داشت۔ ٹرائے ے تیاب ے لمبا چہ منی دستا پروش
 ورگا پدا انگت گوں من زہر ات۔ اکلیر ے ماتا وتی چک ے سلاہانی کنگ ے واستا مقابلہ یے
 کنائینگ ات و مادرست آہانا کنگ ے جہد اتاں۔ اتینہ و ٹروے والہ بندیک مے پیسلہ کنوک
 اتنت۔ دریکتیں آروچی من مہ کٹ اتیں۔ چہ سببا ایاس ے وڈیں بے درویں مردے چہ ساہا
 دز مہوم بوت کہ آڈانائی آنی لشکر ے تو کارنگ و دانگا و جنگ و مڑا چہ ہر کسا دیما تر ات۔ نوں من
 آنہیا را آنہی جندے و خاندانی نام و گنناماں توار جت و وٹخان کنگ لوٹ ات: 'ہاں ٹے، تو مرگا پد
 ہے پلینس سلاہانی و استا گوں من زہرے، اگاں بچارے اے سلاہانی سراپات و داوے پادا کنگا
 دیوتا ہانی دست مان بوتگ و ہماہانی سببا ما، ارگوسی تئی وڈیں پشت و کیمے آچہ دز مہوم بوتان۔ ما اکلیر
 ابن پیلینس ے مرگ ے وڈا تئی مرگ ے سرا موتک کاراں۔ تئی کشوک دگہ کس نہ بوتگ، زیوس
 بوتگ! ہما ڈانائی آنی لشکر ے دژمن بوتگ۔ منی بادشاہ، کسے نزیکا بیا و مے کسہاں گوشدار۔ نوں

کینگاں کوتاہ کن۔

”بلے آنہیا ہچ پسونہ دات و پاتالاشت و ایدگہ ساہگاں گول ہوار بوت۔ درنجیا اید امیت کشگ بوت کہ آنہیا گول من یا من گول آنہیا گپ بہ جتیں بلے منی دلاہے ہبر اتک کہ مردم ایدگہ مرتگیں مردمانی ساہگاں بچاریت۔

”اوداسر بوگا پدمن زیوس نے مزن شانیں چک منوس دیست۔ آنہیا تلاہ نے عصایے دستات و ہما مردگانی پسلمہاں کنگات کہ آنہی نے چپ و چاگردایا ہیڈیز نے ماڑی نے شہگانیں دروازگانی دپاوشتا تگ و شتگ اتنت وودارگ اتنت۔

”پدامنی جم مزن بالادیں شکاری اور یونا کپت انت کہ آدولتانی شکارا ات۔ دولت ہما دولت اتنت کہ آنہیا زندگیا یک گرزے نے گوما ویرندائیں کوہاں تڑا تگ و شکار تگ اتنت۔

”من سرڈگارے مڑا ہداریں چک ٹیٹینس اول دیست۔ آ زمین نے سرادل پہ لاپ کپتگ ات۔ آنہی بالادانہہ ایکڑے اندازہ زمین گپتگ ات و آنہی اے کش و آکشادو گونوشتگ ات و چمب جنگ و آنہی جگراں ورگا اتنت۔ آنہی دستاں ہنچو ہائی مان نیست ات کہ آنہاں بال دات بکنت۔ آہما و ہدی زیوس نے نامی ایں مہگو تگ لیٹو پرے سرا کپتگ ات و ہدے آپا نو پینس نے ملگواراں چہ پتواروگا بوتگ و اے ہما گناہے سزات کہ نوں آنہی نے سرا کپتگ ات۔

”من ٹانٹالس نے دردنا کیس عذابی اول دیست۔ آ یک تلاوگے نے تو کاوشتا تگ ات و آپ داں آنہی نے زنو کا سر، اتگ۔ ٹن نے ہلا ہوشا آ یک پیا جہدا بوتگ بلے تر مپے آپے وارت نہ تگ۔ ہر دیں آنہیا سر جہل کتگ کہ آپاں گٹے گریں تہ تلاوگے نے آپ جہلا زمین نے چیرا شتگ و آنہیا بس وتی پادانی چیرا اندیمیں واکے نے گرم کتگیں سیاہیں ہاک دیستگ اتنت۔ تلاوگے نے کشا آ لگ، انار، سروپ، انجیر و زیتون نے در چک گول وتی گراں بریں شاہاں است ات و ایسانی برٹانٹالس نے سرا لونجان اتنت۔ بلے ہر دیں پیر مردا ایشا ناسندگ نے جہد کتگ تہ گواتے آکش اتگ و در چکانی برے بڑا شیکت دا تگ و چر آنہی نے دز رسا دور کتگ اتنت۔

”پدامن سیسیفیس دیست کہ عذاب ات۔ آنہیا یک بلاہیں کوہی جھپے دوئیں دستاں گول

دا شتگ ات۔ آنہیا زور جنگ و ہمے چمپ برزا کوہے سرا برتگ بلے انچو آنہیا را کوہے دومی دیما دور دیگ یے لوٹ اتگ، تہ آنہی نے زورانہ مڑینتگ و آنچپ پدا جہلا کپتگ۔ آنہیا پدا زور جنگ و آبرزا برتگ۔ آچہ ہیدا جان شودات و آنہی چاریں نیمگا پاداں بگرداں سرادز و آڈ ہور ات۔

”چد و پدمناز و واریں ہر کولیس دپ کپت، یا چوش بکش منی چم آنہی نے ساہگا کپت انت پر چا کہ آنہی نے جندوت آرام نے سرا ابدمانیں دیوتاہانی دیوانا ساڑی انت و درستانی ہاکم زیوس و تلاہ نے چمپل والہ ہیرہ نے جنگ، نازرک اندا میں ہے بے آنہی نے لوگی انت۔ آنہی نزیک گورے ساہگاں ترس ات و مرگانی وڑا کو کارکنان بوت و اے دیم و آدیم اتک انت۔ آنہی نے دیم چوتیتا سیاہ ات۔ آنہیا تیرے کمان نے دپا دا تگ ات و انچو زہرا پرات و اے دیم و آدیم چارگا ت کہ تو گشے کہ انوں کمانا سر ایدیت۔ چد و ترسناک تر آنہی نے گورے ہما سہرے پتہ ات کہ آنہی نے دلبد لونجان ات۔ آنہی نے سرا زانتکاری نے گوما م، جنگلی سور، شیر و جنگ و جدال، ہون و ہوز پچی و مردمانی کشگ نے ندرگ شرتگ ات۔ باید کسا چوشیں شریں پتہ یے شرمہ کتیں۔ من امیت کتیں کہ ہر کار یگرے آ کہ اے شرتگ آچہ وتی کتگیں کارا دجم بوتگ۔ ہر کو لیسا گندگا گول منا پجاہ آرت و ملوریں گالوارے آ مناوش اتکے کت۔ آنہیا منمانی پٹامانی سرا توار جت: بے تالہیں انسان! گشیا گئی تھی بھتا اول انچیں مصیبت نشینہ کہ منا نورانی ایں دنیا و زندمان نے و ہداں سرا کپتگ اتنت۔ چو و من زیوس نے چک بوتگول بلے منی مصیبت و سکلیانی ہچ شمار نیست۔ گپ چوش انت کہ من چہ و تا کمتریں مردے نے کرا نو کر بوتگول و آنہیا مدام منا گرا میں کار دا تگ۔ بیکرنڈے آنہیا ہچ گرا میں کار نیست ات تہ منا ادا پاتالا دیداتے کہ پاتال نے کچکا بگر و پیا۔ من ہر میز و اتینہ نے برکتا آگپت و ہیڈیز اچہ ڈن برگے سو بین بوتوں۔

”ہر کو لیسا دگہ ہچ نہ گشت و پدا ہیڈیز نے درگا ہاں و اتر بوت۔ بلے من گول ہے ایستا اوشتا توں کہ بلکیں دگہ انچیں مزن نائیں کما شے، کہ آنہی نے بیرا نیا دیر گو تگ، نوں منی کرا بیت و بوت کنت من چد و کوہن تریں زمانگے آسر بوت و انچیں مردماں گول دپ کپت کت کہ پر آہانی گندگا من سک ارمانی بوتگول، پہ درور تیتیس و پرتیتس کہ آدیوتاہانی نامی ایں چک بوت انت۔ بلے

چرے ہبرا پیسر کہ چوش بوتیں لکھانی کسا سا سا ہگ منی چپ و چا گردا مچ بوت و ترسنا کیں چہا نٹ
 اش جت۔ ترس منی رنگ شونز و سیاہ بوت۔ انا گتا ہے ترس منی جانا کپت کہ چوش مہ بیت پر سیفونی
 ہیڈیز اچہ ترسنا کیں بلا ہے دیم مدت۔ و من گشا دگشا دوتی بوجی ے نیم گاشتوں۔ من وتی مرد مانا
 حکم دات کہ ننگراں چست کن ات۔ آہما د مانا بوجیا سوار بوت و وتی جا گہانی سرانشت انت و آپ
 ے روانیا مارا مزین دریا آبرت و سرکت۔ بنداتا ماہولیگ جت و رندا گواتے اسرکت۔

دواز دہمی کتاب

دنیا جہانا چپ و چا گرد کنوکیں زرے شاہ گانیا گوزان آخر منی بوجی روج ٹکا اے اے
 یا سر بوت، کہ آنا زاکیں سہب ے دوار انت و آنہی ے ناچ ے جاگہ اودے ملگزارانی تو کا
 انت۔ بوجی ماتیب دپ ے ریکاں سک دات ووت دانکہ سہا ہیا ہمودا تیب ے لمبا و پتاں۔
 ”رودرا نکار وچ ے ٹکا گوں من یک ٹولی یے کرکی ے ماڑیا دیدات دانکہ آلہ پور
 ے میتا بیار انت۔ میت ے سوچک ے واستا ما دار چت و مچ کت۔ و ہدے ما آنہی ے میت
 برزیں تیب دپی تھے ے سرا بن دات تہ مے انارک چہا رساں ترانتنت۔ میت و آنہی ے سنج و
 سلاہانی بن دیگا پد ما اودا کسا نیں چھے شرکت و چیدگ ے ہسا با یک بلا ہیں سنگے آنہی ے سرا ایرکت
 و ہائی ے جو نیں ہولیگ اوں ہمودا مک کت۔ ماچرے کاراں گیش اتاں کہ کرکیا و تارا سمہ پیٹنگ
 ات و اتک و سر بوت۔ آچہ پیسر مے کرا آہگ ے واستا سمہ اتگ ات و ہنگ ات۔ آئے چہ
 ہیڈیز اواتری ے ہالا سر پت۔ نوکر آنہیا ہمراہ اتنت و آنہاں مے واستا نان، گوشت و وشتا میں
 سہریں شراب گون ات و اتلگ اتنت۔

”وہدے ما آنہی ے چپ و چا گردا مچ بوتوں تہ دیویا گشت: شاپو نیں نہ ترس ات۔ زند
 وزاہری ہیڈیز اشت ے۔ چونا ہا مردمانی و استا یکبرے ے مرگ بازنت بلے شمنے وڈانوں دو، دو،

کپیت۔ ہیر، اے گپاں یلہ بدیمت۔ مرچگیں روچا ہدا بگوا زین ات۔ اے وردن وشرابانی تاما بگر ات۔ باندا سہا ہملہ سر بگرات و بروات۔ من تراوت راہا گشیں گوں۔ بوت کنت دریا زین نے سراسٹئے تباہ کنگ نے واستا پند لے سازگ بوتگ، چریشیا رنگ نے واستا من تراہ راہ نے ہر نشانیا شری نے سراسر پدکنیں۔

”مئے رازی کنگ چوشیں بلا ہیں گپے نہ ات۔ پمیشکہ تہمیں روچا دانکہ روچ برکتیا ما گوشت و شراب وارت۔ و ہدے روچ برکت بوت و تہار یا ناشانت تہ منی مردم بوجی نے سادانی نزیکا و پسگ نے تیار یا بوتنت بلے کر کیا مندا ستا گپت و چمنی نیکیں سنکتاں یک کر برت۔ اودا منا گشت نیچہ نند، و ت منی کشا و پت و چمن تہمیں حال واہوالے گپت انت۔ و ہدے من اول داں آخر درتیں کسہ آرتنت تہ دیو یا گشت: ’باز جوان! اے کسہ آسر بوت۔ نوں گوشاں بدار، من ترا دیم نے ہالاں دین و دیوتا اے ہبرے ہیالا و ت دارنت کہ تو چمنی گپاں بے یال مہ بے۔ نوں تہی سر گوں سا سزناں کپیت۔ ہر کس آہانی نزیکا روت، آ، آ نہی نے دلا و تہی نیمگا برنت۔ ہر کسے پہ نزاع کاری آہانی کرا بگوزیت تہ پدا لوگا سر بوگ آہنیا نصیب نہ بیت۔ آ نہی نے لوگی ہجر آہنیا و ش اتک نہ کنت نیکہ آ نہی نے چکانی دیم پہ پت نے گندگا رثنا بنت۔ ہما کلگ و دامانا کہ آہنگ انت اودا مردمانی سڑ اتگ و کوہنیں ہڈ و کنگ سر پہ سرانت و مچ انت۔ ہڈانی سرا ہشکیں پوست پشت کپتگ انت۔ آ مردمانا زمیل نے و شیں توارا گوں و تہی نیمگا کشت و برنت۔ اگاں چرے جا گہا بوجی بگوزیت تہ آہانی آواز نے نہ اہلنگ نے ہاترا کموموم گرم کن و تہی سنکتانی گوشاں مان بچن۔ اگاں تو و ت آہانی سوتاں گوشدارگ لوٹ نے گڑا و تہی سنکتاں بگش کہ تہی دست و پا داں بہ بندنت و پدا ترا گوں و درابہ بندانت۔ ہسے رنگا تو دین ساسزناں توارا پہ و ش گوشدا شت کئے۔ اگاں تو و تارا تچ کنگ بلوٹ نے تہ بایدنت تہی مردم دگہ ساد بزور انت و ترا گیشتر بہ ٹھاہنت و بہ بندانت۔ چرے بیمار کگا پد تو یک انچیں جا گپے آسر بے کہ چد و دیم من شری نے سراتی رہشونیا کنت نہ کنیں۔ تہی دیما دوراہ بنت۔ تہی دلا ہما شتر بیت، ہما راہا برو۔ چو و من ترا دینیں راہاں گشیں گوں۔ یک راہے ہما برزیں تلارانی نیاما گوزیت کہ مبارکیں دیوتا آہانا ’سُر و کیں تلار‘ گشت۔ اودا سبز چمیں امفیٹری نے مزینیں گورم

بوست بوسنت کنان انت و اودا مگرے ہم سر جت نہ کنت۔ حدے نہ کنگ کہ زیوس نے واستا چہ آ زمانا بینگ آروکیں شانتل ہر رندا ہسے تلاراں و تہی یک ساہے ندر کنت۔ پدا زیوس آہانی ہساب نے پورہ کنگا دگہ نوکیں شانتل دیم دنت۔ ہر کجام ناہدائے بوجی اے جا گہا سر بہ بیت پدا دو بروا تر روگ نے بچ راہ و در نہ گندیت۔ آہمودا مرنت و گار بنت و آہانی بوجیانی تہنگانی پلک و آہانی میت انچو پہ دیم دریائے گورماں گون بنت یا بن و چکا گار کنوکیں آس آہناں پُر کنت۔ دریا آسفر جنوکیں درتیں بوجیاں چہ بس یکے ہسے راہے گوزگا سوین بوتگ۔ چہ ایتیش نے تیا دیم پہ مکاروکیں نامداریں بوجی ارگواگاں ایاسون نے ہاترا ہیرہ ایشیا درملنت تہ آواں دمانا ہسے بلا ہیں تلاراں گوں ڈیک وارت و چنڈ چنڈ بیت۔

’دومی راہا دو تلار دپ کپیت۔ چریشیاں یکے انچو برزنت کہ تہی دلا آ نہی نے دو تک آ زمانا سک انت و دائم، زمستان بیت شریا گرماگ بیت، اے جمبرانی تو کا انت و آ زمانا ہجر ساپ نہ بیت۔ اے ترشیں تلارے شتر اکلیا گندے تہ دل گشیت اے ششنگ و مشنگ سپا کنگ۔ اگاں یک مردے آہست دست و پا دپر بہ بیت، بلے ایشیا سر کپت نہ کنت۔ نیم راہا ایشیا غارے پر انت۔ آ نہی نے دپ روکپتی نیمگا انت و پاتال نے وڑا تہل انت۔ صاحب! ترا ہمیشی نے برو بریا بوجی گوازیگی انت۔ اگاں چہ درستاں زرنگ تریں کماندار بوجی نے تو کا بوشتیت و غارے پرا ہیں دپا تیرے جنگ بلوہیت تہ بے سوب بیت۔ اے غار ترسناکیں توارے آگوں چاگوکیں بلاہ، سکلائے دوارنت۔ اے راستے کہ آ نہی توار چو گھڑے توارے پیمانے بلے کس گہہ نہ وارت کہ آترنگی ایں بلاہے نہ انت۔ مردماں یلہ دے، اگاں دیوتا چہ ادا بگوزنت و آہنیا بگند انت تہ پریشان بنت! آہنیا دوازدہ پا دپر کہ لونجان انت و شش دراجیں گردن انت کہ آہناں شش ترسناکیں سر پر۔ آئی نے دپ نے تو کاسے رد دنتان مان۔ آ نہی نے گندگا گوں مردم مرگ نے ترا نکا کپیت۔ آ نہی نے جون نے نیم غارے تو کا انت بلے سرے دائم ڈٹا زاہرنت۔ بچ بوجی یے سکلائے کرا جانی تاوانا اید گوزگ نے گپاجت نہ کنت۔ آہر گوزوکیں بوجیا چہ و تہی سرانی کمکا یک یک مردمے چست کنت و بارت۔ ’دومی تلار چہ اولیا، تو و ت گندے کہ کسترنت۔ دوئیں و ت ماں و ت سک نزیک انت۔

آہنی نے دو مگا انجیر کے سرسبز درچکے است انت و آہنی نے جہلا ترسنا کیس ”کار بدس“ انت کہ دریائے آپا پلکیت و ایر بارت۔ (کار بدس: کو نہیں یونانی اساطیر کے حسابا سسلی کے دریا، سکھا کے غار ہما دیم آپ کے پڑتڑگ جاگے۔ بلوچی رجانکار) روپے سے رندا آپا اوگاریت و درکنت سے رندا ایر بارتے۔ دیوتا تراہے آپ کے پڑتڑ (گرداپا) دور بدارات۔ اگاں ایشی کے تو کا کپت کے تہ تراپوسا نیڈن اوں رکینت نہ کنت، پمیشکھ چہ سکلائے تلارے بروبریا بوجیا گشا دگشا دا گوازینگا ابیدرگہ راہ نیست۔ شش مردم کے تاوان ہروڑ انت بلے پور ہیں بوجی کے تاوان کے مت نہ بیت۔

”من پسودات:“ تئی گپ راست انت! بلے دیوی، من دگہ جسے کنیں۔ دگہ چچ چوشیں راہ و در نیست کہ من بوجیا ”کار بدس“ کے گرداپا بہ گیشینیں و برنیں و ہدے سکلا منی بوجی کے سرا ارش کنگ بلوٹیت تہ آہنیا گوں مقابل بہ ہیں؟۔

دیویا گشت: تو ضدی و بے سدے کے۔ دائم و تارالٹ وارینگ و جنگ و داوا آسر گپنگ کے۔ تو بزاں دیوتا ہانی دیم اوں سرا جہل نہ کئے؟ ترا اے ہبرزانگ لوٹیت کہ سکلا پہ مرگا ودی نہ بوٹگ۔ اے ہونوار و درند ہیں بلاہ دائم زندگ مانیت۔ آہنی کے گوماڑگ بوتلیں ہبرے۔ چوشیں چیزاچہ و تارا دوردارگ گہزنت، چہ آئیاریگ کے بچ وڑ نیست و آہنی کے دیماچنگ دلاوری یے۔ اگاں تو تلار کے کراسلہ بند بوگ کے و استنا داشت تہ منا ترسیت کہ آوتی ششیں سراں گوں ارش کنت تئی دگہ شش مردم بارت۔ پمیشکھ سکلائے مات، کرائائیں کے کرا دعا بلوٹ، کہ ہمانی کے برکتا اے مردم واریں بلاہ ودی بوٹگ۔ دعا آلوٹان و بوجیا ہولیک جنان و روان بہ بے۔ کرائائیں آہنیا ارش کنگ نیلیت۔

’چد و پد تو ترینا کیہ کے زروانا سر بے۔ آروچ دیوتائے بلا ہیں لگ ڈ پڑوریں گرانڈانی کچرنت۔ اودا سیہ پسانی ہپت لگ انت و سپیت پسانی ہپت میہڑ انت۔ ہر لگ و میہڑے آچنچ پس و گرانڈان۔ اے دلوت دنیا آودی نہ بوٹگ انت و نیکہ اے وتی مرگا مرنت۔ روج دیوتا، ہاپیرین و آزمانی نے آزا، کے دو جنک انت۔ فائیتسا و لامپٹی۔ و ہدے آمرن بوتنت تہ آہانی ماتا آہانا دا

بزاں ترینا کیہا پت کے رمگانی چار و دگوشا آورت۔ پمیشکھ آدوئیں و شرنکیں دیوی دلوتانی چارینگ کے کارا انت۔ اگاں تو مال و دلوتانا دست نہ جت و یک ہسابا مکا سر بوگ کے ارادہ دلا داشت تہ امیت کشگ بیت کہ شتا درست اتا کا آسر بے بلے کہ آرام دل سر نہ بے۔ بلے اگاں شتا اے دلوتانا دست جت تہ من سوگندورین و گشین کتئی بوجی چند چند بیت وتی ہما ہاں چہ یکے پشت نہ کپیت او اگاں تو وڑے نہ وڑے رکت ات کے تہ بازیں و ہدے آپا یوک و تہنا و پہ تلگی لوگا سر بے۔

”کر کیا اے گپ ہلاس کنت تہ تنا و ہدی روج دراتنگ ات۔ مہروا نیں دیوی چہ من رکت بوت و دیم پہ ماڑیا و من بوجی کے نیمگا شتوں۔ من وتی مردانا سوار بوگ و ننگر چست کنگ کے ہکم دات۔ آہناں گپ زرت و وتی جاگہانی سرانشت و ہولیک جنان بوتنت۔ جنینا وڑاوش تو اور مہروا نیں دیوی کر کیا گوات یے سرکت۔ گواتا منے بوجی کے پُشتی نیمگا سرکت و آچار گوات گپت۔ ما بوجی کے چیز رد و بند دانت۔ پداما آہنیا رانا ہدا او گوات کے میارکت۔

”من سک پریشان اتوں و زوت وتی سنگنا ناراز دات۔ من گشت: سنگتاں! کر کیا وتی آزمانی زانت و زانگا چہ ہرج پیش گوئی یے کنگ، شر نہ انت کہ تہنا یک و دو مرد ما حال بدیں، پمیشکھ من شتا درستانا حال دین دانکہ درست سر پد بہ بنت۔ پدارندا توری ما بہ مراں یا مزنیں سکی و سوری یے بہ سگاں و تارا بہ رکیناں۔ درستاں پیسر آہنیا منا گشت کہ سارنانی (ہولانی) سوتاں چہ و تارا بہ رکین۔ مارا آہانی سبز و شادا میں دامانا چہ و تارا دوردارگ لوٹیت۔ آہنیا نام گپنگ ات کہ اگاں من بلوٹیں تہ آہانی آوازا اشکت کنیں بلے شتا مناسادانی گوما بندات، گڑامن وتی جاگہ کے سراسر ات نہ کنیں۔ منادورے گوما بہ بندات و اگاں من پچ کنگ کے گپا بنجین تہ منا گیشتر مہر بہ ٹھاٹ۔

”ہمے وڑامن وتی مردانا ہر گپ شری کے سرا گشت۔ اے نیاما منے شریں بوجی، گوات کے مہروا نیازوت و ہولانی زروان کے نزدیک سر یو ان ات۔ بلے پیکارگی گوات کپت، یک واکے آدریا ہاموش کت و پیکارگی بے توری یے آمانشت۔ منی مردماں پادا اسک آچار پتات و گداما ایرکت۔ پدا ہولیک اش داستان کت و آپانتان بوتنت۔ من موم کے بلا ہیں ڈنکے دستا کت و زہم کے سراسر ات و کسان کسانیں چند کت پدا اے چند دست کے سراسر لیس دات و پرنک انت۔ موم جلدی نرم بوت

وروج دیوتائے برانزانی کمکا گرم بوت۔ من باری باری ہر یکے نے گوشاں موم مان کت۔ چد و پد منی جندے بوجی نے تو کا منی دست و پاداش بست انت و منادورے کرا اوشتر ینگ و گوں دورا بندگ بوت۔ چرے کارا پد آنہاں پدا ہولیک دستا کنتت و دریاے منتگا لگ انتت۔

”ما تیز روگا اتاں وودے ماچے تیبا ہمنچو دور اتاں کہ مئے توارا گاں اوداشت بوت تہ ہولاں زانت کہ یک بوجی یے کشا دیا مئے نیگا بیداک انت و آنہاں وتی شیر کنیں سوت الہان کنتت۔

”مزن نام و تواریں اوڈیسنس! اخائی نہ ترسانی مستریں سرچارا! وتی بوجیا اوشترین، مئے کرا یبا و مئے گپاں گوشدار۔ داں روج مرچی ہر کس چہ ادا گوستگ مئے دپاں دراتگلیں شیر کنیں سوت و راگ اش گوش نہ داشنگ انت تہ وتی بوجی یے چہ ادا دیتز برت نہ تنگ انت و ہر کس مارا گوشداشنگ آگل و شادان بوتگ آہانی زانت وڈاتگ۔ پرچا کہ ماشری نے سرازاناں ٹرائے نے شاہگانیں پٹاں چہ دیوتاہانی رزا آرگوسی وٹرائے والہانی حال جی بوتگ و آہانی سراچی گوستگ، و آوکیں و ہداں اے دنیا آہرچی کہ بیت ما آہانی با بتا مشری نے سرازاناں۔ تیبا نے دپاچہ اے وشیں آواز منی گوشاں کپت انت تہ منی دلا آہانی گوشدارگ نے انجیں واپگے ودی بوت کہ من پہ چمگ و چمائی وتی نارزائی درشان کت و آہانا گشت مناچک بکن ات بلے آنہاں ہولیک جت و بوجی دیما روان ات۔ پیری میڈس و یوریلوکسا منی ساد گیشتر تزد کنتت و منامہر بست۔ و ہدے ماچرے ہولاں دورشتاں و آہانی شیر کنیں سوت مئے گوشاں نہ کپت انت تہ منی نیکیں سکتاں وتی گوشانی موم در کنتت و مناچک اش کت۔

”ماچہ زروانا گوستگ اتاں کہ دیگی نیمگا دوتانی تمہرے و تیبا پر وشوکیں گورم گندگ بوتنت۔ آہانی توارا من چہ دورا اشنگا اتوں۔ منی سنگت انچو ترسا گار بوتنت کہ آہانی دستاں جواب دات و ہولیک اش جت نہ کت، ہولیک دریاے تو کا انتت۔ ہولیک نے جنگ بند بوت تہ بوجی اوشتاں۔ من بوجی نے تو کا تر ات و آہانا دلہڈی دات و گشت: ”سکتاں! ماچہ پیسرا مصیبتا کپتگاں۔ شاترا نگا ات کہ کھلو پیا وتی زورے پدا مارا وتی غارے تو کا بندتگ ات۔ منی دل نہ جنت کہ مارا

اداچہ آنہیا گندہ تریں ویلے سرا کپیت۔ آوہد منی ہمت و اگلا شئے کار شرتنگ انتت و مارک اتاں، من ہے سر پد میں کہ اے جاور ہم پہ ما یک نہ وشیں یات و ترا نگے بیت و بس۔ ہمیشک من شمارا درستانا گشیں کہ منی ہبراں بزور ات۔ ہما مردم کہ ہولیک جنگا انت اگاں آوتی جاگہانی سرا بہ نذنت و ہولیک بجن انت تہ بوت کنت اے رندی ہم ما پہ سلامتی و تارا گیشیت کت و مصیبتا چہ وتی سرادور کت کنان۔ ناہدا، تر اے حکما دیگا اوں، ایشیا مشری نے سرایات بکن پرچا کہ مئے بوجی نے سلامتی تئی دستاں انت۔ چرے مچ و تیبا پڑ شوکیں گورماں چہ و تارا دور بدر او دومی نیمگ نے مچپانی کشا گران بو برو۔ اگاں بوجیا اے نیمگا تاب کت تہ دانتے نہ کنتے و ما درست مراں۔

”ناہدا ہاں منی ہرزرت۔ سکلاے دستا تاوان رسگ الی ات ہمیشک اے گپ من آشکار نہ کت۔ منا ترس ات کہ منی ہمراہ چہ ترسا ہولیکاں یلہ دینت و بوجی نے امبارا پت انت۔ کرتی نے اے سوج من زرت کہ سسلہ بند موم، من وتی زڑہ پوش ات، دودرا جیں نیزہ دستا کت و بوجی نے سربرا شت و اوشتا توں۔ من امیت کش ات کہ چہ اودا من مچپانی اے بلا ہا گندیں، ایشیا رندا منی ناہدا ہانی سرازلم کت۔ سیاہیں مچپ نے چاریں نیمگاں من چم شاک دانتت بلے من گلے ہم آند دیست۔

”ہے وڑا ترس و لرز اما جاگہاں سر بوتوں۔ مئے یک نیمگے سکلا ات تہ دومی نیمگا کار بدس کہ دریائے آپا ایر برگا ات۔ و ہدے آنہیا آپ اوگارا ت تہ دریا مست بوت و آس نے سرا ایریں منجل نے وڑا لہڑ ورگا لگ ات و آنہی نے تریزک مچپانی برزیا چست بوتنت۔ بلے و ہدے آنہیا آپ وتی نیمگا ایر برت تہ گرداپ نے بن گندگ بوت۔ چہ آنہی نے ترسنا کیں آواز اٹھ چکس انتت و دریاے توک نے سبزیں سبک گندگ بوتنت۔

”چہ ترس و بیامنی مردمانی دپ و دیم ہشک انتت۔ آدرستانی چم کار بدسا سک انتت چیا کہ مارا گیشتر چہ ہمیشا ترس ات۔ یک انا گتا سکلا آ منی بوجی نے شش شرتیں ناہدا چست کت و برت۔ ہما سہتا من چکت ترینت و وتی بوجی و ناہدا چار انتت تہ مرگا زنگیں سکتاں دست و پاد برزا لونجان انتت۔ اے سکیں سہتا آنہاں منا توار جت، ”اوڈیسنس!۔ بلے اے گڈی رندا کہ آنہاں منی نام گپت۔ انچو کہ یک ماہیک کشے دریائے تو کا مچھے نے سرانندیت و نہیرگا دریا آچگل

دنت، ماہیگ نہریگا جنت و آپلپٹو کیس ماہیگا ڈٹا کشیت، ہے وڑا سکا آہینو کت منی مردم ہرزیں بھپانی سرابرتنت و آنہاں بس لکتو کی جت۔ آنہیا وتی غارے دپا مردم وارنتنت۔ آنہاں سا بکندن ے و ہدا لکتو کی جت و منی نیگا دست شہار دانتنت و پریات کت۔ من دریاے اے دراجیں سفرے تو کا وڑ وڑیں عذابی دیستگ بلے چریشیا چہ دلندتریں ندرارگ نہ دیستگ۔

”نوں ما سکا و ترسنا کیس کار بد سا چہ گو سنگ اتاں و دمانے آپد روج ے دیوتا، ہا پیرین ے دلد و ستیں زروانا سر بوتان۔ آنہی ے پزوریں سیہ پس و اسپیت پس، ہمو دانتنت۔ تہی و ہدی بوجی چہ زروانا دورات کہ شپامن واڑانی توک ے گوکانی درا ننگ و گرانڈانی بارگ اشکت انت و ہے دمانا ٹیریسنس و کرتی ے ہما سرو سو جانی ترا نگا کپتوں کہ منا گشنگ ات اش کہ بنیا دمانا راہت دیوکیں روج دیوتائے چہ زروانا و تارا دور بدار۔ اے گپانی ترا ننگ ے کپگا من سک اپہوزی بوتوں بلے من پسلسہ کت کہ آدگراں اول ہال دئیں۔

”من گشت: سنگتاں! یہ یکدمانے وتی درد و رنج شمش ات و دگوشا گوں من بکن ات۔ من شہارا ہال دیگ لوٹیں کہ ٹیریسنس و کرتیا چونیں پیش گوئی کتگ۔ آنہاں دم پہ سہاہت منا گشنگ کہ و تارا چہ روج ے زروانا دور بدار۔ آنہاں گشنگ ات کہ او دمارا بازیں مصیبتے سرا کپیت ہمیشکہ تچکا روان بے و زروان ے نزیکا مہرو ات۔

”وہدے منی مردماں اے ہبر اشکت انت تہ آدپر و ش بوتنت و یوریلوکسا دمانا کوکار کت۔ اوڈیسنس! تو چہ ہما مردمان ے کہ آجبر دلا دور نہ دینت و نیکہ دم برنت۔ تہی ہمراہ انچو زہمت و بے وایا ژند و پندنت زروانا دارگ و ورگ گرادگا دلمانگ انت و تو زمین ے سرے ایر کپگا ساڑی نئے۔ تو چہ سنگا جوڑ بوتگ ے۔ تو امیت کش ے کہ ژند یا ابید ما اے زروانا یلہ بدیاں و شپ ے تہاری وچ ے تو کا ما انچو پہ دیم روان بہاں۔ شپاں ترندیں گوات کش انت و چہ آنہاں بوجیاں نقص رسیت۔ انگت آہانی ہیلا نئے؟ اگاں قبلہ یا چہ زربارا ناگتا تو پانے چست بہ بیت تہ و تارا چہ بڈگا رکینگ ے و استا کجام بند نارواں؟۔ بوجیانی پر و شکا زروگوات و قبلہ ے گوات وتی من و ت آنت۔ وہدے آنہاں کٹگی بیت تہ آئے و اجہیں دیوتا ہاں اول جست نہ کت۔

چوش نہ انت واجہ! نوں جہل عصر انت۔ بیات رویں، ورگ گردان ات۔ ماچہ بوجیا دور نہ رواں و سہی مہلمہ پداسوار باں و رہادگ باں۔

”یوریلوکس ے گپانی اشکنگا پد درست ہمانی ے بنا بوتنت و منی کنفا جت کہ آزمانا پکائیائے کسمتا دگہ نوکیں مصیبتے مان کتگ۔ من سنگینی ے گوما آنہیا راپودوات۔ یوریلوکس! من تہنا و شہا بازاں۔ منا کہ مجبور کئے تہ شرانت!۔ بلے ہر یکے سوگند بوارت اگاں پس یا گرانڈانی مگ و میہڑے دپ کت تہ کس آنہاں دست نہ جنت۔ شہارا آرام ے سرانندی و کرتی ے داتگیں چیز و رگی و گزارہ کنگی انت۔

”ناہدارازی بوتنت و آنہاں سوگند وارت کہ ما تچ پس و گرانڈے دست نہ جتاں۔ آنہاں کہ سوگند وارت گڑا ما بوجی شریں جاگے آننگر کت۔ او داوشیں آپ ہم است ات۔ دستیں مردم تیا ایر کت انت و کنور و کارا لگ انتنت۔ ورگ وارت و سیر اش کت تہ آوتی ہما دوستی ایں سنگتانی ترا نگا کت انت کہ آسکا آگپنگ و وارنگ انتنت۔ آنہاں گریت گریت دانکہ و اب کت انت۔

”شپ ے سہی پاسا و ہدے استال برکت یوان انتنت زیوسا ترندیں سیہ گواتے یلہ دات۔ زمین و زمان ہما امانشانت۔ دمانا آزمان تہار و زمین لُج بوت۔ روج درایا پیر ما بوجی رگراں کت و غارے تو کا برنت۔ آشریں جاگے ات۔ آجاگہ پریانی دیوان ے جاگے ات و او دا ناچ و سہبت اش کتگ۔

”پدا من وتی سنگت کیجا کہ کتنت و آہانا سرو سو ج کت و گشت: منی سنگتاں! منے کرا و ردنی چیزے کمی نہ انت۔ ما باید انت اے دلوتاں دست مہ جتاں اگاں ناں ما تاوان بار باں۔ شہا ہے گوک و گرانڈ کہ دیستگ انت آروچ دیوتا نیگ انت و چہ آنہی ے چم و گوشاں دنیائے بچ چیز چہرو اندیم بوت نہ کت۔

”سنگتاں منی گپ زرت و چوش زاہر نہ کت کہ دگہ سرکشی یے کت۔ پدا پور ہیں ما ہے ا زرگواتا کش ات۔ چہ و پد برے برے چہ رودر اتکا گواتاں کش ات۔ دانکہ سہریں شراب و نان است ات منی سنگتاں دلوت دست نہ جت انت۔ چہ دیدگاں ساہ دوست ترانت! وہدے بوجی ے

توکے وردن ہلاست بوتنت تہ آنہاں نہیگ زرتنت و ماہیگ، مرگ یا دگہ ہرچی کہ دپاکت، آنہاں شکارکت۔ من دیوتاہانی کرا دعائے لوگکے نیتا زروانے تو کی نیگاشت اول۔ من امیت کش ات کہ بلکیں چر آنہاں یکے چرے زروانا دراہگے راہ ودرے سوجا بدنت۔ چہ سنگتاں دور من انجیں جاہے آسر بوتوں کہ اودا گوات نہ ات۔ من اودا دست ششت انت و لوہمس نے درتیں دیوتاہانی کرا دعا لوٹ ات۔ بلے دعاہانی پسو اونا و بے سراکت۔ ہے ساہتا آنگو یوریلوکس سنگتانی کرا سکیں ہراہیں شور و مشورہ کنگات: ”منی بزگیں براتاں! منی گیا گوئدار ات۔ مرگ ہر رنگے آہیت، مئے وڑیں سیہ شو ماں نادوست انت۔ بلے مردم نے واستا گندہ تریں مرگ شد مرگی انت۔ ہمیشہ منی سوج ہمیش انت کہ ما شماروچ دیوتائے گوکاں گراں آزماناں نشنگیں ابد مانیں دیوتاہانی ندرکناں۔ اگاں روچے ماوتی ماکا سر بوتوں تہ درستاں پیسر روچ دیوتاء، ہا نیرین نے واستا مزن شانیں مڑی بے شرکناں و آنہیا چہ گراں بہانیں مال و ندر ا پرکناں۔ اگاں آوتی کانئی ایں کانیکرانی کشگ وورگے سرانارز ابوت وایدگہ دیوتاہاں گول شور بہ بیت و مئے بوجیا تباہکت تہ منا دریاے تو کا بڈگ و مرگ قبول انت بلے اے ویرندائیں زروانا پشد و بد مرگ چہ منی وساڈن انت۔“

”آنہی نے گپ درستاں دوست بوت و ہما دمانا روچ دیوتائے دلوتانی گر و بند بندت بوت۔ آنہاں دور روگ نہ کپت پرچا کہ پزوریں گوک مدام مئے بوجی نے نریکے چراگاں چر ات۔ منی سنگتاں دلوت گپت انت وچہ دیوتاہاں دعا لوٹ ات۔ بوجی نے تو کا اسپتیں جو و مان نیست ات، ہمیشہ رسائی سرجمی نے واستا ایشاں لہتیں درچکی تاک سستگ ات۔ دعا لوگک پدا آنہاں گوک ہلا رکتگ انت، آہانی پوست جنگ۔ پدا چہ پاداں گوشت اش بر اتگ و پیگانی تادا تک و سربرا پدا گہ گوشت ایرتگ۔ آہانی کرا شراب ہم نہ بوتگ کہ آس نے سرادرزے بدینت ہمیشہ دلی و لاپیانی چکلنے و ہدا آنہاں آپ زرتگ و ندرکتگ۔ و ہدے پادانی گوشت ستک و دلی و لاپی ورگ بوتنت تہ آنہاں پشمند ہیں گوشت ترنس اتگ و شینگاں جنگ۔“

”آ، گوشتاں شینگاں جنگا بنت کہ من انا گتا چہ و ابا چچ درہ اتوں و دیم یہ بوجیا تیاب نے نیگ

رہ گپتوں۔ بوجی نے نریکا سر بوتوں تہ پتنگلیں گوشت نے بوہ منی گپتاں کپت، منی سرے ہوش شت۔ من نعرہ جت و ابد مانیں دیوتاتوار جت انت: ”زیوس وایدگہ ابد مانیں دیوتاہاں!۔ من دپ چچ لگوشت، شامنا و اب گپتک و منی دیم سیاہ کت۔ من وتی ہے سنگت یلہ داتگ اتنت و شینگ اتوں، شامنا چوشیں ردریں کارے نے موہ دیگ لوٹ اتگ ات۔“

”دلوتانی گرگ و کشگ نے ہال دمانا مپتے آروچ دیوتائے کرا سرکت و آہما دمانا زہرا جرجشان بوت و ابد مانیں دیوتاہانی کرا شت۔ آنہیا گشت: ”زیوس وایدگہ ابد مانیں دیوتاہاں! من دز بندی کنیں کہ اوڈیسنس نے بے ادبیں سنگتاں سزا بدینت۔ آنہاں منی دلوت کشنگ انت۔ ہر وچ و ہدے من آزمان نے دیما تک داتگ و استال تاج چینگ انت و و ہدے من برکت بوتگ و پدا زمین نے چیرا اندیم بوتوں تہ اے دلوتانی گندگ منی دل چوں و ش بوتگ۔ اگاں منی دلوتانی پیر شمانہ گپت تہ من پاتالارکس و مردگانی کرا رثا کنیں۔“

”جہرانی مستر زیوسا پسو دات: ”روح! ابد مانیں دیوتاء مردمانی ہا ترا اے دنیاے سرا بہ شہم۔ من انوں گرنڈے چگل دسے و اے نابکارانی بوجیا دریاے تو کا شش شش کنیں۔“

”کسے نے اے بہر منا کالپسو اگشنگ ات گوں۔ آنہیا گشنگ ات کہ من ہر میز نے دپا اشنگ۔ من بوجی نے کرا سر بوتوں تہ درست مان بست انت۔ بلے گوک و مرگک اتنت۔ نوں کار ہراب اتنت و ہترے آپاندگ نیست ات۔ شریں ساہتے آپد دیوتاہاں شومی زرت۔ برے پوست سُرگا لگ اتنت، برے شینگاں جنگیں گوشتاں آوازکت و انجیں انجیں آواز اتگ گشے زاناں دلوتانی جندانت۔“

”منی سنگتاں ہما گوک کہ گپتگ و آدرتگ اتنت آہانی گوشت اش داں شش روچا وارنتنت۔ بلے و ہدے زیوس نے حکم پدا اہتمی روچ اتک تہ تو پان سست تر ات۔ ماگشا دگشا و بوجیا سوار بوت و ڈور مک کت، آچار چامپت ورہ گپتاں۔“

”و ہدے ماچہ زروانا دور شتاں و ہشنگیں زمین گندگ نہ بوت، و دانگہ چماں کارکت آزمان و دریا آ اید جی گندگ نہ بوت، تہ زیوسا سیاہیں جہرے آورت و بوجی نے سراوشتا رینت۔“

”نہہ روچا من دریا ئے تو کا اتوں بلے دہمی شپا دیوتا ہاں منا کا لپسو ئے زروان، اوگلیا
آبرت و سرکت۔ آنہیا مناوش اتک کت و منی گورسی کت۔ بلے اے گپانی جنگا چہ پاننگ! اے
زیکیں گپ یے کہ ماڑی ئے تو کا من تئی وشہبانک ئے دیما اے سجھیں کہ آورتگ اتنت۔ ہما کہ
کہ یکہر ئے من آورتگ، پدا آنہی ئے آرگ مناوش نہ بیت۔“

چہ آنہی ئے ساہگا دریالنج بوت۔ بوجی کمودیماشت تہ یک اناگتا چہ روکتا ترندیس گواتاں سرکت و
آہانی زورا اورا بتلگیں دوئیں سادست انت۔ دور کہ کپت تہ آچاراوں بنا جہلا د بوت۔ دور ناہدائے
سرا کپت و آنہی ئے سرترک ات۔ آنہی ئے ساہ سست۔ آوتی جاگہ ئے سرا انچو کپت گشے یکے کپے
بوارت۔ ہما دانا زویسا بوجی ئے سرا گرندے دور دات۔ گرندے تو ارا بوجی ژا مبلینت و ہر نیمگا
شورہ ئے بوہا چنگ دات۔ منی مردم دریائے تو کا کپت انت و بوجی ئے کش و کرا چو میش مرگ ئے وڑا
بک و ران بوتنت۔ دیوتا آنچو کت کہ آنہاں لوگا سر بوگ نصیب مہ بیت۔

”اے درنیاما من بوجی ئے تو کا برے اے نیمگا شت و برے آیمگا۔ بلا ہیں گورے
چست بوت و آنہیا بوجی ئے زیر آپ پروشت۔ زیر آپ سست و آپ ئے تو کا یلہ بوت۔ آپ ئے
زورا دور ہم پرشت و آنہی ئے کرا کپت۔ قدرتا دور ئے کمکا پوتی ساد انگت دورا پتا نگ ات۔ من
ہے زرت و دوروزیر آپ ئے دارا بست و ہے دوئیں تھتگاں سوار بوگا پد ترندیس گواتانی لبوک جوڑ
بوتوں۔ چہ قبہا اتلگیں گوات زوت تم ات بلے زربار ادگہ گواتے آ سرکت، منا گنوکیاں گپت
پرچا کہ منا پدا کار بدساروگ ئے ترس لاپا ات۔ سجھیں شپا دریائے تو کا یلہ اتوں و روج دراہیا دیست
کہ من کلائے مجھ ئے کرا اوں۔ کار بدس دریائے سوریں آ پاپا ایر برگا ات بلے آنہیا منا ایر برگ
ئے بدلا انجیرے بلا ہیں درچک ئے نیمگا شاپت۔ انجیر ہے مجھ ئے سر برا ات۔ من آمہر داشت
و شچرے وڑا لونجان بوتوں۔ درچک ئے روتگ جہلا اتنت و کار بدس ئے سرا آنہی ئے شنگ اتلگیں
شاہ چہ من برز تر اتنت، ہمیشکہ من پاد درچک ئے سرا ایر کت نہ کنتت و نیکہ برزی نیمگا سر کپت
کت۔ ہیر، من دور و تھتگہ ئے پدا زاہر بوگ ئے و دارا، ہے وڑا درچکا لچک بوتوں۔ انگت آہانی
زاہر بوگا دیر لگ ات بلے آخر منی واہگ پورہ بوت۔ آتھتگ ہما و ہدا زاہر بوتنت و ہدے منصف، کہ
آنہی ئے دیما مردمانی عرضیانی دراجیں لڑے ایر بہ بیت، و آچہ عدالتا در بیت و درگا بہ روت۔ من
دست و پاد یلہ دانتت و دریائے تو کا کپے وارت و چرے تھتگاں دور کپتوں۔ پدا آنہاں سوار بوگ
ئے و استا اوژ ناگ کنان بوتوں۔ انسان و دیوتا ہانی خالق ئے برکتا من سکلا ئے دستارک اتوں
اگاں ناں اے رندی من پگا نیا مرتگ اتوں۔

کت۔ انہاں پادانی گوشت سوتک و ندرکتنت پداپہ گل و کندگ دعوتا مشکول بوتنت۔ مہلوک ے دلدوستیں پہلوان، ڈیموڈوکس شیر الہان کنگات۔ بلے اوڈیسس پے روگا اشتپانی ات و دم پے ساهت دیے تزینت و روپے چار ات گشیگاں آنہی ے دم پے ساهت ے چارگا روج زوت برکت نہ بیت۔ اروپچی روج ے برکتیا اوڈیسس چو ہما دہکانا گل ات کہ آسک گونگ بہ بیت، سمہیں روچا آنہی ے گوک ننگا راچیر بہ بنت و ورگ، ورگا میزان میزانا لوگا روگ بلوٹیت۔ انچو کہ روج برکت بوت ہما دمانا اوڈیسس و تی دریا وردیں مہمان جل و ہاس الکنوسا گوں دز بندی کت: ”منی ولجہ! بادشاہ الکنوس! نوں تو شراب ندریکن و منا پوش و سلامتی رکت بکن۔ تو دائم گل و شادان بات ے۔ تی برکتا منی مستریں واہگ سرجم بوت۔ مناشا ملکادیم دیگات و تی پر مہریں سوگات مناگون انت۔ دریکتیں آزمانی دیوتا منا چریشاں گوں دل وشی ے موہ بدینت و من و تی لوگبا تک و سیاد و ارشاں جان سلامت و دراہ و درنگ بگند اتوں۔ چہ ہما مردماں کہ من رکت بوگ لوگا اوں آوتی نیکیں لوگبا تک و چک و چلا نگانہ چماں سارت بکنات انت۔ دیوتا ہر پڑا ترا و ترا نام بکنات انت و بیچ وریں سکی و سوریاتی رعیتانی بیگا آہگا منیلا ات انت“۔

اوڈیسس ے چرے گشتا نکا دیوان ے درستیں مردم و ش بوتنت۔ انہاں چار ات کہ مہمان ے گپ بجا انت و من ات اش کہ نوں بایذت مہمان رها دگ بہ بیت۔
بادشاہ الکنوسا و تی ہدمتکارے توارکت و گشت: ”پوتنو نواوس! کدہا شرابا پرکن و درستاں دیاں کن۔ ما مہمان ے ماکاروگا پیسریوسا ندر دین“۔ پوتنو نواوسا آنہی ے گپ زرت و درستیں مہمانا شراب دات۔ انہاں شراب ے ترمپ ریتک و دورماں آزماناں نھنگیں شادمانیں دیوتابانی ناما ندرکت۔ اے پاکیں رسم ے سرجم ننگ ے و ہدا درست نھنگ اتنت بلے اوڈیسس کرسی ے سراپا داتک و تی مزین کدہے اریتی ے دستادات و دل و ستک آئے رکت کت: ”منی شہبانک! زنداد یوتاتی بھتا بلند بکنات انت دانکہ ہماروچ بیامنت کہ پیری و مرگ (کہ بیج بنی آدم چر انہاں انکارکت نہ کت) چہ تو گیش بہ بنت۔ ترا دائم چہ و تی اولاد و رعیت و بادشاہ الکنوسا وشی و راہت بہ رسات۔ نوں من چہ تو اجازت لوٹیں“۔

سیردہمی کتاب

اوڈیسس و تی سرگوست سرجم کت۔ آنہیا دیوان یک پاداگون ات و سمہیں مہلوک بے توارت و تہاریں دیوانجا بایکینے برمش گوشاں نہ کپت۔ الکنوسا و تی مہمانا رگشت: ”اوڈیسس! تو بازیں سکی ے سگ اتگ بلے تو منی اے شاہگانیں ماڑیا سر بوگ ے ہمیشکہ من جزموں کہ نوں تئی سکی ے روج ہلاں انت تو ماکا سر بے۔ من سر پدوں کہ مے سو جکارانی دانگیں پوشاک، سہت و زیور وایدگہ ٹیکسی، پیتی آنی تو کا کتگ انت اش۔ نوں من چہ شاد رستاں امیت کشیں، ہما درست کہ وشتا میں شراب ے نوشگ و پہلوان ے شیرانی گوشدار گامنی ماڑیا کینت و ہرا ہدا رکت، آدرست مہمانا را یک یک کتدان و منجل ے بدینت۔ چوشیں گراں بہانیں ٹیکسی ے دیگ گراناکپیت ہمیشکہ رندا ما چہ مہلوک کتگ گراں و اے کتداں پرکناں“۔

آنہی ے گپ منگ بوت و درستیں مردم شپ ے روج کنگا دیم پے و تی لوگاں رها دگ بوتنت۔ انچو کہ رودرا ہکا گلاب درو میں روچا ٹک دات، آبرنج ے دلکشیں ٹیکسی آں گوں بوجی ے کراسر بوتنت۔ مزن شانیں الکنوس ے جند بوجی ے تو کا ترگ و ٹیکیاں گوم و گیگ ایرکنائینگا ات دانکہ ایشانی سببا ناہدا ہو لیگ جنگا بے وارمہ بنت۔ چرے کاراں پد درست دعوت ے ورگا الکنوس ے ماڑی آشت انت۔ بادشاہا پرآہانی دعوتا جمہرانی مالک زیوس ے ناما کانیکرے کشت و قربان

اوڈیسنس چہ دروازہ گادراتک۔ لکنو سا آنہیا راتیب دپا بوجی نے کراسر کٹائیگا مر
دے ہمراہ کت واریتیا سے مولد ہم دیمدات گوں۔ یکے آرانوک وپٹاکیں چادرے وپٹکے گوں
ات۔ دومیا آنہی نے گراں بہائیں پیتی بڈ ات و سہمیا پر آنہیا نان و سہریں شراب گوں ات۔

وہدے آ بوجی نے نزیکا سر بوتنت تہ ہما مردماں کہ آنہیا راتاکا آسر کنگی ات، آنہی نے
سامان دست گپت وامبارے تو کا ایر کنت۔ اے سامانی تو کا وردنی چیز ہم مان ات۔ بوجی نے
پشتی نیمگا آنہاں اوڈیسنس نے وپٹکے واستا بزمے وچادرے پیچ کت۔ اوڈیسنس بوجیا سوار
بوت ووتی بزمے سرا وپت۔ ناہدہانی ننگے وڈ وپیم زانگ بوت کہ آشوار وکتہ کاریں مردم
اتنت۔ آنہاں بوجیا ساد پیچ کت۔ ساد تیا باکل کنگیں سنگ نے گوما بستگ ات۔ انچو کہ آہانی ہولیک
آپا کپت ات گوشا اوڈیسنس انچو اب گیتک گشے زاناں مرتگ ات۔ بوجی تیزی نے گوما دیم
روان ات انچو ہکھ چار پزوریں اپس یکجا گہ اپسگا ٹی یے آگوں بندگ بہ بیت وچا بک نے لگکا
گوں نہ جہلگ چارنت نیکہ برزگ وبال بنت روانت۔ بوجی نے رہاد گیا گوں دریائے تو کا گورم
چست بوتنت و بوجی نے پشتی نیمگ سُرگا لگ ات۔ آ، انچو تر ندر وگا ات کہ شاہاواں رینت کت
نکت۔ بوجی انچیں مردمے برگا ات کہ آدیوتاہانی وڑیں دانا ہے ات۔ آسالانی سال زمین نے سرا
جنگ و جدالا بوتگ و دریاہانی تو کا سر سرے جنگ۔ اے نیاما آنہیا بازیں سکی یے دیتگ بلے نوں
آرام نے سرا و اب ات و گوسگیں درتیں سکی یے شمو شنگ اتنت۔

وہدے بامنے استال زاہر بوت، کہ آدمام روچے مستگ ات، تہ بوجی اتا کا نے نزیکا
سر بوتگ ات و سفر آسر بوجی ات۔ نوں گوشدار، اے زروانا یک مزن ہورے است ات آنہیا را
دریاہانی زندہ پیر فور کس نے نام اش داتگ ات۔ آنہی نے دپا وچکیں تملار است ات۔ وہدے دریا
توپان بیت و مزنیں گورم چست بیت تہ آ بندے کارادینت۔ وہدے ہور اپترے تہ او دا بوجیا ناساد
نے سرا بندگ نے زلورت نہ بیت۔ ہورے تو کی نیمگا زیتونے است ات و آنہی نے نزیکا شرپیں
غارے است ات، اے غار ہما پری آنی ناما ات کہ ما آہانا نائی آدگشاں۔ اے غارے تو کا بازیں
سنگی پیالہ و دودستی درپ است۔ آہانی تو کا پینگا بستگ۔ ایساں ابید او دا مزنیں سنگی کار گہ است، آہانی

سرا پری سہریں گد گو پنت۔ انچیں چمگ است کہ بجر نہ ہشت۔ غارے دپ دوانت۔ گور پچانی
دپ مردمانی و استانت و زرباری دپ دیوتاہانی و استانت۔ ہے راہا کہ دیوتا پترنت آراہا انسان
بجر نہ پترنت۔

فیئے شا و الہاں اے جاگہ زانگ ات و ہمودا ننگر بوتنت۔ اے کتہ کاریں ناہدہاں انچو
زورے گو ما ہولیک جت کہ بوجی نے نیم تیا ب نے ریکاں سک بوت۔ آوتی جاگہ نے سرا پاد اتک
انت و درستاں پیر اے کاراش کت کہ اوڈیسنس و ابی جاگہا گوں بزم وچادرے چست اش کت و
تیا ب دپا ریکانی سرا واپنت اش۔ پدا آنہاں ہما ہزانہ، کہ آہانی ملکی مردماں اوڈیسنس را روگنے و ہدا
داتگ ات، بٹا ایر گیتک و زیتون نے چیر ایر کت۔ آجاگہ راہ نے سرانہ ات اوڈیسنس نے بست
کنگا پیر اوداد گہ رگوزی مردمے یا شوانگے آگہ و ہزا نہارا ڈزگ نے بچ وڑیں ٹرس نیست
ات۔ چرے کارانی ہلا سیا پدا آتروتی ماکاشت ات۔

پوسا نیڈ ناوتی ہما بہار انگت یات اتنت کہ آنہیا روچے اوڈیسنس داتگ اتنت۔ نوں آنہیا
چار ات باریں زیوس نے دل نے جی انت: ”زیوس! اے مردماں منام کم شرپ کت، ابدمانیں دیوتا
کجا منا شرپ بخش انت؟ من ہے فیئے شا و الہانی گپا اوں، کہ منی چند نے ذات و زریات نے مردم
انت۔ تئی قول وئی رزا آ پد من گشنگ ات کہ لوگ نے سر بوجا پیر اوڈیسنس بازیں مصیبت و جنجالے
سرا کپیت۔ چونامن چوش نہ گشنگ ات کہ آ بجر لوگا سر نہ بیت۔ اے فیئے شا و الہاں آنہیا را ہمنچو
رود، سہرو پوشاک داتگ کہ آنہیا ٹرائے آ اوں انچو دست نہ کپتگ ات۔ اگاں مال غنیمتا وٹڈے دستا
بکپتیں بلے انگت انچو نہ بوتگ اتنت۔ انچو ٹیککی و سوگات دیگا پد شرپیں بوجی یے آسوار اش کتگ و
اتا کا اسر کتگ اش۔ تجہیں راہا آرام نے سرا و پتگ۔“

زیوسا پسودات: ”پوسا نیڈن! تئی انچائیں گپ انت۔ دیوتاہاں بجر ترا کم شرپ نہ
کتگ۔ اگاں آوتی کماش و سکتا کلاگ بگرت تہ من گشیں اے ہبر پر آنہاں لچی ہبرے بیت۔ پشت
کپت انت انسان.... اگاں یکے و تارا انچو زور او پر پھیت کہ ترا کم شرپ بکنت تہ یہ پیرے گرگا و ہد
است۔ تو بز ان وئی کار بز انت۔ ترارز انت۔ ہما وڑ کہ گہتر زانے ہما وڑ بکن۔“

پوسائیڈ ناگشت: ”سیاہیں جھمرانی ہاکم! منا انچو کنگی ات بلے تئی شرپ و ابیدتئی جتنا چوش نہ کت کہ بلکیں دگر ان بے۔ ہیر، نون منی دلانت کہ اے مہیما و اترو روکیں فیئے شا والہانی شرپیں بوجیا دریاے تو کا چند چند نکیں۔ من آہانا انچیں سزا ہے دیگ لوٹیں دانکہ آچوشیں کارے ناما مہ گر نت و مساپرانو تئی ماکاں رسینگ ئے رسایلہ بدینت۔ من آہانی اے شہرے چاریں نیمگا آزمان ئے وڑا برزیں کوہ مکت کنیں۔“

جھمرانی ہاکم ناگشت: ”منی دلا ہے وڑا شر ترنت۔ ہما سہت ئے ودارا ابو ہدے شہرے درستیں مردمانی چم آو کیں بوجیا سک بنت گڑا ہما و ہدا مہلو کارا ابکہ کنگ ئے واستا تیا باچہ دور بوجیا را جچے مکن و پدارندا شہرے چپ و چاگردا برزیں کوہانی پیلے مکت مکن۔“

زیوس ئے پلہ مرزیا پوسائیڈن فیئے شا آنی ملک سخر یا شت و بوجی ئے واتری ئے ودارا بوت۔ و ہدے آتیزی ئے گوما تیب ئے نیمگا آہگا ات تہ پوسائیڈن ہما ئی نیمگا شت و بوجی یے دست جت و آئے سنگے کت آئے دریا ئے تو کا پڑ لچھیت ووت شت۔

فیئے شا والہ تماشہ چاروک کہ وت نامی اس ناہدا انتنت وت ماں وت یکے دو میارا چارگا لگ انتنت و ہیران بوتنت و گشت اش: ”اے کئے بوت کہ مئے شرپیں بوجیا را بندنا آگئے نہ اشت؟ بوجی انوں ہے دمانا زاہرات۔“

انہاں یکے دو می جست مہ کتیں تہ دگہ چی اش بکتیں، آاسل گیا سر پد نہ انتنت۔ آخر الکنو سا گشت: ”اپسوز و ہزار ارمان! دیر یلکیں گئے کہ منی پتا پیش گوئی کتگ ات و ہما گپ مرچی راست بوت۔ آنہیا مدام نام گپنگ کہ پوسائیڈن نامے اے کار دوست نہ بیت کہ ماہر گارو بیگو اہیں مساپرا پے سلامتی وتی ماکا سر کنناں۔ آنہیا گشتگ ات کہ کیت روچے کہ مئے شرپیں بوجی یے انچیں مہیے آواتر پیدا ک بیت کہ ناگہاں آ، آنہیا را دریا ئے تو کا چند چند کنت و شہر چچ و چاگردا کوہانی پیلے مکت کنت۔ نون ہما کما شیں بادشاہے درستیں گپ راست بوگا انت۔ بلے گوشدات، من ایٹی ئے گردوارے واستا لہتیں گپ جنیں منی ہیالا آہانی مٹگا کس چک و پد نہ بیت۔ چہ مرچیا ہر درامد و گنڈ گشتگیں مرد مارا ماکا برگ و سر کنگ ئے رسم یلہ دیگ بہ بیت۔ انوں بایدنت مادوازہ شرپیں تو می اس

کانیکر بزدوراں و پوسائیڈن ئے ندر بکنناں۔ بلکیں آ مئے سرا بگ بکنت و مئے شہرا چاریں نیمگا کوہانی پیلے ئے تو کا کنگ ئے کارایلہ بدنت۔“

انہاں گنوگ گنوکی دوازہ کانیکر ئے انتزام کت۔ اے نیمگا فیئے شائے سردار و سو جکار قربانگہ ئے نزیکا کچ بوتنت و پوسائیڈن ئے کرا دعا و پریا تا لگ انتنت، دو می نیمگا ہے سہت ئے جندراتا کا اوڈیسنسا چہ و ابابست کت۔ انچو و ہداں دور بوگ ئے سببا آنہیا وتی ملک پچاہ نیاورت۔

اسلا اتینہا آ جاگہ مچ کتگ ات۔ آہے جہد ات کہ آگوں اوڈیسنسا شور بہ بیت و دیم ئے کار و ارادہاں بہ ٹہنیت و آنہی ئے رنگنیدل کنگا دلما نگ ات دانکہ و استاروتی کنگینا نی مزامہ گندانت، شہرے مردم، آنہی ئے سنگت و لوگبا نک، کس آنہیا را پچاہ میار بیت۔ ایٹی ئے آسر چوش بوت کہ بادشاہ کوہ، رنگراہ و سر سبزیں در چکاں بگراتا کا ئے سچ چیز پچاہ نیاورت۔ آابکہ بوت و وتی ماکا چارگا لگ ات۔ ”ارمان! باریں نون منی سر کجام ماکا کپنگ! ادے مردم و خشی و جنگی انت یا نیکو کاریں مردم انت؟۔ من وتی ارداں کجا بہ بریں، وت کجا بہ ریں؟ دریکتیں من ہے فیئے شا آنی کرا بدشتیں و چہ اوداد گہ شرپیں بادشاہے ئے کرا بہ شنیوں و آنہیا منا ماکا دیم بدتیں۔ ہرچی بوت نون بوت! بلے انوں منی سر پر نہ بیت کہ اے چیزاں کجا ایریکنیں۔ ایشاں ادا انچو پہ دیم ایریکنگ شرپیں گئے نہ انت۔ چہ بھروسہ یکے بنیت و ایشاں بزور بیت و بہ روت۔ اے فیئے شا والہ سردار و کما ش چوشیں دانا و اگلہ مند نہ انت چوشکہ من وتی دلا گشتگ ات، اے گپ مناسک کہت انت۔ گشت اش ماتر اتا کا آسر کنناں بلے منا اے درامدیں ماکا دور اش دانگ و شنگ انت۔ پنا گیریانی دیوتا، زیوس، کہ آدرستیں مردمانی ہیال داروک و گناہکارانی سزا دیوک انت، من چہ آنہیا دعا لوٹیں کہ دروگیں قول و کرار کنو کاں سزا بہ رسات۔ باریں من پیسرا ساماناں ہساب بکنیں و وتارا دلجم بکنیں تہ شر ترنت۔ چومہ بیت بلکیں آ ناہدا ہاں چیزے دز انگ و بوجیا کتگ و شنگ انت۔“ آنہیا کتدان، منجل، سہرو پوشاک ہساب کتقت، آدرست پورہ انتنت۔ بلے چیزانی ہسابا آنہی ئے دلا تاہیر نہ رس ات پرچاکہ آنہی ئے سچیں غم و رنجانی سبب ماکا سر نہ بوگ ات۔

نون اتینہا وتارا گوں انچیں ڈولداری یے آکسان عمریں شپانکے ئے رنکا کت کہ بس تہنا

شہزادگ چوش ڈولدار بنت۔ چادرے آنہی بے بڈا ات، نیزہے دستات بے ڈچھپلانی شہا آنہی بے ڈولداریں پادزہراتنت۔ چرآنہی بے گندگا اوڈیسٹس سک وش بوت ودیما کنزرات اوچیش سلام بوت: ”سہب وش بات! تو اولی مردم بے کہ ادامنی دپا کپتنگ بے۔ من امیت کشیں کہ تو منی بدواہ نئے۔ منی جان و مالان پہازے۔ پمیشکہ انچو کہ دیوتاہانی متاگرنٹ من ہما وڑتی متاگریں وتی دست و پاداں کپیں۔ تی مہروانی بیت درستان پیسر مناگش کہ انوں منی چند کجانت؟۔ اے زروانے یاتباب دپ بے کہ دریاوے ملکنے نیامانت؟“۔

دیویا گشت: ”واجہ! تو کہ اے جاگہنے نامے جتائے، ایشیئے دوسبب بنت۔ یا و تو سکیں تچک و سادگیں مردے بے یاتی سرچہ وتی مکادور کپتنگ۔ اے سرڈگار چوشیں گار و بیگواہیں ملکہ نہ انت۔ شگر ب و گر بانٹگیں ہزاراں مردم ایشیا زانت۔ من اے ہبر امنیں کہ ایشی بے جہلگ و برزگیں کو ہستی زمین پہ بورتا چیا جو ان نہ انت۔ اے کسان پہناتیں ملکہ بلے بے ارزشتیں جاگہے نہ انت۔ اد اشراب و گلہ بازنت۔ بجر ہور وشپ نمب بے کمی مارگ نہ بیت۔ اداپس و گوکانی و استا شریں چرا گجاہ است۔ ہروڑیں کٹ و دار است و ادے کور بجر ہٹک نہ بنت۔ واجہ! ہے وڑ اتا کا بے نام بڑے آسرا نت، مردم گشت کہ اتا کا، اخیائے کے دوران ت۔“

ایتیہا اے گپ جت تہ اوڈیسٹس بے دل پے ہبر اگل بوت کہ انوں وتی مکا سرا نت۔ آ چر گلا بیم نہ بوت۔ آنہیا دمانا دیویا راپسودات بلے لہتیں دروگے بست۔ آنہی بے دلات کہ راستیں گپا بخت بلے آنہی بے اندرے دروگ بند آ راستیں گپ بے جگا نہ اشت: ”راست گشتے! من دریا آپشتا کریٹے مکا ہم، اتا کا بے نام ایشلگ۔ انوں منی چند اتی دولت بے نیم پہ اوبادگاں پشت گیتنگ و باقی مال گون انت و اداسر آوں۔ من چہ وتی مکا تنگلوں پرچا کہ من تنگلیں اور سیلوخس ابن ایڈومینس کشنگ، آہما مرد بوتنگ کہ سچہیں زرواناکس آنہی بے منٹ نہ بوتنگ۔ گپ چوش انت کہ منا بڑائے مال غنیمت گون ات۔ جنگ بے سرجمیں سکی و سوری و دریا بے سفر بے مڑا منا ہے چیز دست کپتنگ اتنت۔ آنہیا منی ہے چیز برگ لوٹ اتنت۔ اسل سبب ایش ات کہ من بڑائے آنہی بے پت بے گلا و ستانہ کنگ ات و آنہی بے ہمراہ نہ بوتنگ اتوں و وتی ٹولی بے کماندار بوتنگ اتوں۔

پمیشکہ من یک سنگتے زرت و سرٹک بے لمبا آنہی بے راہ بست و وہدے آچہ دیا تادیم پہ شہار و گات، برنج بے نیزہے زرت و آکشت۔ شپ تہار ماہ ات و کسا مارانہ دیست۔ پمیشکہ کسے آزانٹ کہ آمن کشنگ۔ منا ہونا گپتنگ ات و ہما دمانا یک فنیقی بوجی بے بے تو کا پترت و و تارا آنہی بے کاردارانی دستادات۔ مال غنیمت بے نیم بے زورگا پدا پرے ہبر ارزی بوتنت کہ منا پیلوں یا ایکس بے مکاسر کنت کہ اودا اپہو ہاکم انت۔ پدا چوش بوت، انچیں گواتے آکش ات کہ بوجی چہ اسلیں راہانگل ات۔ آنہاں وتی زبان موگی ات پمیشکہ آسک پریشان بوتنت۔ انچو پہ دیم سرسر جنگا پدائیش انت دوشی ماے زرواناسر بوتنگاں و ہے بند ناداشنگ۔ گونگیا ابید ہم یکے اور گئے نام نہ گپت و درست انچو پہ دیم تیا باوتنگ انت۔ منی چند انچو نڈا ت کہ سرے ایر کنگا گوں و اب کپتوں۔ ہے نیامانا ہا ہاں منی مال و ازباب چہ بوجیا ایر گیتنگ و منی کشا ایر کنگ انت و منا ہما ایلہ دانگ ووت سدو نئے براہداریں شہرا شنگ انت“۔

دیویا اوڈیسٹس بے گپ گوشداشت انت و پچکند ات، پہ مہر دستے آنہی بے سرا ایر مشت و وتی رنگے بدل کت۔ نوں آدرج کد و رھیریں کاڑے بے دروشات و گپ بے و ہدا آنہیا گشت: ”اگاں کسے مکارے بہ بیت تہ تی ٹکی و ٹوریانی پسو ابنت۔ منی حسدی این دوست، ٹگانی رہدیر! اوڈیسٹس ملکہ بے سر بوگا پد ہم وتی مکرو مکا منی یلہ دیگ بے ارادہ نیست۔ مکر و مکا ما دوینانی ہمدور نیست۔ اگاں مردمانی تو کا ہبر زانتیا تی منٹ نیست تہ دیوتاہانی تو کا زانتکاری و ہبر زانتیا کس چہ من گیش نہ بیت۔ بلے پدا ہم تو زیوں بے جکا رکا پچاہ نیا ورت کہ ہر مہما ترا پہا زانتنگ بے وتی پلہ مرزی بے کنگ۔ اڑے اے و من اتوں کہ فیئے شادالہ پر تو مہروان کنگ اتنت! نوں من ادا ہے گپ بے گٹکا اتنگوں کہ دیتز اتراچی کنگ لوٹیت۔ من ہے ہرانہ بے چیر دیگا اتنگوں کہ منی گٹنگ بے پدا درا ہگ بے و ہدا ترا فیئے شائے میر و معتبران دانگ۔ ترا گشیں گوں! چہ ہما چکاساں ترا سر پد کنگ لوٹیں کہ اتی ماڑی و آنہی بے پسیل بے تو کاتی دیا کا بیت۔ بلے دلامزن کن و تارا اگران بدار پرچا کہ چوش کنگا ابیدو کہ راہ نیست۔ ادے بچ مرین و جنین بے کرانام مہ گر کہ تو چہ سفر بے آ و تر پیدا ک بے۔ درتیں سکی و سوریوں ایو کا بے سگ۔ اگاں کسے ترا کم شرپ بکت تہ

بہ سگ ودلا بدار۔

اوڈیسٹا پوسوچ پیرس اتیار کنگ ات، گشت ہے: ”دیوی! ترا گوں گندگا پچاہ آرگ مردی کارے نہ انت۔ وتی رنگ نے مٹینگ نے کارا دیوتا سک زبرنت۔ بیشک من انچوزا نین کہ گو سنگیں وہداں و ہدے ما اخئی، ٹرائے آجگا بوتگاں، تو پچن سک مہر وان بوتگ نے، بلے پریم نے برزیں کلات نے گرگا پد و ہدے ما بوجیاں سوار بوتگاں و یک دیوتا ہے آئے سنگار شنگ و شانگ کت تہ زیوس نے جنک، من ترانہ دیستگ ات و نیکہ مناچہ مصیبتاں رکینگ نے ہاترا تو منی بوجی نے تو کا قدم جنک۔ من تجھیں دنیا آتر اتگ و سرسرنجگ بلے کیلے آ منی حال نہ گپنگ۔ منی دل اش پریشان کنگ۔ گڈسرا دیوتا ہاں گشت: ”نوں بس انت! ایشیا بازیں سکی و سوری بے سگ اتگ، و ہا روج ہم اتک کہ فیئے شا آئی ماکا تو منی دل ڈڈکت و داں آہانی شہر منی رہشونی کت۔ بلے من تہی منتا گریں، زیوس نے ناما، منا بکش باریں من پکائی و تی ماکا سراوں؟۔ منا باور نہ کنت کہ انوں من اتا کا آوں۔ منی دلا اے درامدیں ملکے۔ تو ہرچی گشنگ آلم منی کلاگ گرگ و رد دیگ نے و استا گشنگ انت۔“

اتینہا گشت: ”انچو پھر بڑی تہ نے ہسا باڈن نہ انت و ہے سبب انت کہ بدیں وہداں من ترا ایوکا بلہ دیگ نہ لوٹیں۔ تو انچیں زانندہ و گران و سنگینیں مردے نے کہ من جی بکشیں! تہی جا گہا دگرے بوتیں تہ سفر او تریا گوں وتی چک و او بادگانی چارگا پہ چنگ لوگا شنگ ات۔ بلے تو آہانی ہالا سر پد بوگ و حسرت و پرسا اشتنا پی نئے۔ وتی لوگبا نک نے ہالاوت گندے تہ سر پد ہے۔ ہو، بلے اے درگتا گو شدار کہ آلوگا شنگ و شپ و روج کہ آہی نے گومانہ گوزانت، آتنگ وارس نے گوارگا ابید دگہ کارے نیست۔ من دائم سدک بوتگوں کہ تو ڈیہا سر ہے۔ من زانتگ کہ تو درستیں ہما ہاں باہین نے و ماکا سر ہے۔ بلے اے ہبرا بزان کہ نا کو پوسا نیڈن نے نارزائی من سگ ات نہ کنگ۔ و ہدے تو آہی نے چک کور کت تہ آہی نے شینان سک ہراب بوتگ وانگت پہ تو دنتان گدر و شیت۔ نوں تہی باوری نے و استا ترا اتا کا نے ندارگا پیشداریں۔ اے دریائے زندہ پیر، نور کس نے ہو رانت و آہی نے سر بری نیگا زیتون نے درچکے۔ آہی نے نزدیک ہما سا ہگ داریں غار انت

کہ آہا پری آئی ناما انت کہ مردم اش نائی آدگشت۔ توچہ ہما آہی نے سرادیت کئے۔ ایشی نے گندگا گوں ترا ہاند ریات کابنت کہ تو ادا پری آں داتگ انت۔ و ایشیا چہ ہما دیم در چکانی تو کانیہ بیٹم نے کوہ انت۔“

ہے گپاں گوں دیوی مجاہلاں کنان بوت و تجھیں جاگہ زاہر بوتنت۔ اوڈیسٹس نے دل سک شادان بوت۔ وتی ملک نے گندگا گوں آسجد ہا کپت و زمین نے بوسگا لگ ات۔ پدا آہیادست چست کنت و پری آئی کردعا لوٹ ات: ”زیوس نے جنکاں! چمگانی پری آں! دلا گشنگ کسمت کہ من شمارا پدا بگندیں۔ منی سلام و مہراں قبول بکن ات۔ اگاں زیوس نے اے جنگولیں او بادگانی برکتا من زندگ بوتوں و وتی چکارا پورنائی دیست تہ الم چو پیسری و ڈا شمارا ندر دین۔“

اتینہا گشت: ”دلا مزن کن و چوشیں گپ دلامیار۔ درستاں پیسرتی اے مال پری آئی ہے غارے یک گڈے آچیر دیگ لوٹنت۔ پدا ماچاراں کہ دیمتر اچوں بکناں کہ پہ ماہرے بہ بیت۔“

اے گپاں پد دیوی ہزانہ نے چیر دیگ نے و استا جاگے نے شوہا زاتہاریں غارے تو کاشت و اوڈیسٹا فیئے شا والہانی داتگیں درستیں چیز، سہر، گراں بہا سیں رود و قیمتی ایں گڈ بڈ اکتنت و تو کاشت گوں۔ و ہدے آہیہا چیز رود و بندے سرا اے کنتنت تہ اتینہا غارے دپا بلا ہیں سنگے پردات و دپ بست۔ پدا دوسیں زیتون نے چیرا شت و و استارا ناگار و گمسار کنگ نے بائتا تو جیل سازگا لگ اتنت۔ اتینہا آہیہا را جا و رال نے بائتا سر پدی دات: ”لا تریس نے بادشا ہیں چک! تو دانا ہے نے۔ نوں تو تہ پوسلہ بکن کہ اے و استاراں چوں گرو دار کئے۔ ایشاں سے سالاکیش انت کہ تہی لوگ نے سراہا کی انت وتی لوگبا نکا را آروس نے نام نے سرا مزین لب و ملائے مٹگا انت۔ اے نیاماتی و اتری نے و داراتی لوگبا نکا نہ و اب بوتگ نیکہ آرام۔ چوہ آہیہا ہر کیے آرا چیر و کائی پیر و کاسد کنگ و قول و کرار کنگ، بلے آہی نے دلنے دگر بوتگ انت۔“

اوڈیسٹا گشت: ”حد آدیم آپ در کیت، دیوی! اگاں تو منا اے حال مداتین انت تہ

من چو بادشاہ اگامینون نے وڑالوگ نے پترگا گوں کشگ بوتگ اتوں۔ من تئی دست و پاداں کپیں منانچیں سو بے بدئے دانکہ من چرے بد پچلیاں پیراں بگریں، وتو منی مکا ہم بکن، وتو منانچیں نہ ترس یے بکن کہ ٹرائے ئے مینارانی پروہنگ ئے روچا تو ہما وڑکنگ ات۔ بانک! اگاں تو منی مکک بے تیتی زورے پدامن یکے ئے بدلا گوں سے سد مردماں جنگا چک و پد نہ ہیں۔

اتینہا پسودات: ”من پہ ہق و دل تئی مکا کنیں۔ بلے جنگ ئے نوبت کیت، من چ تو بے ترانگ نہ ہیں۔ باقی پشت کپت واستارانی گپ، کہ آتئی مال و دولتا بائیگا انت، من وانوں گندگا اوں کہ آتئی ماڑی ئے تو کا ہون و ہونزچ آنت۔ ہیر، نوں دگلو شا گوں وتی کارا کنیں۔ من تئی رنگا انچو بدل کنیں کہ تراکس پچا ہناریت۔ تئی اے ہاکی رنگیں میدلڈ انت، ترا انچیں لیگا ریں گدگورادینں کہ مہلوک ئے دل بد بیت و کس تئی جانانہ کپیت۔ تئی ڈولداریں پچمانی درپش کتر بیت۔ من ہمیشکہ چوش کنیں دانکہ واستاروتئی جن و چک ترا یک یلہ چریں مردے بہ لیک انت۔ نوں گوشدار کہ تئی کار چچی وچی انت۔ درستان پیسر ترا وتی سو رانی شپانک ئے کراروگی انت۔ آدائم تئی پلہ مرزانت و انگت گوں تئی جن و چکا مہر انت ئے۔ آ، کاگ کوہ ئے کرا آرتیوسا ئے چنگ ئے نزیک گوراسوراں چارینگا بیت۔ سو رانی بزورکنگ ئے واستا او دے کچراں کاہ بازانت۔ آوتی دلدوستیں کدیم و رانت وچہ ہمودے تلا وگاں آپ و رانت۔ تو ہمودا ہدار، پیر مردے کرا بہ نندواے بانتا گوں آنہیا گپ بجن۔ تئی چک ٹیلیما کس ئے آرگ ئے واستامن اسپارٹا آرویں۔ ترا اے گپا گشیں گوں کہ آتئی پدو سو جا، واے گپ ئے پکا کنگا کہ باریں تو است وھیات ئے یانیمست ئے، لاکیدائمو نامینے لینس ئے کرا شنگ۔“

اوڈیسسٹا جست کت: ”تو ہر گپا زانے و سر پدے۔ تو پرچا آنہیا راراستیں بھر نہ گشنگ گوں؟ آیا تئی دل ئے ہمیش انت کہ آٹنجیں زراں بہ تڑیت و سر سر بخت و درامد آنہی ئے دولتا بور انت و ہلاس بکن انت؟“

دیویا پسو دات: ”اے درگتا بچ پریشان مہو۔ من دلا گشنگ کہ چرے سفر آ نام درکاریت، و سفر ئے بند و بست منی جندا کنگ۔ آ زاناں کجا سکلیا گپنگ، آمینے لینس ئے ماڑیا شنگ و

عیشا انت۔ البت اے ورنائیں واستار مست و قلندر انت و آنہاں گوں وتی بوجیا آنہی ئے راہ بستگ وواتری ئے و دارا انت ئے۔ بلے منی ہیالا آ بے سوب بنت بلکیں چد و پیسر تئی دولت ئے برباد کنوکیں ورنہاں چہ لہتیں گوں ہا کا ہوار بیت۔“

اتینہا وتی عصا آنہیا راسک دات۔ آنہی ئے پوست ئے رنگ بدل بوت۔ آنہی ئے ہاکی ایں پٹ لڈانت، تہیں جان پیر مردے ئے وڑا کر چک و کونس بوت و پچمانی رنگے بدل بوت۔ دیویا آنہی ئے گدانی رنگ بدل کت و آچل و دوتا سیہ سیاہ کتت۔ آنہی ئے کوپگانی پوست چو آسک ئے پوست ئے وڑالہ کت۔ گڈ سرا دیویا آنہیا رالٹے دستا دات و کوہنگیں کچکولے بڈا دات۔

آدوینیاں بازیں تو جیلے سازات، نوں آچہ یک دو میار کت بوتنت۔ اتینہا اوڈیسٹس ئے چک ئے پد جنگا لاکیدائموں ئے رہ گپت وشت۔

چارینگا برتگ اتنت۔ چارمی سنگتا را سورے داتگ ات وشہرا دیداتگ ات دانکہ واستار
الکاپیا گوشت واری بکن انت۔

اوڈیسٹس نے گندگا گول کچکاں وک ات وپر آنہیا سست انت بلے آنہیا نہ ترس ات
ولٹے دور دات و بنا نشت۔ پدا ہم اگاں شپانکا تو کا دورمہ کتیں تہ ہا دمانا وتی جندے زمین نے سرا
کچکاں تل جنگ ات۔ شپانکا پوست یک کراچگل دات، گشاد گشاد تچان بوت وچہ پیوہ گا ہاڈن در
اتک۔ آنہیا سنگ جت وکچک ھگل داتنت ووتی واجہارا گشت نے: ”کماش! پردگے ترا کچکاں نہ
وارت۔ کچکاں ترا وارنگ ات و منی ناما بوتگ ات نے۔ چونایا ہم دیوتا ہاں منی پریشان و دلسیاہ کنگا
ہج پشت نہ گیتنگ۔ منانچیں واجہے است ات کہ چی بگشیں! نون من ادا نشتگ و گریویں، پہ
درامدانی لاپ سیر یا سو رداشتگ و رودینیں۔ اگاں آزندگ انت تہ زانگ نہ بیت گوہنگ انت یا
درامدانی ڈیہا کپتنگ و سر سر جنگا انت۔ بلے ہیر، تو گول من بیامنی کرگینا و گول من ورگ بور۔ دل
سے سیرانان و شراب بور۔ ورگا پد منا گش باریں چہ کجا پیدا ک نے و ترا چہ سکتی یے اگپتنگ؟“۔

شپانکا آہراہ کت و کرگینا برت۔ اودا آنہیا درچلی شاہ ایرکت و سرا پا چنی پوتے چیر
گیتک۔ آچو گگردے وڑا بز و مزنا ات۔ پدا اوڈیسٹس را نندگ نے سلاہے جت۔ اوڈیسٹس چرے
سلاہاسک و ش بوت و آنہیا وتی وشی چیر نہ دات: ”منی جوانیں مہمان جل! امیت کشیں کہ گول من
انچومہرے بدلا ز پوس وایدگہ دیوتا تنی دل نے مراداں پورہ کعت“۔

یومینسا گشت: ”واجہ! اگاں تو انگت چہ ادا و گندہ تر بوتین نے تہ انگت منی دلاتنی جواب
کنگ نہ من ات۔ درامد و پنڈ و کاں زیوں دیدنت و مئے وڑیں مردم کہ سر تنگے دینت اش تہ آ
پریشیا و ش بنت۔ ہا نو کر کہ وتی واجہانی تر سا گار انت آہانی دستا چد و گیشتر دگہ چی بیت۔ من وتی
نوکیں واجہانی گپا اول۔ منی کوہنیں واجہے و استادا دیوتا ہاں ہے ہبر دلا داشتگ کہ آنہیا لوگا روگ
نیلاں۔ اگاں آ است بوتیں تہ شری نے سر امنی ہیالے داشتگ ات و گڈیا پہ مندگا منا کرگین یے،
چنڈے زمین و جو یے داتگ ات و رکستے کنگ ات۔ ہا نو کرے آ کہ وتی جان کشتگ و کارکت و
آ نہی نے کارانی تو کا دیوتا ہاں منی کارانی وڑا برکت مان کنگ، پر آنہیا الم ہر دست بچیں واجہ

چار دہمی کتاب

اوڈیسٹس چہ بندنا رہا دگ بوت و دیم چہ جنگلا روکیں چیر کشکا گران بوت، کوہانی تہا
گران و ہما جا گہا سر بوت کہ اتینہا سو جادگ ات کہ اودا تو شپانکا گندے۔ اوڈیسٹس نے شاہی
ماڑیا آچہ درستاں و فادار ترین ہڈمنکار بوتگ۔

شپانک، کرگین نے دیم پیوہ گا ہا نشتگ ات۔ چپ وچا گردا پیوہ گاہے زمین یلہ ات پدا
برزگئے سرا چپ وچا گردا برزیں پسیلے است ات۔ شپانکا اے درست وتی مالک پیریں لار تیں نے
کماک ایدوت تہنا بستگ اتنت۔ آنہیا چہ زمینا در کنگلیں سنگاں گول پسیل بستگ ات و آنہی نے سرا ڈنگر
جنگ ات۔ انگت مہر کی نے و استا چاریں نیمگا دارے تہنگ کل کنگ ات۔ آنہیا بلوط نے بڈ
تراشتگ و اے دار شرتنگ انت۔ شپا ماڈگیں سورانی بندگ نے و استا آنہیا لینا دوازدہ واڑ شرتنگ
ات۔ ہریک واڑے نے تو کا پنجاہ سو رووتی گلڈاں مان کنگ ات نے۔ نریں سور پیوہ گاہے دیوی
نیمگا واڑاں بوتگ انت۔ آ باز نہ اتنت۔ ہرگاریں و استارانی ہر وچی دعوتانی سببار وچ پہ روج سور کم
تر ان اتنت۔ شپانکا مقرر یں روچا وتی پزور تر یں سور پر آنہیا دیداتگ انت۔ بلے انگت سد و
شتت سور پشت کپتنگ ات۔ شپانکا پتنگ نے و شکتیں چار کچک آہانی پانگ پا بوتگ انت۔ آ دمانا
آنہیا پوتی چنڈے گون ات و پہ و سواس شرکنگا ات۔ آنہی نے چار سنگت اتنت۔ سے کسا سور

انچوکیں کارے کنت۔ جی ہو، اگاں بادشاہے پیری ے روج اتا کا آگوستین انت تہ پکایا منا وتی
شریں کارانی مزرں اتگ ات۔ بلے آ نیست انت۔ دریکتیں من ہیلن و آنہی ے سچیں کہول ے
با بتا اے گپ جت بکتیں۔ ہمانی ے سببا چونیں چونیں جوانیں سرگول ہاکاں ہوار بوتگ۔ ہما مردم
کہ اگایمسنوں ے پجیکا ٹرائے والہانی گوما جگا ایلینا شنگ انت آہانی تو کا منی واجہ ہم گون
بوتگ۔“

اے گیاں گول شپانک ہاموش بوت ویشکے پیتی ے تو کا چگل دات و ہما واڑانی نیمگا
شت کہ سو رانی گلرہ ہمو دانت۔ آنہیا دو گلرہ کچین کت و ہلا رکت۔ پوست جت و ترنس اتنت و شپکاں
جت انت۔ و ہدے گوشت بوتنت تہ آنہیا گول شپکاں اوڈیسنس ے دیماداتت و سربراہیتیں جو
پر شانت۔ پدا آنہیا زیتونی دارے کد ہے زرت و شراباں آپ مان کت و مہمان ے دیمانشت و
آنہیا راورگ ے سلا ہے جت: ”مسا پر! ہیا سو رے کبا با بور۔ مانو کر بس ہے چیز وارینت کناں۔
مے رود پٹگیں، گوہنگیں سوراں و استار ورت۔ آنہاں نہ آوکیں عذابے ے ترس انت و نیکہ
آنہاں آپ و غیرتے مان۔ بلے پاکیں دیوتا ہاں بے ایمانی دوست نہ بیت۔ آنہاں سنگین و پوہ ڈ
ہرچ کنوک دوست بنت۔ و ہدے ہون ے ہوشام آماچیں دریائی دز جاگے ارش کنت و وتی
بوجیاں چہ دز اتگیں مالا پر کنت تہ آنہاں ہم دیوتا ہانی قہر ے ترس ماں دلا بیت۔ منی ہیالا اے
و استاراں دیوتا ہانی شنگ کتگیں گے اشکگ یا چہ دگہ نیکے ہالا گپتگ انت کہ منی واجہ کزا ہے آگپتگ و
بیران بوتگ پمیشکہ آنہ شری ے سرا آنہی ے لوگبا تک ے و استار جوڑ بنت نیکہ وتی لوگاں روانت و
دگہ کار و دندا ہے کنت۔ آہدا اثنگ انت و آنہی ے دولتا سیر لاپ کنگا انت۔ آنزانت کہ دست
ے دارگ و ہرچ کنگ چیا گشت۔ من تراگشیں گول، پوشیں روج یا شپے نیست کہ آمنی دلوتاں نہ
کشت و نہ و رانت۔ ویک و ہدے دو سے دلوت و آہانی دنٹا نانی کنڈاں گار بیت۔ آنچو شراب و
نت کہ منانا مگرگ میار کنت۔ اے ہرانوں تی سر پر بیت کہ منی واجہ بلا ہیں استومندیں واجہ
بوتگ۔ اتا کا وتی جاگہا، اے سچیں ہشکنا تا آنہی ے ہمدوریں سردار ے جند نہ بوتگ۔ اگاں
پیست پیست سردار یکجا گہ بوتیں تہ انکت آنہی ے منٹ نہ بوتگ انت۔ تو اندازہ بجن کہ تہنا ہشکنا تا

دگہ دگہ دواراں آنہی ے دو از دہ دگہ ہمچو میہڑ و سو رو پبانی لگ انت۔ ایشانی چار و گدار کنوک آنہی
ے جند ے شپانک انت یاد اٹگیں بچک انت۔ ہدا اتا کا ے تیاب دپاں یا زدہ لگ پس است
و آہانی چار و گدار کنوک انچیں مردم انت کہ مارا آہانی سرا بھر و سہ کنت۔ اے دستیں مردماں ہر روج
شریں پس ے کچین کنگی و و استارانی و استار سینگ انت۔ من اے سو رانی شپانک اول و من کچین کنیں و
پر آنہاں شریں سور دیم دین۔“

یومینس ے گپانی و ہدا اوڈیسنس ے دلگوش شراب و کبابانی نیمگا ات۔ آنہیا
ہاموشیاورگ وارت ویک پیا ہے جیڑ ات کہ اے و استاراں چو بکنیں۔ ورگا پد و ہدے دے بالا
بوت تہ یومینسا وتی کدہ شرابا پر کت و ہمانی ے دیمادات۔ اوڈیسنس وش بوت و کد ہے دست گپت
و مہمان جلا راجست کت: ”واجہ گیش باریں ترا کئے آہا زرتگ؟ ہما سردار، کہ تو نام گپت کہ سکیں مالدار
وزر اورے بوتگ؟ تو کشت کہ آنہیا اگایمسنوں ے و استا دتارا کو شاریتگ۔ منا آنہی ے ناما بکش
گول بلکیں چہ تی گیاں من آنہی ے ترا کنگا بکپیں۔ اے گپا دیوتا شرتر زانت کہ باریں ہجر من گول
آنہیا دچا رکپتگول یا اناں۔ بلے یک گپے است کہ من دنیا شری ے سرا دیتگ۔“

شپانکا پسودات: ”واجہ! گنڈ گنڈگیں مردم ادا کا بنت و گشت کہ ما اوڈیسنس ے ہالا
سر پداں بلے چر آنہاں یکے آنہی ے لوگبا تک و چکارا کیم کت نہ کنت۔ پندو کاں نان و پوشاک
ے کارانت۔ درو گنے بندگ ارزان انت۔ آنہاں راستیں گپ ے جنگ چوسرے بڑگا توریت۔
ہر بلہ چرے تران تران اتا کا آکیت تہ گئی و دروگیں گپانی جنگا تچکا منی بی بی ے کراروت۔ آہر
کسا گول و شروری گپ کنت و آہانی کسہاں گوشدار بیت و غم وارا مانا آنہی ے ارس نہ دارانت۔ ہمانی
ے لوٹوک کہ دراغدیہا بیران بہ بیت اگاں آپرے ہالا مہ بیت تہ چون بہ بیت! کماش، اگاں یکے
ترا جوڑے گد و چادرے بدنت تہ تو ہم دمانا دروگیں کسے سازے۔ منی واجہ بیران بوتگ۔ نول و
کچکاں و مرگاں یا دریائے ماہیگاں آنہی ے جان ے گوشت و ارتگ و ہلاس کنگ۔ کئے بزانت
باریں تیا باریکانی تو کا آنہی ے ہڈ بار گپتگ انت۔ آلم ہے وڑیں مرگے آمرتگ و چر آنہی ے مرگا
من و آنہی ے سنگتاں بلا ہیں تا و انے رس اتگ۔ من وتی مات و پتانی لوگا بریں کہ ہمو دامن رستگ و

مزن بوتگوں یاد دیکھے بریں، نوں آنہی نے وڑیں مردم مناہ رسیت۔ مناما کاروگ و پت و ماتانی چارگ سک دلا بوتگ بلے نوں آہانی ترانگ نے جاگہ اوڈیسنس نے غما گپنگ۔ آادانہ انت بلے انگت من آنہی نے ناما گپت نہ کنیں۔ آنہیا گوں من مہر بوتگ، چدرستاں گیشتر ہمایا منی دلگوشداری کنگ۔ پمیشکھ آنہی نے دوریا ابید انگت منی دل پہ ہمایا زریٹ۔“

اوڈیسنس گشت: ”مہروان! تو وانچو دلپروش نے کہ آنہی نے واتری نے ہیالے ماں دلا نیارے و منی گپا نہ من نے، پمیشکھ منی دلاتہنا اے گپ بس نہ انت کہ اوڈیسنس آنگی انت۔ من پرے ہرا سوگندوریں کہ ہر دیں آلوگا سر بیت تہ ترا متاگی منادگی انت۔ بلے دانکہ آنتیت بلے کہ من سوانی و نیزگارے اوں بلے چہ توچ نہ لوٹیں۔ ہما مردم کہ نیزگار یا دروگ نے بندگا لاچار بیت منا پر آنہیا انچو بدکیت چوشکھ پاتال نے دروازگاں!۔ من چہ درستاں شرتریں دیوتا زیوس و اوڈیسنس نے لوگ نے، کہ من اودارویں سوگند اوریں کہ من ہرچی گشیں ہما وڈ بیت۔ گوشدار! انچو کہ ماہ پدی بیت و نوک پر بیت اوڈیسنس لوگا سر بیت و ہما درستیں مردمانا کہ آنہاں آنہی نے لوگبا تک و چک دلیساہ کنگ انت، آدرستانا سزادنت۔“

یومینسا اے گپ نے پسودات: ”کماش! نہ اوڈیسنس ہجر لوگا سر بیت و نیکہ من ترا متاگی کنیں۔ آرام نے سرا شراب بور۔ دگہ گپ بجن۔ منایاتاں مہ گچ و گیشتر پریشان کن۔ راستیں ہرا کنیں، و ہدے کسے منی کرامنی و لہجے نے ناما گپت تہ دل چہ بندوکاں سدیت۔ تو ہر سوگندے وارنگ، آنہیا شمشوش۔ دریکتیں اوڈیسنس لوگا سر بہ بیت۔ نی، پینے لوپی، کماشیں لائر تیں و شہزادگ ٹیلیما کس نے بایتانوں منادگہ غمے آگپنگ!۔ دیوتا ہاں آنہیا رانوک رودیں پلے نے وڑا رودینت، ورناکت و من امیت کش ات کہ آمردینی جاگہا وڈلداری نے بے دروریں نمونگے بیت و پت نے وڑیں کار پد پشداریت بلے اناگتا یک دیوتا ہے آمت کت، یا مردمے آرددات و پت نے شوہازا آ، پیلو ساشنگ۔ نوں واستاراں منی سردارے راہ بستگ و چہ اتا کا آشاہنشاہ آرکمیوس نے بیہرے گار کنگ نے ارادہ اش داشنگ، آلوٹت کہ آنہی نے نام و توارگار بہ بیت۔ بلے ہیر، ہرچی آنہی نے تقدیر انبشہ انت ہما وڈ بیت۔ آہانی دستا کپیت یا آزمانی دیوتا ہانی مکھ و تارار کینیت بلے منی

کماشیں مہمان، نوں تو وتی کسہاں بیار و منی دلا سبک مکن۔ تو کئے وچہ کجا پیدا کئے؟ کجام ملک نے مردم نے وچہ ذاتے نے؟ داں ادا پیداگا اتک نہ کئے، چونیں بوجی یے آسوار بوتگ و ادا اتلگ نے؟ بوجی والہاں پرچا تر آاتا کا ایریگینگ و آنہاں وتی با بتاچی گشگ کہ آچونیں مردم انت؟“

اوڈیسنس مدامی وڑا ہزاری کت: ”من ترا اے درستیں جستانی راستیں پسو ادکیں بلے اگاں من چو گشیں کہ ادا کرگین نے تو کا مئے کرا گوشت و شراب انچو باز انت کہ ہجر ہلاں نہ بنت و دگہ کارے آگوں گلانش بہاں و آرام نے سرا بہ ننداں و بوراں تہ سال پدی بہ بیت بلے من وتی کہہ نے آراگم نہ بریں، بلے انگت منی مصیبت و آزمان نے، منی سرا داتگیں سکی و سوریانی کہہ سرجم نہ بنت۔“

”من کریٹے نے مردم اوں۔ من یک ہزگاریں مردمے نے چک بوتگوں۔ آنہیا دگہ چک ہم است و درست منی وڑا لوگا رستگ و پادا تلگ انت، بلے آدگہ چک آنہی نے جن نے چک بوتگ انت و من آنہی نے سر بیت نے چک بوتگوں۔ بلے چرے گیا ابید انگت منی پت کا ستورا بن ہلا کسا منا وتی ہتی ایں چکانی چما چار اتگ۔ آنہی نے زما نگ نے کریٹے نے مردماں آنہی نے عزت کنگ و آنہی نے وش بھتی، مال و دولت و لائقیں چکانی سرا پھر بستگ بلے و ہدے آنہی نے نوبت ہلاں بوت و ملکہموتا آنہیا را ہیڈیزا سرکت تہ آنہی نے چکاں مال نے بہر و وڈانا انسانی کت۔ سورتی اش کت و منا چہ جاندا دا پہ نامہ کمو بہر بوت و یک کسانیں لوگے دات اش۔ ہیر، من چہ وتی لائقیا ہزگاریں لوگے آروس کت۔ من نابود و پنگ دے نہ اتوں، نوں ہیر من آزوراں جت نہ کنیں بلے غلہ دو تا کو نیا پیدا اور بیت۔ سکی و سوریایں مناسرین پروش کنگ پیشی زما نگا آریس و اتینہا منا انچیں ہمت و سگت یے داتگ ات کہ آگپ نہ بیت! و ہدے دژ منانی سرا ارش نے اراد ہے بوتگ و راہ نے بندگ نے و استامن وتی و استا ہمراہ و سگت یے گچین کنگ تہ مرگ نے ترسا منی دل نہ لرز اتگ۔ من مدام درستاں پیسرد یما کنز اتگوں و ہما دژ من کہ منی وڑا شیوار نہ بوتگ انت نیزہ نے سرا جنگ و کشگ انت۔ جنگ نے پڑا من انچیں نہ ترسیں مردمے بوتگوں۔ بلے کارے کنگ و لوگ دپی شگل کہ آپہ کہول نے گہو دی نے و استا بوتگ انت منا چہ آنہاں کت بوتگ۔ بوجی، جنگ و چوپ،

درپشویکیں نیزہ و تیرے وڑیں ترسناکیں چیزانی نام کے گرگا مہلوکا لرزگ چیر کپیت بلے منا گوں اے چیزاں مہر بوتگ۔ من ہے ہمیں کہ اے چیزانی دوست دارگ منی تبا کپتنگ پرچا کہ ہر یک مردے آرازق نے شوہازے دگہ دگر رہند تبا کپیت۔ اخانی لشکرے ٹرائے تیا با ایر کپگا پیسر من نہر رنداں سنگارانی سردار بوتگ اوں وایدگہ بازیں ملکے نے سراراش کتنگ ات۔ اے ارشاں بے کسا سیں مال غنیمت یے منی دستا کپتنگ ات۔ ایثانی ہر چیزے منادوست بوتگ درستاں پیسر ہما دست جنگ۔ رندا و ہدے مال بہر بوتگ تہ منا گیشتر مال دستا کپتنگ۔ ہے وڑا من زوت ہرگار بوتوں و منی ملکی مردماں چہ من ترس ات و منی عزت کت۔ اے بے سیریں مہیما بازیں مردے زوال بوت و پدا ہما و ہداتک کہ دنیائے ہر چیزے سرانگاہ داروکیں زیوسا مارا مان گیشیت۔ مہلوکا منی و نامی ایں ایڈو مینیس نے سر ازوردات کہ ماسنگار ایزوراں وواتر ایلیئما برواں۔ زوراسرا راہ انت مہلوک نے ہر من ات۔ گڑا ما داں نہہ سالائے آجنگ کت و وہی سال پریم نے شہر جت و پروشت وواتر بوتناں۔ سفرے نیما یک دیوتا ہے آئے سنگار درگاں درگاں کت۔ بلے زیوس نے وڑیں ہر زمانتے آ منی دلسیہ کنگ نے و استادگہ بند لے سازاتنگ ات۔ منا لوگا، جن و چکانی کراما ہے گوستگ ات کہ دلاگشت لہتیں بوجی و گپنی ایں سنگت بزور و مصرا برو۔ سفرے و استا من نہہ بوجی ساڑی کت و پرآ نہاں مردم ہم تیار کت۔

”منی سنگتاں داں شش روچا عیش و نوش کت پرآ ہانی ورگ و ندر کنگ نے و استا من بازیں دلوتے آ ہا نادات۔ پتھی روچا ما بوجیاں سوار بوت و کریٹے یلہ دات۔ چہ گور تچا ناوشیں گواتے کشگا ات و ما گوں گواتا گوں بوتناں۔ چریشیا مئے سفرانچوش و ارزان ات گشے ما کورے آپ نے ایر تچا گران و روگا ایں۔ منی بچ بوجیا راتاوان نہ رس ات۔ آرام نے سراما وتی جاگہانی سرانشت و گوات و سکا نا بوجی راستگیں راہا برتنت۔ پنچی روچا ما مصرے مزن شانیں کوراسر بوتناں۔ نیل نے کوراما وتی بوجی نگر کتقت و وتی شرین سنگتا نا بوجیانی کرا دارگ و آہانی پاگی نے حکم دات۔ لہتیں چارو دیما دیدات دانکہ آبرزگانی سرا بدار انت و کش و کرے ہیالا بدار انت۔ بلے آنچو وت سرا گنو ک بوتنت کہ کشت و کشار اسر گپت انت و دمانا بازیں شرین ڈگارش لٹ و پل کتنت، مردین

کشت انت و جنین و گوئڈ و آوار جت انت۔ داوائے ہال زوت شہرا سر بوت و او دے مردم سر پد بوگا پد سہا مہلہ پہ جنگا اتک انت و ہر نیمگا داں چہماں کارکت پیداگیں سپاہیگ، اپسگا ڈری و درپشناکیں سلاہ زاہر بوت۔ گرد و کیوں زیوسا منی لشکر سر بتنگ کت۔ مردماں چاریں نیمگا مئے سراراش کت و یکے آراد ژمن نے گوما جنگ نے زکت نیست ات۔۔ آنہاں منی لشکرے بلا ہیں بہرے جت و کشت و آدگہ مردم اش گپت و غلام کتنت۔ یک انا گتا منی دلا بے درو ریں تو جیل یے اتک و منی ساہ نے پردگ بوت۔ چو و من انگت ہے گیا جنیں کہ دریکتیں منی روچ ہمو دا پورہ بوتین انت۔ مصرا کشگ بوتینوں تہ رندا انچو مصیبت منی سرانہ کپتنگ ات۔ ہما دانا من و تی زڑہ درکت و گوں نیزہا یک کڑے آمان بر ات و پتچگ بادشاہ نے کراشت و آنہی نے پادانی دیما و تارا درودات۔ آنہیا بزرگ بوت و منا بخش ات و منا وتی کشانا دینت و گوں گریوگ و پریات جنوکیں بند یگاں ر ہادگ بوت۔ بازیں مردے منی گٹ نے ہونان ات و جوشا اتک و دارے نیزہ اش پچن چست کت، بلے بادشاہا زیوس نے ترسا آہانا کن کت؛ زیوس درامدانی دیوتا انت و آنہی نے ہاسیں کار زالمانا سزا دیگ انت۔

”من داں ہپت سالامصرانشت اول، آ درست منی سرا مہربان اتنت و منا چر آنہاں مزنیں مال و دولتے رس ات۔ بلے ہشتمی سالامن یک لٹلیں فنیقیا گوں دچا رکپتوں آ مکاروشاہی دزے ات و دنیاے تو کا بازیں کار بیروانی یے کتنگ ات۔ آپشکارا منا رددات و فنیقہ نے روگا رازی کت۔ آنہی نے لوگ و جاندا و فنیقہا اتنت۔ او دامن داں سالے آہائی نے کرا داشت۔ روچ و ماہ پدی بوتنت و وہدے نوکیں سال اتک و موسم پدا تران بوتنت تہ آنہیا منا گشت کہ ہیا کمودز کمک بو، و منا لیسیا آروکیں بوجی یے آسوارے کت۔ آنہیا کمو مال گون ات و روگا ات بلے آنہی نے دل نے ہمیش اتنت کہ وہدے سر بیت منا شرین نہا دے آہا بکت۔

”آنہی نے باہتا منی دلا جت بلے منی دستا چچی نہ بوت۔ گوں آنہیا بوجیا سوار بوتوں۔ گور سچا ناوشیں بلے ترندیں گواتے کشگا ات۔ بوجی ہے گوات نے کمکا تو کی راہا رواں بوت و کریٹے گواتاں رک ات دانکہ تیا با سر بوت۔ بلے زیوسا مئے تقدیرا بادی ہشتہ کتنگ ات۔ وہدے

ماچہ کر بیٹے آدورشت و سر بوتان و آ زمان و نیلیں زرا ابید جی گندگ نہ بوت نہ زیوسا حمیری سیاہیں پٹہ
یے مئے بوجی کے سر آورت۔ چہ آ نہی کے ساہگا دریا تہار بوت۔ زیوسا گندگے جت و گند مئے
بوجی کے سر اور دات۔ گند کے سببا مئے بوجیا سک باز تاوان رس ات و ہر نیمگا شورہ کے بوجا پچ
دات۔ درستیں مردم دریا آ کپت انت و بوجی کے تھوگانی پکانی کر ادیریائی گراگانی وڑا بڈ و رگا لگ
انت۔ دیوتائے دل کے ہمیش انت کہ آ لوگاں سرمہ بنت۔ بلے تباہی کے اے ساھتا زیوسا بوجی
کے دور مئی کر اسرکت دانکہ من رزوائیں مرگے آمہ مریں۔ من دور کے گو ما پڑ لچ اتوں و گواتانی
کلاگی بوتوں۔ نہہ روچا آپ کے تو کا اتوں و وہی شپا بلا ہیں گورمے آ منا چست کت و تیسپر وئی کے
تیا باجت۔ تیسپر وئی آنی بادشاہ فیرون انت۔ آ نہی کے چکا مناد یست کہ من ڈٹے آ سر کپتگ و ٹنگی
اوں تہ منی دستے گپت و منا وئی ماڑیا برتے۔ اودا آ نہیا مناشکے و چادرے دات۔ فیرونا منا ماڑیا
دارگ کے با تباہجر جی نہ گشت۔ ہمودامن اوڈیسٹس کے نام اشکت۔ بادشاہا گوں من گپ جت
و ہدیکہ اوڈیسٹس لوگا و اتری کے و ہدا چہ ادا گوستگ تہ ما آ نہی کے ہد مت کتگ۔ بادشاہا اوڈیسٹس
کے ہما ہزا نہ منا پشد اشت کہ آ نہیا گوں بوتگ و ہمودا ایرے کتگ۔ اے ہزا نہیا ہنچو سہر، رود و آسن
مان ات کہ مردے کے دہ پٹھا بس بنت۔ بادشاہا منی کر اے گپ ہم جت کہ اوڈیسٹس کے جند
ڈوڈونا آ بلوط کے ہما در چک کے کراشتگ کہ آ پے شرب زیوس کے ناما انت۔ آ ہے گپ کے جتا شتگ
کہ اینچو و ہداں درانڈیہہ بوگا پدا آ تا کا آ سرو زاہری روگ شر تر انت یا وئی رنگ و دروشما بدل بکنت و
بروت۔ اے گپاں ابید فیرونا وئی ماڑی کے تو کا منی دیما دیوتانا ہا شراب ندر کتگ و سوگند و ارتگ کہ
اوڈیسٹس را آ تا کا آ سر کتگ کے واستا یک بوجی کے گوں ناہدا ہاں تیا ب کے دیا وشتا تگ۔ تیسپر وئی
آنی یک بوجی کے ڈوڈونم کے زروانا روگی ات، بادشاہا بوجی کے ناہدا حکم دانت کہ منا بہ برنت
و اودے بادشاہا اکاسٹس کے کراسر بکن انت و راہا شری کے سر امنی و لگو شدار یا بکن انت۔ ہمیشکہ
اوڈیسٹس کے آہگا چہ پیسر من چہ اودا رکت بوتوں۔

”بادشاہ کے گشگا ابید ہم ناہدا ہاں منی با تباہ پدل سازات و من لا چا ریا تقدیر کے کدہ کے
گڈی جو ریں تگ ایر برت۔ و ہدے بوجی رہا ڈگ بوت و چہ ہٹکلیا دورشت تہ آ نہاں منا غلام جوڑ

کتگ کے وئی سازا تگیں پندل کے سرا کارکت۔ منی گد در کتقت و چادر برت و بدلا ہے ورتگ
و جنڈیں گد گورا دانت کہ تو اش گندگے۔ و ہدے آ زروان کے نزیکا سر بوتنت تہ بیگاہ ات و روج
اتا کا کے پٹانی سرادر پشگا ات۔ آ نہاں منا گوں ساداں بست ووت ایر اتک و تیا ب دپا کنور الگ
انت۔ دیوتاہانی مہروانیا منی سادا رز انیا پچ بوتنت۔ من ہے ورتگیں گداں گوں وئی سر اندیم کت
و مال ایریگیگ کے پتہیں تھتگ کے سر اشتر ان بوت و دریا آ دور کت و اوژ ناگ کنان بوتوں۔ چہ
دژ مناں رکینگ کے واستا من دور نہ شتوں۔ دریا آ دراہگا پد من تیا بانہ داشت۔ دیتراشت و مجیں
در چکانی تو کا ٹپ اتوں۔ رندا آ نہاں کو کارکت و چا ریں نیمگاں تچ و تاگ اش کت۔ بلے رندا یکیم
بوتنت و بوجیاں سوار بوت وشت انت۔ دیوتاہاں پچن اودے کے چیر بوگ ارزان کت و پدا مناتئی
وڑیں شریں مردے کے کراسراش کت۔ چہ ہرازا نگ بیت کہ منا گت زندگ بوگی انت۔“

شپا نک پڑ بوت و گشت کے ”منی بزگیں دوست! تئی دردورنج و بزگیانی اے دراجیں
کسہ کے گوشدار کا پد منی دل دوت دیگا انت۔ من ہے لیکیں کہ اوڈیسٹس کے نام کے گرگا تور د
وارتگ۔ تو منا دلجم کت نہ کئے۔ تئی وڑیں مردے آرا چوشین نادانی گپ جنگ کے جی زلورت انت
؟۔ گشیگاں من وئی واجہ کے بیگواہی کے ہالا تچ سر پد نہ اوں!۔ گشیگاں من زنائیں کہ دیوتاہاں
چہ مردا وئی نفرت کے درشان اے رنکا کت کہ نہ آ نہیا رارٹرائے کے جنگ کے و ہدا و نیکہ جنگا پد
دوست و ستگانی کراسر گا اشت۔ اگاں چوش بہوتیں تہ درستیں اخیائی کیجا کہ بوتگ انت و آ نہی کے
قبر کے چیدگ اش شر کتگ ات و آ نہی کے چکارا پت کے مزنا نامی پشپد یا رس اتگ ات۔ بلے
شر پداریں مرگ آ نہی کے نصیبان نہ بوتگ۔ تو پاناں آ نہی کے جند کشتگ و گار کتگ۔ منا ایوکی وش
بیت ہمیشکہ ادا وئی سو رانی کرا اوں و جبر شہر اندرویں۔ و ہدے کسے حال و اھوالے زوریت و ہما گو
روت و پینے لوپی پچن کلوہ دیمدنت تہ منی سر آ گلو کپیت۔ چوشیں ساھتاں درستیں مردم نوک اتگیں
مرد ماچ و چاگرد کعت و جست و پرس کعت۔ آہانی تو کا ہما مردم ہم ہوار بنت کہ دیر انت آ وئی
بیگواہیں بادشاہ کے واستا زرگا انت و ہما پت واریں مردم کہ ہمانی کے مالا ورگ و وئی و ہدا گوازیگا
انت۔ یک انٹولی مردے آ منی کرا دروگیں کسبے آورت و منا پڑ ام ات، ہما انت منی جندا اے با تبا

جست و پرس نے چندیلہ داگ۔ اے انٹولی مردیکے آجگ وکشتگ۔ دنیاے گولگا پد آ منی کرا اتلگ ات۔ من آنہیا را وارینت و چارینت۔ آنہیا گشت: ”من اوڈیسنس کریٹے آ ایڈومینس نے گوما دیٹگ۔ اودا آنہی نے سنگار تو پانا گپنگ و بوجیانی مرتابونگ۔ بلکیس آ داں گر ماگایا تا کچنڈے موسما گوں وتی سنگتاں وتی جم کنگیں مال و دولتوں ادا سر بیت۔ منی کماش و بے تالہیں مہمان! اے گپاں بہ بہم۔ دیوتاہاں ترا داسر کنگ بلے منی کرا چوشیں دروگ مہ بند و منی بالاد او شنوونگ نے جہدکن۔ پرے گپاں تو منی دلگوشا گوں وت کت نہ کنتے و نیکہ من تی ہمدور ہیں۔ راستیں گپ ہمیش انت کہ منا تی سرازگ کنت و من مہمان جلی نے رہنداں نہ پروشیں۔“

بلے اوڈیسنس چوشیں گپاں کجا منیت: ”تو سکیں شکی ایس مردے نے!۔ من سوگند و رگا اوں و ترا باور نہ کنت۔ بیا دگہ وڑے کتاں۔ اوپس نے دیوتا اے ہبرے شاہد انت کہ منا و ترا دوینیاں شرط پورہ کنگی انت۔ اگاں تی و اجہ لوگا سر بوت تہ مناپشکے و چادرے بدے، من ڈولجینماروگ لوٹیں منا ہمودادیم بہ دیا نین۔ بلے اگاں چوش نہ بوت و منی گپ نے ہسابا و ترا نیا تک تہ وتی مردماں پر ما منا کو ہے نے سرازنت و جہلا چگل دینت۔ چرے کارا فقیر عبرت گرنت و دگہ برے ٹگی و دروگ بندی نہ کنت۔“

اے گپانی اشکنگا پد شپانکا گشت: ”الم! من ترا وتی کرگینا لوٹا بیٹنگ و ورگ وارینگا پد بکوشارین ایس تہ دنیاے تو کا من دائم و ژنام ہیں!۔ اگاں من چوش ہمیں تہ و تارا چہ عذابا رکینگ نے و استا باریں چینچو دعا بلوٹیں۔ نوں ورگ نے و ہذنت۔ امیت کشیں کہ نوں منی سنگت کا بیت۔ پدا ہمداد لے ہمیں ورگ گرادگ بیت۔“

دوئیں گپا اتنت کہ شپانک گوں سو راں اتک ورس اتنت۔ آنہاں سو راڑاں کنتت۔ سور زمین نے سرا و پت انت و ہرنیگا آہانی گزرگ نے تو ارچ ات۔ شپانکا وتی سنگت تو ار کنتت: ”شریں پزوریں سو رے بیارات! من وتی درآمدیں مہمان نے و استا ہلا رے کتاں و مادرست دعوت کنن ات۔ اے سو رانی روڈیگا ما و تارا کشتگ و مئے ہذمتانی برورداں دگرونن و مارا دپی جسے ہم نہ کشت۔“

آنہیا تیر زرت کمودار تل کت۔ آنہی نے سنگتاں پنج سالی پزوریں سو رے زرت و آس روک کنگ نے جاگہ نے سرازنت۔ شپانک ایمانداریں مردے ات۔ آچہ ابدمانیں دیوتاہاں شمشکار نہ بوت آ یا سو رے کموپٹ چت و آسا دور دات و رسم سرجم کت و پدا چہ درستیں دیوتاہانی کر اوڈیسنس نے و اتری نے دعا ہے لوٹ ات۔ پدا آ پادا تک و اوشتات۔ یک تل نہ کنگیں بندے زرت و سو رے سرازنجو جت کہ آہا جاگہ نے سرازنت۔ آنہی نے گردنے سست و پوست نے پپٹوشکا پدا ترنس ات لیے۔ شپانکا گوشت نے اولی پل زرت و آنہیا را پیکانی سرازنت و آسا کت، سر راجو نے آرتے و نز دات۔ پدا آنہیا ایدگہ گوشت پل پل کنتت۔ آ شیکاں جت و پتک انت۔ پدا کاشیاں کنتت لیے۔ نوں شپانکا آ بہر و بانگ کنتت۔ چوشیں کارا آسک بلدات۔ آنہیا گوشت ہپت و نڈا کنتت۔ دعا لوٹکا پدیک و نڈے پہ مایا نے چک ہر میز و پرانی و استا گیشیت و آدگہ وت ماں وت بہر کنتت۔ سرینگ نے گوشتے پہ شرپ اوڈیسنس نے دیما دات۔ چوشیں بہر و بانگا شپانک نے و اجہ سک و ش بوت و گشت نے: ”یومینس! من امیت کشیں کہ منی وڑیں غریبے آرا شرتریں گوشت نے دیگا منی وڑا ز یوس ہم چہ تو ش بیت۔“

شپانکا پسودات: ”منی دوست! ورگا بور۔ ہرچی کہ مادات کنگ ایشاں بور۔ دیوتا وتی دل یگاں کنتت۔ آ برے مہروانی کنتت و برے نہ کنتت۔ و آنہاں کئے داشت کنت!“۔ اے گپاں پدا آنہیا گوشت نے اولی پل ابدمانیں دیوتاہانی ندرکت۔ پدا شراب ندرکت و پد ورگانشت۔ شراب نے کد ہے اوڈیسنس را دات۔ میسا و لیسنا نان آورت۔ و اجہ نے ادا نہ بوگ نے و ہدا شپانکا اے نوکر چہ وتی ہرچا تا فوسیا نی کرا بہا زرتگ ات۔ درستیں مردم دیما ایریں و شیں وان نے ورگا مشکول اتنت۔ و ہدے آنہاں سیرا وارت تہ میسا و لیسنا ورگ چست کنتت۔ شراب واریا پدا آنہاں و پسگ نے تیاری کت۔ چہ بیگہا موسم جمبری ات۔ شپ لنج ات۔ داں سہبا ہورا گورت و قبلہا ترندیں گواتے آکش ات۔ اوڈیسنس دلا جیو ات کہ شپانکا بہ چکاس۔ آنہیا زا نگ لوٹ ات باریں شپانکا وتی مہمان نے ہیاں انچو گورانت کہ وتی چا درانت یا وتی و گہ سنگتے آرا گشیت۔ آنہیا گشت: ”یومینس و سنگتاں! گوش دارا ات، من وتی زلورت و حاجت اکسہ نے دروشا درشان کنیں۔ اے شمنے

شرابانی تاثیر انت۔ شراب مردمانہوش کنت۔ دانا آچہ دانا ترین مردم و ہدے ایشیا دست جنت تہ
 آنہی نے دل چوریگانی وڑانا چ و سہتا بند بیت وانچیں ہبر کنت کہ آنہیا جلوہ نہ دینت۔ ہیر، من نوں
 دپ دڑی بندت کتنگ۔ شرزتت کہ گپا بس مہ کنیں۔

”منی واہگ انت کہ من ہما وڑارنا و زرنگ بوتینوں چوہکھہ ٹرائے نے سرائش نے
 و ہدا بوتگوں۔ اوڈیسنس و مینے لینس لشکرے کماندار انتت و ہماہانی گشگ نے سرائمن لشکرے سہی
 کماندارے ہساہا ہماہانی ہمراہ اتوں۔ ما زہہ پوش اتگ ات و شہرے پسیل نے نزیکا کاشانی تو کاہپت
 اتاں۔ شمالا گورہچا کٹنگ بندکت و شپا سارتیا ایردات۔ برف رتک و من و زہہ برفا مین بوتنت۔
 درستائ پشک و چادرگون ات۔ درست و ش و اب انتت بلے روگ نے و ہدا من گونکی یے کت وتی
 چادر ہماہانی کرا ایرکت و اتکوں کہ موسم چوسارت نہ انت و ایشی نے کار نہ کپیت۔ منازہہ و تکلیں گنجی
 پراکے گورائت۔ شپ نے سہی پاسا و ہدے استال برکت بوگا انتت تہ من ارادہ کت کہ اوڈیسنس
 نے گوماگپ بجن، آ منی کشا و پتنگ ات۔ من آنہیا راملگی یے جت و آنہیا سٹ کت۔ من گشت:”
 بادشاہ اوڈیسنس! جلدی وڑے بکن اگاں ناں دمانے آپد منی چند مریت۔ منا چادرگون نیست و
 گوہرا کشت۔ من زنڈیں ردی یے کتنگ کہ پشکا ابیددگہ جی گورانہ کتنگ۔ نوں دگہ راہ نیست۔ اے
 گپا پداوڈیسنس جیرڈا لگ ات و اے گپا تو شری نے سرازائے کہ آچونیں سپاہیگ و کارزانتے
 بوتگ۔ آنہی نے دلا یک ہبرے اتک و آہرا ترا انوں گشین گوں۔ آنہیا منی گوش نے تو کا بلوت
 کت: ”ہج مہ گش! دگرے تی گپاں مہ اشکنت“۔ آنہیا سرچست کت و گشت: ”سگلتاں پادا ات!
 دیوتاہاں منا و اے پشدا اشنگ۔ منی ہیالا ماچہ وتی بوجیانی کرا پشٹ ایں۔ باید انت۔ یکے بادشاہ
 اگا مینون نے کرا بروت و منی کلواہاں سر بکت۔ بلکیں چہ ہمودا پما کمک دیم بدنت۔ اے گپانی
 اشکنگا پد تو اس ابن انڈرا من نایں مردے پادا تک۔ آنہیا وتی شمال درکت و دوردات و تچان بوت
 بوجیانی نیم گاشت۔ آنہی نے شمال منی دستا کپت و من دے لئے تو کا پرا آنہیا دعا و ہیر کت دانکہ سہا ہی
 و اب کپتوں۔ دریکتیں من انگت ہما وڑا اور نا بوتینوں“۔

یومینسا گشت: ”کماش، تو ووشیں کسہے جت ودات۔ تی نشا نگا ر دنہ وارت۔ ترا ایشی نے

مزرسیت۔ مرچی شپ ترا گد یا دگہ ہج چیزے تنگی نہ بیت اے انچیں چیز انت کہ ہر یک لوٹوک و
 دست شہار دیو کے ایشانی لوٹوک انت۔ بلے سہب نے سراترا پداوتی درنگیں گرد و گورا کنگی انت۔ ادا
 مے کرا گیشیں گد و شمال نیست۔ ہر یکے آیک شالے گون۔ بلے من ترا اے زبانا لم دینے کہ
 و ہدے اوڈیسنس نے چک بیت تہ ترا شالے رسیت۔ تو ہر جا گہ روگ لوٹ نے آترا دیم دنت“۔

شپا نکا آس نے نزیکا آنہی نے نپا دتچ کت و آنہی نے سرائپس و گرانڈی پوست چچ
 کت۔ اوڈیسنس و پت و یومینسا بزیں شالے پردات۔ اے شال، آنہیا سکین سارتی نے تر سا پر
 گپتگ و ایرکتگ ات۔ اوڈیسنس کسان سالیں بچکانی کرا و پت بلے شپا نک نے دلا نہ ات کہ وتی
 سو راں یلہ بدنت و تو کا بوپسیت۔ ہمیشکھہ آنہیا ارادہ کت کہ شپا ڈاٹا و پسیت۔ اوڈیسنس پرے ہبرا
 سک و ش بوت کہ واجہ نے ادانہ بوگا ابید ہم شپا نک آنہی نے مال و جان داداں چو چار و گدار انت۔
 شپا نکا زہم دستا کت۔ پدا آنہیا بزیں شالے مانپوشت۔ پسے شریں پوستے بڈے کت و مردم و کچکانی
 تاچینگ نے و استانیز ہے زرت۔ تیار یا پدا آتلمب نے چیرا و پت۔ اودا گواتا نہ کش ات و سو رہم
 نزیک گورا و پتنگ انتت۔

آوپسگا ہموداشت۔

وڑے کنناں۔ دگہ یک گپے آہم بے یال مبو۔ ساموس ے تیاب و اتا کائے در نیام ے تنکیں راہ
 واستاراں بستگ۔ آنہاں پسلسہ کنگ کہ ترا زندگا روگ میلنت بلے من سدکوں کہ آسوب مند نہ
 بنت۔ اے کہ تئی دولت زوال کنگ انت چریشاں لہتیں ہاکاں گوں ہوار بیت۔ ہر وڑ کئنے وتارا چرے
 زرواناں دور بداروچہ اوداشپا بگوز۔ تئی پشت و پناہیں دیوتا شریں گواتے سرکنت۔ اتا کائے تیابا ہر
 جاگہ سر بے ہمودا ایر بکپ و بوجیا نابداہاں بدے و بندنا دیم بدے۔ ہما مرد کہ تئی سورا نی شپا تک
 انت چہ درستاں پیسر ہائی ے کر ابرو۔ آنگت تئی ہیرے لوٹوک انت۔ شپا ہائی ے کر اہدار و آنہیا
 شہرا دیم بدے دانکہ تئی ماتا چہ پیلو سائی واتری ے ہالا بدنت۔“

اے گپاں پداتینہ اولہپسا واترشت۔ ٹیلیما کسانسٹرے چک ے پاد دست جت و آچہ
 و ابا پادکت۔ آنہیا راگشت ے: ”پسٹراٹس پادا واپساں، اپسگا ٹیا بند کہ من وتو در کپاں۔“

آنہی ے سکتا پودات: ”ٹیلیما کس! ماہر وڑ اشتاپی ہباں بلے تہارا یا سفرکت نہ کنناں!
 بانگواہ انت۔ کمو دار کنناں مے شاہیں مہمان جل مینے لینسا راموہ بریت مے اپسگا ٹیا کموٹیکسی مان
 کنت۔ ہما مہمان جل کہ مہمان ے گوما پے مہر پیش کیت، مہمان آنہیا بجر نہ شמוש انت۔“

آنہاں داں دیراں روچ دراہی ے و دارکنگ نہ کیت۔ مینے لینس چہ و ابا پاداکت و آہانی
 کرا اتک۔ اوڈیسٹس ے چکا آ، آہگا دیست تہ جلدی وتی پٹکے گورا کت و چادرے مانپوشت۔
 شہزادگانی وڑ اپوشاک، پوشکا پد آ مینے لینس ے دیماشت و آنہیا گشت ے ”واجہ! من مکاروگ
 لوٹیں اجازت بدے۔ منالوگ ے زہیراں زرنگ۔“

بادشاہا پودات: ”اگاں تو روگ لوٹ ے تہ من ترا ادے دارگالا چار نہ کنیں۔ منا ہر ہما
 مہمان جل ے سرا بد کیت کہ آحد اگیش مہر درشان کنت یا جوائیں وڑے آمہروان نہ بیت۔ مردم نہ
 ترند بہ بیت نیکہ یکپارگی نرم بہ بیت بلکیں ہر کارا در نیامی راہے گچین بکنت۔ انچیں مہمانے کہ دارگ
 بلوٹیت، آنہیا دیم دیگ وانچیں مہمانے کہ روگ بلوٹیت، آنہی ے دارگ شریں گپے نہ انت۔ من
 گشیں: اگاں داریت آنہی ے ہذمتا بکن و اگاں روت تہ اجازتے بکن۔ ہیر منا ہمنچو موہ بدے کہ
 کموٹیکسی و سوگات کاریں تئی اپسگا ٹیا مان کنیں۔ بچار، یکے چہ دو میا شتر تریں ٹیکسی یے بہ بیت۔ من

پانزدہمی کتاب

اتینہ، اوڈیسٹس ے چکا اے ہبرے گشگا لاکیدانمو ناشت کہ نوں تئی واتری ے
 و ہدانت۔ آنہیا ٹیلیما کس زوت دیم دیگ لوٹ ات۔ آنہیا دیست کہ ٹیلیما کس و پسٹراٹس مینے
 لینس ے ماٹیا انت۔ نسٹرے چک وش و اب ات بلے ٹیلیما کس بے کرا رات۔ پت ے غما جہیں
 شپا آنہیا و اب نیاتک۔ دیوی آنہی ے پلنگ ے کراشت و گشت ے ”ٹیلیما کس! پردیس ے
 انچونندگا تو شرکنگائے۔ تو وتی مال و جاندا دیلہ دانگ انت و اتنگ ے و اوڈے مردم درست یلہ چرو
 بیباک انت۔ بوت کنت آدرستیں مالاں بہر و بانگ بکن انت وتی اے سفر پے مفت بہ بیت۔ اگاں تو
 لوٹ ے کہ وتی ماتا ماڑی ے تو کا بگندے تہ وتی مہمان جل ے کرا اجازت بگر۔ تئی پیرک و نا کو
 آنہیا زور پر دیگا انت کہ یوریا کسا گوں آروس بکن۔ آچہ درستیں واستاراں دست چچ ترانت و
 شہبانکارا وتی کنگ ے و استاچہ ہر کسا گیشتر مال ے دیگا تیارنت۔ چومہ بیت کہ آترا جست مکننت
 ولوگ ے بازیں چیزے ببارت۔ تو و جنینانی ہالا سر پدے۔ ہر کسی گوما آروس کنگی بہ بنت آنہی
 ے لوگا گوں مال و دولت روگ اش دوست بیت۔ اولی مردے سرے ایرکنگا گوں آنہی ے چکاں
 شمشیت۔ ہمیشکہ من گشیں تو زوت لوگا سر بودانکہ کارہراب مہ بنت و لوگا وتی انچیں مولدے ے
 دستا بدے کہ ترا آنہی ے سرا بھروسہ بکنت۔ دیوتا ہانی مہروانیا و ہدے تئی درورے جکے دراتک گڑا

جنیناں گشیں بلے ورگ گردانت۔ اے دراجیں سفر ایسیر پہ تو ورگ المی انت وورگے دیگ مئے عزت وربیدگے واستا ہر دری انت۔ بلکیں ہیلایا وارگوسی علاقہانی سنیل تئی دلانت؟۔ اگاں تئی دلانت تئی سنگتے بدلا من کائیں گوں۔ یکے مارا ہشکلیں دستاں دیم نہ دنت۔ من چہ ہر یک مہمان جلے آیک یک ٹیکلی یے امیت کش ات کنیں۔ آبرنجے کتد انے بیت یا منجلے بیت، جٹکے گاتر بنت یا زریں کد ہے بہ بیت۔“

ٹیلیما کسا پسودات: ”منی ولجہ! من پہ لوگے روگا بے تاہیراوں۔ دراہگے وہدا وقتی لوگ و جاندا دانی چار وگدارے واستا من کسے آراہم میار نہ ترینگ۔ مناچرے ہرا بے ترانگ بوگی نہ انت کہ من وقتی پتے شوہا زدر کپنگوں، چومہ بیت کہ اے سفرے آسرمی جندے بر باد ی بہ بیت و منی گراں بہائیں چیز چہ ماڑیا دزگ بہ بنت۔“

اے گپانی اشنگا پد مینے لینسا وتی لوگی ونو کر حکم دانت کہ ورگ بہ گرد ات۔ ایٹیونس، نزیکا وپنگ وواب ات، آنہیا بست کت واتک، مینے لینسا آنہیا را حکم دات کہ آساروک کن وکمو گوشت بہ پچ۔ ایٹیونس وتی کارا بند ات بوت۔ مینے لینسا ہیلن و میگا پنیتیس زرتنت و امباراشت ہزانہ تے تو کا یک دودستی کد ہے گچن کت و میگا پنیتیس را گشت نگرہ تے کد ہے بزور گوں۔ ہیلن وقتی گدانی پیتی تے میگا شت۔ ہیلنا پیتی تے تو کا چہ درستاں دراج تریں پشک درکت۔ آنہیا زر گواپیں دوج پرات و گدانی چیرا ایرات ودر پشگات۔ پدا آبان تے تو کا گوست انت وٹیلیما کس تے کرا اتک انت۔ مینے لینسا گشت: ”ٹیلیما کس! منی واہگ انت کہ زیوس تئی سفراوش بکنات و وقتی واہ تے پدا لوگا سر بہات تے۔ من وقتی ماڑی تے شر تریں چیزا تر اپہ سوگات دئیں۔ یکے شراب تے اے کدہ کہ نگرہ بیگ انت وکش وکڑے سہریگ انت، تئی ندرانت۔ ایفیساسا اے وقتی دستانی گوما شرکتگ۔ لوگا واتری تے وہدا، وہدے من وقتی سنگت شاہ سدون تے کرا دشتگ ات تہ ہمائیا اے ٹیکلی مناسوگات کتگ ات۔ نوں منی واہگ انت کہ اے تئی کرا ایر بہ بیت۔“

مینے لینسا مزین کدہ ہائی تے دستا دات و آنہی تے چک میگا پنیتیس نگرہ تے ہما درپشوکیں کدہ کہ بادشاہا نام گپنگ ات، ٹیلیما کس تے کشا ایرکت۔ ہیلنا ہم گد گون اتنت و

نزیکا وشتا تگ ات و آنہیا ٹیلیما کس رکست کت: ”پچار! من ہم تئی واستا ٹیکلی یے آورنگ، اے منی نشانی انت۔ من وت دوتگک و تیار کتگ۔ وہدے تئی آروس تے و شین روج کا بیت تئی بانورے گورا کنت۔ نوں وقتی مات تے کرا ایرے بکن۔ نوں منی واہگ انت کہ تو پہ گل و شادوتی لوگا سر بہات تے۔“

ہیلنا گد ٹیلیما کس تے دستا دات۔ آسک گل بوت و گدے دستگت۔ شہزادگ پسسٹراٹسا اے ٹیکلی دست گت واپرگا ٹی تے تو کا ایر کنتت۔ پدا مینے لینسا دوئیں ورنالوگ تے تو کا برت و نادینت انت۔ مولدے آسہرے جگے تے تو کا آپ مان کت و نگرہ تے ترشتے زرت و آہانی دست ششت انت۔ پدا آہانی دیما زیہداریں میزے ایرکت و ورگ، ہرچی کہ لوگا است ات آورت و ایرکت۔ گوشت والہا گوشت درچت و دات و مینے لینس تے چکا شراب آورت، و آنہاں دیما ایریں نعمت دل تے سیرا ورتنت۔

ورگا پد ٹیلیما کس و نسرے چکا اپس گوں اپرگا ٹیا بست انت و سوار بوت و چہ پسیلا ڈن در اتک انت۔ مینے لینسا کوئیں شرابا پریں کد ہے راستیں دستا ات و آہانی پشنا گون ات دانکہ آنہی تے مہمان روگا پیسر شراب ندرکت بکن انت۔ آپرگا ٹی تے کراشت و آہانی کد ہے نوش کت و گشت تے ”منی ورنایں سنکتاں! شما اجازت ات! بادشاہ نسر اسلام کن ات۔ ٹرائے جگا آپٹن پتے ہسا با بوتگ۔“

ٹیلیما کسا پسودات: ”ولجہ!۔ وہدے ماسر باں تہ الم تئی سلاماں سرکناں۔ منی ہے یکیں واہگ انت کہ اے ہراسدک بہ ہیں کہ وہدے اتا کا آسریں تہ اوڈیسٹا لوگا بگندیں و آنہیا حال بدئیں کہ تو کجام رنگا مئے ہدمت کتگ و پدا گوں ٹیکلی آں بڈ وبار کتگ و رکست کتگ۔“

یک انا گتا بانی مرگے گشیاں آنہی تے گپ تے پوارا تیں نیمگا بال کنان ات واتک۔ آشا پنے ات ویک پزوریں بئے آنہی تے چخگانی تو کات، اے بٹ آنہیا لوگے تے دیما چست کتگ ات۔ لہتیں مردین و جنین کوکار کنان ات و آنہی تے رندا کپنگ ات۔ اپرگا ٹی تے کرا رسگا پدا آنہیا راستیں نیمگا تاب کت۔ چرے نیک پالیا آ مردم سک و ش بوتنت و آہانی دل ڈڈ بوت۔

درستاں پیسٹر نے چک پسرٹا اٹھا ہرکت۔ آنہیا مینے لئیس جست کت: ”واجہ، اے ہبرا گیشٹین!۔ باریں اے نیک پالی پتات یاتئی واستات؟“۔

مینے لئیس نے سر پر نہ بوت کہ اے پال نے ماناچی انت۔ بلے آنہی نے لوگبا نکا آنہیا راکیشیں جیڑگ نے موہ نہ دات و دمانا گشت: ”گو شدارات، من زانگا اوں کہ اے جی نے پال ات۔ بکش! انچو کہ اے شاہینا چنوتی کوہ نے دوارا بال کنگ و اتلگ مئے بٹ یے گپنگ یے، ہے رنگا اوڈ پسس بازیں سکی و سوریانی سکا پد لوگا و اترکت ووتی بیراں گپت۔ کئے بزانت بلکیں آنوں ہمود انت و واستاراں سزادیک نے بانجا جیڑگا انت“۔

ٹیلیما کسا گشت: ”زیوس بکت کہ تئی گپ راست بہ بنت۔ و ہدے من چا داد ورتی لوگا دعائے و ہدا انچو دیوی آلیات کنیں ہے رنگا ترا ہم یات کنیں“۔

اے گپاں پد آنہیا اپس چا بک کتت و آچٹ اتنت شہرا گوست و گلگ و دیاتاں سر بوتنت و جہیں روچا آہانی گردنانی بکش بال اتنت۔ روچ برکتیا پد و ہدے تہار یا انشانت تہ آفیرا نیاسر بوتگ اتنت۔ اودا شپ آنہاں ڈیو کلس ابن اور ٹیلوکس ابن الفیس نے لوگا گوازینت و اودا جوانیں وڑے آہانی ہذمت اش کت۔ و ہدے گلاب دروشمیں روچا ٹک دات تہ آنہاں اپس وتی رنگ پہ رنگی ایں اپسگا ریا بست انت و سوار بوت و رہ گپت انت۔ اپس پہ چا بکے آہتل اتنت۔ آ رہاڈگ بوتنت و دمانے آ پد پیلوس نے برزیں کلات آہانی دیما زاہر بوت۔ کلات نے گندگا گوں ٹیلیما کسا نسر نے چکارا گشت: ”پسرٹاٹس! اگاں تئی دستا بیت تہ ترا کارے بنگ لوٹیں۔ یکے ایش کہ ما گشت کناں کہ مئے پتانی سنگتی، منی وئی سنگتی نے ابدمان کنگا بس انت۔ من و تودوئیں ہمسروآں و اے سفر امارا گیشتر نزیک کنگ۔ ہمیشکہ من گوں تودز بندی کنیں کہ منی بوجی نے کرمان تہ۔ منا ہمودا ایریکن۔ منا وتی پت نے مہمان جلی نے واہگ نے پیلو کنگا اڈے دارگا لاچار بوگا رکین۔ من زوت لوگا سر بوگ لوٹیں“۔

نسر نے چک پگرا کپت کہ چوں کنیں کہ سنگت ہم وش بہ بیت و منی چند ہم وژنام بہ بیت۔ کموشش و پنچا پد آنہیا پسلا کت و اپسگا ڈی تیاب نے دپا بوجی نے کرا برت و داشت۔ مینے

لئیس نے داتگیں پوشاک و گراں بہائیں ٹیکلی ایریکت و بوجی نے توکا کنائنت انت و آنہی ا ٹیلیما کسا رازوت زوت روگ نے بانٹا سر پدی دات: ”زوت سوار بو! دانکہ من لوگا سر بہ میں و پتا حال بدئیں توت بوجیگ نے ناہدا و جانثواں لوٹا کن۔ منی پت سک زڈ کنت و من زانیں کہ آ ترا روگ نیلیت آوت تئی رندا ہدا کیت۔ پدا آیوکانہ روت۔ توہروٹیں عذر بیارے آہنچو گیشتر و گمران بیت“۔

ہے گپاں گوں پسرٹاٹس چا اودا رکت بوت و بکشی ایں اپساں تاچینان بوت و دیم پہ پیلوس نے شہراشت۔ دمانے آ پد آوتی لوگا سر ات۔ ٹیلیما کسا وتی مردمانا ساڑی بوگ نے واستا توار جت: ”سگتاں سوار ہے۔ اے ہیلا بدارات کہ بچ چیز پشت مہ کپیت، و درتیں چیزاں رد و بندے سرا ایریکن ات۔ من دراہگ و روگ لوٹیں“۔

سگتاں آنہی نے حکم من ات۔ بوجیا سوار بوت ووتی جا گہانی سرانشت انت۔ ٹیلیما کسا سوار بوگ نے و ہدا آچار اتنت گوں۔ آ بوجی نے پٹشتی نیمگا اتیہنا ندر دیگ و دعا لوٹگا ات کہ یک درامدیں رٹی یے اتک و سلا مے دات۔ آمیلا مپس نے خاندان نے مرد مے ات و یکے نے کشگا پد چا رگوسا تنگک ات۔ آنہی نے بن پیرک پیلوس نے مردم بوتگ۔ آ شہرے شریں مردمانی رما ہوار بوتگ و آنہیا مزن شانیں لوگے بوتگ۔ یک انچیں و ہدے اتک کہ زوراکیں بادشاہ ٹیلیس نے ترسا آچہ ملاک دراتک۔ آنہی نے درتیں جا نداد بادشاہا برتنت و داں سالے آوتی دستا کتت۔ اے درنیما میلا مپس، فلاکس نے کلاتا نظر بندات و مزنیں سکی و سوری یے سگگا ات۔ اے درتیں مصیبتانی سبب ٹیلیس نے جنک ات۔ ”قہر دیوی کہ آ کسی ہبراں مان نیار بیت، ہما نیما میلا مپس عشقا دور دا تگ ات۔ ہیر، آ پہ سلامتی بند بجا ہادرا ہگا سو بین بوت و مال و دولوتاں فلاکا آسر دیان بوت و پیلوسا اتک۔ اودا آنہیا چہ شاہ ٹیلیسیا زلم و نا انسا یانی بیر گپت و آنہی نے جنک گوں وتی براتا آروس دات۔ و ت ملکہ یلہ دات و ارگوس نے وڈاں شت کہ آنہی نے کسمتا اودا لوگ و جا کہ کنگ و بازیں مرد مے آرا زیر دست کنگ نبشتہ ات۔ اودا آنہیا آروس کت و پہ و ت مزن شانیں ماڑی بست۔ آنہیا دو چک بوت آہانی نام انتیفاٹس و ماٹیس انتنت۔ انتیفاٹس چکے بوت کہ نامے اوٹیکلیس ات و اوٹیکلیس

ئے چک، مزین سردار امفیاراں اس ات۔ آزیوس واپولو آسک دوست ات، آنہاں ایشیارا بودناک و برکتی یے جوڑکت۔ بلے انگت روچے نہ گوست و لالچی ایں جنین یے سبب تہیںسے ارشاجنگ بوت۔ آنہی یے چک الکما نیون و امفیلوخس بوتگ انت۔ دومی برات مائٹیس، پولیفائیڈس و کلٹوس یے پت بوتگ۔ کلٹوس انجیں شرنگے ات کہ ڈولدر ایں سہبا آبرتگ کہ ابدانیں دیوتانی تو کا جاگے دیائٹیں۔ پولیفائیڈس اپولوے برکتارلی یے جوڑ بوت و امفیاراں سے مرکا پدا آنہی یے پشپد بوت و دنیاے مستریں رلی بوت۔ پتاگوں نہ ٹھگے سببا آلد ات و پپسریا آشت و ہمو دا کار و بارے کت۔

ہما و ہدا کہ ٹیلیما کس بوجی یے کرا شراب ندرنگ و دعا مشکول ات، ہے پولیفائیڈس یے چک اتلگ ات۔ آنہی یے نام تیکمینس ات۔ آنہیا گشت: ”و لہ! تو ادا ندر دیکا یے من ترا گندگا اوں۔ ہمیشکے تراتی ندرانی و ہما دیوتا کہ تو آنہی یے عزتا کنگے، وتی زندمان وتی ہماہانی سرے سوگند، مہ ترس و منا رستیں گیا بگش کہ تو کئے، چہ کجا اتلگ یے و کجا شہرے مردم یے؟“۔ ٹیلیما کسا پسو دات: ”و لہ! راستیں ہرے چیر دیکا مناچی رسیت۔ من اتا کا یے مردم اوں و اوڈیسس منی پت انت۔ منی ہیالا دیرانت کہ آمرتگ، باید من بگشیں کہ آ منی پت بوتگ۔ اے درگتا من گوں بوجیگ و مردماں ادا اتلگ اوں و اے حسرت و پرسا اوں کہ آخر منی بیگواہیں پتا چون بوتگ۔“

تیکمینسا گشت: ”من ہم تئی وڑا ملک یلہ داتگ۔ من وتی کہول یے مردے کشتگ۔ ارگوسا آنہی یے قوم و راج یے ہزاراں مردم است و من زانیں کہ آ نمازندگا یلہ نہ دینت۔ ہمیشکے وتی ساہ یے رکیزگا من تتلگ اوں۔ منی کسمنا ہشہ بوتگ کہ در پد رہیں و نوں کسمت یے نیشگیناں سرجم کنگا اوں۔ من تئی باہوٹ بوگ لوٹیں و دز بندی کنیں کہ منا بوجیا سوار بوگئے اجازت بدے و چہ مرگار کتیں۔ من زانیں کہ دژ من منی شوہازا انت۔“

آنہیا تیکمینس یے برنج یے نیزہ زرت و بوجی یے تو کا ایرکت، پدا بوجیا سوار بوت و دیمانشت و ہے مردے وتی کشانا دینت۔ بوجیگ یے نگر چست کنگ بوت۔ ٹیلیما کسا بوجیگ

ئے ناہدا و جانشو تو ارکتت کہ دور و آچار یے نیمگا دلگوش بہ یے۔ آنہاں گپ زرت۔ دور وتی جاگے یے سرامک کت و ساد بست انت۔ پدا آنہاں پوست یے رنگیں انجا گوں اسپتیں آچار چامپ ات۔ ہواوش ات بلے اتینے یے گپتا چہ تیا بے نیمگا ترندیں گواتے آسرت دانکہ آہانی بوجیگ زوت دریا آگوا زینت۔ ہے وڑا سفر جناناں آکرونی و کاکس یے نزیکا گوست انت۔ و ہدے روج برکت بوت و تہار یا مانشت تہ آ و ہدی بوجیگ یے دیم فیائی یے نیمگا ات و گوات و ش کشکا ات۔ آ ایس کہ اپئی اودے ہاکم انت، چہ اودا آگشا دگشا دگوست انت۔ پدا ٹیلیما کسا بوجی یے سگان زروانانی نیمگا تاب دیا نینت۔ آجیر گات کہ باریں من چہ دژ منانی دستار کنیں یا آہانی دستا کنیں۔

دومی نیمگا اوڈیسس و شپانک، گوں ایدگہ نوکراں نان و رگا اتنت۔ و ہدے آنہاں وارت و سیرکت تہ اوڈیسس غمے آگت کہ باریں چہ شپانکا گیشتریں مہمان جلی یے امیت کشتگ بیت یا نوں منا شہرا روگ لوٹیت۔ ہمیشکے آہیا پہ ہپ گشت: ”یومینس و ایدگہ سنتاں! من ارادہ کتگ کہ سہی شہرا روں و پند و ہنڈے کنیں۔ شمارا تکلیف دیگ نہ لوٹیں بلے شے سرو سوچ منی چماں سارت کعت و من و ش میں چہ شپانکا کاں راہاں بلدانت، منی رہ بلد بہ بیت۔ شہرا سر میں گڑا وت راہے درگجیں۔ ہے ایٹا اودا تر و گرد کنیں بلکیں کسے چنڈے نان یا کد ہے آپ دنت۔ بادشاہ اوڈیسس یے ماڑیا روگ و آنہی یے لوگبا نکا راہال دیگ یے ارادہ کتگ۔ اودا کہ روں گڑا چہ ہما ریٹا و بے ساہا ریں و استاراں کہ تو آہانی نام گپتگ، آہانی کرا پنڈگ یے لوگ عیے نہ بیت۔ آہانی کرا مال و دولت بازنت۔ آ منایک و ہدے بس ورگ بدینت، منا ہر کارے بندنت، من پد و پیم آہانی کاراں کنیں۔ گپ چہ شپانچیر نہ انت، باور کن ات، ہر میزے برکتا مرد مارا ہر کارے تو کا سپا کاری و سونبی رسیت۔ ہما کارے کہ نوکر کعت، منی چند چوشیں کاراں چہ درستاں دیماترنت۔ آس یے روک کنگ، دارے تل کنگ، گوشت یے ترنسگ، نارشت یے گرا دگ، شراب یے دیمادیک بزاں ہر ہما کارے کہ نوکراش پد وتی و اہاں کعت چوشیں کاراں منی مٹ نیست۔“

شپانکا اے ہبر گوشداشت انت تہ زہر گپت: ”کماش! تو چونیں ہبر کنگا یے؟۔ انجیں مردمانی کرا روگ لوٹ یے کہ چہ آہانی زلم و ناشریاں آزمان ہم گوش گپت، پرچا دستاوت وتی مرگا

لوٹگے؟۔ آہانی نوکرتی وڑیں مردم نہ انت۔ آچک انت وشریں شریں گدگورا کفت، سراں ٹیل جعت ووقی ڈولدریں پھرگانی ڈولدری کے ہیال اش گورانت۔ چوشیں بچکان میزانی کرانان، گوشت وشراب گون وپہنا دکشی اوشت انت۔ انان، کماش! تو منی کرا بدار۔ ادا تو کسی سرا بارے نے، منی سرا نیکہ منی سنگلتانی سرا۔ و ہدے اوڈیسنس کے چک واتر کیت تہ تراپٹکے و چادرے دنت و ہر جا گپے کہ روگ لوٹ کے ترا دیم دیا کین ایت۔“

اوڈیسنسا پسودات: ”انچو کہ من چہ تو رازی اوں دریکتیں زیوس ہم انچو چہ تو رازی بہ بیت۔ تو منا چہ بزگی ودر پہ دریا رکینت۔ اے ہرا شکے نیست کہ درستاں ہرا بتریں ہر پنڈگ انت۔ بلے مرد مارا دگرے ملک، بھت کے ہرابی و غم ورنج، لاپ کے ہاترا پنڈگا لاچار کنت۔ تو وت گشگا کے کہ من ہمداد باریں دانکہ شہزادگ واتر بیت۔ تی مہروانی بیت اگان تو منا بادشاہ اوڈیسنس کے پت و ماتانی با تہا مال اھوالے بدیئے۔ اوڈیسنس کے روگ کے و ہدا آدوئیں کماش بوٹگ انت۔ باریں آنگت زندگ انت یا مرنگ و ہڈیز اشنگ انت؟“

شپانکا گشت: ”تئی جتانی پسودیکا منا وشی رسیت۔ پیسرا لائرتیں کے ہالاں دئیں۔ آ آنگت زندگ انت بلے ہر روچ زیوس کے کرا دعا کنت کہ من بہ مرین دارواہ چہ کتفا در بیت۔ آوقی بیگو ایں چک ولوگبا تک کے ترانگا اشنگ وگرے ایت۔ مسترین غم کہ آنہی کے سرا کیت و مہملہ پیرے کت، آنہی کے لوگبا تک کے مرگ ات۔ پچا رگیں جنین، چک کے بیگوا ہی کے غماں چہ تو کا وروک کے پیما وارت و دانکہ مرمت۔ منی اتا کا کے و لہجہ و سنگلتاں دیوتا چوشیں مرگناجات بدینت۔ دانکہ آ بے عمریں بی بی زندگ ات، منی کار بوٹگ کہ مدام آنہی کے ہال گپتگ پرچا کہ آنہیا منا ووقی کستریں جنک بانک کٹھینے کے جیگا رودیتنگ۔ ما یکجا کہ رستگ و پادا تلگاں و بی بی مارا میکیں چما چارا نگ۔ کسانیا مادوئیں نوکی ہمپنچک اتاں کہ نوکی دل پہ مہراچو زرات بلے آنہاں آ، ساسے آیکے آ گول سور دات، آ مردا پر آنہیا بے حساب دولت ہرچ کنگ ات۔ آنہی کے ماتا منا شرین پٹکے دات و نوکیں چھتے سواس پادا دات چادرے بڈادات و میتھے آ دیدات۔ بلے منی مہر داتم آنہی کے دلا ابدان بوٹگ۔ ارمان، آمہروان کے کمی من سک بازارا نگ۔ ووقی کارانی با تہا مناچ گلگ نیست۔“

دیوتا ہاں منی کارا برکت مان کنگ و وا جہانی حق کے گیشینگا پدا انچو رسیت کہ ووقی و ہدایتا تک دات کنیں۔ بلے نوں لوگ یلہ چریں و استارانی دستانت۔ منی بی بی پیسری بی بی نہ انت۔ ووقی بی بی کے گو ما دوپہ دوگپ نہ بوگ کے سببا نوکر و چا کر سک دل قہر انت۔ آ نہ ہالے گپت کنت نہ ووردنی چیزے زرت ووقی میبگاں شت کنت۔ چوشیں گپے بہ بیت تہ نوکرانی دل ڈڈ بیت۔“

اوڈیسنسا گشت: ”یومینس! من ہیرانوں کہ آروچی کہ تراچا لوگ و پت و ماتاں سنگ و ادا آرگ بوٹگ تہ آروچی تو چکے بوٹگ کے! منا گیش، تراچو نیا ادا آورنگ اش؟۔ ہما شہرا کہ تی پت و مات نشنگ انت آشہرے لٹ و پل کنو کاں تراچرا ہی سرے گپتگ و آورنگ یادریائی دزانی ٹولی یے آترا ایوکیا دیستگ، یا مال کے چارینگا بوٹگ کے و ترا ووقی بو جیا سوار کنگ و ماڑیا آورنگ و لہجہ کے کرا شرین نہادے آہا اش کنگ؟“

شپانکا گشت: ”و لہجہ، تو منی گلامی کے کسہا گوشدارگ لوٹ کے! باز جوان انت، گوشدار گڑا۔ بہ نند شراب بور و کسہا گوشدار۔ شپ سک مزن انت۔ شپاں گپ و رپ، مہمان جلی، شراب واری و پسگا بگرداں پہ ہر کارا مرداموہ رسیت۔ و مارا مہملہ پہ و پسگا اشٹاپ نہ انت۔ گیشیں و پسگ شرین ہبرے نہ انت۔ البت چہ شہا ہر کسی دل لوٹیت بروت ڈٹا بو پسیت۔ شہارا و دراہیا ارز بندگی و سوارانی نگ چارینگا برگی انت۔ بیا و لہجہ من و تو لوگ کے تو کاندان وورگ و شراب وراں ووقی زند کے بدیں روچاں گیر کاراں ویک دوئی کے دلاوش کناں۔ ہما مردے آ کہ بازیں بدیں روچے گوازیتنگ یے و دور و دران سفرے جنگ۔ انچیں و ہدے کیت کہ سکی و سوری ہم پر آنہیا و ش و تاملدار بیت۔ تو منی کساننی کے جتات کے۔ من انوں ہے کسہا کاریں۔ اورنگیا آہا دیم سپرہ نامیں زروانے است کہ چہ ہمودار وچ برکتی بندات بیت۔ بلکیں تو آنہی کے نام اشنگ۔ زروانا مردمانی آبادی چو باز نہ انت بلے پہ مالدری و غلہ و انگور کے فصلاسک شرت۔ اودا کسے ہم ڈکال و ہوپ کے نامازانت۔ و ہدے ہر مردم کہ پیر بیت تہ اپولو، ارٹیمسا ہمراہ کنت کیت و آنہاں نازا کیس تیر جنت و کشیت۔ زروان کے دوشہر انت۔ منی پت بزاں کٹیسنس ابن ارمینس دوئیں شہرانی بادشاہ بوٹگ و دیوتا ہانی پیما ہا کمی یے کنگ۔“

’یکروچے چوش بوت کہ لہتیں ففتی نابدا کہ آنہاں لُچی، ٹگی ولا لُچی بوگا نام درآ ورتگ ات، ایشاں چہ بے بستاریں سہت و زیوراں بوجیکے پرکت و زروانا تک انت۔ کسمتا بچار ہماہانی قومی زالبولے مئے لوگئے چلو پگ کارا۔ آپزوریں زالے ات و کارا بلد ات۔ بلے اے نابدا ہاں آدانا رددات۔ آگد شودگا ات کہ چر آنہاں یکے اتک و آنہی ئے گلا و ستا کت و ردداتے۔ آئے بوجی ئے نزدیک برت و گومانیا و پت و وا بے کت۔ زالبول ستر پاک دامن بہ بیت بلے عشق و مہرے گپانی دیما آنہی ئے کرا ایدگہ گپاں بستار نیست۔ نابدا آ و ہدے جست کت کہ تو کئے و کج ئے نندوک ئے؟ تہ آنہی منی پت ئے ماڑی ئے ہیمگا دست شہار دات و گشت: ”من آنہی ئے (اریس ئے) جنک اوں و سدون کہ اودا برنج ئے کار و بار بیت من ہمود ئے مردم اوں۔ منی پت سکیں ہزگارے بوتگ۔ یکروچے من چہ دیا تا پیداک اتوں کہ لہتیں تافوسی دریائی دزاں منا گپت و برت و رندا گرانیں نہادے آ اے مردے کرا بہا کت۔“

”آنہی ئے ٹلیں عاشقا گشت: ’اگاں ماتراتی ملکتی پت و ماتانی کرا بہ براں تہ چون انت؟۔ چوترا گشتیں کہ تی پت و مات داں اگت زندگ انت و آسکیں ہزگارے مردم انت۔“

”زالا گشت: ’اگاں تو سو گند بورے کہ ترا لوگا سرکنان کڑا من اے ہبرامیں!۔ آ، آنہی ئے واہگ ئے پورہ کنگا ساڑی بوت و سو گندے وارت۔ پدا اے زالا آنہیا رادگہ بازیں ہبرے سو جدات: ’ہبرے ٹالا کن۔ اگاں چہ شاکسے راہے ئے سرا یا کجا گوں من دپ کپت تہ گوں من ہبر مہ کنت۔ اگاں ناں کسے برو ت لوگا و وا جکارا ہال بدن ت و آدلا شکے بیار بیت تہ منی دست و پا داں بندیت و شمنے کشگ ئے سرا بیت۔ اے گپا دلا بدار لوگ ئے و استا ہر چیز بہا زورگ لوٹ ئے تہ زوت بہا بزور۔ و ہدے درستیں چیز بوجی ئے تو کا بنت تہ منا حال بدے۔ سفر ہرچ ئے و استا من شمارا دگہ مال دیا بنیں۔ من اے و اجکارے چک ئے دائی اوں۔ آسکیں شیتانیں بچکے و ہر دیں من ڈٹا درکائیں آگوں من گون انت۔ آنہیا من گوں و ت بوجی ئے سرا کاریں۔ ہر دور دریں بندنے آ بہا یے کن ئے شرین نہادے کاریت۔“

اے گپاں پد زال رکست بوت و مئے دلارا میں لوگا اتک۔

”آبا پاری آں داں سالے ازروانا داشت و مال اش بست۔ دانکہ بوجی پر بوت و مالان جاگہ نہ بوت۔ و ہدے یہ روگا سرگپت انت تہ آنہاں زال ئے نیمگانہ پنے دیمدات۔ آنگلیں زالا سہرے ہارے زرت و مئے لوگ اتک کہ آنہی تو کا عمر ئے دانگ ہم کما تگ ات، و و ہدے منی مات و مولد ہار اچارگ و نہاد بندگا اتنت تہ آ زالا چیر و کائی دائی چمگ کت۔ آنہیا کلوہ دات و بے تواری و اترا بوجی ئے سراشت، دانی منی دست گپت و منا چہ دروازگا ڈن درکت۔ دالانا آنہی ئے چم شراب ئے ہما کدہ و میزاں کپت انت کہ منی پت ئے میر و معتبرانی دعوتان کار مرز بوتگ انت۔ آدانا مہمان، گپ و ترانے آجرگہ و مچی ئے جا گہاشنگ اتنت۔ آنہیا واروش کت و سنے کدہ جست کت و بگا کت و ربا دگ بوت۔ من دا بہیں چکے اتوں، ہمائی ئے رندا کپتوں۔“

”روح برکت بوتگ ات و تہار یا ماتچان بوت و بندناشتاں، اودا ففتی آنی بوجی ننگر ات۔ آہاں دمانا مارا سوار کت و و ت ہم سوار بوتنت۔ کسمتا بچار گوات ہم کشگا ات۔ آنہاں دیم گوں نیلیں زرادات و داں شش شپ و شش روچارا ہا بوتنت۔ پتھی روچارا ٹیسا ہے زالا راتیرے جت و آنہیا چو میش مرگانی وڑا سر مکی وارت و بوجی ئے امبارا کپت۔ آنہاں، آنہی ئے جون دریا آچگل دات و دریائی کچک و ماہیگانی میار کت۔ من ایوک بوتوں۔ لہتیں روچارا پدا مارا گواتا تاکا آسر کت۔ لار تیسما کومال ہرچ کت و منا بہا زرت۔ و اج! ہے وڑا منی سرا داکپت۔“

اوڈی سسنا گشت: ”تو وتی مصیبت و سکی آنی کسہ و شیں وڑے آ آورت۔ من چرے کسہا سک اثر مند بوتوں۔ بلے ترا اے ہبر منگی انت کہ آ زمانا پدے تو بدی نہ کتگ، کموشری یے ہم کتگ۔ تو چرے سکلیاں گوزگا پد ایک انچیں مہر و انیں و اجھے ئے دستا کپتگ ئے کہ آنہیا تی لوٹ و گزرائی ہیال گور بوتگ۔ ہمیشکہ تو و شیں وڑے آ زندگوازی تگ و من، زانگ نہ بیت کہ چنت شہراں در پدہ در بوگا پدا داسر بوتگوں۔“

آنہاں داں دیراں ہے وڑا مجلس کت و یک و دومی ئے دل و ش کت۔ و ہدے و پت انت تہ آنہاں دیراں و پسگ ئے ارادہ نیست ات۔ دمانے آپد روچ بوت۔ اے نیما ٹیلیما کس اتا کا ئے تیا با سر بوت۔ نابدا ہاں آچار پتک انت۔ دور درکت و جہلا ایرکت، و بوجیا تیلانک دیان

ہاکی دائم شمعے دستا بیت۔“

ٹیلیما کسا گشت: ”ولجہ! دیوتا تئی دپا بچارات انت وتی ہبر راست بیات۔ گڑا تو زانے کہ منی سنگت جی گشت۔ من انچو دست پچ ہیں کہ دنیا تئی بھتاوری ے سرادنتان گدروشیت۔“ پدا وتی سنگت پیرائیس ابن کلٹینسا راگشت ے ”پیرائیس! پیلوس ے روگا ہرکس گول من گون بوتگ تو چہ درستاں شرترے۔ اگاں تو منی مہمانا گول وت بہ برے وداں منی آہگا وتی لوگا جاگے بدیے تئی منت وار ہیں۔ چارودلگوش ومہمان جلیا پچ رنگا سستی مکن۔“

پیرائیس پسا پسا دات: ”ٹیلیما کس! دانکہ تئی دل کشیت تو مینگا بدار۔ من اے ہبر ے ہیالا داریں کہ آنہیا پچ وڑیں شکایت مہ بیت۔“

پیرائیس بوجیا سوار بوت۔ آنہیا حکم دات ننگرا چست کن ات ودرستیں مردم سوار بہ بے۔ آدانا سوار بوت وتی جاگہانی سرانشت انت۔ ٹیلیما کسا سواس پادا کنتت بوجی ے تو کا ایریں ٹوسک سریں بلا ہیں نیزہ زرت۔ ناہداہاں ساد پچ کنتت و بوجی دریا ایر گیتک وٹیلیما کس ے گشگا دیم پہ شہار ہادگ بوتنت۔ ٹیلیما کس گشاد گشاد وتی سورانی واڑانی نیمگا شت۔ شپانک ہمودا وپنگ ات آنہیا راوتی ولجہ ے لوگ ے شری وھیرا ابید گہ پچ کارا کار نیست ات۔

بوتنت وادشتارینگ ے جاگہا برت۔ آنہاں بوجی ننگرکت۔ پدا آ ایرکپت وتیاب دپا ارزبندگ و شراباں آپ مان کنگا لگ اتنت۔ ٹیلیما کسا دانائی کت دانکہ آنہاں ورگ نہ وارت وسیرنکت، تنا وھدی جی نہ گشت ے۔ پدا آنہیا گشت: ”نوں شابو جیا بندنا بہ برات، من دیا تارویں شپانکاں گول دچارکپیں۔ وتی ملک وڈگاراں چاریں ویکہا شہر کائیں۔ من پسا لگت کہ اے سفر ے مزاسہی شارا بلا ہیں دعوتے دئیں کہ آنہی ے تو کا گوشتا بگرداں وٹیں شراب ہر چیز مان بیت۔“

اے گپانی اٹھنگا پدا آنہی ے مساپریں ہمراہ تیوکلمینسا جست کت: ”ولجہ! گڑا منی شور جی انت؟ من تئی اے کوہستگیں دیار اسرارے ے باھوٹ بہ بین یا تچکا تئی مات ے کراماڑیا بہ رکیں؟“

ٹیلیما کسا پسا دات: ”اگاں دگہ وھد وپاسے بوتیں من پہوشی تراگشتگ ات کہ ماڑیا برو۔ اودا مساپرانی چار وگدرے انتزام است بلے جاور انچوش انت منی ہیالا تئی اودے روگ شر نہ انت۔ یکے ایش کہ من تئی گوما گون نہ اول، دومی ایش کہ تو منی ماتا دپ کپت نہ کئے۔ آواستارانی کر اسک کم کیت۔ آچرا آنہاں دور ماڑی ے برزی طبقا نشتگ و چیزے نہ چیزے گوپیت۔ بلے ہیر، یک انچیں مردے است کہ تو آنہی ے کراشت کئے۔ آنہی ے نام یوریماس ابن پوپس انت۔ آگہ مندیں پت یے ے شریں چک یے۔ انوں آمنی ملکی مردمانی تو کا نامدرا تریں مردم انت و گواچنا ہم چرا درستاں شرتر انت۔ منی ماتا گرگ و منی پت ے بادشاہی ے دستا کنگ ے واستاچہ درستاں گیشتر جہد انت۔ بس تہنا اولپس ے زیوس اے ہبراز انت کہ اے واستارانی کسمتا آروسا پیسررزوائی ہشتہ انت یا نہ انت۔“

ٹیلیما کس ے چرے گپاں شریں نیک پالی یے بوت۔ یک شاپینے آ کپوتے پچگان ات وآنہیا وڑان ووران، راستی نیمگا بال کنان ات واتک۔ کپوت ے پٹ ٹیلیما کس و بوجی ے درنیا ما کپت انت۔ تیوکلمینسا آیک کرا برت و آنہی ے دست گپت و مراد بات گشت: ”ٹیلیما کس! اے ہبر پچ شک نیست کہ اے شاپین کہ تئی راستی نیمگا بال ات وگوست، اے یک نیچی اشارہے ات۔ من گول گندگاز انت کہ اے چو نیں نیک پالی یے۔ اتا کا ے تو کا پچ کھول شمعے درور نہ انت۔“

شنگ ے ونوں پدا بجر گوں تو دچار نہ کپیں، بیا تو کا بیا، منی ساہ ے بدل! من سرفراہ اتلگلیں وتی
مسا پرادل ے سیرا بگندیں۔ مئے وڑیں شپا نکانی کرا تو کجا کا ے۔ ترا شہروش بیت۔ ترازاناں اے
تگ وٹورانی کرا گیشتر وش بیت۔“

ٹیلیما کسا گشت: ”نا کو! من پو وشی تو کا کائیں۔ من تئی کرا اتلگلوں۔ من تئی جتا اتلگلوں
کہ باریں منی مات انگت ماڑیا انت یا آنہیا کسے آگوں آروس کتگ ولوگ ے ہالیگ بوگ ے
سبیا اوڈیسنس ے پانگ موکواں تندبتگ؟“۔

شپا نکا گشت: ”آ انگت ہمودا ماڑیا انت۔ آنہیا وتی دل کشتنگ بلے ناہاریں شپ و بلاہیں
روچ گوزنت و آنہی ے ارس نہ دارنت۔“

اے گپاں گوں آنہیا مہمان ے برنج ے نیزہ دست گپت وٹیلیما کس کرگین ے تو کا
پترت۔ آنہی ے گندگا، آنہی ے پت اوڈیسنس چوتی جا گہا کنزرات بلے ٹیلیما کسا چہ دروازگ
ے دپاد دست سُرینت و گشت: ”تو بہ نند۔ مئے اے کلگی لوگا نندگا جاگہ بازنت و چوشیں انترام ے
واستا اے مرد ہمدانت۔“

اوڈیسنس پدا وتی جاگہ ے سرانشت و شپا نکا آنہی ے چک ے نندگ ے و استا درچکی
تا ک مچ کت و آہانی سرانز میں پوتے تچ کت۔ و ہدے ٹیلیما کس نشت تہ یومینسا شپ ے سر
اتلگلیں گوشت کا شیاں کت و آنہی ے دیما دانت۔ گلا آنہیا تچ چہ نانا پرکت و (عشق بیچاں ے
دارا جوڑ بوتگیں) کدھے ے تو کا پر آئیا شراب مان کت۔ کارانی گیشینگ پدا اوڈیسنس ے دیما
نشت و سہیناں ورگ وارت۔ و ہدے آنہاں وارت و سیرکت تہ ٹیلیما کسا شپا نکا جسٹ کت: ”نا کو
! مئے اے مہمان چہ کجا اتلگ؟۔ اتا کا آپہ پنڈا ہگ نہ بیت، الم بوجی یے آگوں ادا اتلگ۔ بوجی
والد ایلو پرچا اتلگ انت و باریں آچونیں مردم بوتگ انت؟“۔

یومینسا پودت: ”واجہ! من تئی کرار استیں گپا جنیں۔ اے مرد گشیت من کریٹے ے مردم
اوں و درانڈ بہہ بوگا پد باریں چنت شہر اسر سر بنگ و تر اتلوں۔ انچو گمان بیت کہ آزمانا آنہی ے
کسمتا ہمے وڑیشہ کتگ۔ ہمے زوتاں چہ تیسپر وئی آئی بوجی یے ے سر اتلگ ونوں منی کرا داتلگ

شازدہ ہی کتاب

و ہدے ٹیلیما کس اودا سر بوت تہ اوڈیسنس و شپا نکا آس ے روک کتگ وایدگہ دلوتاں
گوں سوراں چرگا دیم دیگا پد کرگین ے تو کا ارز بند ے تیار یا انتت۔ کچک کہ ہر درامد ے
گندگا گوں چانگ انت و دنیا آسرا زور انت بلے آسا ہتا برمش اش نہ کت و وشی ے درشانا لگ
اش سرینت۔ و ہدے اوڈیسنس پاد برمش اشکت و کچکانی مہر دیست تہ وتی ہمراہا را گشت ے
یومینس! یکے تئی گندگا پیدا کت انت۔ من آنہی ے پاد برمش اشکت انت۔ الم تئی سنگتے یا انچیں
مردے کہ مدام اداروت و کیت ہمیشہ کچک آنہی ے سراچا تلگ ے بدلا لگ سُرینگا انت۔“

آنہیا گپ بلاس نہ کتگ ات کہ ٹیلیما کس تو کا پترت۔ یومینس ہیران وچہ گلاب بوت،
آکدہ ے تو کا شراب مانر سچگا ات کدہ چر آنہی ے دستا لکشت و کپت۔ آوتی گوٹڈیں واجہ ے دیما
پادا تک، آنہی ے پیشانی یے چک ات، آنہی ے کدہیں جم و گڈیا آنہی ے دوئیں دستے چک
انتت۔ آنہی ے ارس انارکانی سراشپ گپت انت۔ شپا نکا ٹیلیما کس انچو بگا کت و چک ات
گشینگاں آچہ مرگا رکت اتگ۔ انچو گمان بوت کہ یک مہروا نہیں پت یے نہہ سال ے درانڈ بہیا پد
وتی یکیں چکا وش اتک کتگ انت۔

یومینسا گشت: ”منی چمانی نور، ٹیلیما کس! تو و اتر سر بوت ے۔ من جیر اتگ کہ تو بیلو سا

یے۔ من ارادہ کنگ کہ مرداتی دستادئیں۔ ہما وڑتی دل لوٹیت ہما وڑکین۔ ایشیاوت ہم ہے پسلمہ کنگ کہ وتاراتی دستادئیں۔“

ٹیلیما کسا کمو جیوات وگشت: ”یومئیس! اے گپا منا پریشان کت۔ من درامدیں مردے آرا لوگا چوں جاگہ دات کنیں۔ اولی گپ ایش انت کہ من انوں کسان اوں و مناشک انت کہ منا انچوزورمان نیست کہ چہ ہر مڑوکیں مرد ماگیش بہ ہیں۔ ایشیا ابید منی مات ہم شش و پنچا انت کہ وتی مرد ولس ے ہیال و لیکہانی ہیالا بداریت و منی لوگے چار و دگلو شاکت یا ماڑی ے تو کا ہما میر و معتبر کہ آنہی ے واستار انت، چر آنہاں ہما کہ شر ترنت و چہ درستاں گیشتر مال بدنت، گوں ہما یا آروں بکت۔ ہیر، چوہکے اے کماش تئی باہوٹ انت، من ایشیا راپشکے، چادرے، دود پی زہے و سواس دئیں و ہر جاگہ کہ روگ لوٹیت آنہی ے دیم دیگ ے انتز اما کنیں۔ بلے اگاں تو آنہیا ہما ناد یگ و ہذمت ے ساڑی بہ بے تہ چود و شتریں گپ نیست۔ من آنہی ے واستا ورگ و گلدیم دئیں دانکہ اے تئی و تئی سنگتانی سرا بارے مہ بیت۔ بلے من آنہیا رالے اجازت اندئیں کہ ماڑیا برودت و داستاراں گوں گند و نند بکت۔ آخشی انت و آہانی و خشی یا حد نیست!۔ و اگاں آنہاں اے کم شرپ کت تہ مناسک درد بیت منا ہے ترس انت کہ آلم ایشیا کم شرپ و سبک کشت۔ یک ایوکیں مردے کہ ستر زور اور بہ بیت، پور ہیں ٹولی یے ے گو ما مڑ ات نہ کنت۔ آ زور اور نت و چر ایشیا گیش انت۔“

اوڈیسنسا گپ ے تو کا دور کت وگشت: ”منی واجہ! من زانیں کہ شمنے اے گپانی توک ے دور کنگا تو بد نہ برے۔ دانکہ من شمنے دپا اے واستارانی بے آپی و سبکیانی ہبر ایشکگ انت کہ آنہاں تئی وڑیں مردے ے لوگا جاگہ کنگ، ہما انت منی دل و لاپ چگا انت۔ بگش، آیا تو اے سکی و کم شرپیا انچو بیوانکی سگکے؟۔ آیا اتا کا ے مردم کجام یک سبے آتئی دژمن جوڑ بوتگ انت یا شمنے مردم انچیں مردم انت کہ آہانی سرا اوست کنگ نہ بیت کہ سکی ے و ہدا کارا کایت، اے آہانی فرض انت۔ منا اے کارے ہمت است بلے درکتیں ورنائی ے زور مان بوتیناں۔ اگاں ناں من اوڈیسنس ے چک یا سفر اوتر آوکیں اوڈیسنس بوتینوں (کہ نوں آنہی ے واتری ے امیت

است) گڑا من تچکا لارتمیں ے پشد ے ماڑیا نہ شت و آہانی سرا قہرے نہ بوت و نہ کپنگ اتوں تہ ہدا وتی سر سندا ایشکگ ات۔ اگاں آ باز انت و چہ من گیش بوتگ اتنت تہ جی بوتگ ات!۔ من وتی لوگ ے تو کا زہم ورگ و مرگا تیاروں بلے انچو نہ سگیں کہ آدائم زلم کن انت، مہماناں گوں بدی پیش بیاہنت، منی ڈولدریں لوگ ے تو کا وتی واہشانی سر جہی ے ہا ترا پوزورانسری مولداں دست بکن انت، شرابا چو آپ یگا بہ رتج انت و ابید کہ سبے وتی دل وشی ے ہا ترا بور انت و پر بہ تر انت و من بہ نندیں تماشا بچاریں۔“

ٹیلیما کسا گشت: ”واجہ! من ترا کشیں گوں کہ گپ ے جند جی انت۔ من اے گپا نہ جنیں کہ درتیں مرد ماں منایلہ دانگ و نہ چر آہانی گپاں دژ منی پیدا اور بیت۔ چونا ہا مردم سکی ے و ہدا چہ وتی قومدا نادیمادراگ ے امیت کشیت بلے منا چر آنہاں بیوفائی ے چچ گلگ نیست پر چا کہ زیوسامے تو کا یک چکے ے رسم ایر کنگ۔ لارتمیں، آرکئیسئیس ے یکیں چک بوتگ اوڈیسنس لارتمیں ے یکیں چک انت و ہے وڑ اوڈیسنس ے روگا پیسر من ودی بوتگوں۔ چہ من آنہیا چوشی نہ رس اتگ۔ نوں حال ایش انت کہ لوگ چہ دژ منا پر انت۔ ڈوئیم، سامے، زاکئیس و اتا کا۔ چرے زروانانی سرداراں کئے انت کہ منی ماتے گو ما آروس و منی جاندا دے پھٹا کشگا دلما نگ نہ انت۔ مات ے حال ایش انت کہ پدا آروس ے گپے تب نہ بیت بلے نہ شری ے سرا ناں کنت، نیکہ دگہ پکانیں پسلبے کنت۔ اے نیاما واستار منی جاندا اورگ و ہلاس کنگا گوں مشکول انت۔ بھروسہ نیست منی جند اجن انت و گار کن نت۔ ہیر، اے گپ دیوتابانی دستا انت۔ گپا گوشدار نا کو! کمودر آشہر اپرتز و بیا۔ منی مات پینے لوپیا حال بدے کہ من چہ پیلو سوش و سلماتی اتلگ و سراوں۔ دانکہ اے کلہو کہ تہنا پہ شہبا نکا انت، تو نہ روئے و سرے نہ کئے، من ہدا نشکوں۔ بلے بچار ماڑی ے تو کا دگہ کیے چرے ہلا سرا پدمہ بیت، اودا بازیں مردے آمارا پریشان کنگ ے ارادہ و اشکگ۔“

یومیسسا گشت: ”من زانیں، شری ے سرا سر پدوں۔ تو انچیں مردے گچین کنگ کہ آنہیا کمو بازانگ است۔ اگاں کیے ے بدلا دو کار کن ے شر تر نہ انت!۔ من رویں لارتمیں ہم حال دئیں۔ اوڈیسنس ے غما ابیدانگت ڈگارانی چار و گدارے کنگ و وہدے گوشن و تنا گپنگ تہ

تیں ندر و کوٹ اٹکیں سہریاں۔ مئے سراجم بکن،“

اوڈیسس گشت: ”تو پرچا منا بدمانیں دیوتا ہے لیک ے؟۔ باور بکن من دیوتا ہے نہ اوں، من و تئی پت اوں کہ منی سببا تو دست ء درامداں مزنیں سکی یے سگ اٹگ،“۔ آنہیا وتی چک بوس ات۔ داں انگت آنہیا دل داشتگ ات بلے نوں ترپے ارس دراتک و ہا کاں کپت۔ ٹیلیما کس اے راستی ے متگ چک و پدات کہ اے پکا نیامنی پت انت۔ آنہیا وتی درشان اے رنگا کت: ”تو منی پت نئے۔ تو اوڈیسس بوت نہ کئے۔ منی درد ورنجانی و دیگ ے واستا آزمانی شخصے منا پڑامگا انت۔ من زانیں، ہر دیں دیوتا ہانی دل بلوئیت دمانا پیر و دمانے آورنا بنت بلے بنی آدم دیوتا ہانی کمکا ابید چوشیں جا تو زانت۔ انوں دمانے آپیسر تو پیرات ے ولیگاریں گد گور ات و نوں پورہ آزمانی دیوتا ہے ے دروشما ے۔“

اوڈیسس گشت: ”ٹیلیما کس! وتی پت ے، لوگا و اترا آگ ے سراجم پھیران وانگ ے؟ دلجم بو۔ نوں دگہ اوڈیسس نیت۔ ہے مرد کہ انوں تئی دیما نشتگ، ہے اوڈیسس انت و بھت ے کپگ کہ نوزدہ سال ے درپہ دریا پدماکا سرات۔ منی اے رنگ ے مٹ و بدلی اتینہ ے برکت انت۔ ہرچ کارادستے رسیت و ہما وڑ کہ لوئیت منا ہارنگا کنت۔ انوں انوں من فقیرے ے دروشما اتوں و نوں وش پوشاکیں و رنا ہے ے دروشما اوں۔ دیوتا ہانی دستا مردم ے رنگ ے شریا ہراب کنگ گرانیں کارے نہ انت۔“

اوڈیسس نشت بلے ٹیلیما کس دل داشت نہ کت و پتے بگلا کت و گریوگا لگ ات۔ آہانی دلاں گت دات و آچوہا دریائی شاہین یا ڈونڈ واریں مرگ ے وڑ اھیسکارگا لگ اتنت، کہ دہکاناں چہ کدو آ آہانی چٹکی گپنگ و برنگ انت۔ دوئیناں ارس ریتک و اگاں ٹیلیما کس پتاراجستہ مہکتیں تہ بلکیں داں روج برکتیا ایشاں ہے وڑ ایک دو میارا بگلا کت و گریت۔ آنہیا جست کت: ”بلے منی پت! انوں ترا کجام بوجیا تاکا آسر کتگ و پداشتگ؟ آنہی ے ناھدا چوئیں مردم بونگ انت؟۔ اے گپ و گیش اٹگ کہ تو پیدا دگانیا تلگ ے۔“

اوڈیسس گشت: ”منی چک! من ترا درستیں گپاں گشیں گوں۔ فیے شائی آں منا

ایدگہ دہکانی گومانشتگ وارنگے۔ بلے اشنگا دانکہ تئی پیلوس ے روگ ے ہالا گپنگ نوں و ورد ے جندے یلہ داتگ و ڈگارانی چار و گداراں ہم نہ کت۔ انچو پریشان و غمیک انت نشتگ وزاری جنت۔ جندے بیہتہ اٹگ و ہشکلیں ہڈ ے۔“

ٹیلیما کس گشت: ”اے شریں گپے نہ انت۔ بلے ہیر، انوں آنہیا یلہ دے۔ چوش نہ انت کہ منا آنہی ے غم پر نہ انت۔ اگاں بنی آدم ے تو امیں تمنا پورہ بہ بنت تہ من چہ درستاں پیسر وتی پت ے واتری ے دعا آلوئیں۔ تو بروکلو ہاسرکن و بیا۔ لارنتیں ے شوہازاھلک و مینکاں مہتر۔ منی ماتا بکش، پیرک ے ہال دیگ ے واستا آوت چیر و کائی۔ یکے دیم دنت۔“

ٹیلیما کس ے کلوہ ے سرکنگا یومینسا سواس پادا کنتت و دیم پہ شہراشت۔ اتینہ آروگا دیست، و تارا ایک برزقد و شرتگیں جنکے ے رنگ ے کت و کرگین ے دپا اتک و تارا اوڈیسس ے دیما زاہرے کت۔ دیوتا ہمک پہ دیما چوشیں شرف نہ بخش انت کہ آہانا دیم پدیم شری ے سرا بکند انت پھیکہ ٹیلیما کسنا نہ دیوی دیست و نہ آنہی ے اودا بوگ یے مار ات۔ تہنا اوڈیسس و کچکاں دیست۔ کچکاں نہ چانگ ات ترس ات اش و پل ے دومی نیمگا تیک انت۔ اتینہ اوڈیسس چمک کت۔ آچہ کرگینا دراتک و پل ے بنا گران بوت و دیوی ے کراشت۔ اتینہا گشت: ”لارنتیں ے بادشاہیں چک، اوڈیسس! نوں ٹیلیما کسارارازانی دیگ ے و ہدانت۔ شما دوئیں شور بہ بنت و واستاراں جنگ و کشگ ے تو جیل بساز ات، پدا شہرا برو ات۔ من نوں شمارا دوئیناں داں دیراں یلہ نہ دئیں۔ من پہ جنگ و داوا آتلوسگا اوں۔“

ہے گپا گوں اتینہا وتی عصا آنہیا راسک دات دمانا آنہی ے پٹک و چادر نوک و پٹاک بوتنت، قدے برز تر بوت و پدا ورنابوت، رنگے پدا اسپیت و ریش یے سیاہ بوتنت۔ وتی کارے سرجم کنگا پدا تینہ گار بوت و اوڈیسس پدا کرگیناشت۔ آنہی ے چک ہیران بوت و آنچچارات، دلاگشت ے بلکیں دیوتا ہے، ترسا سرے چست نہ کت و پتہ ترس و لرزگشت ے ”درامد! ڈن ے دراہگا پیسر تو دگہ رنگے ات ے، نوں دگہ رنگے اے۔ تئی گد آ پیسری گد نہ انت۔ تئی رنگ مٹ اٹگ۔ اگاں ترا آزمانا نشتگیں دیوتا ہے مہ لیکیں تہ چوں بکنیں!۔ مئے گوما پہ مہر پیش بیا و ماتئی دل ے

آرتنگ و سرکنگ - چو و تو اشنگ کہ آدریائے سفر اسک نامدارنت و ہر مساپرے سے سر آہانی ماکا کپیت، آنیار ماکا سرکنگ سے انتز اما کعت - ہیر، آنہاں منا تیر گامیں بوجیا سوار کت و اتا کا آسر کت - من سچیں راہا و اب بونگوں - آنہاں منا پہ نیکی سک باز سہر، رود و گد و پوشاک داتنگ، دیوتا ہانی شکرانت کہ آغارے سے تو کا پد گینگ و ایرانت - اتینہ سے سوج سے پدا من ادا اتنگوں دانکہ من و تو دژ منانی گمساری سے و استا تو جیلے بسازاں - تو چوش کن درستانی ناماں یک یگا گران کن - اے وڑا من شری سے سراسر پد ہیں کہ آکے کئے انت و چنت مردم انت - پدا من اے جیرہ سے سراسر ہیں وڑے آچار و بچا رکیں کہ باریں من و تو تہنا ایساں بس آں یا مارا دگہ مکک پکار بیت۔“

ٹیلیما کسا گشت: ”منی پت! من مدام تئی نام و تو اشنگ کہ تو انچیں مردے سے کہ زورا و یا ابید اگل وزانتا کار بندگ زانے - بلے تو زوراکے سے - منا ترس ات - دو مردم سے ایچو باز و جوانیں مردماں چرگیش بوگ نہ بوگیں ہرے - دہ و بیست و استار نہ انت سک باز انت - من انوں ہساب جنیں و گشیں گوں چنت مردم بنت - ڈوٹیم سے چنجاہ و دو گچینی این و رنا گوں شش نوکراں - چہ سامے آبیست و چار و چوڑا کیہنسا بیست و رنا اتنگ - اتا کا سے جندے دوازده شریں و رنا گوں - وش گشیں پہلوان میدون و دگہ دو نوکر اش گوں کہ گوشت سے کوٹگ سے کار سے بلد انت - اگاں مالوگ سے سراسر اش بکناں نہ مناعے آگینگ کہ ہما بیراں کہ تو گرگ لوٹ سے، آہانی سزا پدائی جندے سراسر ملکیت - ہمیشہ اگاں تو لہتیں مکک کار سے و استا جیر گائے سے انچیں مردمانی بابتا بہ جیرہ کہ چر آنہاں امیت کش سے کہ دل و ستک پہ مہنگی داوا کعت گوں۔“

اوڈیسنسا گشت: ”من انچوش کنیں - گوشدار کہ من چی جیرا اتنگ - کمو و تئی دلا حسنت کن پہ سے مککاز یوس و اتینہ بس انت یا من اگت دگہ مکک کار سے و استادست و پانچیں؟“

ٹیلیما کسا پودات: ”تئی اے دوئیں پلہ مرز بلا ہیں طاقت و رانت - آبرز اجہرانی تو کا تشنگ انت نہ پریشیاچی بیت، انسان و دیوتا ہانی سرجمیں دنیائے ہاکم ہمیش انت۔“

اوڈیسنسا گشت: ”وہدے ماڑیا مئے و داستارانی زور سے چکا سگ سے و ہدکیت تہاے دوئیں میدانا ایر کپنت - منی واہگ انت کہ تو سہمی مہلہ لوگا برو و تارا ہے بدمعاشاں پیش بردار - من

رند اشپانک سے ہجیر گا و تارا فقیر و پنڈو کے سے رنگا کنیں و شہر اکائیں - اگاں ماڑی سے تو کا گوں من بے ادبی کن انت تو دلا سنگے پر بد سے و بہ سگ - اگاں آنا پاداں بگرانت گران بکعت و ڈنادر بکن انت یا منی سراسلاہ بہ کتس انت گڑا تو برداشت کن و نظارہ بچار - البت تو آنہاں وڑے سراسر پد کت و ترسینت کنے کہ رھدار بہ بے - بلے آتئی گیا گوش نہ دار انت - آہانی روج نوں پورہ بوگی انت - وتی کارانی دگہ گپے اگت ترا گشیں گوں - وہدے اتینہا منا گشت کہ وہدا اتنگ ورس اتنگ تہ من ترا چمگ کنیں - تو ہما دانا دالانا ایریں سلاہاں چست کن و امبارے آکبل بکن - اے درستیں سلاہ چا دا چست کنگی انت - ہچی پشت مہ کپیت و اگاں کسے آمارات کہ سلاہ ادا ایر نہ انت گڑا تو چہ و تا گپے بساز دانکہ آدلاں دگہ شکے میار انت - تو گشت کنے کہ: دو تانی سببا من چہ ادا چست کتنگ انت - من چار اتنگ اوڈیسنس سے روگا پدایشانی تو کا مٹ و بدلی اتنگ - آس و دو تانی سببا سیر تڑ اتنگ انت - ایشیا ابید منی دلا اے ہبرا وں اتنگ کہ اگاں سلاہ دست سے دپا بہ بنت تہ وت سراسر مردم سے دل جنگ و داوا آمان بیت - چومہ بیت کہ ہنوشی سے سببا داوا بکن ات و یک و دگرے آچی و ٹوری بکن ات - اگاں چوش بہ بیت تہ شمنے عیش و نوش ہراب بنت و شمارمپت ناھقا بے رھداریں و استار سے نام بندگ بیت۔“ تہنا منی ووتی و استادوز ہم و دو پوتی زڑہ انچیں جا گپے آری بکن کہ مادانا دست جت اش بکناں - آساھتا زیوس و اتینہ و استارانی و لگو شادا گہ نیگے ار کعت - چہ درستیاں مسترین گیا گوش دار - اگاں تو پہ حق و دل منی چک سے وتی رنگانی تو کا منی ہون مان تہ کیلے سر پدمہ بیت کہ من اتنگوں - لائرتیں، شپانک، لوگ سے دیم سے مولد و پینے لونی - کسی گومانام مہ گر - ما وت چاراں کہ جنین چون انت و بلکیں لہتیں نوکر چکا س ات کہ باریں کسے کسے اگت و فادار انت و سے عزت تاکت و کسے تئی وڑیں وش تہیں شہزاد گئے گپانی زور گاستی کنت۔“

بلے چکا اے ہر نہ من ات - آنہیا گشت: ”منی پت! لہتیں و ہدا پد منی بودنا کی وت تئی دیما زاہر بیت - گنوکانی وڑا بے سریں گپ سے جنگ منی کار نہ انت - بلے منی ہیالاتی سوج سے زورگا مارا نچ پانگ نہ رسیت - من گشیں یک برے پدا دلا بچار - دیا تا تڑگ و نوکر و چاکرانی چکا سگا تئی روزگار روت - ادا و استار سے لوگا تشنگ و عیشا انت و پلہتیں وڑے آئے ہر چیز اورگ و ہلاس کنگا

انت۔ اے گپاگوں من تپاک کنیں کہ مارا مولد چکا سنگ لوٹ انت کہ کئے وفادار و کئے نمک حرام انت، بلے مردینیں نوکرانی با بتا من گشیں کہ آہانی دلانی حالانی زا نگ ے واستا ما دیا تا مہ تران بلکیں اے گپ دیمتر اچارگ بیت، اگاں تو پکا نیاز یوس ے دل یگاں سر پدے۔“

پت و چک ہمے با بتا گپ و ترانا انتت و دومی نیمگا ہما بوجی بدن ے نیمگا روگا ات کہ آنہیا یلیما کس و سنگت چہ پیلو سا آورنگ انتت۔ آنہاں بوجی بدن ے جہل ترین جا گہا برت و پدا گران کنان کت و ڈٹا درکت۔ ہذمتکاراں آنہی ے سامان ایر گیتک انت و گراں بہائیں ٹیکلی کلٹینس ے لوگا سر کنتت۔ پدا آنہاں چار ات کہ چومہ بیت پینے لوپی پریشان بہ بیت و بہ گریٹ، آنہیا را ٹیلیما کس ے دیا تا جگگ و بوجی ے بندنا دیم دیگ ے حال ے سر کنگا نرے اوڈیسنس ے ماڑیا دیم اش دات۔ قدرتا بچار ہما کاسد و شپانک کہ دوینیاں یکیں حال گون ات و شہبانک ے کراروگا انتت، راہادپ کپت انت۔ و ہدے آبادشاہ ے ماڑیا سر بوتنت تہ کاسد مولداں مان ترکت و آنہیا دانا گشت: ”شہبانک ے واستا کلوہے! آنہی ے چک و اترا تلگ!“۔ شپانکا پینے لوپی ے کراشت و ہما گپ جت انت کہ آنہی ے چکا گشتگ انتت۔ پدا چہ ماڑیا دراتک و دیم پدیا تا شت۔

واستار اے حال ے اشکنگا سک اپوزوی بوتنت و آہانی تب ہراب بوتنت۔ دالانا یکے دو میا تیلانک دیان بوت و ڈٹا پچو گاہ ے پسیل ے بُنا گران بوت و ڈٹا دراتک انت۔ اودا آہانی مچی بوت و بندات چہ یوریماکس ابن پولپس ے گشتا نکا بوت۔ آنہیا گشت: ”سنگتاں! ما سوگند و ارتگ ات کہ اے مہیما بے سوب کنن ات بلے بے ہیائیں ٹیلیما کساوش و سلامتی مہیم جنگ و اتلگ و چہ ما گیش بوت۔ نوں منی سوج ہمیش انت کہ ہما شریں بوجی کہ مئے کر است انت آنہیا لہنیں ناہدا سوار کن ات و دیم بدیعت دانکہ مئے سنگتاں گیش انت کہ و اتریا ات۔“

آہے گپاں جگگ ات کہ امفیو مساننگی جا گہا پٹھا چکت ترینت تہ وتی بوجی یے آہگا دیست۔ آبندنا ایر کپگا ات و امفیو مسا بوجی ے جانثوانا آچارے چچگ و ہولیکانی چست کنگا دیست۔ آنہیا کندت و اید گران گشت: ”نوں نر و کاسد ے زورت نہ انت۔ مئے مردم و اترا تلگ

انت۔ زاناں دیوتا ہے آہال و اتگ انت یا ٹیلیما کس ے بوجی چہ آہانی کشا گوستگ و آنہاں داشت نہ تنگ۔“

اے گپانی اشکنگا پدا پدا اتک و تیا باشت انت۔ گشاد یا بوجی اش گران کت و ڈٹا در کت۔ ہذمتکاراں ناہدا ہانی چیز دست گپت انت۔ پدا درتیں و استار یکجا گہ بوت و مچی ے جا گہاشت انت و اودا آنہاں چہ و تا ابیدر کہ بچ پیر و ورنا آرا آہگ نہ اشت۔ مچی ے تو کا امینیوس ابن یوچی تساوتی حال و انتت: ”آنہی ے سرا دیوتا ہانی لانت! بلے دیوتا ہے ے کمکا و اترا رکیتگ یے و اتلگ۔ مئے مردم تہیں روچا کوہانی سرا بوتگ انت و ما کمک کتگ انت۔ شپا بجر تیا بانہ و پتگاں۔ روج برکتیا بوجیا سوار بوتگ و داں روج دراہیا ہے ایٹا اے سرو آسرا شنگ و اتلگاں کہ بلکیں ٹیلیما کس پدا یکپیت۔ ہے نیاما آزمانی شخصے آ لوگا سر کتگ۔ من گشیں آنہیا یلہ مدیعت۔ مارا انوں ہدا آنہی ے جنگ و کشتگ ے راہے چارگی انت۔ من شمارا گشیں دانکہ آزندگ انت مئے اے کار گول دلجیا سرجم نہ بیت۔ بچک ہڑار انت و اگل ے کار بندگ زانت۔ مہلوک ہم مرچاں مارا شریں نگا ہے آنہ چاربت۔ ہمیشکہ من گشیں ہرچی کنگی انت تہ آنہی ے مچی کنگا پیر بکن ات۔ اے گپا دلادارات آچی و جلسہا دیر نہ کنت و مارا مجرم لیکیت و مہلوکا حال دنت کہ ما آنہیا را کشتگ ے پندل سازاتگ و بے سوب بوتگاں تہ آدما نا آزر ہا ہر بیت۔ و مہلوک کہ مئے بد پٹیلیانی ہالا سر پد بیت تہ مارا داد نہ کنت!۔ بوت کنت آتر ندیں گامگج یے بزور انت و مارا درانڈیہہ بکن انت۔ اے با بتا گرا چیا ما پیش مکپاں و ٹیلیما کسارہ ے دیما یا شہرا چہ دور دیا تا مہ کشاں و اے ترس و پیا ہلا س مکناں۔ پدا آنہی ے کٹ و جان دادے مالک ماہاں۔ ایمان داری ے گوما اے مالاں و ت ماں و ت بہر کن ات و ماڑیا پینے لوپی و آنہی ے نوکیں مردادین ات۔ بلے اگاں شامنی اے سوجا زورے و شتا آنہیا رازندگ و وتی جان دادانی سرا گندگ لوٹ ے تہ من سوجے دیں کہ چہ مرچیا پدا مادے جم بوگ و آنہی ے و شیں و رگانی و رگا یلہ بدیاں۔ ہر کس وتی لوگا بہ نندیت و واستاری بکت و شہبانکا وتی کنگ ے واستا ٹیکلی بدنت۔ پدا آنہی ے تب انت کہ ہر کس گیشتر ٹیکلی یے دنت و کسمتا مردے بوگ ہشتہ انت ہمائی ے گوما آروس بکت۔“

چرے گشتا نکا پد کیے آساہ نہ کش ات۔ آخر امفیومس ابن عیسٰ بن شاہ اریشیا سا دیوانے ہاموشی پر وشت۔ آڈوٹیمنا چہ اتلگیں عاشقانی مستر ودانا میں مردے ات۔ آنہی نے وڑو رہند پینے لویا دوست اتنت و چر آنہی نے گپاں زانگ بوت کہ آدرستانی ہیرے لوٹوک انت: ”سنگتاں! اے گپاچ وڑا دلا میا رات کہ من اوں ٹیلیما کس نے کشگا تیاروں۔ شہزادگانی کشگ سکیں ہرا میں ہبرے۔ کارے کنگا پیسر مارا زانگ لوٹیت باریں دیوتا ہانی دل نے جی انت۔ اگاں زیوس اے ہبرارازی بہ بیت تہ من تہنارازی نہ ہیں بلکین منی چند آنہیا کھیت۔ بلے اگاں دیوتاوش نہ بنت تہ من گشیں چوشیں کارکن ات۔“

امفیومس نے گپ منگ بوت و دگہ گیشیں گپ نہ بوت۔ مچی ہلا س بوت و درست ماڑیا تک و پدا کرسیانی سرانشت انت۔ و ہدے واستاراں پیشد اشت کہ وتی متلب نے واستا ماچی کنگا ساڑی آں تہ انگتا پینے لوپی نے دلا تک کہ آہانی کرابرو۔ میدونا درتیں گپ اشنگ انتنت و شہبا تک ہالدا تک ات ہمیشکہ آسر پدا ت منی چک نے کشگ نے واستا ماڑی نے تو کا شور و سلاہ بوتگ۔ آگوں مولداں جہلا ایرکیت و دالانا تک و درناہانی کر اسر بوت و وتی چوکیں گھانے دستا کت و چھت نے پادگے نے کراوشنتاں۔ آنہیا اٹیویوس سک ہبر دات و مڑات گوں: ”مٹیویوس! تو اے ہبر پیشد اشت کہ ہر کسا ترا اتا کا نے ورنہانی تو کا اگلہ مند و ہبر زانت لیک اتگ، آنہاں ردوارتگ۔ من گشیں تو یک ہدمعاش و دعا بازے نے۔ گنوک، تو مئے گوٹگیں نیکی شمشگ انت و چونیا ٹیلیما کسا را کشگ نے پندل سازگ نے ہمت کتگ؟۔ زیوس و تہا نیکیانی شاہد انت و تہی اے دینداری بے ادبی ہے۔ ترا ہوش نہ کنت یک رندے تہی پتا تافوس دریائی دزانی گوما تیسپر وٹی آنی سرارز کتگ ات۔ تیسپر وٹیاں گوں مارا دوا انیسٹ۔ ہمارش نے سببا مردم آنہی نے کشگ نے دُما بوتگ انت و وتی ساہ نے رکینگ نے واستا ادا مئے باہوٹ بوتگ۔ اگاں اوڈیسس تو کامہ کپتیں و مردے مہ ٹہینین انت تہ آنہاں کشگ ات و پپ کش اتگ انتنت و آنہی نے مال و جان داد وں پوت گیر کتگ ات۔ نوں ہما اوڈیسس نے مالا ورگ و ترگاے۔ تہی شو میا منی دلا ہر جی گوزیت بگوزیت۔ من ترا حکم دیگا اوں کہ اے کاراں یلدے و وتی سنگتاں ہم سر پدکن۔“

یوریماس ابن پولپسا شہبا نکا راگشت: ”پینے لوپی، ایکاریس نے کلا نہیں جنک!۔ تو غم کن۔ اے گپاں چہ دلا درکن۔ تہی و ہدی چوشیں مردم پیدا ک نہ بوتگ، نیکہ پیدا ک بیت کہ آمنی زندا تہی چک ٹیلیما کس نے سرادستا چست کنت۔ من انچو بناک جنگا نہ اوں، راست گشیں کہ دست نے چست کنگا پیسر آنہی نے ہون چہ منی نیز ہاپٹ انت۔ آیا اوڈیسسنا مناد و دست نہ داشتگ؟۔ آنہیا منا کھانہ کتگ و پتگیں گوشت نہ داتگ، سہریں شراب نے کدہ منی لغفانی سرا ایر نہ کتگ؟۔ ہمیشکہ دیناے تو کامنی شترتیں دوست ٹیلیما کس انت و من آنہیا سدکی دسین کہ وتی ساہامہ ترسیت۔ ما آنہیا نہ کشاں۔ آدگہ گپے کہ دیوتا آنہی نے مرگ نے پوسلہا کن انت۔ گڑا آنہی نے رگگ نے چچ وڑ بوت نہ کنت۔“

یوریماس آنہی نے مات نے دل نے وش کنگا اے گپ جت انت اگس ناں دل نے تو کا آنہیا ٹیلیما کسا را کشگ نے ارادہ داشتگ ات۔ پینے لوپی برز اوٹی باناشت و او دا وتی دوستی اسں مرد اوڈیسس نے یاتا نشت و گریٹ نے۔ گڈیا اتینہا آرام نے سرا و اب گیتک۔ ہما یگہا شپانک اوڈیسس و چک نے کرا و تر سر بوت۔ آدوئیں سو ری چکے نے کشگا پد ورگ گرا دگا انتنت و شپانک نے آہگا چہ پیسر اتینہا وتی عصائے مکا اوڈیسس پدا ہما چلی اسں پیر مرد جوڑکت۔ آنہیا ترس ات کہ شپانک اے وڑا اوڈیسسنا بگند بیت پجاہ کاریت ہے۔ چوشیں زنڈیں مردے نہ انت پدا تچان بیت و پینے لوپی نے ہالدریگارت۔ ٹیلیما کسا آنہیا راوش اتک کت: ”منی شریں یومیس!۔ تو بزاں اتک نے پہ سلامتی۔ شہرے نوکیں ہال و احوال!۔ باریں مئے شیر دلیں سردار و ترا تلگ انتنت یا تلگت ہما گوراہ اش بستگ و منی و اتری نے و دارا انت؟۔“

یومیسنا گشت: ”من شہرا اے با بتا حسنت و پرس نے چند نہ کتگ۔ منا کلہ سر کنگی و زوت و ترا آہگی ات و راہا منا ہما کاسد اوں دپا کپت کہ تہی بوجی والہاں ماڑیا دیدتگ ات۔ اگاں راستینا لوٹ نے تہی و اتری نے ہال پیسر اہا نیاتی ماتا را داتگ۔ بلے یک گپے، کہ منی چمانی دیم بیگ انت، آنہیا گشیں گوں۔ و ہدے من چہ شہر ادر اتک و ہرمیزے کوہ نے کنگا سر کپتوں تہ من یک بوجی ہے بندنا آہگا دیست۔ آنہیا بازیں مردے سواراں و انچو نگمان بوت کہ گشے زہ و دود پنی

نیزہ وسلاہ لوڑات۔ من وتی دلاگشت ہمیشانی بوجی انت بلے پکایا گشت نہ کنیں۔“

وہدے ٹیلیما کسا اے گپ گوشداشت انت نہ چم و دوچے کت و پتے نیمگا چارات و
پکند اتے۔ ورگ تیار ات، کار ہلاں اتنت و سک گزنگ اتنت۔ آ کیجا گہ نشت و ورگا لگ
انتت و ورگا پدا نہاں آرام نے سرا و پسگ نے تیاری کت و زوت و اب کپت انت۔

ہسد ہی کتاب

وہدے گلابی درو شمیں روچا ٹک دات تہ اوڈیسنس نے چک ٹیلیما کس پہ لوگ نے روگا
ساڑی ات۔ آنہیا سواس پادا کنتت ووتی بلا ہیں نیزہ دستا کت و شپانکا راگشت: ”ناکو! من نوں
شہرامات نے کرا روگا اوں۔ من زانیں کہ دانکہ آ منا چم و ت مہ گندی ت، گر یوگا بس نہ کت۔ مئے
اے بے تالہیں مہمانا شہر اسر بکن، اودا آ پنڈ و مور کت ووتی لا پا و الہیت۔ آنہیا راچوشیں دست پچیں
مردم دست کپیت کہ آپ دتا مے کت بکن انت۔ منی چند نے غم بازنت، من کجا ہر کس پہ دیما کپت و
پادا تک کنیں۔ اگاں درامنی ہراں بد بارت تہ و تارا تاوان بار کت۔ من تھکیں گپ جنیں۔“

اوڈیسنسا گپ نے توکا دور کت و گشت: ”منی واجہ، دلا میار کہ من ادا ننگ نے
واہکد اروں۔ پنڈگ و لا پ نے شوہازا چہ دیاتال شہر شتر انت۔ اودا منا ہیرات رسیت۔ اے
عمر امن چو جلوہ نہ دئیں کہ دیاتا بہ نندیں و دگرے نے واہگ نے پدا تچ و تاگ بکنیں، پھیشکھ ترارزا
انت، تو برو۔ ہے مرد کہ تو گشتنگ دمانے آپد منا بارت و سر کنت۔ تنا و ہدی روچ ہم برز بیت۔ منی گد
درتگ انت و گیشتر ہے تر سا گاروں کہ سہب نے سرا گو ہر مناد گہ تاوانے مہ دنت۔ تو وت نام گپتنگ
کہ شہر چوزیک ہم نہ انت۔“

ٹیلیما کس چرے لوگا دراتک و چہ و استاراں بیر گرگ نے باہتا جیران بوت وشت۔ لوگا

سر بوت نہ آنہیا نیزہ بلا ہیں پادگے آتکہ دات ووت تو کاشت۔ چہ درستاں پیسر یوریکلیا آ آ دیست۔ آ کرسیانی سرا بزم پچ کنگا ات۔ ٹیلیما کس نے گندگا گوں گریوان بوت و ہائی نے نیمگا شت۔ دمانے آ پداوڈیسنس نے درستیں مولد ہائی نے چپ و چاگردا مچ بوتنت و آنہی نے سرو گردن اش بوس ات ووتی مہراش درشان کت۔ پداارٹیس یا فروڈاٹئی نے وڑا شرگیں پینے لوپی ڈنادرا تک ووتی چکے گلانش کت، آنہی نے پیشانی وچے چک اتنت وگرت نے۔ آنہیا پیسکا رات و گشت: ”منی دل نے بند، منی ٹیلیما کس!۔ تو پدا اتک نے۔ تئی چیر وکائی پیلوں نے روگا پد من گشتگ باریں نوں تو پدا کائے یا نائے۔ باریں ترا پدا گندیں یا نہ گندیں۔ باریں ہالاں بدے، تو پچی دیستگ؟“۔

ٹیلیما کسا گشت: ”منی مات! من انوں چہ بلا ہیں گزا ہے آچٹ اتگ و اتلگوں۔ وتی کندگ و مسکراہاں یلہ دے۔ منامہ گریواین۔ وتی مولداں بزور ووتی بانا برو۔ جان بشود و گداں بدل کن، درستیں دیوتاہانی کرا دعا بلوٹ و قول بکن کہ اگاں زیوسا مارا پیر گیری نے موہ دات نہ درستانی ناما جوائیں ندر دئیں۔ انوں من گند کیا اتلگیں مردے نے پد جگا چا رکشک نے سراروگا اوں۔ واتری نے سفرا آ منی ہمراہ بوتگ۔ آمرد کار من وتی ہمراہانی گوما پیسرا شہرا دید اتگ و پیرا پیسرا را گشتگ کہ داں من سر نہ ہیں آنہیا وتی لوگا جاگہ بدے و ہذمت نے بکن“۔

ٹیلیما کس نے گپاں آنہی نے دپ دوتک۔ آنہیا جان ششت گد بدل کتنت و دیوتاہانی کرا دعا لوٹ ات و قول کت کہ اگاں زیوسا آنہی نے لوگ نے مردمانا پیر گیری نے طاقت دات نہ آ درستانی ناما جوائیں ندر دنت۔

ٹیلیما کسا نیزہ دستا کت وڈنا در اتک۔ دو کچک آنہی نے پشتا گون بوت گوں۔ اتینہا آنہیا را انجیں حسن یے داتگ ات و ہدے آ چا رکشکا سر بوت نہ مہلوکا چم در لگوشت انت و آ چا ر ات۔ دل چلن بلے دپا شکر گپتا ریں و استاراں آچپ و چاگردکت ووش گپیا لگ اتنت۔ ٹیلیما کسا آ وتی چپ و چاگردا دیست انت نہ وتارا یک کرکت و مینتر و ہالی ترسیس نے کرانت۔ آچر آنہیا دریائی سفر نے حال و احوالاں گرگا اتنت کہ ہما دمانا پیرا پیس گوں تیو کمینس نے پجیگا اتک و سر بوت۔

آنہی نے گندگا گوں ٹیلیما کس پادا تک و مہمانے وش اتک کت۔ پیرا پیسرا گپ بندات کت۔ آنہی نے دلا ت کہ ٹیلیما کس لہتیں مولد دیم بدنت و مینے لینس نے داتگیں ٹیکیاں بلوٹا مینیت۔ ٹیلیما کسا آنہی نے گپ نہ من ات۔ آنہیا گشت: ”اناں، پیرا پیس! کس نزانت کہ چچی بوگی انت۔ اگاں مئے سرداریں و استاراں مناماڑی نے تو کاجت و کشت و جاندادوات ماں و تا بہر بکن انت و آگراں بہائیں ٹیکئی تئی یا منی دگہ دوستے نے دستا بہ کینت نہ مناوشی بیت۔ بلے اگاں من آہانی جنگ و کار کنگا سو مین بوتوں نہ جزموں کہ ترا اے ٹیکیاں ماڑیا سرکنگ و منا آہانی دست گرگا ہمچو وشی رسیت کہ آ گپ نہ بیت“۔

چرے گپاں پدا آنہیا دمبرتگیں سنگت وتی مزن شانیں ماڑیا برت۔ اودا آنہاں وتی شمال درکت و کرسیانی سرا ایر کتنت و پہ جان نے شودگا غسل خانہاں شت انت۔ مولداں آہانی جان ششت انت، ٹیل مالش کتنت پدا گد گورا داتنت و چادر بڈاں دات۔ غسل خانہاں در اتک و آ کرسیانی سرانشت انت۔ یک مولدے آتلاہ نے جگے نے تو کا آپ مان کت نگرہ نے ترشت نے تو کا آہانی دست ششت انت۔ پدا آنہیا میزے آورت و آہانی دیما ایرکت۔ دگہ مولدے آنان و وڑ وڑیں و شیں ورگ، ہرچی کہ است ات، آورت و آہانی دیما دات۔

ٹیلیما کس نے مات آہانی دیم پد یما دالانا پادگے نے کر اکرسی نے سرا نشتگ ات و بند کیے ریبگا ات۔ دویناں ورگ وارت و دانکہ سیراش نہ کت پینے لوپیا پچ نہ گشت۔ پدا آنہیا دیم گوں چکا کت و گشت: ”ٹیلیما کس، انچو گمان بیت کہ اے عاشقانی آہگا پیسرا ترا وتی پت نے با بتا چ ہبر وصال دلا نہ انت، تو باریں آنہی نے با بتا چی اشکگ۔ من انچونا کا میں دلے وتی نپادے ہرگا بہ ریں، اے نپادا ٹریس نے چکانی پجیگا اوڈیسنس نے ایلیمنا روگا پد دائم چہ منی ارساں ترانت و اے نپاد منا کنگ جنت“۔

ٹیلیما کسا گشت: ”باز جوان، تو منی کار پدانی کسہا گوشدار۔ پیسرا ما پیلوسا شتاں و نستر نے گو ما گند و ندرکت۔ آنہیا منا وتی شاہی ماڑیا جاگہ دات و شریں وڑیا منی ہذمتے کنگ۔ آ و آنہی نے چکاں منی دلگوشداری انچوش کنگ کہ منا گمان بوتگ گشیاں آ منی پت انت۔ و من سفرے آ

واتر آؤ کیس آنہی نے گاریں چکے یے اوں۔ بلے آنہیا گپ جت کہ من اوڈیسنس نے مرگ یازند
 نے باہتا کسی دپاچی نہ اٹھتگ۔ البت آنہیا مناجو اینیں اپسگا ڈی یے واپس دات دانکہ من مینے لیس
 نے گندگاشت بکنیں۔ اودا من ہیلن دیت کہ پہ ہمانی نے ہاترا اارگوس وٹرائے نے مردماں انچوسکی
 وسوری سگ اٹگ ات۔ مینے لینسا مناجست کت کہ من پرچا لاکیدانمو نا اٹگلوں۔ وہدے من
 درستیں گپ جت انت تہ ہما دمانا آنہیا کو کارکت کہ: ”لانت انت! مورابانزل رودیتنگ۔ کجا
 اوڈیسنس وکجا پینگ دیلن من!۔ اے وآنچوش انت کہ یک آسکے وتی شیرمیں آسکلکاں بزوریت
 وشیرے ہونڈا ببارت و بواہینیت ووت کہد ہما چرگا بروت۔ دوئی نیمگا شیروتی ہونڈا بہیت و آنہی
 نے چکاں بوارت۔ اوڈیسنس اے بدمعاشاں اول انچوکت۔ من بکرنڈے آنہیا رالیسیوس نے
 دلہودیں زروانا فلومیلائڈس نے گوما بندمڑگا دیتنگ ات۔ اوڈیسنسا آچست کت و انچو بٹا چکل
 دات کہ چرشدہا آنہی نے سکتاں چہمال دات۔ زیوس، اتینہ واپولو نے سوگنداوریں، اگاں ہما
 اوڈیسنس گول اے واستاراں دیم پدیم بہ بیت تہ آوتارا پجاہ کارنت۔ آہانی جنگ و گارکنگا دیرنہ
 لکیت وشادہ نے بدل موتک بیت۔ پشت کپت انت تئی دز بندی وتی جست، تہ منا، تراوش مئی نے
 توکا ووردیک یا گپ نے گارکنگ نے بچ وڑیں ارادہ نیست۔ من ہرچی کہ دریائی پیر مردے دپا
 اٹھتگ، تراگشیں گول۔

آنہیا نام پینگ ات کہ من تئی پت دیتنگ کہ یک زروانے آکاپسو دیوی نے غارے
 توکا نھتگ و پریشان بوتگ۔ دیویا آنہیا راہمودا قید کتگ۔ بوجی وناہدانہ بوگ نے سببا دریا نے
 گوازینگ ولوگا سر بوگ پر آئیاناہ بوگیں ہرے۔ مینے لینسا مناجس ہے حال داتگ ات۔ جست و
 پرس نے سرجمیا پدمن چر آئیار کست بوتوں۔ گوات گوما گون ات ہمیشکہ مازوت وتی ماکاسر بوتوں۔
 ٹیلیماکس نے گیاں آنہی نے مات سک اثر مند بوت و نون تیکلمینسا گپانی توکا بہر
 زرت: ”باوریکن، بانک! مینے لیس پکائیں ہبراں سر پد نہ انت۔ اگاں تومنی گپا گوش بدارے تہ
 گہتر انت۔ من چیدگ و نشانیاں الم وچکیں مانا آگشیں گول۔ چہ درستیں دیوتاہاں مستریں زیوس،
 اوڈیسنس نے لوگ کہ ادا من باہوٹ اوں وتی کتگیں مہمانی آئی سوگنداوریں، اوڈیسنس نے جند

اونوں ہدا اتا کا آنت۔ ایمنی نھتگ یا تر وگردا انت و ہے بد پھیلانی پد و سو جانت و چہ واستاراں ہیر
 گرگ نے توجیل سازگا انت۔ اے ہرے شاہد ہما مرگ نے نیک پالی انت کہ من آنہیا رائے
 بوجی نے سرا بالادیتگ و ہما و ہدی ایشی نے مانا کش اٹگ و ٹیلیما کسار اٹھتگ گول۔“

شہبازکا گشت: ”ولجہ! دیوتائی دپا بچارات انت و آنچوش بہات۔ گڑامن ترا پیش داریں
 کہ منی دوستی چے مانا داریت۔ من پہ تو انچو دریا دل و دست تیج میں کہ دنیا تئی بہتاوری نے سرا پھر
 بندیت۔“

وہدے اوڈیسنس نے ماڑیا اے گپ بوگا اتنت تہ واستار، چو پیسری وڑا، چہ ماڑیا ڈن ہما
 جاگہ نے سرا پے نئی لیب و نیزہ جنگی آمشکول اتنت وتی بالا داوشنو وکنگا اتنت کہ آدائم ہمودا نھتگ
 و لیب اش کتگ۔ وہدے سبارگ نے وہد بوت و چاریں کنڈے دیا تاں چہ گرانڈ آرگ بوتنت تہ
 میدونا، کہ آ، آہانی ہاسیں مردے ات و دعوتوں گون ات گول، واستار توار کتنت۔ آنہیا گشت: ”لیب
 وگوازا شاموتی دل و ش کتگ، نون توکا بیات دانکہ وگ گرداگ بہ بیت۔ پہ وہد و پاس وگ نے
 پاندگ سک بازانت۔“

واستاراں ہبر من ات۔ لیب اش ہلاس کت و ماڑی نے توکا اٹک انت۔ اودا آنہاں شال درکت و
 کرسیانی سرا ابرکتنت پداچہ میہڑا ہتیں پزوریں گرانڈ و چہر مگ لہتیں پزوریں پس اش گپت۔ ایشاں
 ابیدلہتیں پزوریں سو رویک گوسک یے گپت و ہلار اش کت۔

اے نیاما اوڈیسنس و آنہی نے شپانک شہار وگ نے تیار یا اتنت۔ روگ نے گپ
 شپانکا جت: ”سنگت! منیھیالا تومنی و لہدے گپ نے سرانے و مرچی شہرے روگا سر گپنگ نے۔
 منی دست بہ رس اتیں تہ ترا اے جاگہ نے چار وگدارا ہدا اٹھتگ ات بلے من آنہی نے عزتائیں
 ۔ مناچہ آنہیا تریت۔ بلکیں آچہ من نارزا بہ بیت و مالک نے نارزائی شریں ہرے نہ انت۔ روج
 نے شرتریں و ہدوں گوسنگ بیگہ ترا بلکیں گوہر کت، ہمیشکہ من و تونوں درکاہاں۔“

اوڈیسنسا گشت: ”ہو، شرانت! من شریں ہرے پہمگا دیر نہ جنیں۔ بیارواں! تجھیں راہا
 ترارہ بلد بوگی انت۔ اگاں تئی کراٹ است گڑا یکے منابدے دست نے عصایے کنیں، چہ تئی گیاں

زانگ بیت کہ راہ ہراب انت۔“

آنہیا درنگیں بگل جولہ بڈ اکت و یومینسا آنہیا راشریں لٹے دات۔ دوینیاں کرگین، ایدگہ شپانک و کچکانی میارکت ووت رهاگ بوتنت۔ بادشاہ گوں درنگیں گداں لنگا جنان و لٹا جکت دیان یومینس نے گوما شہر اسر بوت۔ آگوں وتی درنگیں گداں پورہ بزگیں فقیرے ات۔

کوہ نے کرے ہما کشکا آروگا انتت، ہمانی نے کشا چہ شہرا کمودور چمگ یے است ات۔ اودا آتاکس، نیری ٹس و پولیکٹر امردانی و استاسنگانی سرانکش یے جوڑکتگ ات۔ چہ کوہ نے سراچمگ نے آپ ہے تکش نے تو کارنگگ۔ تکش نے کش و کرابازیں سپیدارے رسنگ ات و کوہ نے سربرا پری آنی و استاقر بان گا ہے ہم است ات و درتیں مساپراں ادا ندر داتگ۔

میلانٹوئیس ابن ڈولیساد و شپانک ہمراہ ات وتی میہڑے شترتیں گرانڈے گون انتت و استارانی نیمگا روگا ات۔ اے مرد ہما آنہاں دپ کپت انت۔ ایشانی گندگا گوں آنہاں لہتیں انجیں ہرکت کہ اوڈیسٹس نے شیتان ہراب بوت۔ ”نون نظارہ انت، یکے نے بدلا دو شپتال ہمراہ وروگا۔ دوئیں یک وڑین انت کجادارگ بنت! باریں لگش مردمانی دعوت نے شگل نے تو کا پگل دور دیکا ترا آڈالیں فقیرے گون انت و کجاروگاے؟۔ اے فقیر چہ ہما مردمان انت کہ ہر دروازگ نے دپا تکہ بنت و پھ پُشت دروازگاں لتار انت و سپا کنت۔ سرنگ و سراروک نے ورگا تیار بنت بلے مجال نہ انت کہ بورچی پان نے نزیکا سر بہ بنت۔ ایشیا منابدے۔ رمگانی چاروگدار، واڑانی رپت و روپ و شہکانی کاہ و کدیم نے کارے بندیں۔ چہ بھروسہ بلکیں زگرین شیر بوارت و پزور بہ بیت۔ بلے ایشی نے ہیل شر نہ انت۔ دیات نے ناما گرنے چم جنت۔ بس شہراں پرت تیت، پنڈیت و لاپ گپت و وارث۔ سرے پودار، تل کنت و پہناتانے پچ کنت۔“

گوں ہے گپاں آ اوڈیسٹس نے کشا گوست و آنہی نے سرینا لگت یے جت یے۔ بلے اوڈیسٹس وتی جاگے نے سرانہ سرات و آنہیا اوڈیسٹس راہ نے سرادورکت نہ کت۔ اوڈیسٹس نے سر پر نہ بوگا ات کہ آنہیا رالٹے جنت یا سرینا بگپت و بنا مان بہ بُر بیت نے۔ بلے آچہ وتی جاگہا نہ سرات و گشت نے۔ ”زیوس نے جنکاں، چمگ نے پریاں!“ آنہیا دست برزا چست کنت و دعا

لوٹ ات ”اگاں اوڈیسٹسنا بجر شمنے ناما گرانڈ و شہکانی پاد، پیگاں پتا تک و شمنے ناما ندرکتگ تہ منی اے دعا آ قبول بکن ات۔ کجام وڑیں آزمانی توجیلے آ آپدائے کراباہات۔ مرد، گپا گو شدار! دمانا آتئی مستیا کثیت۔ اے بدیں ہیل ترا ہما و ہدی جانا کپتگ کہ تو وتی لگ پہ شگالی بوگا ناسر پدیں شپانکانی دستا داتگ ووت شہرایلہ چری بندت کتگ۔“

میلانٹوئیس سا پسودات: ”بچار، اے کچکا کہ چون چانگانت۔ روچے کیت کہ ایشیا من بوجیا سوار کنیں و دوریں ملکہ آدیم دئیں۔ ایشیا بہا کنیں و ہرگار ہیں۔ اے گپامن جزموں کہ اوڈیسٹس نے پدا آہگ نے ایٹا دیر انت کہ کس نہ کثیت۔ شالا من پرے ہرا دلجم بوتینوں کہ ٹیلیما کس مرچی ماڑی نے تو کا دست و استاراں یا گوں اپولو نے تیراں کتگ بیت۔“

آدوئیں میزاں میزاں روان انتت بلے میلانٹوئیس گشاد گشادشت و زوت ترا ماڑیا سر بوت و و استاراں گوں ہوار بوت۔ یوریم کسا آسک لارک کتگ ات و پمیتکہ ہمانی نے دیما نشت۔ نوکراں پتکلیں گوشت دیما دات و وہدے مولداں نان آورت تہ آنہیا راہم دات اش گوں۔ دمانے آپد و ہدے اوڈیسٹس و آنہی نے شپانک اودا سر بوتنت تہ فیمینس دیوانا شیرے الہان کتگ نے تیار یا ات۔ بربط نے سازانی اشکنگا گوں آنہاں وتی پادداشت انت۔ اوڈیسٹس شپانک نے دست گپت و گشت: ”یومینس! اے ہبرا شکے نیست کہ اے اوڈیسٹس نے ماڑی انت۔ اگاں ہزار لوگ نے تہا بہ بیت انگت اولی نگا ہا پجاہ آرگ بیت۔ چنچو ماڑی انت۔ اے بلا ہیں پسیل نے تو سپیا مردم کجام رنگا بکت! اے بلا ہیں دروازگ پہ ماڑی نے پہازگ وتی مٹ و تنت۔ ایشانی گندگا گوں یکے چہ دپالہزے کش ات نہ کنت۔ منی ہیلا، تو کا پہ ورگا بازیں مردے ساڑی انت۔ گوشت نے پچگ نے بوہ انت و یکے بربط جنکا انت۔ دعوت و شیر داتم پچرگا بنت۔“

یومینسا گشت: ”تئی گپ راست انت۔ تو چونایا ہورت چاریں مردے نے۔ بلے نون بکش ماراچی کنگی انت۔ یا و پیرا ماڑیا پتر و و استارانی کرابرو۔ من تئا و ہدی ہما اوشتیں۔ اگاں تو گشتے پیرا من تو کارویں و تو ہما و دار بکن۔ بلے دیر بکن۔ چومہ بیت آترا بگندنت و ہگل بدینت یا بجن انت و بہتا چین انت۔ ہما وڑ کہ تو گشتے ہما وڑ کناں۔“

اوڈیسس گشت: ”راست گھسنے! من جاواں سر پد بوگا اوں۔ پیسرا تو، تو کا برومن ہمد اوشتیں۔ تیلانک و مشت و کونڈیا من عادت اوں۔ دریا وزمین نے سراوڑ وڑیں سکی سنگ اتنگ۔ اینچو سکی کہ سنگ اتنگ اگاں دگہ کمو پد بہ بیت یے تے اے گول ہما بازیاناں۔ دنیا نے تو کا یک چیزے است کہ آنہیا ہیج کس چیزدات نہ کنت، و آمرم نے لاپچی ایں لاپ انت!۔ بنی آدم نے تو ایں سکی و سوریانی سبب ہے شو میں لاپ انت۔ ہے لاپ انت کہ مرد ما بلا ہیں بوجی نے شرنگ و دریا آسفر جنگ و وتی دژ منان کشگ و گارنگ نے سکینا دنت۔“

ہے جاگہا کہ دوئیں اوشتا تک و گیا اتنت ہمودا نزیکا ارگوس نامیں کچک یے وہنگ ات۔ آنہیا سرچست کت و گوش ہکت کنت۔ اوڈیسس نے کچک ات و جندے رودیتنگ ات بلے جندے سرے ایلیمنا کت۔ لہتیں و ہدا ورنائیں شکاری آں آزرنگ و کہہ پاچن و آسک و کرگشگ نے شکارا برتگ۔ بلے نون و ائندے ادا نہ بوگ نے سببا کسا چار و گدار نہ کنگ۔ ماڑی نے درواز گئے دپا ساتانی ہاکوٹے است ات۔ نوکراں اے سات چست کنگی و اوڈیسس نے ڈگار اں دیگی اتنت۔ ارگوس ہے ہاکوٹے سراوٹنگ ات۔ انچو شکہ آنہیا اوڈیسس نے بوہ پچاہ آورت، وتی لگ سرینت۔ آنہیا ہنچو ہائی مان نیست ات کہ پاد بیت و واہندے کرا بروت۔ اوڈیسس نیم چمی چار ات و وتی چمانی ارں پہک کنت و شپانکارا گشت: ”یوئیس! ادا پچار مردم نے دلا پارچست بیت چوشیں شکاری کچک یے ہاکوٹے نے سراوٹنگ۔ ایشیا گندے، اے نہ کپتگیں کچک یے۔ چوزانگ نہ بیت کہ باریں انچو گندگ بیت انچیں ہواریں کچک یے یا انچیں کچک یے کہ مہلوک اش پدل وشی لوگانی دپادار انت و ڈنادرے نہ کنت۔“

یوئیس پودات: ”واہ اے ہبر پکا انت کہ کچک نے واہند درملاں مرتگ۔ آروچی کہ اوڈیسس اے کچک یلہ داگ و ڈرائے آشتگ اگاں آروچی تو اے کچک بدیستیں تہ ہیران بوتگ ات نے۔ درتیں شریاں ابیدایشی نے مستزیں شری ہمیش بوتگ کہ اے بوہ نے گرگ و چیزے شوہازا وتی مٹ و ت بوتگ و ہر جناورے نے رندا کپنگ آہج و ڈاچریشیا نہ رک اتنگ۔ بلے نون اے روچاں کپنگ۔ ایشی نے واہند چ لوگا دور مرتگ و گار انت و جنی آدم ایشی نے سدا نہ انت۔ دانکہ

مالک جاگہ نے سرامہ بیت آنہی نے نوکر پہ سدک و دل کار نہ کنت۔ ہماروچا کہ مردم گلام بیت ہما روچا زیوس آنہی نے واک و توان نے نیما بارت و ہلاس کنت۔“

چرے گیاں پد یوئیس آیلہ دات و ماڑیا پترت و ہمودا شت کہ درتیں بچک اودا مچ اتنت۔ ارگوسا نوزدہ سال پد و ہدے اوڈیسس دیست تہ ہما جاگہ نے سراسا ہے دات۔

درستاں پیسریلیما کسا شپانک ماڑی نے پترگا دیست و دمانا آوتی کرا لوٹا نینت نے۔ یوئیس اے دیم و آدمیم چارات و ہما کسانیں میزچست کت کہ مدام کاردار ازرتگ و گوشت ترنس اتنگ انت، آنہیا میزٹیلیما کس نے کشا دوئی نیمگا ایرانت و سرے نشت۔ یک نوکرے آکو گوشت آورت و دیما دات و تچے نے تو کا نان مان کت۔

چر آئی پد اوڈیسس ماڑیا پترت۔ لٹاچک دیان و لنگا جنان ات۔ آ لنگڑیں فقیرے نے دروشا ات۔ آئی انچیں درتگیں گدگورات کہ آنہی نے گندگا مردم نے دل بد بوت۔ آ دروازگ نے نزیکا دارے چوکاٹے نے سرانشت و منگ یے اتکہ بوت۔ اے منگ دیری یک واڑ ہے آجوانیں وڑے آتراشنگ و ڈولدار کنگ ات۔ ٹیلیما کسا شپانک وتی کرا تو ارت۔ تیچے نے تو کا بلا ہیں نانے زرت و دوئیں دست چہ گوشتا پرکت و دانت و گشت: ”اے ورگاں بزور و درما ہدے۔ آئی باگش پاد امرد مانی کرا تران بوہ پنڈگ بلوٹ۔ میار کئے کرا تئی ہیج کارشر نہ بیت۔“

اوڈیسس دعا و ہیر کت: ”اے منی مالک، زیوس! منی دعا انت کہ ٹیلیما کس و شادان بات و آنہی نے دل نے مراد پورہ باتنت۔“ آنہیا دوئیں دستاں گول و رگ دست گپت انت و وتی پادانی دیما ایریں درتگیں بگل جولہ نے سراویر کنت، دانکہ گشند ہاسوتے نہ جت آنہیا و رگ بس نہ کت۔ سوت نے ہلاسیا کے پیسرا آنہیا و رگ بس کت۔ نون دیوان نے مردماں دالانا کوکار و دنگا کت۔ اتینہا و تارا اوڈیسس نے دیما زہر کت و آنہیا راڈاہ دات کہ پادا و استارانی کرانانا فی سرا مدام ل بلوٹ و شر و شریریں مردماں پچاہ بیار، آنہی نے دلا چوشیں ارادہ نیست ات کہ اے گڈی و ہدا کسے نے ساہا بہ رگینیت۔ اوڈیسس چچا گران بوت و راستا شت و ہر یکے نے کرا پنڈگے لوٹ ات۔ آنہیا درستانی دیما انچو دست شہار دات گھسنے آنہی نے تیوگیں عمر پنڈگا گوشتگ۔ آنہاں بزرگ بوت و

ورگ اش دات بلے آنہی نے جاوادرست ابکہ کتگ اتنت، یک ودومی اش جست کت کہ اے کئے انت وچہ کجا اتلگ۔ میلانئو ساگپ نے واررس ات: ”مئے شہبانک نے واستاراں، منی واجہاں! من شمارا ہمنچو گشت کنیں کہ اے درامد من بیسرا ہم دیتگ۔ شپانکا ہمراہ کتگ وایگلو آورتگ بلے من چوزانیں کہ اے کئے انت وچہ کجا اتلگ۔“

انئیس دمانا یومئیس نے سراہنزا نگت: ”مئے شپانکا زاناں دگہ کاراست؟ بگش اے مرد پرچا تو شہرا آورتگ؟ ادا زاناں چوشیں دگہ پنڈوک نیست کہ پنڈگ لوٹ انت ومارا شزار و مئے دعوتاں بدتام کنت۔ یاتئی مالک نے ہرج ودرچا دئے وروک کموک انت کہ اے تو گزان کتگ و آورتگ؟“

شپانکا پودات: ”انئیس، تو خانواد ہیں لوگے چک نے بلے آیا خانواد ہیں مردم انچیں ہر کنت! کئی کارگٹ انت کہ یک درامدیں پنڈوکے آہمراہ کنت و بہ تزنیت؟ البت، یک گپے است اگاں آشریں کار و کسبے بزانت، رٹی یا طیب یا کہ واڑہے بہ بیت۔ یا پہلوانے بہ بیت تہ باکے نیست۔ چوشیں مہماناں ہر کس وتی دلا داریت۔ البت پنڈوکے آرا لوگا لوٹائیگ و پھائیگی وتی لوگا تاوان بار کتگ ہجر نہ اٹھتگ۔ واستار دگہ باز انت بلے اوڈیسٹس نے نوکرانی گوما ترندیاتو دستے دیمائے و گندہ تر تو منی سرا ڈر شک نے۔ بلے ہیر، دانکہ منی شہبانک و ٹیلیما کس زندگ و سلامت انت من غم نہ کنیں۔“

ٹیلیما کسا دوینانی سلاہ کت: ”ہمنچو بس انت، دیمز امہ رواں! من نہ لوٹیں کہ تو گوں انئیسو سادپ جنگی مکن نے۔ آنہیا و تاراوش بیت کہ مردماں ہرم بدنت وایدگرانی پوستاں پر کنت۔“

پدا انئیسو سارا گشت نے: ”انئیسو، من تئی قدر کنیں کہ تو مناپت وچکی نگا ہاں چارے۔ ترا ہمے ہر نے غم انت کہ ٹیلیما کس اے درامد اوچہ لوگا در کنت۔ دیوتا بے بلا ہے چومہ کنات انت۔ تو توت پرچا پر آنہیا دستے نہ شہارے؟ منا پرے ہر بدنیت۔ منی دل لوٹیت کہ تو ایشیا چیز کے بدیئے۔ اے گپا دلا میار کہ تئی دستے شہار گامنی مات یا ایدگہ نوکر دل قہر بنت۔ بلے چوش کتگ تئی دلا نہ انت۔ اے ورگاں تو توت ورے آنہیا کجا دیئے گوں!“

انئیسو سارا گشت: ”ٹیلیما کس! بے سریں گپ مکن۔ ترا وتی دپ نے اندیش نیست۔ ہمنچو کمن دینیں اگاں دگہ واستارے ہمنچو بدنت یے گوں گڑا اے سئے ماہا پدا ادانیت۔“

اے گپاں پدا آنہیا وتی پادانی چیرے کوکہ چست کت و دیما ایرکت۔ بلے ایدگہ مردماں آنہیا را ورگ دات و آنہی نے بگل جولہ چہ نان و گوشتا پرکت۔ چم زاہرا انچو گندگ بوت کہ اوڈیسٹس چرے چکاس نے سکلیاں ابید پدا دروازگ نے دپاسر بیت۔ بلے راہ نے دیما آٹئیس نے کرا اوشتات و گوں ہمانیا گپا لگ ات: ”واجہ! تو بچی نہ دات۔ من زانیں کہ تئی بستار چہ آدگہ سرداراں کمتز نہ انت۔ اگاں راستینا لوٹ نے تہ منی دلا چہ درستاں شرداتیں مرد توئے۔ تو وپورہ گشتے بادشاہے نے۔ اے سکین شریں ہرے اگاں تو چہ ایدگراں منا گیشتر بدیئے۔ دنیا نے ہر کتڈا منی سر بکپیت من تئی ناما نوک کنیں۔ یک و ہدے بوتگ کہ من ہم ہماوش بہت و بھتارانی تو کا شمار بوتگوں کہ آنہاں لوگ و جاگہ است، ودائم وتی وڈیں یلہ چرو پنڈوکا ناں ہیرات داتگ: من بھراے بھرنہ چارا تگ کہ آچونین انت وچہ کجا اتلگ انت۔ سدانی ہسابا منا نوکر وچا کر بوتگ۔ عیش و نوش نے منی ہر تماہ پورہ بوتگ۔ زیوس وتی دل یگاں وت بزانت منا چہ ہست و پستیاں گارے کت۔ منی زندمانارا تہا کنگ نے واستا منادز و ٹیکانی ٹولی یے نے گوما پھ مصرے روگا گنو کے کت۔ دراجیں سفرے آپد من گوں بوجیاں نیل نے کورا سر بوتوں۔ من بوجی ننگر کنت وتی شریں سنگت بوجیانی سراپانگ کنت دگہ لہتیں چار و دیدات دانکہ آبرزیں جاگہاں بہ نذنت و کش و کرے ہیالدار یا بکن انت۔

بلے آآنچیں گونکی و مستی یے نے آماج بوتنت کہ جنگ وداواش کت و دمانا لٹ و پلا بنا بوتنت۔ مردین اش جت و کنت انت، جنین و چک اش آوار جت انت۔ جنگ نے ہال زوت شہرا سر بوت و مہلوک سہبا جنگ نے پڑا ایرکت۔ ہریمگا تو چم شاک دات سپاہیگ، زہم و اسپروا پس واپسگا ٹی گندگ بوت۔ زیوسا منی لشکر سر بتگ کت۔ چاریں نیمگا مئے سراوش بوت و مئے یک مردے آرا دیما دراہگ نے توکل نہ بوت۔ آنہاں منی لشکرے گیشتری بہر ڈل ات و کنت و پشت کپتگیں مردم گپت و بندگ کنت۔ بھتی نے زورا بچار کہ آہانی دپ کپتگیں ہاسیں مردے آمانچ گپت و گوں و تا قبرصا برت۔ آ مردے نام ڈمینور ابن ایاس ات۔ آوتی زروان نے بادشاہ ات۔ من چہ قبرصا

جنان پروشان ہروڑیں سکی سگان واداسر بوتگوں۔“

اٹھیو نسا یک انا گتا گشت: ”باریں کجا دیوتا آئے دعوت کے شگل کے تو کا اے شو میں پگل دور دا تک؟ برو دیوان کے تو کا توک بوشت۔ اگا منی میز کے نزدیک اتک کے تہ ترا انجیں مصر وقبرص یے پیشداریں کہ داں زندگ کے، یات کنئے! بد معاش کے مزن مردیا پچارات! ہر یکے باری باریا دلسیا ہے کت ودرستاں نہ چشم ات ونکل ات ایشیا راورگ دات۔ گپ ایش انت کہ دنیا کے ورگ ایشی کے دیما ایرو دگرانی چیزانی دیگ کے وہد بیت تہ پرک ودرک کے چند زنانہ۔“

اوڈیسنس کمو پشٹا کنزرات وگشت کے ”ایش انت تھا! من زندیں ردی یے کت کہ تئی اگلار اتئی شکل و سورت کے ہمدور لیک ات۔ چو پچارے تئی دیما ورگ بازانت، بلے وتی لوگانو کرا رائٹسے واددات نہ کنئے، ادا دگرانی میز کے دیما شنگ کے منانانی چنڈے کے دیگا تئی دست و دل کجا گرا انت۔“

اے گپانی اشکنگ گوں انئی نوٹس زہرا در بیگا لگ ات۔ آنہیا اوڈیسنس چم سہرات و بد بد اچارات و ہرچی کہ دپ کے دراتک گشان بوت: ”من سوگند وریں وگشیں کہ تو چوشیں گپانی سرا پھر نہ بندے و چادا و اتر نہ روئے۔ ترا اے سبک و تر پلپیں گپانی سزا دیگ بیت۔“ آنہیا وتی دیما ایریں کوکہ چست کت و جت۔ کوکہ اوڈیسنس کے گونا لگ ات بلے آنہ سرات و مگا بکت اوشتات۔ آنہیا وت سرسرینت و بیرے با بتا دلا جیڈان بوت و دروازگ کے دپاشت۔ وتی بگل جولہ یے زمین کے سرا ایرکت و دیوان کے مردمانا گشت کے: ”شہبانک کے واستاریں سرداراں گوش بدار ات! منایل ات کہ وتی دل کے زنگاں رتچیں۔ اگاں کسے وتی مال و جاندا، گوک یا گرانڈانی و استاد او بکت ولٹ بوارت تہ اے پر آنہیا میاری گپے نہ انت بلے من شو میں لا پ کے سببا اٹھیو نوٹس کے لٹ وارت۔ اے شو میں لا پ انت کہ مہلوک پر آنیا وڑیں سکی و سوری سگیت۔ اگاں واز مندگ و سولیاں گوں بدی کنوکا ناسزا دیوکیں دیوتا است تہ من امیت کشیں کہ اٹھیو نوٹس چہ سا لو نکیا پیسر مریت۔“

اٹھیو نسا آنہیا را بیہار دات: ”مرد! ہاموش بو، بہ نند ورگ بہ وریا چا ادا پادابرو، تو چو نیں

لکک یے کش اتگ مئے ورناتئی دست و پاداں گرننت ترا گران کعت چہ ماڑیا ڈن در کعت وتی پوستا کش انت۔“

بلے ایدگہ دستیں مردماں پرے ہبر ابد برت یک ورنائیں بچکے آگشت: ”اٹھیو نوٹس! تو شر نہ کت اے بڑکار کے سرا دست چست کت۔ اے اگاں دیوتا ہے بوت بزاں ترا ماتا نیاورت۔ دیوتا مدام و تارا درامدانی رنگا کعت و ترانت و چارانت کہ باریں مئے شہرانی مردم شہم و رہارنت یا چہ راہار دانت۔“ ایدگہ واستاراں ہم انجیں گپ جت بلے اٹھیو نسا یکے کے گپ کمار نہ کعت۔ ٹیلیما کسا انجو مارات گشتے اے کوکہ ہمائی کے جندے سروگوشاں لگ اتگ بلے آنہیا او پار کت و دل کے تو کا بیرے با بتا جیڈا لگ ات۔ گپ دانکہ پینے لوپیا سر بوت کہ اٹھیو نسا منی ماڑی کے تو کا درامدے جنگ۔ آنہیا مولدانی کرا گشت: ”اپولو! ایشیا ہم ہے وڑانجن!“۔ لوگ کے مولد یورینومیا شہبانک کے گپ گپت گوں وگشت: ”اگاں مئے مراد پورہ بہ بنت تہ چریشاں یکے داں سببا ہی پشت مہ کپات۔“

پینے لوپیا گپ دیما برت: ”ماتی! پندل و مکرو و ہیلمانی سببا منا اے درستانی سرا بد کیت بلے اٹھیو نوٹس چہ درستاں دستے دیما انت۔ یک بیچارگ و بزرگیں مساپرے کہ گونا لنگر کتگ، پہ پندگا ماڑیا اتلگ۔ درستاں وتی دست پچی پیشداشت و آنہی کے پکچول پرکت بلے اٹھیو نسا آنہیا را انجیں کوکا ہے چست کت و جت کہ آمدے گونا لگ ات۔“ پینے لوپی بانا شنگ و مولداں گوں گپات و دوئی نیرگا اوڈیسنس ورگ، ورگا ات۔ پینے لوپیا وتی شپانک لونا نینت وگشت: ”یومینس! برو ہے درامد اتوار کن بلے ہمداکیت۔ من آنہیا وٹ اتک کنیں۔ چم زاہرا اے بلا ہیں جہاں گولیں مردے من جست و پر سے کنیں باریں بھر منی مردے چم وت دیستگ یا بھر کسے کے دپا آنہی کے با بتا گپے اشکنگ یے۔“

یومینسا گشت: ”شہبانک! منی دل کے واہگ انت کہ اے ورنائیں سردار دگہ داواو پساتے پادکن انت۔ اے مرد انجیں کہہ کاریت کہ اگاں تو بہ اشکن کے تہ سک وٹ ہے۔ من بس یک گپے کنیں کہ چہ بوجی کے تو کا تچگا پداولی مردم من اول کہ گوں آنہیا دپ کپتگوں۔ من اے مرد

سے شپ و سے روچاوتی کرگینا جاگہ دانگ بلے ایٹی نے غم و گڑتیانی کسہا ہلاسی نے نام زاننگ۔
 وہدے من وتی لوگاننگک و ایٹی نے و شیں کسہ گوشدائنگک انت تہ انچوگمان بوتگ کہ من پہلوانے
 نے دیماٹنگک و شیر گوشدارگا اول و دانگ آ الہانا بس مکت تہ مردم سد و سارا نہ بیت۔ اے مرد گشیت
 کہ من اوڈیسٹس و آ نہی نے کھولا زانیں۔ جندے کریٹے نے مردم انت چہ ہمودا جنان پروشان
 سرے مئے کرا کپنگ۔ آ گشیت کہ من اوڈیسٹس نے بابتائنگک و آہے نزیکا تیسپر و ٹیا انت و
 زندگ و سلامت انت۔ زوت مزین مال و دوولتے زوریت و لوگاکت سربیت۔“

شہبانکا گشت: ”برو! آ نہیا زور و بیار۔ اے گپاں من ہمائی نے جندے و پائنگک لوٹیں
 ۔ ایدگہ و تیاوت زانت ماڑی نے تو کا یا ڈنا بلے ٹنگک و عیش کنت۔ آہانی زرو مال، نان و شراب
 درست آہانی لوگاں ایر انت بس وتی نوکرانی ہرج اش سرا انت۔ وت دائم ماڑی نے تو کا یا ڈنا
 کپنگ انت۔ مئے گوک، گرائڈ و ڈانگلیں پساں کشت و ورا انت۔ مئے شراباں نوش کنت۔ بھر پہ
 بے یالی اے ہرے زانگ اش نہ بیت کہ آچھو دولت زوال لنگا انت۔ اسلاگپ چوش انت کہ
 ایٹاناں چہ سرا چٹینگ نے و استا اوڈیسٹس نے وڑیں مردم نیست۔ درکتیں اوڈیسٹس زوت و تئا
 بیاتیں۔ آ و آ نہی نے چکا اے مجر مانا سبق یے بداتیں۔“

انچو کہ آ نہیا وتی گپ سرجم کت ٹیلیما کسا چش ات، اے چشگ نے تو ارا لوگ سرا
 زرت۔ پینے لوپیا کدات و یومیس گشت: ”برو ہے درآمد زور و بیار۔ تونہ گندگے من ہرج گپے
 جت، منی چکا چش ات و منی گپانی بنا بوت۔ اے ہر پکا انت کہ درتیں و استار کشگ بنت۔ یکے پہ
 سلامتی چہ ادا پاد نیت و نہ روٹ۔ ہو، دگہ یک گپے انگت گوشدار۔ اے ہر اے یال مکن۔ اگاں
 آ نہی نے جندے دپا من آ نہی نے کسہ گوشدائنگک و منا باور بوت گڑا پر آ نہیا نوکیں پشک و چادرے
 گوپیں۔“

چرے گپاں پد شپانک درآمد نے کراشت و پینے لوپی نے کلوہے داننت: ”مردکار!
 ٹیلیما کس نے مات گوں تو لہتیں ہر کنگ لوٹیت۔ آسک نمیک انت و وتی مردے بابتا چہ تو جست
 و پرساد لمانگ انت۔ اگاں آ نہیا تھی گپ باور بوتنت گڑا ترا پشکے و چادرے شرکت و دنت۔ ترا

چونایا پشک و چادرے پکار انت۔ پدارنداشہرے تو کا ہر جاگہ سخی این مردم کہ ترا پنڈگ دینت تو پنڈ
 ات و وتی لا پا و البیت کنتے۔“

اوڈیسٹس گشت: ”یومیس! ہر راستیں گپے کہ من زانیں پہ وشی ایکار پینس نے جنک نے
 کردارشان اش کنیں۔ اوڈیسٹس نے بابتا من بازیں ہر و ہالے آسر پدوں۔ من آ نہی نے سکلیانی
 ہمراہ بوتگوں بلے منا چرے بے ربار و ناشریں بچکانی ٹولی نے کرا ترسیت۔ ایٹانی بے ادبی و
 زورا کیاں آ زمان ہم پیریک انت۔ انوگیں ہرے، من ہمداترگا اتوں، کسی کارا کردارگانہ اتوں کہ
 آ مر داوت سراوت کو کا ہے چست کت و زرا با زراب مناجت و ٹیلیما کس و یکہ دگہ یکے آ منار کینگ
 نے کوشست کت۔ ہمیشکھ پینے لوپیا سر پدکن کہ آ بان نے تو کا منی و دارا بہ بیت۔ دانگہ روچ برکتا
 صبر بکت۔ چد و پدا وتی مردے بابتا و آ نہی نے و اتری نے روچ نے بابتا چہ من جست پرس بکت۔
 منا ہمودا آس نے سرانندگا جاگہ برسیت تہ سک شرانت پرچا کہ تو شری نے سر اسر پدے کہ ادلی مردم
 تئی جند بوتگ کہ منادپ کپنگ، منی گد درنگ انت۔“

شپانکا پسو گوشدائنگک و پشت ماندات وشت۔ انچو آ لوگ نے دپا رس ات پینے لوپیا
 جست کت: ”یومیس! تو آ نیاروت گوں و آخر آ نہی نے دل نے جی انت؟ آ یا چہ کسے آ ترسیت یا
 ماڑی نے تو کا دارگا میار کنت۔ فقیراں اے وڑا میار کنگ جلوہ نہ دنت۔“

یومیس گشت: ”آ و تارا اے بد پیلانی دستادیک نہ لوٹیت و اگاں بچارے آ نہی نے گپ
 وتی جاگہ راست انت! کئے و تارا دست و تگپلاں دوردنت؟ آ گشگا انت تو داں روچ برکتا صبر
 بکن۔ بی بی! چونایا آ و ہدشر ترانت پرچا کہ اے مردے گوما یوکیا گپ و تران کت کنتے۔“

پینے لوپیا گشت: ”درآمد بے سدے نہ انت۔ آ شری نے سرازانت کہ جی بوت کنت۔
 من گشیں دیناے تو کا بد معاش و بلہ چرانی چوشیں دگہ بچ ٹولی نیست۔“

شپانک اوڈیسٹس نے کلوہے سر کنگا پد چہ اودار کست بوت و ماڑی نے تو کا ٹیلیما کس
 نے کراشت و آ نہی نے گوشا بلوتے کت دانگہ دگرے مہ اشکنت: ”واجہ من سو رانی چار و گدار نے
 ہاتر ادا یا تار و گا اوں۔ چوش مہ بیت کہ ترا دگہ تاوانے برسیت۔ بازیں ورنایں سردارے نے نیت

شرنہ انت۔ دریکتیں مارا تاوان دیگا پیسرا ایشانی جندگمسا رہہ بیت۔“
 ٹیلیما کسا گشت: ”شرانت ناکو! ورگ بورو برو سہی مہلہ لہتیں سو رگراٹڈ بزور و پیار۔
 باقی منی جند ہما انت و دیوتا ہانی نظرنیک انت۔“
 شپانک نشت و سیر اور گے وارت و ہے پیرہ گاہے رکت کت ووتی راہے گپت کہ جہیں
 روچا اوداوا ستاراں جشن کنگ وناج و سہبتا مشکول بوتگ انت۔

ہژدہمی کتاب

نوں ماڑی نے تو کا یک یلہ چرے اتلگ ات۔ آنہی نے کارا تاکائے دمک و بازاراں
 تڑگ و لاپ نے والینگ ات۔ آپرے ہرا نام و دپ ات کہ سکین لالچی یے وورگا ہجر سیر نہ کنت۔
 چم زاہرا آسکین زرنگیں مرد مے ات بے زورے مان نیست ات۔ ماتا آنہی نے نام ارنائیں کنگ
 ات بے درتیں مرد ماں اروس نے نامے سرا تو ارجت۔ ایشی نے سبب ہمیش ات کہ ہر کسا کلہ
 وکاسدی پر مات۔ ارس دیوتا ہانی کاسدات۔ آہے نیتا ماڑیا اتلگ ات کہ اوڈیسٹا چرتی جندے
 لوگا در کنت۔ رسگا گوں کو کارو جا کے کت: ”اے پیر مرد! شاباش چہ ادا پادا آگس ناں ترا گڑاں کینیں
 وڈنا در کینیں۔ نہ گندگائے درتیں مردم منا چمگ جنگ و سکین دیگا انت کہ ترا گڑاں کینیں وڈنا در کینیں
 ۔ پادا، آگس ناں من گوں تو جنگ وداوا آچک و پد نہ ہیں۔“

اوڈیسٹا مرد چم سہرات و گشت: ”من گوں تو ہرے جند نہ کنگ نیکہ تئی کارے بیران
 کنگ کہ تو دل رنج بہے۔ اگاں مردم دل نے میلا ترا ہیرات بدینت نہ منا ہرے پر نیست۔ ادا منا و
 ترا دیوتا ہانی جاگہ انت۔ منی دلا تو منی وڑیں یلہ چرے نے وودہ نے تیلانک دیگا دیوتا ہانی نکیں نظر
 نے واز مندگ نے پمیشکہ دگرانی ہیرات نے درگتا دگہ بہیلی یے نہ لوٹیت۔ گوں من مرگا پیسرا شرعی
 نے سرا دلا بچار۔ چو مچار کہ من پیراں اگاں منی شہتیاں ہراب بوت نہ دمانا تئی دپ و پوزاں ہونا

گول ہمرنگ کنیں۔ گڑا منی باندا ٹکیں روچ پہ ایمنی گوزیت پرچا کہ من سدک اول کہ مرچیا پد اوڈیسنس نے ماڑیا تو گت نہ بے۔“

اے ہبراں ایرس نے شیتان ہراب بوت و دپے پچ لگوشت: ”او ہو! کیے ایش کہ پنڈو کے و پدا چوشیں گپ!۔ پیریں بورچی پان ہم ہجالت بنت!۔ بلے من ہروڑیں ہیلہ و ہنر ابلد ول۔ انچیں چپ دستے جنیں کہ سؤرے پیمائی دنان درکا بنت۔ اگاں تو ورنہاں گول مرڈا ت کنئے گڑا دیما کنزواے و لہجے بلے کہ مئے تما شہا چارانت۔“

آدوئیں دروازگ نے دپاوشتا تگ و یک و دو میا ٹوک دیگا اتنت۔ انا گتا انٹی نوکس نے چم پرآ نہاں کپت۔ آنہیا ٹہک دات و ایدگہ و استار توار جت انت: ”نوں تما شہ انت!۔ پے مئے دلوشی نے و استا اے چہ غیبا اتنگ انت۔ درامد و ایرس یک و دو میا نے پو ستا پڑ کنگا انت۔ جلدی بیات۔ ایشاں بند میٹریناں۔“

درست کندان بوت و پاد اتک انت و و ہدے فقیرانی چپ و چا گردا چ بوتنت تہ انٹیوئس نے توار گوشاں کپت: ”وا جہاں! من گپے جنیں گوش بدارت۔ من پس نے سگندرا تک پیگت و ہونانی تو کامیٹنگ و پے شپ نے شاما ایر کنگ۔ انوں آنہاں پچگا آنت۔ منی گپ ایش انت کہ چہ اے دوئیناں ہر کس گیش بیت نہ آچرے ورگانی تو کا دل نے تباوتی بہرا بزور بیت۔ جہنا ہے یکیں گپ نہ انت ہر کس گیش بیت آدائما ورگا گول ما گون بیت و مادگہ کیے آرا اے دیوان نے تو کا پنڈگ نیلاں۔“

درستاں انٹیوئس نے گپ گپت گول۔ اوڈیسنس اگہ ہنرے سازات: ”سنتکاں، اے کج نے دانائی انت کہ یک بزگیں پیر مردے آرا ورنہاں گوما میٹرینگ بہ بیت۔ بلے دست نہ رسیت، لا پ نے شو میا لاچاروں۔ ہمیشکہ یک گپے نے و استا شمارا سو گند دین۔ یکے ایرسا مکم مکنت و پچن دستا چست مکنت۔ من چہ درگے نے بے ایمانی و کیلا پروش ورگ نلوئیں۔“

آدرستاں آنہیا راسد کی دات۔ و ہدے آنہاں سو گند وارت تہ ٹیلہما کسا گشت: ”درامد! اگاں ترا گول اے مردامڑگ نے ہائی مان گڑا ایدگراں چیا ترس نے۔ اگاں یکے پے تو دستا چست

بلکنت تہ ایدگہ مردم و ت سر پد بنت۔ من ادے مہمان جلن اول، دگہ دوشنرادگ انٹیوئس و یوریماس گول من گون انت گول۔“

درستاں اے ہبرے پلہ مرزی کت۔ اوڈیسنس اوتی پشک لائیک، آنہی نے بزران زاہر بوتنت و مہلوک آنہی نے زنگیں کو پگ و دل بند نے چارگا لگ ات۔ اسلا اتینہ نے برکتا آنہی نے بدن تکلڑا بوت۔ و استار ہشک و ہیران بوت انت و وڑوڑیں گپ بوت۔ یک و استارے آگشت: ”بچارا ت اے درتگیں گداں گول اے پیر مردے چونیں بلا ہیں بزران انت کہ چیر دا تگ انت یے۔ نوں ایرس نے کلہ و کا سدی نے روچانی بامادا تگ۔ آنہیا و تی سراوت اے مصیبت دور دا تگ۔“

پہ ایرسا ہے ہبر باز اتنت۔ آنہی نے دل کپت۔ بلے نوکراں آنہی نے ہبر گوش نہ داشت۔ پے زورانسری آنہی نے پشک ایش درکتنت و آدیمیا کنزینت اش۔ چہ ترسا آنہی نے بدن لرزگا ت۔ انٹیوئس آنہیا رابازیں ہبرے گشت دانکہ ہژم بہ گپت: ”شوم! اے پیر مرد کہ مصیبتاں پروشنگ و توتی وڑا کنگ اگاں تو ایشی نے ترسا لرزگا نے گڑا دعا بلکن کہ شالا تو پے مرچمگیں روچا زندگ مہوتین نے یا جبر ترا ماتا میا ورتیں۔“

”ترا تچکا گشیں، من مہتیں ہبر نہ کنیں۔ اگاں اے مرد چہ تو گیش بوت تہ ترا بوچی یے آ سوار کنیں و دور مردم واریں بادشاہ اکیٹس نے کرا دیمدیں۔ آوتی کارچا زوریت ترا پوز و گوش کنت و تی شرم و نکال بریت و کچکانی دیمادنت۔“

چرے ہبراں ایرس گیشتر لرزگا لگ ات۔ مردماں آگراں کت و تو کا آورت و اوشتارینت۔ دوئیناں و تارا گیگ کت۔ اوڈیسنس دل ہیال کت کہ انچیں مشتے بجنین یے کہ بہ مریت یا سبکیں مشتے بجنین یے و بہ تو سینین یے۔

آنہیا سبکیں مشتے جنگ نے پسہ کت۔ آنہیا نہ لوٹ ات کہ ورنائیں سردارانی و لگوش ہمانی نے نیمگا بہ بیت۔ و ہدے دوئیناں و تارا گیگ کت و ایرسا آنہی نے راستیں کو پکارا مشتے جنگ لوٹ ات تہ اوڈیسنس آنہی نے گوش بنا انچیں مشتے جت کہ آنہی نے شاگورے ہڈ پرشت و چہ پ نے ہونا پڑا ر بست۔ آنہیا پریا تے جت و جہلا د بوت و لگتو کی جنگا لگ ات۔

بچک کندگا ریک بوتنت۔ اوڈیسسنا ایرس ٹانگاں گپت دروازگ ودالانا گوازینت و مزین دروازگ ے دپابر ت ودیوالا تکہ دات۔ لٹے آنہی ے دستادات وزہراز ہرگشت ے: ”ہما بہندوسو روکچکاں بگلیں۔ پتو شتر انت کہ وتارا فقیرانی سردار مہ لیک۔ تی وڑیں مردماں چوشیں ہبر جلوہ نہ دنت“۔ اے گپاں پد آنہیا درگیں کچکول آنہی ے بڈادات ووت اتک و پیسری جاگہا نشت۔ واستارانی ٹولیا اوڈیسس مراد بات دات، کندان بوت و پدالانا اتک و نشت انت۔ آنہاں گشت:

”درامد! تو اتا کا آیشی ے پنڈگ بندکت۔ زیوس وایدگہ دیوتائی دل ے مراداں پورہ بکنا ت انت۔ نوں ما ایشیا گراں مردم واریں بادشاہ اکیٹس ے کرا دیم دیاں“۔ اوڈیسسنا ایشانی گپ پوتانیک پالی لیک انت۔ انٹی نوسا آنہیا راسکندرا تک دات۔ امفیو مسادونان زرت و آنہی ے دیمادات۔ پد ایک زریں کدھے ے تو کا ہائی ے ناما شراب وارت: ”منی کما شیں دوست! تی ناما کدھے نوشیں۔ انوں ترا روچاں گپنگ و بزگ ے بلے دیمتر ے و شیں روچانی امیتا کدھا نوشیں“۔

اوڈیسسنا پسودات: ”امفیو مس! تو چو کندگا سکیں شریفیں مردے ے۔ اسلا چتئی پتا مردماں انچیں چک ے امیت کش اتک۔ نیسس ڈوٹیمی ے مزین نام و آنہی ے مالدار ی ے کہہ من اشکگ انت۔ چوشک آتئی پت انت و تو اوں منی تزا خانواد ہیں مردے ے ہمیشکہ من گوں تو دل ے گپاں جنیں۔

”دلگوشا گوں من بکن و گوش بدار۔ زمین ے سراہروڑیں سہدار کہ است آہانی تو کا بنیادم چہ درستان بے وس ترین سہدار انت۔ دانکہ دیوتاہانی نظر نیک انت و آجان سلامت و شادان انت تہ بھر پہ بے یالی اوں بدیں روچانی ترا نگا نہ کپیت بلے و ہدے دیوتاہانی نظر ٹگلیت و آنہیا را روح گران تہ وتی دلا سنگ پردنت و او پار کشتیت۔

”راستینا لوٹ ے تہ دنیا ے تو کا مئے زندمانی ہے یکیں ہبر ے آتر اپا تڑیت باریں آزمان کدی گوما چون کنت۔ دگر ابلت منا بچار، یک و ہدے من اوں وت بھتا وریں مردمانی را شمار بوتگوں، بلے

من زلم و زورا کیا را وتی زندمان ے بہرے جوڑکت۔ دائم پہ اے ہبرادل وش کت کہ و ہدے منا روح گران تہ منی پت و برات ککا دیما در کاپیت۔

”ہے دابامن وتی طاقت باہنت۔ انسان چرے چیزاے سبقا در بہ برانت کہ دیوتاہانی جوڑکتگیں رہنداں چہ مشکار بوگ شریں ہبرے نہ انت بلکیں ہر چیزے کہ آنہاں رسیت ہمانی ے سرا صبر و او پار بکن انت۔ ادامن ہے دابیں بے رہندی کندگا اوں۔ اے واستار یک انچیں مردے ے لوگبا تک ے کم شری و جان دادے لٹ و پلا انت کہ آمردے با تمان گشیں کہ نوں آداں دیاں چہ وتی و تن و سنتاں دور نہ بیت۔ راستیں گپ ے جتا کئے گڑانوں آمرداتلگ و ساہ ے سرا اوشتا تک و من ہے امیت کشیں کہ ترا مزین واکے لوگا ببارت و سر بکت دانکہ تو بہرکت ے۔ ہے رنگا آنہی ے آہگ ے روچا تو گوں آنہیا دپ نہ کپ ے۔ منی دل گشیت کہ وتی ماڑیا سر بوگا پد گوں واستاراں آنہی ے گڈی گند و نندا الم کشت و کوش بیت“۔

اے گپاں پد اوڈیسسنا شراب ے لہتیں تر مپ بنا پٹینت و دیوتاہاں ندرکت و کوہنیں شراب ے نوشکا پد کدھے ہے ورنائیں سردار ے دستادات۔ بلے امفیو مس دلوارگ بوت سرا سُرینان بوت و دالانا شت۔ آوکیں تباہی ے ترس آنہی ے دلاشت بلے آنہی ے رنگ ے بچ وڑنیت ات پرچا کہ اتینہا آنہی ے نصیبا ٹیلیما کس ے نیز ہا گوں مرگ نشہ کتگ ات۔ ہیر، آپدا اتک و وتی کرسی ے سرانشت۔

نوں اتینہا پینے لوپی ے دلا ہے ہبر نادینت کہ آ واستارانی کرا برت دانکہ آہانی عشق گیشتر پادبیت و پت و چک ے دیما آنہی ے عزت و شرپ بہ ودیت۔ آنہیا کندات و مولدے آ راگشت: ”یورینومی، من پیسرا بھر چوش نہ بوتگوں بلے مرچی منی دل و استارانی کرا روگ لوٹیت چو بچارے منا آہانی سرا سک بدکیت۔ من وتی چکارا آنہی ے شری ے واستا یک گپے گشیں و سر پد کنیں کہ دائم اے بے رہداریں و استارانی کرا نند و پادامکت پرچا کہ آزاہرا و تارا دوست گشت بلے دل اش بکیر انت“۔

یورینومیا گشت: ”بی بی تو راست گشے۔ الم برو و ہرچ گپے کہ تی دلا انت چکارا بکیش،

بلے پیسرا جان بشود، انارکاں ٹیل چرپ بکن، ارساں تئی رنگ و جلوہ سیہ تزیئنگ، اے وڑیا مہ رو۔
اے شریں ہبرے نہ انت کہ دگہ ہچی مکن بس دائم بہ بندوبہ گرے۔ تو چونیں شریں جوانیں چکے نے
مات نے! چنت و ہدانت کہ تو ٹیلیما کس نے ریش و بروتانی سبزگ نے ودارا بوتگ نے۔“

پینے لو پیا پسوا گشت: ”پورینومی! من زانیں کہ تو منی ہیرے لوٹوک نے بلے منا جان
نے شودگ وٹیل نے چرپ کنگ نے سو جامدے۔ ہماروچی کہ منی مرد بوجیا سوار بوتگ و شنگ، چہ
ہماروچا منی رنگ و جلوہ اوں شنگ۔ ہیر، تو برو آئیوئے و ہپو ڈیمیا آ منی کرا دیم بدے دانکہ دالانا منی
ہمراہ بہ بنت۔ منا ہنما مردینانی کرے روگ میار کنت۔“

پہریں مولد شہبانک نے ہاسیں مولدانی شوہازا لوگا شت و اتینہا وتی کار دیمابرت۔
آنہیا پینے لوپی انچو واینگ کت کہ آنہی نے سجہیں ژندی دراتک و آپنگ نے سرانندگی جا گہا و اب
کپت۔ پدا دیویا آنہیا راڈ ولد ارکت دانکہ ورنائیں سردار آنہی نے زیبائی نے دیماشکون دیم بہ
بنت۔ پیسرا آزمانی روگن نے گوما آنہی نے انارک چوانا ارکت۔ اے آزمانی روگنا کبیتیر یے
وتارا جنت و تاجا سراسر اکت و حسن و برابرداری نے سجہیں دیوی آنی ناچ و سہبت نے مجلساں روت ہوار
بیت۔ پدا آنہی نے کد و بالادے جوان ترکت و آنہی نے رنگے چہ پیل نے دنانا اسپت ترکت۔
وتی کارے سرجمیا پدا دیوی پوت شت و آنہی نے روگا پدا دیگہ مولداتک و سر بوتنت۔
آہانی برمشا پینے لوپی چہ و بابا چچ درہ ات۔ آنہیا وتی انارک دست جت انت تا کہ بوت و گشت نے:
”انچو غم و گڑتیا ایہد من چو آرام نے سرا و اب کپنگوں۔“

”پاکیں ارٹیس! انوں من انچو آرام نے سرا مرگ نے امبازاں برو اتوں و چہ وتی زند
نے رنج و غماں بے غم بہاوتوں۔ اے رنج و غم منی مردے یات و سوگات انت کہ آخانی آنی شرتریں
مردم بوتگ۔“ آچہ وتی بانا دراتک و جہلا ایرکپت بلے ایوک نات۔ دو مولد آنہی نے ہمراہ ات۔
وہدے وتی و استارانی نزیکا سر بوت تہ گشٹا نے لٹیبت یک مولدے آنہی نے چیس و دومی راستیں کش
نے اوشتات۔ آاتک و پادگے نے بنا اوشتات۔ آنہی نے آگہ و رسگا و استار بے مہار بوتنت۔
آہانی دلاں مہرے آس جبور بوت و ہر کیے دل نے تو کا ہے دعا آگ ات کہ شالا پینے لوپی منی

امبازاں بہات۔ بلے شہبانکا دگوش گوں وتی چکا کت و گشت: ”ٹیلیما کس! تراہوش مان نیست، تو
کسانیا گیشتر اگلہ مندے بوتگ نے بلے نوں رستگ و مزن نے، ورنائے ہر کس کہ چہ ڈنا کیت آ ترا
ہزگارے نے چک لیکیت بلے ترا چو پیسری وڑا ہوش مان نیست۔ من ہے انوگیں ہبرے درگتا گیا
اوں تو مے مہمان و کم شرنی نے اجازت داتگ۔ بچار، اگاں یک مہمانے دالانا نندوک بوتیں و ہے
مشت و کوٹیاں آٹپی ٹوری ہوتیں تہ مردماں ترا بہتام بستگ ات یا نہ بستگ ات؟“

ٹیلیما کسا پسو دات: ”منی مات! تئی دگرانی سر و چٹان، من نوں گوٹو وے نہ اوں وتی
نیک و بدازانیں۔ بلے منی دست نہ رسیت من چوں بکنیں۔ من انچیں نا شریں مردمانی تو کا کپنگوں
کہ آمانیلہ نہ دینت و منا دگہ دز کمکے نیست۔ اے درامد و ایرس نے داوائے آسرا ستارانی تپانہ کپت
پرچا کہ درامد گیش بوت۔“

”زیوس، اتینہ واپولو! من گلا پیم نہ بیں اگاں مرچی مے ماڑی نے تو کا و استار پروش بور
انت و آدالان و بانانی تو کا ہشک و ہیران بہ بنت و آہانی زور کی انچو گسما بہ بیت، چو شکہ ایرس
پہرگا ہادروازگ نے دپاشنگ و شرابیانی وڑا سراسر داشت نہ کنت و انچوش انت کہ پاداتک و لوگا شت
نہ کنت۔“

ہے نیاما پور یما کسا شہبانک نے ساڑا ہگ بندات کت و زال نے گپ کپی بوت: ”
ایکار پیس نے دختر، پینے لوپی! اگاں ارگوسا نشنگیں اخانی ترا پے گدارے بگندنت تہ باندا تگیں دعوت
نے سراے پسیل نے تو کا عاشقانی چد و مستریں مچی یے جم بیت۔ آگے کہ وش کدی، زیبائی و ہبر
زانقی بیگ انت تہ چچ جنین تئی درور بوت نہ کنت۔“

پینے لو پیا گشت: ”ارمان، یور یما کس! منی زانت و زانگ و زیبائی دیوتا ہاں ہماروچی
برباد کتگ و ہدے ارگوس، ایلیم شتگ انت و منی مرد آہانی ہمراہ بوتگ۔ اگاں آواتر بیانگیں گڑا منی
نیکیں ناما منا جلوہ داتگ ات۔ بلے شومی منی پدا کپنگ و یلدیگ نے ناما زانت۔ آزمانا منی سرا بے
کساس زلم و زور کی کتگ۔“

”من شری نے سرا ترا نگا اوں کہ آنہیا روگ نے و ہدا پرچا منی راستیں دست گپنگ و

گشنگ ات: ”بانک! یک گپے پکا انت۔ مئے درستیں سنگت پہ سلامتی چہ ٹرائے آئیہنت۔ پرچا کہ من اہلنگ ٹرائے والہ جنگولیں مردم انت، نیزہ جنگی بیت یا تیزگامیں اپسگاڑی بہ بنت کہ آیکد مانے آجنگانی پسہا کنت ہمیشہ من گشت نہ کنیں کہ پدے واتری منی نصیب بیت یا ہمو داٹرائے آقبریں، بلے ادے ہر چیز امن تئی دستا دیگا اول۔“

”منی روگا پد چو پیسری وڑ امنی پت و ماتانی دگوش دار یا بکن ووہدے مئے چک ورنہ بیت تہ ہر کساتی دل لوہیت گوں ہمانیا آروس بکن وہائی لوگا برؤ۔“ اے ہمانی جندے گپ بوٹگ انت ونوں آنہی نے گپ راست بوگا انت۔ نوں آشپ نزیک انت کہ من دلا سنگے بہ بندیں ویکے نے بانور بہ ہیں۔ آزمانا منی وشئی گوں ہا کاں ہوار کنگ انت و منابے کس و بے مونس جوڑ کنگ۔ اے درچا من انگت دگہ گپے کنیں کہ آگپ نے سببا من سک دردیگ اول۔ یک خانوادہ ہیں جنین و ہزگارے نے جنک نے واستاری نے ہما کو نہیں دود کہ بوٹگ انت شما آہانی سرائے انت۔ واستارانی رہند ہمیش نہ انت کہ وتی مہگو نگ نے سیاد و وارثانی دعوت نے واستا چہ وت لوگا پس و گرانڈ نیار نت و آنہیا راگراں بہائیں ٹیکلی و سوگات نہ دینت؟۔ من ہجر نہ اہلنگ کہ دگرے ہرج نے سرائیش ونوش اش کنگ۔“

اوڈیسس اے گپ اہلنگ انت تہ سک وش بوت۔ پینے لوپی نے دل نے دگر انت بلے پھل و ناز و داد و تئی واستارانی دلانی وش کنگ نے رہندے دوست بوت۔

انیوئس ابن یوپی تسا آنہی نے گپانی پسودات: ”پینے لوپی! چہ ماہر کس ترا ٹیکلی و سوگاتے دنت تو آنہیا دست بگر۔ کئے انت کہ تئی گپا بہ پروشیت! بلے ترا یک گپے گشیں دانکہ تو شتر تریں واستارے گوما آروس کن نے، مانہ وتی لوگاں رواں ویکہ دگہ دیسے سرائکٹاں۔“

درستاں اے گپ من ات ووتی نوکر ٹیکلی نے آرگا دیم دانتت۔ انیوئس نے نوکر اسکیں شریں گدے دراجیں قبائے آورت کہ آزرگوپ ات و آنہی نے سرائتلاہ نے دوازده نکت پد ات۔ یوریماسکس تلاہ نے نازاکیں گوری یے دات کہ آنہی نے تو کا چو روچا درپشائیں کہر با مان ات۔ یوریماس نے نوکر اچھتے باڑیگ آورت کہ آنہاں ہر یکے آسے سے نگینہ پرائے۔ شہزادگ پسائڈرس

ابن پولکٹرے نوکر اچہ لوگا ہارے آورت۔ اے سکیں ڈولداریں ہارے ات۔ ہے وڑ اہر یک ہزگاریں ورنہ ہے آگراں بہائیں سوگات دات و دمانے آید مولداں ہے سوگات زرتنت و پینے لوپی نے ہجیرگا دومی تبک نے باناشت انت۔

پدا دانکہ مگر بہار آناج و سہبتا مشکول بوتنت۔ شپا ماناشت بلے آہانی دیوانا ہلاسی نے نام نزانت۔ تہاری ات نوں رثنائی پکار بوت تہ آنہاں سے بلا ہیں کوئڈ آورت و دالانا ایرکت و آہانی سردار پرکت۔ پدا ایثانی سراموم بتی ایرکت و دانکہ اوڈیسس آہانی کارے تو کا دخل نہ دات، مولداں یک پیماباری باری آس روک کت۔ اوڈیسس گشت: ”اے بے وا جہیں مولداں! تو کا برو ات شہبانک نے کرا بہ نند ات۔ ہمو دا پڑم بہ شن ات۔ شما کہ لوگ نے کاراں کن ات آشارا گندیت تہ دل نے وش بیت۔ دیوان نے آسا من وت روک کنیں واکاں اے مردم سجہیں شپا نندنت بہ نندنت من دمبرگ نے ناما نرائیں۔ پہ چوشیں کارا من دلے دسیں۔“

جنگاں کندات و یک دومی چارات بلے انارا نارکیں میلانتو آداتک۔ ڈولیس نے اے جنک پینے لوپی انچور و دیننگ ات گشے آنہی نے جندے چک انت۔ ہر لیو کے آنہیا لوٹ اتگ پینے لوپی آنہیا راد اتگ بلے اے رود یگ و پودگ چہ بچ۔ میلانتو آوتی ولسیہ و دولوارگیں شہبانک نے چچ غم پر نوات۔ آنہیا یوریماس دوست بوت و ہمانی نے سربت ات۔ آنہی نے تب ہراب بوت و اوڈیسس یے ہبر دات: ”آڑال ویلہ چریں پیر مرد! ترا گل نے پائی مان نیست! ادا و اجہانی دیوانا بے سریں گپ نے بدلا پرچا شپا دگہ مساپر خانے آندروے؟ شراب وارتگ وتی سرے ہوش برگشنگ۔ ایرس نے جنگا پد تو و تاراچی یے لیک نے! منی گپا گوشدار، ہوشا سرائکن اگاں ناں چہ ایرسا تکڑا تریں مردے ترا گپت و مشت و شہماتاں مان بندیت، ترا پ و دنتان کنت و چا دادر کنت۔“

اوڈیسس ہرم گپت: ”بے ہیائیں مولد تو دگہ لککے کش اتگ! من انوں روئیں ٹیلیما کسا حال دسیں۔ آٹھنے پپاں کشیت۔“

جنگاں ہے لیک ات کہ بلکیں آٹیلیما کس نے ہال دیگا روت آدرست دلتک بوتنت۔ درست لوگ نے تو کاشت انت و چہ تر سالرزگے چیر کپت اش۔ بلے اوڈیسس کوئڈ آہانی کر

اوشتات و آسارسو چیر بوت و مہلو کے چارات گوں۔ آوتی ہما تو جیلانی بابتا جیرو گات کہ الم انہاں آسرے استات۔

ایتینہا اے ریٹائیں واستاراں گرو دارنگگے ارادہ نہ تنگ ات۔ آنہی نے واہگ ات کہ اوڈیسٹس چد و گیشتر چر انہاں دلپروش بہ بیت۔ نوں یوریماس کے باری ات کہ آپہ وتی سنگتانی کندینکا درامد ارگپے بگشیت۔ آنہیا کوکارکت: ”گوشدار ات! گپے منی دلا انت و دانکہ درستانی دیما مہ جنین یے مناتا ہیرنیت۔ اے مردالم یک آزمانی ہستی یے آاد اوڈیسٹس نے ماڑیا آورتگ و سر کنگ۔ منی دلا اے رزنن چرے مردے بدنا یا چو کوٹیں سردار ہگا انت۔“ پدا اوڈیسٹس راگشت نے: ”درامد! اگاں من ترا بداریں و کوہنگی ڈگارے آدر چکے کٹھک و سنگ نے بند بندگ نے کار بہ پرمانیں نہ باریں تو کار کٹنے یا نہ کٹنے؟۔ شریں پگارے دین و اے ہرے غما زوریں کہ ترا یہ و ہد و رگ برسیت۔ من ترا گد و بوٹ ہم دین۔ بلے جنجال الیش انت کہ ترا لہتیں بدیں عادت جانا کچتگ و دیاتاں کار نہ کٹنے۔ ترا بس ہے ہروش بیت کہ دمک بہ دمک بہ پنڈے و لاپ پر بہ بیت۔“

اوڈیسٹس پ سو دات: ”یوریماس! منی واہگ انت کہ و ہدے گرماگ بیت و روچ مستر پو ان بنت نہ من و تو کچرے آرواں داسے زوراں سہب داں بیگہا و رگ نہ وراں و کاہ چناں۔ پدا زانگ بیت کہ اے چکاسا کئے سو بین بیت۔ یا شذات و بزوریں کا نیگر کہ سیر لاپ بہ بنت، انہاں سردیاں باں۔ چوشیں کا نیگرانی دمبر اینگ ارزا نہیں ہرے نہ انت۔ من یک انچیں شریں ڈگارے گچین کنیں کہ آنہی نے زمین ملک بہ بیت۔ پدا پچار باریں منی ننگا رتچک بیت یا چوٹ! یا چوش بہ بیت ہما منا و ترا کجام سبے آداو ہے سرا پکت منا سپرے، دو نیزہ و برنج نے مہر میں کلا ہے سرا بہ بیت۔ نہ تو گندے کہ من اولی سرا پدا وشتو کوں و منی لاپ نے کلاگ بندگا شمشکار بے۔ واپر تو وٹ گلا ہے۔ تہی دل مزن نہ انت۔ تو ہمیشہ تارا مزن لیک نے یکے الیش کہ اے مردم باز نہ انت، دو می اے گپ کہ اے بچ نہ انت۔ اگاں اوڈیسٹس ادابیت و دتارا زاہر بکنت نہ تچگ و وتی ساہ نے رکینگا تہی دلا اے بلا ہیں دروازگ تنگ بیت۔“

یوریماس سک زہر گپت۔ زہرا زہر اوڈیسٹس یے چارات و گشت نے: ”بد معاش!

مہلوک نے دیما منی گوما چوشیں بے ادبی۔ اے بے ادبی نے جتناں ترا کنیں۔ شراب و ارتگ و سد اے نزنان نے کہ چہ دپاچی درکیت۔ اے فقیر نے جگکا پد تو تاراچی یے لیکگا نے؟“

ہے گپاں گوں پہ جنگا آنہیا کوکا ہے چست کت بلے اوڈیسٹس دانا امفیو مس نے دیما نشت و یوریماس نے مان بر آتگیں کوکاہ ساتی نے راستیں دستا لگ ات۔ ساتی نے دست نے کدہ کپت و جندے پر یاتے جت و پنتو کا ئی کپت۔ تہاریں دالان و کوکار و جگا بوت۔ واستار یک دو میا چارگا لگ اتنت و گشت اش: ”شالا اے یلہ چر اے آہگا پیسر دگہ دیے بمر تین و مئے جم پر آنہی نے شکلا مہ کپتین انت۔ ما یک فقیرے نے سببا مڑگا ایں و بیگہ نے مزن شانیں جشن نے وشی ہمیشی نے سببا زوال بوت۔“

ٹیلیما کسا گشت: ”وا جہاں! شتا ہوش ات۔ شراب و ورگاں شمارا پرے ہالا کنگ۔ الم دگہ واکے شمارا جنگ و داو اے سکینا دیگا انت۔ گپا گوش بدارات، شاد دلے سیر اور و چر کنگ ہمیشہ منی سو جا بزورات نوں بروات آرام مکن ات۔ بلے من کساز و رانسری چر ادا گلڈینگا نہ اوں، شتا وتی مستر و ات۔“

اے گپاں پدا آہانی دست ہچا نہ رس ات، لٹناں گٹ پاچگا لگ اتنت۔ آپے ہبرا ہیران اتنت کہ ٹیلیما کسا چوں دل کنگ کہ گوما چوشیں گپا انت۔ امفیو مس اے ہیرانی پ سو دات: ”سنگت! و ہدے شریں گپے بیت تہ بایدنت مردم ادا او دامنکت۔ بچ کس اے درامد یاد گہ نو کرے نے گوما ترندی مکنت دگہ ساتی یے بکس ات کہ درستانی کدہاں پر بکنت و ماد یوتا ہاں شراب ندر کناں و لوگاں رواں۔ اے درامد ایل ات کہ ٹیلیما کس نے کرا انت۔ اے مرد او ہما ئی نے لوگا دشتنگ۔“

اے گپ درستاں دوست بوت و چوڈ و جینما اتلگیں امفیو مس نے ہدمکار مویلیسا شراب آپ مان کنت و پدا تران بوت و درستانی کدہ پر کنت۔ شراب نے نوشگا پیسر انہاں لہتیں تر مپ چٹیت و دیوتا ہانا ندر دات۔ پدا وتی دل نے تبا شراب نوشیا پد در دست و تی لوگاں شت انت۔

جاگے آ ایر کنگ نے ارادہ داشنگ کہ اودا ایشاں دوت مہ لگیت۔“

پیریں ماتیا پسودات: ”منی لال! مرچی ویشیں روپے، تراوتی لوگ و مال و دولتانی غم پر انت!۔ بلے بگش کہ چراگائے زور بیت وتی ہمراہ بیت؟۔ اے و مولدانی کارنت بلے تو گشے آنہاں نزیکا آ ہگ منیل۔ اے کارائے کنت؟“۔

ٹیلیما کسا پسودات: ”اے درامدیں مرد! کسے چہ ہنچو دور و درابیت، و ہدے منی نانا وارت تہ کارے کنگی انت“۔ پیرزالادگہ بازیں ہبرے دلالت بلے چرے گیا پد بچی نگشت ہے۔ آنہیاشت وزالبولانی بان نے دپ ڈنا بست و اوڈیسنس و آنہی نے چکا نقش و نگاریں اسپر، ٹوسکیں نیزہ و ایدگہ سلاہانی چست کنگ و برگ بندات کت۔ اتینہا تلاہ نے چراگ دستات و پیسر ات۔ چراگ نے رژن ہر نیمگا تالان ات۔ ٹیلیما کس ہیران بوت و گشت ہے: ”منی پت! اے چونیں کر ماتے؟ دیوال، دارے تہنگ، صنوبرے تیر و منگ و برزیں پادگ، درست انچو زاہرنت گشے ادا آسے روک انت؟ یا منی چم دردورگا انت؟ من جزموں کہ انوں یک آزمانی شخصے ماڑی ہے تو کانت“۔

اوڈیسنس گشت: ”ہنچ مگش، جست و پرس مکن۔ دلابدار۔ اوہمس نے ہدا بندانی وتی راہ و رہند انت و اے ہماہانی یک درورے۔ نوں تو برو بہ و پس۔ من ہدا کمو متل ہیں و مولداں وتی ماتا گدارے چاریں۔ پریشانیانی سببا آ مناز میں جست و پر سے کنت“۔

ٹیلیما کسا چراگ زرت و وتی بانا شت و چو پیسری و ژا داں سببا و پسگ نے ارادہ بانپاد نے سراتچک بوت۔ اوڈیسنس چہ اتینہ نے مہر و انیا و استارانی کشگ نے تو جیل سازگا ایوک بوت۔ نوں پینے لوپی، کہ آچو اریٹس یا افر وڈائی نے وڑا بردارت، چرتی بانا ایر کپت و جہلا اتک۔ آنہیا کمالینس نائیں کارگیرے نے جوڑ کنگیں کرسی آس نے نزیکا ایر کت۔ کرسی نے سرانگرہ نے بندگ و پیل نے دنان جنگ نے کارانگت سرجم نہ ات۔ کرسی نے سرانز میں پڑمی پوست یے پر ات۔ پینے لوپی نشت۔ مولد چرتی باناں دراتک و سرامدیں و رگانی چست کنگ و دعوت نے کدہ و میزانی سپا کنگا مشکول بوتنت۔ آنہاں کو ہڈا ہانی توک نے پُر ریتک انت و پدا دار مان کنتت دانکہ

نو ذہمی کتاب

اوڈیسنس دالانا ایوک ات و اتینہ نے مکا و استارانی کشگ و گار کنگ نے تو جیل سازگا ات۔ آنہیا وتی چک سرو سوچ کت۔ آنہیا گشت: ”ٹیلیما کس! اے درتیں سلاہ چہ ادا چست کنگی انت۔ بچی پشت مہ کپیت و اگاں کسے امارات کہ سلاہ ادا ایر نہ انت گڑا تو چرتا گئے بساز دانکہ آ دلاں دگہ شکے میار انت۔ تو گشت کنتے کہ: دوتانی سببا من چہ ادا چست کنگ انت۔ من چار اتک اوڈیسنس نے روگا پدا ایشانی تو کامٹ و بدلی اتلگ۔ آس دوتانی سببا سیاہ تر اتک انت۔ ایشیا ابید منی دلا اے ہراوں اتلگ کہ اگاں سلاہ دست نے دپا بہ بنت تہ و ت سرامردم نے دل جنگ و داوا آ مان بیت۔ چومہ بیت کہ ہنوشی نے سببا داوا بکن ات و یک و دگرے آٹپی و ٹوری بکن ات۔ اگاں چوش بہ بیت تہ شمنے عیش و نوش ہراب بنت و شمار امپت ناہقا بے رہداریں و استارے نام بندگ بیت“۔

آنہیا پت نے گپ زرت و یوریکلیا تو ارکت و گشت: ”ماتی! پت نے سلاہاں من چہ ادا چست کنگ و امبار ایر کنگا اوں و منی دلا انت کہ داں تنا و ہدی تو درتیں زالبولاں لوگانی تو کا بکن و لوگانی دپاں بند۔ اے شرین سلاہ انت بلے پت نے روگا پد من چست نہ کنگ انت و ہدا کپتک انت و دو نکاں سیاہ تریتنگ انت۔ آ و ہدی من کسان و نا سر پد بوٹوں بلے من نوں ایشاناں انچیں

جاگہ رڑنا و باپ بہ بیت۔ میلانتوا اوڈیسس دیست تہ پدا پے پچ لگوشت و گشت نے ”تو انگت ہدائے؟۔ زاناں تو جہیں شپا لوگانی دپا پرترگ و مارا چارگ و دلسیہ کنگ نے ارادہ داشنگ؟۔ برو وتی جندا کش۔ ہرچی ترا دستا کپنگ شگرا بگراگس ناں تئی سر بیت و اے چراگ بیت۔ گڑا تو ہمے وڑا در کنگ بے۔“

اوڈیسس سا دپ و دیم گوات دانت و گشت! ”بی بی شاپرا چا پچن چوز ہرے؟۔ اگس شاپے ہبرا چارے کہ منار تکلین و چلی ایں گد گورا و میا ہانی وڑا تڑین و پنڈیں گڑا گوشاں ہدار، یک زمانگے بوتگ من اوں انچیں بہتا وریں مردے بوگلوں کہ آنہاں شریں شریں لوگ است۔ من وتی وڑیں پنڈوک دائم پنڈگ داتگ انت و اے ہرنہ چار اتگ کہ آکئے انت و چہ کجا اتگ انت۔ مناسدانی ہسابا نو کرو چا کر بوتگ و عیش و عشرت نے ہر تماہ پورہ بوتگ۔ چہ ہے عیش و عشرتاں مردم مزنا لیکگ بیت۔ بلے زیوسا شرترا زاتنگ و منا چہ ہست و پستاں ہلا سے کنگ۔ پمیشکہ جنک، وتی سرو چٹا بگر چو مہ بیت کہ اے لوگا ہے شریں جاگہ کہ ترا س اتگ، روچے کیت چتئی دستا در منیت۔ چہ بھر وسہ بلکیں تئی بی بی چد تو دگر ان بہ بیت یا اوڈیسس و اتر بیت، اوڈیسس نے آہگا کہ باندات نیست۔ واگس آمرتگ و شنگ گڑا دیوتا ہانی مہرو انیا آنہیا چکے است انت کہ آہچ رنگا چہ پتا کتر نہ انت۔ نوں آ کسان نہ انت۔ شمنے پچ گپ و ہر چر آ نیا چیر نہ انت۔“

پینے لوپی، درستیں گپاں گوشدار گات، آزر ہرا پر بوت و جنکے ہگل دات کہ تو بلا ہیں للکے کش اتگ، تو سکین آڑال و داوا بازے نے۔ آنہیا ہمینچو کابس نہ کت: ”وتارا چومزن مہ لیک، من تئی درستیں بیسریں گپ گوشدا شنگ انت و ترا الم سزار سیت۔ تو وت سر پد بوتگ نے، و تو وت منی اے گپ اشنگت ات کہ من ارادہ کنگ کہ وتی لوگا اتکلین اے درامد وتی کرا لوٹا نینیں و جست و پرس کنیں بلکیں منی مردے با بتا گپ و ہالے آسر پد انت۔“ آنہیا لوگ نے مولد یورینومیارا گشت: ”مے مہمان نے ندنگ نے و استا کرسی یے بیار و آنہی نے سرا بزمے پچ کن دانکہ ماگپ و تران کناں۔ من آنہی نے درستیں کسہاں گوشدارگ لوٹیں۔“

یورینومیا پہ چگ کرسی یے آورت و آنہی نے سرا بزمے پچ کت۔ اوڈیسس نشت تہ

پینے لوپیا گپ بندات کت۔ آنہیا گشت: ”واجہ! دلامیار۔ من ترا جست و پرس کنیں۔ تو کئے و چہ کجا پیدا کئے؟۔ کجا شہرے مردم نے و چہ ذات وزیر یاتے نے؟۔“

اوڈیسس سا پسو دات: بانک! اے بلا ہیں دنیا آیک چوشیں مردے در نیت کہ تئی گپا ہد ببارت۔ زمین وزمانا تئی نام انچو پر شنگ گشے تو بلا ہیں ملکہ نے انچیں بادشاہے نے کہ آنہی نے دلا دیوتا ہانی ترس و نیم است انت و دائم حق نے گپا جنت۔ ہمے گپ انت کہ اے ملک نے سید ڈناں گلہ و جو رویت۔ در چک گراں برو دریا چہ ماہیگا پرانت۔ بیثانی زنگ بجر ہلا س نہ بیت۔ اے درستیں ہبر آنہی نے شریں ہاکی نے نشانی انت و رعیت آنہی نے و ہدو بار یگاوش و وشہال انت۔ تو مہر بانے نے، و من تئی درے دپا اتکلون ہرچ جسته کنئے مکن بلے منی ذات وزیر یات و وتن نے جست نے سرا گڑ مہ ہند، اگس ناں پتھگی کو نہیں کہہ آرگ کپنت و منی دل نے آزگیں ٹپ کد انت۔ من وڑ وڑیں سکی و سوری دیتگ بلے چو ہم نہ انت کہ من دگرے لوگا بہ نندیں وزنگ نینیں۔ منا غمے آگپنگ منی اد نے بوگا تو وتی لہتیں مولد بد مہ برے و دلا مہ گشے کہ شرابے و ارتگ ہنوش انت پمیشکہ و ت سرا اد اجنت و او داماں دنت۔“

پینے لوپیا گشت: ”واجہ! روچے کہ ارگوتی ایلییما شنگ انت و منی لوگو لوجہ گوں ہما ہاں شنگ، ہمارو چاد دیوتا ہاں منی لانتی، بہتا وری و شرگی ہلا س کنگ۔ اگس آپدا بیتلین و منا دلہڈی یے بداتیں گڑا منا اے نیکیں ناما زیب داتگ ات۔ بلے شومی منی پدا کپنگ ویلہ دیگ نے ناما زانت۔ آزمانا منی سرارنگ رنگیں زلم کنگ!۔ ڈو لچیم، سامے، زاکینٹس یا کہ مے جندے اتا کا نے زرو انانی کجام کجام ہاکم و سردار نہ انت کہ منا گوں و ت، پہ آروسالا چار کنگ نہ انت یا منی لوگا پنگ و ورگا نہ انت۔ ہے و استانہ من وتی لوگ نے سد اوں بیکہ درے دپا ہیر کشوکیں سوا لیانی ہیلا اوں۔ آگپ انگت وتی جاگہا من و وتی ہے کاسداں چہ بے ترا نگ ہیں کہ آلس مہلوک نے حیوہ و جنجالا بی بتا منا حال دینت۔ پہ من بس اوڈیسس سا گیر آرگ و دل نے پٹانی کدیگ نے کار پشت کپنگ۔ دومی نیمگا و استار منی سرا کپنگ انت کہ پہ آروسا روچے ناین و پرآہانی پڑامگا من برے یک توجیلے سزایں برے دومی۔ اولی توجیل کہ من ساز اتگ ات آ بلا ہیں توجیلے ات۔ من لوگا وتی چہرے سرا

جو انیس چادرے لے گویک بندت کت و آہانا سر پد کت کہ: ”بادشاہ اوڈیسٹس نے مرگا پد شامنی واستارات۔ اگس شادرتیں شہزادگ کمودلا بدارات و منا اے چادرے سرجم کنگ لے موہ بدینت تہ من شے بے حساب منتوار ہیں اگس ناں ہرچی کہ من گوپنگ اے درست پہ پورت بنت۔ اے شرپندیں لائرتیں لے کفن انت۔ منی دلا انت کہ و ہدے ہر ساہدار لے ساہگیریں مرگ آہیا امبازیت تہ منی ملکی جنیا دماں اے شگان لے موہ مرسیت کہ چونیں ہاکیں مردے ات و کفن لے نصیب نہ بوت۔ ہے وڑامن گپ ٹہینان کت و آہنا منی گپ من ات۔ من تجہیں روچا شنگ چادر گوپنگ و شپا چراگ لے دیما شنگ و گوپنگ چادر پڑینگ۔ ہے ہیہا من آہانا داں سے سالار پینت۔ چارمی سال اتک و ہلاس بوگی ات کہ شو میں مولدانی شو میا آہنا منا چادرے پڑچکا گپت۔ آہنا مناسک ہٹ و پٹ کت و من پہنا کا میں دلے چادر گوپت و سرجم کت۔ پت و ماتانی جند کہ پہ آروسازور بدینت تہ من داں چتا بے آروسا تارا داشت کین۔ منی چک اے مردمانی دستاوتی جاندائے بر بادیا گندگا انت و چرا آہنا شزارنت۔ نوں آورنا انت و وتی جانداد لے چار و گدارا کت کنت و ادا ہرچی کہ بوگا انت آشری لے سراسر پندت۔ بلے ہیر، من انگت ترا گشیں کہ وتی جند لے با تا نگش گوں۔ گیدی کسہانی مردکارے وڑا تو چدر چک لے بڈ یا چہ کوہی ترے آودی نہ بوتگ لے!“

اوڈیسٹس گشت: ”بی بی! زاناں منی بیہ لے در جنگا اید تو تسلی نہ بے؟ شریں گے، من ترا گشیں گوں۔ بلے تو کہ چوش کئے اے وڑا منی در دوغماں گیشتر گیش کنگائے۔ یک انچیں مردے کہ انچو و ہدو زانگا چہ و نتادور، تجہیں دنیا آسرگردان بوتگ، چرا آہنا دگہ چہ امیت کشگ بیت۔ ہیر، تو گوشدار، من وتی کسہا کاریں وتی درتیں جتانی جو ابا دئیں۔

چہ ادا دور، نیلیں زرے تو کا 90 براں دشرانی وش زید و میزریں ملکہ است۔ آچاریں نیمگا دریا لے تو کا انت۔ آملک لے نام کریٹ انت۔ زروانا شنگیں درتیں قومانی زبان دگر دگر انت۔ اودا اخانی واسلی کریٹی آباد انت۔ کدونی ہم است۔ دراج مودیں دوسی آنی سے قبیلہ است و خانواد ہیں پیلا سگی آنی میگ و بازار ہم است۔ چرے نو دیں شہراں یک شہرے سک مزن انت۔

آہنی لے نام کنوسس انت۔ بادشاہ منوسا داں نہہ سالہ اودا ہاکمی کنگ و زیوس لے برکتا عیش لے کنگ۔ آہنی پیرک بوتگ و منی پت لے نام ڈیوکالیون انت۔ آہنی لے دو پچک بوتگ انت۔ یکے من اول، و دومی ایڈومینس انت۔ چوشکھ من ترانگا اول، ایڈومینس، اٹریس لے چکانی پجیرگا بو جیاں سوار بوتگ ات و ایلیڈیما شنگ ات۔ ٹرائے لے روگ لے و ہدا، و ہدے اوڈیسٹس میلیا لے نزیکا توپان و شرتنگ گپت و آہنی لے سنگارا راہ گارکت و سرائش کریٹے آکت تہ منی برات اودا نہ ات و من آہناوش اتک کت و دست گپت۔ منی نام انٹون انت۔ من بچ رنگاوتی برات لے مت نہ اول۔ امینس کہ اودا اتلا توتیا لے غار انت، اوڈیسٹس لے بوجی ہمودا ننگر بوتنت۔ اے بندنا ایر کپک سک گران انت۔ توپانا آہنی لے بوجی کٹی و کاری نہ کنگ اتنت۔ درستاں پیسیر آہنا شہراشت و ایڈومینس لے جسٹ و پرس کت۔ آہنا گشنگ ات کہ ایڈومینس منی دل پہلکیں دوست و سگتے بلے ایڈومینس نہہ روج بوتگ ات کہ سنٹی این بو جیاں سوار بوتگ و ایلیڈیما شنگ ات۔ اوڈیسٹس من وتی لوگا برت۔ آوہدی منی کرامال و دولت بازات۔ من دل لے ملیا آہنی لے ہدمت کت، ہروڑیں آسراتی دات۔ قوم لے امبارا چہ غلہ و شراب، مال و دولت درکت و آہنی لے سنگتا نادات۔ آہنا رگ گورسچان لے ترندیں سیہ گوات لے سببا داں دوازہ روچا منی مہمان بوتنت۔ آزمانی دژمنے آسیہ گوات انچو ترندکت کہ آہشکی لے سرا ہم سک جنجال بوتنت۔ بلے سیزدہمی روچا گوات تم ات و آہنا رگا بوتنت۔“

اے درتیں کہہ سرداں پا داں دروگے ات بلے آہنا انچیں رنگے آورت کشیگاں راستیں کہے۔ پینے لویا گوشداشت و گریت۔ چہ بازیں گریوگاں آہنی لے انارک تر بوتنت۔ وتی زال لے پریشانی اوڈیسٹس سگ ات نہ کت بلے آہنا وتی ارس دراہگا نہ اشت انت، آہنا وتی چم کہے ہم سرگانہ اشت انت۔

دل لے سیرا گریوگا پد پینے لویا پدا جسٹ کت: ”منی ہیالانوں من اے گیا بکنیں، چوشکھ تو ت گشے کہ تو وتی لوگا منی مردو آہنی لے سنگت جاگہ داتگ انت۔ نوں منا کیش کہ آچون بوتگ و چونیں پوشا کے پوش اتگ۔ آہنی لے ہراہانی گیاں اول بجن۔“

اوڈیسسسا پسو دات: ”بانک! مردے اگاں مردے آرادراجیں مدتے آمہ گندیت گڑا
 آنہی نے رنگ و دانگا گشت نہ کنت، اوڈیسسس نوزدہ سال پیسر چہ مئے ماگا گوستگ۔ ہیر، ہرچی منی
 چمانی دیما زاہر بیت من گشیں گوں۔ مئے بادشاہا سہر رنگیں دوتل و بزین چادرے کوپگاں بوتگ۔
 چادرانک پر بوتگ۔ چادرے سرالعسے پرآت کہ آنہی نے تو کا یک تازی اس کچکے آوتی دستانی سرا
 آسکلکے کپتگ ات۔ آسکلک نے پر یاتاں مان نیارگ و آنہیا تل جنگا انت۔ چوشیں کتہ کاری نے
 گندگا ہر کساواہ واہ کتگ۔ تازی آسکلک نے سرا سندرگ و آنہی نے تل جنگا انت و آلکتو کی جنگ
 و تارا گیشینگ نے جہد انت۔ اے درستیں عکس و نقش و نگار زری نے گوما گوپتگ اتنت۔ چوروچا
 در پشوکیں آنہی نے پشک من ہورت ہورتا چارات۔ آپیا زئے ہشکلیں پُر زئے رنگات و آنہی نے
 گوراسک جلوہ دیگا ات۔ ترا دگہ گپے نے ہم ہالا دین۔ درستیں جنگ پر آئی گوتک اتنت۔ بلے
 دگہ گپے ہم گوش بدار، من چوزانیں کہ اے گدا آنہیا چہ لوگا گون بوتگ انت یا سنگت و پچاہ آروکے
 اوتی کردارگ نے و ہداداتگ انت۔ ایشی نے سبب ایش انت کہ اوڈیسسس ہر کسا دوست بوتگ و
 چوشیں نام، چوشیں بھت و تالہ آنہی نے ملکی مردماں چہ یکے نے نصیبا انت۔ من آنہیا رابرنج نے
 کسانیں زہے، شریں سہریں چادرے و پشکے داتگ ات و عزت و شرپ نے گوما رکت کتگ و
 بوجیا سوار کتگ۔ انکنت دگہ گپے گوشدار۔ آنہی نے ہذمتکارانی تو کا یک ہاسیں ہذمتکارے گون
 ات کہ چہ آنہیا مسرات۔ من آنہی نے رنگ و دانگا ترا گشیں گوں۔ آنہی نے کوپگ جہل اتنت،
 سبزہ رنگیں مردے ات و ڈگم مودے ات۔ آنہی نے نام یوریاٹس ات و اوڈیسسسا وتی درستیں
 ہمراہاں چہ گیش ہمانی نے عزت کتگ پرچا کہ اوڈیسسس نے وڑیں اگلہ مندے ات۔“

اوڈیسسس نے اے گپانی گوشدارگا پد پینے لوپی نے دلا گیشتر گر یوگ لوٹ ات۔
 اوڈیسسس ہر نشانی یے گیشگ ات درست پینے لوپیا پچاہ آورت انت۔ آنہیا گریت و دل تسلہ
 دات۔ پداگشت: ”وہجہ! مناتئی سرا بزرگ بوتگ نون لوگ نے تو کا مہمان و لوگ نے مردے نے
 ہسابا بہ نند۔ ہما پوشا کانی تو کہ ناما گر گائے، آمن و ت چہ امبارادر کتگ، پتا تگ و داتگ انت۔ اے
 ڈیہہ کہ آنہیا سک دوست بوتگ بلے ارمان کہ نون ادا من آنہیا ہجر و ش اتک کت نہ کنیں۔ شو میں

روچ ہمات و ہدے اوڈیسسس وتی کو اپگیں بوجیا سوار بوتگ و ہما مکاشنگ ات کہ نون منا آ ملک نے
 نام نے گرگ بدکیت۔“

اوڈیسسسا پسو دات: ”منی شریپند بی بی! من تئی دست و پاداں کپیں، نون چد و دیم
 وتی رنگ و دانگا ہراب کن۔ لوگو بہ نے یا تا آنچو مہ گریے و وتارا مہ تو سین۔ منی دلا گر یوگ ہرا ہیں
 کارے نہ انت۔ آکجام جنین انت کہ مردے بہ سدیت و آمہ گریت۔ پدا آنچیں مردے بہ بیت کہ
 چہ اوڈیسسسا دستے دیما بہ بیت یا اوڈیسسس نے دیما چہ مہ بیت بلے آنہی نے مہرے سوگندے
 وارنگ و چہ آئی کچکے بہ بیت گڑا چوں پر آئی گر یوگ وزاری نہ کنت۔ بلے نون ارساں پہک کن
 و گوشاں بدار کہ من چہ گشیں۔ من ترا راست و تچکیں گپا گشیں گوں۔ اے گپانی تو کا یک دروگے
 مان نیست۔ منا ہالا کپتگ کہ اوڈیسسس و اترا تگ۔ آوش و سلامت انت و ہدازیکا تیسپر و ٹیانی کرا
 انت۔ درمکان آنہیا بازیں مال و دوتے چنگ و یکجا گہ کتگ، نون لوگا آنگی انت۔ بلے آنہی نے
 درستیں سنگت و ہمراہ و آہانی بوجی دریا اہڈ اتگ انت۔ ترینا کیہ نے زروانا راہاگ بوگا پدا اے کز آ
 کپتگ انت۔ آنہی نے سنگتاں روچ دیوتا نے دوت جنگ اتنت و زیوس و روچ چہ اوڈیسسسا دگر ان
 اتنت۔ آنہی نے درستیں سنگت دریا اہڈ ات و مرتنت بلے جندے بوجی نے تھگے اپر لچ ات و
 چولاں آنہیا را دیوتا ہانی سیاد و وارثیں فیئے شا آنی ملک نے تیا بابت و سرکت۔ اے مردماں چہ وتی
 شری و نیوکا ریا آنچیں وڑے آ آنہی نے ہذمت کت چو کہ دیوتا ہے بہ بیت۔ آگوں ٹیکی آں بڈ و بار
 کت ووت حفاظت نے گوما لوگا سرکنگ ایش لوٹ ات۔ اگاں اوڈیسسس نے دلا اے ہبر موتیں کہ
 دولت نے جم کتگ نے و استا اے دیم و آدیم نے تر و تا با گیشتر پانگ مان تہ اے و ہدی دیری آدا
 سر بوتگ ات۔ چہ گپا زانگ بیت کہ بے و شرا آوتی مٹ و ت انت۔ گواچنا چ کس گوں آنہیا اڑ
 ات نہ کنت۔ اے درستیں گپ من چہ تیسپر وٹی بادشاہ فیدون نے دپا اہلنگ انت۔ ایشیا اہید وتی
 ماڑی نے تو کا دیوتا ہانا شراب ندر دیگ نے و ہدا آنہیا سوگند وارنگ و گیشگ ات کہ اوڈیسسسا را اتا کا
 آسرکنگ نے و استا بوجی یے گوں ناہدا و جانثواں تیار انت و تیا با اوشتا تگ۔ آنہیا منا اوڈیسسس نے
 آورنگیں ہما ہرانگ پیشداشت کہ آنہی نے لوگا ایرے کتگ ات۔ اے ہرانگ نے تو کا ہنچو سہر،

آسن ورودمان ات کہ مردم ے دہ پشٹاں بس انت۔ فیدونا نام گپت کہ اوڈیسٹس ے چند ڈوڈونا آبلوط ے ہامزن شانیں در چک ے بنا شنگ کہ آپہ شرپ زیوس ے ناما انت، دانکہ اودا جست بکنت باریں اینچو و ہدا پد اتا کا آسرو زاہری روگ شر ترنت یا چیر و کائی بروٹ۔ بلے یک تیسپر وٹی بوجی یے دو لیغی نما روگا ساڑی ات وفیدونا اوڈیسٹس ے آہرگا پیسر مٹار کست کت۔

”نوں تو زانے کہ آوش و سلامت انت و زوت و اتر کیت۔ آنوں پکا نیا زیکا اتلگ و سر انت و دوست و سنگت و چہ ملا جتائی ے و ہد بلاس بوگی انت۔ تو من ے یا نہ من ے، من پرے ہرا سوگند ے ورگا تیاراوں۔ درستاں پیسر من زیوس ے کہ آچہ درستاں مستر انت، پدا اوڈیسٹس ے لوگ ے، کہ ادا من دانتگ، سوگندا وریں کہ اے پیش گوئی راست بیت۔ اوڈیسٹس ہے سالاکوئیں ماہ ے پدی نوکیں ماہ ے پر بوگ ے در نیا ماہ اکت و سر بیت۔“

شہبا نکا پسوداوت: ”دیوتا بکن انت کہ تئی ہبر راست بہ بنت۔ پدا گڑا تو زانے کہ منی دوستی ہے مانا و مطلب داریت۔ من انچو در یادل ہیں کہ دنیا تئی بھتاوری ے سرا پہر بندیت۔ بلے منی دل جگا انت کہ لہتیں ویل سرا کیت۔ اوڈیسٹس نہ و اتر بیت و لوگا کیت و نیکہ تو ہر جا گے روگ لوٹے، اوداشت کن ے، پرچا کہ ادا در ادانی چار و گدار کنوک و ہر جا گے کہ آروگ بلوٹت آہانی دیم دیگ ے انتزام کنوکیں اوڈیسٹس ے وڑیں سردارے است نیکہ رہدر برے۔ جکاں! بیات مے مہمان ے پادا بشوداوت۔ و بزم، کمبل و چادر بزورات آہی ے جا گہاں بیچ کن ات دانکہ روج ے ٹگا اے آرام ے سرا بو پسیت۔ گوشد ارات! سہبا ایشی ے جانا بشوداوت، ٹیل مالش بکن ات و ٹیلیما کس ے جیجگا دالا نا پازر بندا تیارے بکن ات۔ چرے مردماں ہر یکے بدیں ہبر کنت و مے مہمانا پریشان کنت، آوتار اوت تاوان دنت۔ آئی ے دل ہمچو لوٹیت دو ہمچو کوکار بکنت بلے چاد اسو بھدی ے ہیلا چہ دلا در بکنت۔ و لہجہ تو و تگش! تو منی لوگا جان مہ شودے و گوں کوئیں گداں ورگ بورے تہ تو چوں زان ے کہ من چہ ایدگہ جنیناں گیشتر دانا و اگلہ مندے اوں! چونا ہا انسان ے زند چو دراج نہ انت۔ ہما کہ بے رہدار و مہمان جلی ے رہنداں ناسر پد انت آہی ے زند گوں مہلوک ے دژمنی و رازیا گوزیت و مرگا پد رزوا و نام و دپ بنت بلے ہما کہ نیت اش شرانت و نیکیں

کار کھت تہ ہما مہمان، کہ آہی ے گو ماہروان و پر مہر بوگ، آہی ے نام و توارداں دور دورا شنگ و تالان بیت و بھر آہی ے تو سیپ و ستا کنوک کم نہ بنت۔“

اوڈیسٹس پسوداوت: ”شہبا نک! اے گپ ے جگا ایددگہ راہ نیست کہ دانکہ من بوجیا سوار بوگ و کریٹے ے برفاں گوں ڈک اٹگیں کوہاں رکت بوگوں، منا کمبل و نوکیں چادراں گوں کنت انت۔ ہمیشکہ من تچک ہیں و شاپا آہی روج کنیں۔ اے پکن نوکیں گپے نہ انت۔ باز براں چو بوگ کہ جہگ و برزگیں جا گے آتچک بوگوں و روج ے ایٹا تجہیں شپ پے آہی گوازیٹگ۔ پادانی شودگ ے ہراوں منا چو دوست بوگا نہ انت۔ من نہ لوٹیں کہ تئی مولد منی پاداں دست بکن انت۔ یک گپے است، اگاں پیریں مولدے بہ بیت کہ چو منیا دنیا ہے دیٹگ، تہ باکے نیست۔ آہمی پاداں بشودیت تہ منا ہرے پر نہ بیت۔“

پینے لوپیا اے گپ اشکت انت تہ گشت: ”منی شر پمندیں دوست! __ من دانکہ ترا اے ناما تو ارجہیں مناوش نہ بیت پرچا کہ داں روج ے مرچی چہ دور دورا ہر مہمانے اے لوگا اتلگ، تو چہ آدرستاں اگلہ مند ترے و ہر چیز اجوانی ے سرادرشان و سرپدی وزانت ے گو ماگپ کئے __ منی کرا یک سکین شریں پیرزالیں مولدے است کہ آہمی منی بے بھتیں مرد پیدا ک بوگا پد رودیتگ و وزن کنگ۔ نوں پیراں سرا با اے کارا کت نہ کنت بلے تئی پاداں شودیت۔ یوریکلیا! اے و لہجہ کار کہ تئی و لہجہ ے ہمسرو انت، اینگو بیا ایشی ے ہڈمتا بکن۔ پرے گپاشکے نیست کہ نوں اوڈیسٹس ے دست و پادہم مے مہمان نیوڑا بنت پرچا کہ سکیا مردم زوت پیر بیت۔“

اے گپانی اشکنگا گوں پیرزالا دست زرت وتی دیم گپت گریت وتی کسہانی آرگے بندت کت: ”ارمان پے وتی لالا! من پر توچی کت نہ کنیں۔ دیوتاہانی ترس تئی دلا مان ات بلے گشیگاں زیوسا مردمانی تو کا چہ درستاں گیشتر چہ تو نفرت بوگ۔ آرا میں زندے گوازیٹگ وتی چکارا شہر ادگانی وڑا اورنا بوگا گندگ ے دعا لوٹ ات و زیوس ے و استا پادانی ہمچو گوشت تو سوتک و ہمچو جوانیں ندر دات، کہ دگہ کسے آہیچو نہ دات۔ بلے یکیں توئے کہ آہی ے لوگا و اتری ے باہتا زیوسا گشگ: ”اے گپ نہ بیت۔ منا دم پے ساہت ہے ہیال چو مارا دجیت کہ منی و لہجہ دگرانی مکاں

مزنیں ماڑیانی دپاروت وھیر کشیت وادوے جنک پرآئیدانت، انچوٹکھ واجہ! انوں ادے جنکاں تراکوکاردات وکلاگ گپت وچرآہانی کندگ وکلاگاں چہ رنگے واستا توچرآہانی دستاوتی پادانی شودگ نہ من ات۔ ہیر، منی بی اے کارمنی سرادانگ و من کے کنیں۔ من تی پاداں پینے لوپی نے گشگا شودیں وتی ہا تراہم، پرچاکہ تی بے نصیبیا منی دل سک پدرتنگ۔ بلے منی گپا سرجمیا گوشدار، من دگر لہتیں گپ جنگ لوٹیں۔ چدو پیسرادا وڑوڑیں مساپراتنگ و من آہانا بجر دگرے نے ہمرنگیا نہ دیتنگ بلے تی رنگ و توار و پادا نکلے اوڈیسنس نے وڑا انت۔“

اوڈیسنسا گشت: ’ہو، بلک، ہرکسا کہ مارا دوینینا نہ دیتنگ آنچو گشت کہ ماہمرنگاں انچو کہ تو اوں مارا تگ۔“

پیرزالا کاشی یے آورت، کہ آپادانی شودگ نے کارا اتک۔ آنہی نے تو کاسردیں آپے مان کت و پداگر میں آپے ہوارکت۔ اوڈیسنس نے دیم آس نے دیما ت و نشنگ ات۔ اناگتا آ ترانگا کپت کہ اگاں پیرزال منی پادے (ٹپے) نشانا بکند بیت گڑارازے جند پاشک بیت، آنہیا وتی دیم تھاری نے نیمگا کت۔ بلے ہماگپ نے جند بوت۔ یوریکلیا و ہدے وتی واہندے نزیکا اتک و پادانی شودگے بندت کت نہ دمانا ہا نشانے بجاہ آورت۔

باریں چنت سال پیسرا وتی پیرک آٹولیکس و آنہی نے چکانی چارگا شنگ ات وادو آئیا راسو رے آوارتنگ ات۔ آٹولیکس وتی زما نگا دز و دروگ بندانی استاد بوتنگ و ہر میزے برکتا آنہیا را اے بود مان بوتنگ۔ آنہیا دیوتا آراسپیت پسانی پلاٹ و سیر پسانی شکانی ندرادانگ و چہ وتا رازی کنگ و آنہیا پے وش ہما ہداری کنگ۔ بکرنڈے آٹولیکس اتا کا اتک وادو اہالاگت کہ آنہی نے جنک چک و مات بوتنگ و چکیں چکے آورتنگ نے۔ ورگ نے رگا پد، اوریکلیا اتنگ آنہی نے بڈا دات وگشت: ’’آٹولیکس، مزنیں دعا و قوے آپدی اے نماسگ بوتنگ، تو نامے بند۔“

آٹولیکسا وتی زامات و جنک چارانت وگشت: ’’ہو! منا ابھی نے مکاشا بدبخت۔ من وتی زندا دنیا نے تو کاسدانی کسا سا جنین و مردین وتی دین دارکنگ۔ چکے ناما اوڈیسنس بکن ات یا وگرا نیں چک بکن ات۔ و ہدے اے حزن بیت و جاندا دے سراپارنا سسا کیت نہ من آنہی نے بہر

ادیں و اے چہ اودا پے گل و شادہ و اتر بیت۔“

اے وڑا اوڈیسنس پیرک نے چارگ و ٹیکلیانی پد جنکا آنہی نے لوگاشت و آٹولیکس و آنہی نے چکاں آنہیا را پے مہروش اتک کت۔ آجوش نے گوما یک و دو میا دست و دروت بوتنت و آنہی نے بلک مہتیبیا آنگلاکت و پیشانی دچم بوس اتنت۔ آٹولیکسا وتی چکانا دعوت نے تیاری کنگ نے گشت۔ آنہاں دگر ہیرے پر نیست ات۔ دمانا پنج سالی کانیکرے آورت اش۔ پوست اش جت و گوشت کوٹ اتک و پل پل کت و شیکاں جت پتک و بہرکت۔ ہے وڑا آنہاں تجمیں روچا داں روچ برکتا جشن کت۔ درستاں یک ہسلبا و نڈ بہر بوتنگ ات و کساکم و گیشی نے زنگ نہ جت۔ و ہدے روچ برکت بوت و تہار یا مانشتا نہ ہرکس شت و وتی نپادانی سراپت۔

گلابی این سہب نے آہگا گوں آٹولیکس نے چکاں، اوڈیسنس و تازی این کچک زرتنت و دیم پے پارناسس نے جنگل و برزیں کوہاں ہما دیم کوہی کلگاں شت انت اودا گوات ترندات۔ و ہدے روچ تازہ دم بوت و چہ مزنیں زرا دراتک و آنہی نے برانزڈ گارانی سراپت انت تہ آیک کوہی گئے گوست انت۔ تازی این کچک شکارے نے بوہا گینگ اتنت و پیسرا اتنت و اوڈیسنس نیز ہاسرینان و ہماہانی کشا گون ات و آٹولیکس نے چک آنہی نے پٹھا اتنت۔ اودا یک و خشی این جنگلی سو رے آنچیں سچ یے نے تو کا ہونڈے شرکنگ ات کہ اودا نہ گوات پرت نیکہ روچ نے برانز اوڈا سر بوتنت۔ ہورا ہم اے چچا نہ ریتک و آپ داں بنا سر نہ بوت۔ اودا لنش و پتار سک باز ات۔ سو راو ہدے تازی این کچک و مردمانی پاد برمش اشکت انت تہ آچوتی ہونڈا دراتک و شکاریانی دیما مائر ات۔ آنہی نے چم ترپکا اتنت و جان نے پٹے پونز رنگ اتنت۔ درستاں پیسرا اوڈیسنس دیما کنزرات۔ آنہیا سورے جنک نے شوقا نیزہ دستا کت و دیم پے ہما نیاست۔ بلے سو ر ہزاریں سورے ات۔ آنہیا اوڈیسنس نے نیمگا ہیزا ر بست، وتی نیش سک داتنت و آنہی نے کوٹڈے کرے گوشت کا دپانک بلے ہڈا تاوان نہ رس ات۔ اوڈیسنس نے نشانگ ہم رد نہ بوت۔ نیزہ سو ر نے راستیں بردستا لگ ات و تلے جت۔ آنہیا گڑگے جت و بنا کپت و ساہے دات۔ آٹولیکس نے چکاں آچست کت۔ آنہاں اوڈیسنس نے ٹپے چچے بست و دم جت ہون بند بوت۔ پدا آروت

آٹولیکس نے چکاں آنہی نے چار و گدارکت۔ اوڈیسنس نے ٹپ و ش بوت و و اتری
نے و ہدا آچہ ٹیکلیاڈ و بار بوت و و اتر اتا کا آشت۔ آنہی نے و اتریا مات و پت گل بوتنت۔ آنہاں آ
جست و پرس کت و و ہدے ٹپ نے نشان نے جست اش کت تہ اوڈیسنس آہانا حال دات کہ من
گوں آٹولیکس نے چکاں پارنا ساسا شکارا بوتگوں جنگلی سورے آپاد پ جنگ۔

پیریں بلکا ہے جا گہا دست لتارت و ٹپ نے سرادست نے لگکا پدا اوڈیسنس نے پادے
یلہ دات۔ پادکاشی یے آگ ات۔ کٹلنگ نے توار بوت۔ کاشی چی بوت و آپ رتک انت۔ بلک
نے جم ارس بوتنت۔ یکیں جگرکا آنہی نے دلاغم ووشی مارات۔ آنچو گل ات کہ ہرے در نیاتک
انت: ”منی جگرانی بند! تو اوڈیسنس نے جندے۔ اف، کمدلا بچار، پادانی دست جنگا پیسر من وتی
شہزادگ پچاہ نیاورت و“۔

اے گپاں پدا آنہیا نچیں وڑے آپینے لوپی نے نیمگا چارات، گشے آنہیا حال دیگا
دلما نگ انت کتی مرد و اتلگ و لوگ نے تہا تنگ۔ بلے اتینہا شہبا تک نے وگوش دگہ نگے آکنگ
ات، آئی نے چمک نےھیلا نہ ات۔ اوڈیسنس راتیں دستا بلک نے گردن گپت و آوتی نیمگا کش
ات و گشت: ”ماتی، منی گاری نے پدا کپنگ نے زاناں؟۔ منا تو وت رودینگ! ہو، من نوزدہ سال
نے مصیبتانی سکا پدا لوگا سروں۔ بھت نے کپگ، تو اے ہالا سر پدے۔ بلے پدا بدار! لوگ نے
تو کا کیے سر پدمہ بیت اگس ناں من تچکا گشیں، و تو زانے کہ من ہشکلیں گپ نہ جنیں، اگاں منی
بھت زور بوت و اے واستارانی جنگ وزیر کنگا سو بین بہ ہیں تہ ہمار وچا ماڑی نے درتیں مولداں
کشیں و آروچا ترا اوں یلدی نیست۔ اگاں تو منی ماتی نے، گڑاماتی ہو!“۔

یوریکلیا آگلہ مندین پسوے دات: ”منی جگرانی بند! منا چوشیں گپ گتگ نے چے
زورت انت۔ تو وت شری نے سرازانے کہ من چونیں زالے اوں۔ من دپا دوچیں، آسن و سنگ
نے وڑا بے گویاک ہیں۔ اے ہرے ہیلا بدار و ہدے تو چہ اے بے رہداریں واستاراں گیش
بوت نے تہ من ترا ماڑی نے درتیں جنینانی حالاں دیں و گشیں گوں کہ کسے وفادار و کسے نمک

اوڈیسنس گشت: ”چہ پاندگ؟۔ مناتئی کمک درکار نہ انت۔ من وت آنہاں چاریں و
پچاہ کاریں۔ نوں اے گپا دلا بدار و ہرچی دیوتاوت شرتر زانت“۔

چرے سرو سوجانی گوشدارگا پد بلک پادانی شودگ نے واستا دالانا ڈن آپ نے
آرگاشت پرچا کہ پیسری درتیں آپ رتگ انت۔ و ہدے آنہیا پادششت و زیتونی ٹیل مالش
کتت تہ اوڈیسنس و تارا باب کنگ نے واستا پدا آس نے نزیکا ششت و ٹپ نے نشانے گوں درتگیں
گداں اندیم کت۔

پینے لو پیا پدا گپ بندات کت گشت: ”واجہ! من انگت دگہ جست آدلما نگ اوں و ترا کو
دیر انگت داریں۔ من زانیں کہ نوں پہ ہما مردماں و پسگ نے و ہدانت کہ آدشیں و اب جعت و غم و
گڑتی آں شמוש انت بلے منی کسہ چوش نہ انت۔ آزمانا منی شومی نے بچ ہد نہ گیشینگ۔ روچا
و ہدے من لوگے کاراں کنیں تہ سارتیں آہ کشیں، گریوں و دلا تسلما دیں بلے و ہدے شپ پہ
ایدگراں و اب نے کلوہاں سرکت و من نپادے سراتچک ہیں تہ بگر وھیلاں ہزار سر پر بیت و پہ منی
دجگا، و منی نامیتیارا اذیت نے رنگ دیگ نے ہاترا منا انگر کتت۔ تو اے ہبرا ملکیں سر پدے کہ
پانداریس نے جنگ، ہاکی رنگیں بلبل بہارے موسم نے بندا تاوتی و وتی ایں چک اٹیلنس ابن شاہ
زیتیں نے غما سر سزیریں درچکانی سر اندیت و زہیر نالیت۔ آنہیا و تی جندے نا بودیا و تی چک کشنگ
ات۔ منی طبیعت ہے وڑانت گوں۔ وتی مردا گوں وفا و مہلوک نے واہگانی قدر ایلکنیں و ٹیلیما کس
نے گو ماہہ مندیں وتی جاندا، نوکرواے بلا ہیں لوگا چو پیسری وڑا گردار کنیں یا گوں ہما واستارا، کہ
چہ درستان دست تچ تر و شرتر بہ بیت، گوں ہما نیابہ رئیس؟ تو بایدانت بز ان نے کہ داکہ منی بچک
کسان و نزا تنکار بوتگ پہ منی دلا پیسری مردے لوگ نے یلد دیگ و پدے آروس نبوگیں ہرے
بوتگ بلے نوں آمزن انت مرد کپنگ و وتی جاندا دے غمے پرانت، کہ اے و رنا ہے برباد کنگ انت۔
چک مندا ممنت کت کہ تو نوں چادا درابرو۔ ہیر، چوشیں گپ باز بوتگ۔ من نوں وتی یک و ابے
ترا گشیں گوں۔ تو مانا یے بکن۔ منی ماڑیا پست بٹ است۔ و ہدے آچہ تلا وگا درکابنت و دان نے

ورگا روانت، آہانی گندگا من سک گل ہیں۔ من واب دیست کہ چہ کوہاں یک بلا ہیں شاپینے اتک و
 وتی سُنٹ ے سراایشانی گتے گپت وکشت انت یے۔ آدرست ہمدائنا کپنگ اتنت و شاپین بال کنان
 بوت وشت۔ اے وابے ات بلے من انگت گریت وکوکارکت۔ اخانی مولد منی کرا اتک انت تہ
 آنہاں زانت کہ منی بٹ شاپینا کشتگ انت و من پمیشکہ گریوگ و زار یا اوں۔ ہمنچو کا شاپین پدا اتک
 و ماڑی ے سرانشت و مردی گا لوارا گویا کے کت کہ مہ گریے وارساں مہ رتچ۔ آنہیا گشت: ”
 ایکارپیس ے جنک! دلامزن کن۔ اے وابے نہ انت۔ توایشیارا راستی ے دروشما گندے۔ اے
 بٹ تئی واستار اتنت و من، تئی مرد شاپین یے بوتگ و اتنگ اتوں۔ من لوگا و اترا اتنگ و سروں و
 دستیں واستارانا سزا دیگ ے تیاری کتگ۔ چد و پد من چہ و ابا جہہ سرت اتوں۔ من اے دیم و آدیما
 چارات تہ بٹ وتی مقرر یں جا گہادان چنگ و ورگا اتنت۔“

اوڈیسٹسا پسودات: ”بانک! اوڈیسٹسا تراوت گشتگ کہ اے و ابارا چو نیارا است کنیں۔
 بچ مردم اے واب ے دگہ مانا کش ات نہ کت۔ گپ زاہرنت کہ واستارانی بھت کپنگ۔ چریشاں
 یکے زندگا پشت نہ کپیت۔“

پینے لوپیا گشت: ”واجہ! واب بے سر و پریشاں کنوک بنت۔ ہما وڑ و ابا گندے آ وڑ نہ
 بیت۔ اے ہیالی شکل چہ دو دگہ دگہ دروازگاں، درکا بنت و پہ ماسر بنت، یک دروازگے کانٹ بیگ
 انت و یکے پیل ے دنتان بیگ انت۔ پیل ے دنتان ے دروازگا چا آ وکیں واب انچائیں واب
 انت و آہانی تو کا گندگ بوکیں گپ و ہال ہجر راست نہ بنت۔ بلے درپشوکیں کانٹ ے دروازگا
 در آ وکیں واب دیما بوکیں گپ و کارانی پکائیں ہالا دینت۔ بلے منی ہیالا منی واب چہ اے
 دروازگانیا تنگ ات۔ اگاں چہ ہے دروازگانیا تنگ تہ منا و منی بچکا باوشی بیت۔ ہیر، واجہ من گوں تو
 دگہ گپے جنیں بلکیں تئی دگوشا وتی نیمگا ببارت۔ ہما شو میں روچ نوں اتنگ و رس اتگ کہ منا
 اوڈیسٹس ے لوگا درا ہگ کپیت۔ گپ ایش انت کہ من ارادہ کتگ زوت و استارانی مقابلہ یے
 کنیں۔ اے مقابلہا من ہما دواز دہیں تیراں کار بندیں کہ آ اوڈیسٹسا مدام لوگا نوکیں بوجی ے
 تھتگانی کمک ے واستار لینا مک کتگ انت، پدا کمو پشت شنگ و انچیں وڑے آ تیرے جنگ کہ آ

دستیں تیرانی تہا گوستگ۔ نوں من واستارانی ہے مقابلہا کنیں۔ ہما مردم کہ اوڈیسٹس ے کمانا
 زوریت و چہ درستاں شر تر تیرا ہے تیرانی تہا گواز بنیت من ہمانی ے گوما ے لوگا، کہ من بانور بوتگ و
 اتنگوں و مناوش اتکے کتگ، نوں رکست ے کنیں و درکائیں۔ اے ڈولدار یں لوگا من و ابا ہم نہ
 شمو شیں کہ ادا دنیا جہان ے نعمت است انت۔“

اوڈیسٹسا پسودات: ”شہبانک! ہمنچو زوت تر بوت کنت تو اے مقابلہا بکنا یں۔ اے
 مردم اے شریں کمانا تیر مان کنت و نہ سراپین انت کہ اوڈیسٹس ے جند ہدا کیت ورسیت۔“
 پینے لوپیا گشت: ”منی مہروان! اگاں تو ہمدادا لاناندے و گوں وتی گپاں منی دلاوش
 کنتے تہ منا ہجر واب نیت۔ بلے کس دائم آ گہہ بوت نہ کت۔ زندے ایدگہ کارانی وڑا واب ہم المی
 انت۔ پمیشکہ من نوں برزارویں و نپادے سرا تچک ہیں۔ اے نپادا اوڈیسٹس ے ہما شو میں شہرے
 (کہ منا آنہی ے نام پہ گرگاشات نہ بیت) روگا پد منا کتگ جنت و دائم چہ ارساں تر انت۔ منی
 گپ ہلاں بوت۔ تو وت زانے ہمدائنا چیزے پچ کنتے و پس ے یا نپادے پچ کنگا یں۔ سچہیں شپا
 اے لوگا وتی لوگ بہ لیک۔“

ہمے گپاں پینے لوپیا گوں وتی مولداں برزا وتی ڈولدار یں باناشت، انچوشکہ آ درست
 برزا سر بوتنت آنہی ے اوپارا جواب دات و دانکہ اتینہا، آرام ے سرا واب نہ گیتک، وتی دوستی ایں
 مرد اوڈیسٹس یے گیر آرت و گریت ے۔

ککھو پسادلا وریں ورننا وارنگ اتنت بلے تو داں گڈیا کمی نہ من ات دو ہدے مرگ تئی پھمانی دیمازاہر
ات نہ ترا تئی مکر وہیلہاں چر آ غارار کیننگ ودر کنگ ات۔“

ہے وڑاوتی چندے ہٹل و ہوکل کت و دل نے جوشانی نرم کنگا سوین بوت و آنہیا را
صبر نے سکین یے دات بلے نپا دے سرا آلیٹی یے جت۔ انچوزا نگ بوت گشے آ ہون و پیرگا پریں
سگندائے کہ بورچی پان آنہیا زوت وچگ نے واستا آس نے سرا اے دیم و آ دیمالیٹینگا ات۔ آ
ہے وڑا اے دیم و آ دیمالیٹینگا ات کہ ایو کا اے بے ایمانیں واستارانی ٹولی یے آگوں چوں مقابلہ
کت کنیں، اتینہ چہ آ ز مانا ایر کت و جینے دے دروشا بوت و آ نہی نے سرونا تک گشت: ”بے نصیب!
پرچا مرچی پدا بے واب نے؟۔ تو وتی لوگا نئے؟۔ تئی چک، کہ ہر کسے گندیت دل یے ارمان کنت
کہ شالا منا نچیں بچکے بوتیں، آوتی جین ہدا لوگ نہ انت؟“۔

اوڈیسنس پودات: ”دیوی! تو ہرچی گشگائے راست گشگائے۔ اے گپاں ابیدمن
شش و پنچا پتنگوں کہ اے ورنائیں واستارانی سراچوں ارش بکنیں؟۔ من ایوک اوں و آہر دیں ادا
کاینت یکجا گہ انت۔“

”منی دیم چریشاں مستریں یک دگہ جیڑ ہے است انت اگاں من تئی و زیوس نے
برکتا اے جت انت نہ پناہ نے واستا چوشیں شریں جاگے نیست کہ بہ تھجین و بہ ریں۔ منی واہگ
انت کہ تو اے جیڑ ہانی سرا دلگوش بد نے گوں۔“

اتینہا دمانا گشت: ”تئی وش کنگ سک گران انت!۔ چونا ہا مردم وتی کمزوریں پلہ
مرزانی سرا پیدہ کنت وایمن بنت کہ آدم مردم انت منی وڑیں زانت و زائے وگواہند نہ انت و من
ہیر آزمانی شخصے اوں، کہ تئی درستیں مہیماں بھیر چہ تو بے ترا نگ نہ بوتگوں۔“

”نوں تئی سر پر بوت؟ اگاں مارا دوینیاں پنجاہ سلسہ بندیں مردم مان تر بکنت و
درست تئی گت نے ہونان بہ بنت تو ہا ہانی دیمآ ہانی رمگا سردات و برت کئے! بس انت نوں
، بوپس۔ سہیں شپاوت سرا آگہ بوگ مہتیں پریشانی یے۔ تو زوت چہ درستیں مصیبتاں چٹ
نے۔“

پستھی کتاب

اوڈیسنس ہمودا دالانا وپسگ نے تیاری کت۔ درستیاں پیسر آنہیا بنا گوکی پوسے پیچ
کت، پدا آنہی نے سرا بازیں گرانڈی پوسے پیچ کت۔ اے ہما گرانڈانی پوست اتنت کہ واستاراں
ہلا رنگ و وارنگ اتنت۔

وہدے آ وپت یورینومیا آنہیا را چادرے پردات۔ آنہیا واب نیاہگا ات و آ ہمودا تچک
ات وچہ واستاراں بیرے گرگ نے باہتا پندل سازگا لگ ات۔ ہے نیا ما بازیں مولدے، کہ آ
درست واستارانی یار اتنت، و ت ماں و ت کنڈان و مسکرا کنان بوت و ڈنا دراتک انت۔ اوڈیسنس
نے دل بد بوت بلے آنہی نے سر پر نہ بوت کہ چون بکنت۔

آ داں دیراں ہے شش و پنچا پتنگ ات کہ ایسانی دُ مبالکیت و درستیاں کشان بکنت یا
آنہاں یک شپے انگت وتی یارانی بگلا وپسگ نے موہ بدنت؟ چرے ہیالا آنہیا انچوزہراتک و ہما
مڈک نے وڑا چاگلگی بوت کہ درامدے بکندیت و وتی گلوں وتی چیرا بکنت و پدا و آ پادبیت و بہ
چاگلکیت۔

ہے وڑا آنہیا مولدانی بدیں پیل دیست انت چہ نفرتا گرتا ات نے۔ بلے آخر آنہیا دلا
سنگے پردات و دل ایر کنزینت: ”صبر ابدار! چہ وگیشتر نفرتی گپ تو ہا و ہدا سگ اتنگ ات و ہدے

اے گپاں گوں دیویا آواب گیتک ووت واتراولمپساشت۔ انچو کہ اوڈیسنس واب کپت، آنہی نے بدنا آرام رس ات ودرستیں غم و پگرے شمشت انت تہ آنہی نے وفاداریں جنینا بست کت و نر میں گندلانی سرانشت و گریوگا لگ ات۔ و ہدے گریوگا دل یے سیر بوت تہ دعا ہے بندت کت۔ اے ساھتا آنہی نے دلگوش ارٹیس نے میگا ات وچہ ہما نیا دعا ہے لوٹ ات:

زیوس نے دختر، ارٹیس!۔ شالا اے دمانا چہ تئی کمانا انچیں تیرے بہ سر پیت کہ منی دلائل بخت و مرگ منا امبازاں بزوریت۔ یا سیہ گواتے منا چست بکت و تہاریں راہاں جنان بہ بیت داں دور ماں لئیں زرایلہ بدنت۔ تو پانانی پلہتیں ارواہاں پاندارینس نے جنک ہے وڑا چست کتگ و برنگ اتنت۔ دیوتاہاں آہانی مات و پت کتنگ اتنت و آ بے مات و پتا لوگا کتنگ اتنت۔ بلے افر وڈا نیا گوں کو نہیں شراب، پیچیر و بیگ نے گوما آ رودینت انت و آ زندگ و بلکیں داں ورننا بوتنت۔

”ہیر ہا آہانا چہ درستیں جنیناں گیشتر زیبائی و زانگ دات و اینہا دست کاری نے ہما درستیں ہنر گشت انت گوں کہ آیک جنین یے پہ آنہاں پہر بندیت۔ پدا ایک انچیں روچے اتک کہ ہے افر وڈا کئی کہ آہانی آروس دیگا بے تاہیرات، ہے با بتا جست و پرسازیوس نے کرا اولمپساشت، مازمین نے سرے نشتگینانی کسمتا نشتگیں ہر شتر و شتر نے ہالا زایوس سر پدانت۔ ہے روچا تو پانانی بدیں ارواہاں آ آوار جت انت و مولد نے ہسابا، عذاب دیوکیں سہیں زالمیں دیویانی دستا دانت۔

”اولمپسی دیوتاہاں! منا ہم ہے وڑا بہ کش ات و گار یکن ات، یا شرنگیں ارٹیس! تو منا بہ کش داکہ من کم بستاریں مردے نے بگلا و پسگ نے بدلا اوڈیسنس نے ہیالاں گوں پاتالا بہ ریں۔ اپچوز و ہزار ارمان! اے چونیں عذابے کہ مردم چہ وتی جندا شزار بہ بیت و تہیں روچا بہ گریت، بلے اگاں شپا و اب بکپیت تہ انگت دردے پہ دو، مردم نے چم کہ نز بنت تہ چہ آنہی نے دلا درستیں بدیں ہیال و کرا کینت بلے منا آ زمان ہما و اباں کہ پیشداریت آ اول شریں و اب نہ

انت۔ مرچی شپ من پدا و ابے دیست گشیگاں اوڈیسنس منی کشا و پتگ و ہماروچی کہ شنگ ات پورہ ہمارنگا ات۔ من دلاگشت و ابے نہ انت راستے و من گلاباں بوتوں‘۔

اے دعا آپد چہ رودرا نکا سہا دراہی کت۔ پینے لوپی نے پرسوزیں آوازا اوڈیسنس چہ و ابا پادکت۔ آنہیا شہبا نک نے توار پچاہ آورت و واپنگیا آنہیا انچوگمان بوت گشیگاں ہمانی نے کرا انت و چہ آنہی نے چماں زانگ بیت کہ آئے پچاہ آورتگ۔ آنہیا گوک نے پوست ڈنا پچہ گا ہا و گرانڈی پوست ہمودا تو کا کرسی یے نے سراہی کتنت و دست پہ دعا آپچست کتنت:

زیوس! اگاں اے گپ راستے کہ دیوتاہاں منی انچو عذابی و مصیبتا پد منی سرا بزرگ کتگ و چہ وتی مہروانیا تہ و ہشکی نے سفر اپد منا وتی ملک و لوگا سر کتگ اش تہ اے دمانا ہر کس کہ اے لوگ نے تو کا چہ و ابا پاد اتنگ چہ آنہاں کیے انچیں گپے بخت کہ من آنہیا نیکیں پالے بہ لیکیں و چہ لوگا ڈن زاہری یے بدے۔

انچو آنہیا دعا لوٹ ات، دمانا دور ماں اولمپسا زیوسا وتی تھت نے سرا گرندگے جت۔ اوڈیسنس سک و ش بوت۔ گرندے چہ جیگا آنہیا ہما گپ ہم اشکت انت کہ آہانی واگے داشتگ ات۔ اے گپ یک مولدے آجت انت۔ ہمودانزیکا بانے است ات اودا جنتز ایر اتنت و دوازدہ جنینا شنگ جنتزے سرا گلہ و جو در شنگ۔

آساھتا بس یک زالبولے کہ نزورات و کارے ہلاس نہ کتگ ات، آنہیا ابید درستاں وتی کار سرجم کتگ ات و پتگ اتنت۔ آزالا وتی دست داشت انت و اے دعا لوٹ ات: ”زمین و زمان نے مالک، زیوس! آ زمانا پٹہ یے جمر نیست، استال ڈنا انت و اے گرندے توار! الم تو پہ یک بھتا و رے آگرند اتگ۔ من گریب نے ارزاں گوشدار و منی مراداں پورہ مکن۔ من گشیں ادا ماڈیا کہ ہر روچ دعوت بنت اے چہ مرچیا ہلاس با تنت۔ اے ورنہیں سردارانی و استادان نے در شنگ عذابے۔ منی سرین گون نہ انت گوں۔ من گشیں اے آہانی گڈی و رگ بہات۔“

زال نے اے مانا داریں گپ و گرندے توار اوڈیسنس نے دل و ش بوت۔ آنہیا مارات کہ چہ بے ذاتاں ہیرے گرگ منی دز رسا انت۔

آدما ناٹا یا کارکنو کیں مولد یکجا کہ بچ اتنت و آسا، کہ تنی و ہدی پورہیا نہ مرنگ ات، پدا گٹینگ و روکے لنگا اتنت۔ ٹیلیما کسا گد گورا کتنت و دیوتا ہانی دبا چہ تھت ے سرا پادا اتک۔ زہے سرینا بست، ڈولداریں سواسے پادا کتنت، برنج ے بلاہیں نیزہے دستا کت و دیم پے دروازگ ے بیگا شت۔ اودا یوریکلیا اجستے لنگا کموھتل بوت: ”ماتی! جنیناں مے مہمان ے ورگ چرگ و وپسگ ے ہیال شریں وڑے آداتنگ یا انچو یلداش دا تگ کہ ہر جا گد دل لوٹیت بولپس؟ منی مات ے عادت انت۔ سر پدی این زالے بوگا ابید مدام کم ذاتاں بڈا بندیت و شریں مردماں مان نیاریت۔“

یوریکلیا آشریں پسوے دات۔ آنہیا گشت: ”منی چک، انچو پدیم گپاں مات ے سرا ملڈ۔ اے مردے دانکہ دلاکش اتگ، ہتنگ و شرابے وارنگ۔ ورگ ے باریا گشت ے کہ منی دل وردانیت۔ تنی ماتا ورگ ے داستا گشتگ ات۔ و ہدے و ابانی و ہد بوت تنی ماتا مولد پر ماتگ انت کہ آنہی ے گندلاں چچ بکن ات بلے آنہیا انچیں بے کسے ے وڑا کہ آئی ے ہاٹیا جواب دا تگ، گندلانی سرے وپسگ جواب کت و دالانا گوک ے پوسے و لہتیں گراٹڈی پوسے چیر گیتنگ و وپنگ۔ ماچا درے پرداتگ۔“

ٹیلیما کسا نیزہ دستا ات و گوں دو کچکاں چہ لوگا در اتک و ڈنا شت دانکہ ملکی مردماں بگند بیت۔ یوریکلیا آمولدانا گشت کہ ہر کس وتی کارا بندات بکنت۔ فرشا آپ بجن ات و روپ ات۔ دیرکین ات کرسیانی سرا سہریں پوش بچ کن ات۔ اسفنج بزور ات دستیں میزاں سپا بکن ات و شرابانی کدہ و جگاں بشودات و ایریکن ات۔ چہ شالہتیں گشاد گشادا بروت چمگا آپ بیاریت۔ واستار انوں کا بیت و سر بنت۔ مرچی و شیں روچے آمہلہ تر کا بیت۔“

پست جنک چمگا آپا شت و ایند کہ درست سر پدی این مولدانی وڑا لوگ ے چلو پگاں دلگوش بوتنت۔ پدا و استارانی نوکرا تگ انت و آنہاں سوچک ے و استادا رتل کت۔ جنک زوت چہ آپا و اترا تگ انت۔ شپانک اتک و گوں آنہاں ہوار بوت۔ آنہیا چہ وتی رمگا سے پزوریں سوار زرتگ ات و اتنگ ات۔ آپہو گا ہالیہ دا اتنت بلکیں ورگی چیزے بگندت و بورنت، آوڈیسٹس ے

کرا اتک و ادب ے گو مادعا و سلما پد جستے کت: ”ہال کن باریں! اے و استار گوں تو ٹہہ اتگ انت یا انگت ترا گندانت و مور کا ٹھین انت؟“۔

اوڈیسٹس پسودات: ”یومینس! کجام گپا بختیں منا چونیں ارمانے دلا انت کہ دگرے لوگا چوشیں بے ر ہداری و نہ سلگی کار پدانی سببا روچے دیوتا اے بد معاشاں سزا بہ دیا تنت۔ شری ایشانی ابیلانہ گوتنگ۔“ و ہدے آدوئیں وت ماں و تا گپا اتنت تہ شپانک میلانٹینس گوں دگہ دو شپا نکاں، وتی لگ ے گچینی این سپاں سردیاں ات و اتک۔ پس آنہیا راہ ے سرے کوٹیا بست انت۔

میلانٹینس پدا اوڈیسٹس ے بڈا کپت: ”تو انگت ہدائے! انگت و اجہانی کرا پنڈگ لوٹ ے و لوگ ے مردمانی دلسیاہ لنگا چک و پدنے چہ اداروگ تنی دلا نہ انت۔ منا انچو گمان بیت کہ مارا یکے دومی ے رکتیا چہ پیسروتی زور چکا سگ لوٹت۔ منا تنی پنڈگے ڈو وپیم کلہے ہم تب نہ بیت۔ زاناں ہے یکیں لوگ پشت کپتگ کہ ادا مردم ورگ و رانت؟“۔

اوڈیسٹس زاناں گنو کہ کہ آنہی ے پساودنت۔ آنہی ے دل ے تو کا وڑ وڑیں ہیال پیداک ات بلے سرے سُرینت و چی نہ گشت ے۔

سہی درامد کہ آنہیا پے و استاراں لہتیں پس و یک گو سکے آورتگ ات، آنامی این شپانک فلونٹینس ات۔ آنہی ے دولت چہ مزنیں ہشکنا تا ہما ناہدا ہاں آورتگ اتنت کہ آہانی کار آوکیں مساپرانانا ہما دیمبراگ ورسینگ ات۔ آنہیا پس بست انت و اتک شپانک جست کت:

”اے نوکیں مرد چونین یے مے ماٹیا اتنگ؟ چہ کشیت کہ چہ کجا اتنگوں، کئی مردمان انت و کج ے مردم انت؟ چم ے زاہرا ایشیا مزنیں سکی یے سگ اتگ۔ بلے جندے نند و پاو آگے پورہ بادشاہی انت۔ شاہی ماٹیاں رستگیناں و ہدے دیوتا بزگی زندگوا زینگا لا چار کنت تہ آہانی رنگ بدل بیت۔“

اے گپاں پدا اوڈیسٹس ے کراشت و دست و دروت بوت: ”منی کما شیں سنگت، وش اتک ے!۔ انوں تو بزگ و جنال ے بلے دیمتر اشادان بات ے! زیوس، تو چونیں زالمیں دیوتا ہے ے!۔ چہ تو سنگ دل تر کس نہ انت! ما مردمانا مصیبتاں تو دور دینے، مے سرا عذاب تو

کارے، جنجال تو کن ہے۔ بلے ترا بزرگ نہ کنت و مارتی چندا پیدا اک ہم کنگ۔

”مرد! انوں من ترا دیست مناھیدے آسرت و چماں سیاہی آورت۔ تئی گندگا گوگ
من اوڈیسنس نے ترا نکا کپتوں۔ منی اندازہ ہمیش انت کہ اگاں آزندگ انت تئی وڈیں کوہنگے
گورا و دنیاے تو کا سرگردان بیت۔ اگاں آزندگ نہ انت و دگہ جہانے شنگ تن من پہ ہما شریں
اوڈیسنس ارمانی اوں۔ ہما و ہدی آنہیا منا کیفا لینیا آوتی شپا تک کنگ ات، آروچی من بچک اتوں
۔ ونوں منی شردا تیں پسانی تک انچومزن انت کہ گپ بکن نے کسا باور نہ بیت۔ دیوتاہانی نظرنیک
انت اگس ناں چچ کس انچو گیشی نے امیت نہ کثیت۔

”بلے نون ہال ادا تلگ ورس اتگ کہ نوکیں واجہاں نہ دیوتاہانی قہرے ترس دلانیکہ
شہزادگ نے لوگا بوگ نے پرواہ دارنت، اے دلوتاں ورگ نے واستا ہر روج مناھکم کن انت کہ زور
وہیا۔ راستے کہ بادشاہا سک دیر انت کہ چراداں شنگ و اے مردم داں آنہی نے مال و دولتا بہر
و باگ مہ کنت آرام دل نہ نندنت۔ منی چند بلا ہیں شش و بیچے آپنگ و یک پیا اے باہتا جیر گا اوں
۔ اوڈیسنس نے چک است انت و من رمگا بزوریں و دگہ ملکہ برئیں بہ نندیں تشریں گپے نہ
انت۔ بلے ادا ننگ و اے لگ، کہ نون در امدانی انت، آنہی نے شپا کئی نے ناگیگیں کارچہ و گیشتر
نہوشیں گپے۔

”جاورسک نہ گیگ انت و چہ منی سگا ڈن انت۔ اگاں من وتی بزگیں وجہ نے آگہ
نے امیت مہ کش اتیں تہ دیری چادا تلگ ات و دگہ بادشاہے نے کرا شنگ اتوں، بلے انگت منی
دل جنت کہ روچے نہ روچے بلکیں آواتر بیت و اے واستاراں چہ ماڑیا در کنت۔“

اوڈیسنس گشت: ”شپا نک! چہ تئی گپاں زانگ بیت کہ تو سر پدی ایں و شریں مردے
نے۔ من وت اے اندازہ جنگ وتی اے دور چاری شریں ہبرے۔ پھیکہ نون من ترا ہالے دئیں،
آگپ نے پکائی نے سوگند اوریں۔ من درستاں مستر و شرتزیں زیوس و اوڈیسنس نے لوگ نے
سوگند اوریں و گشیں کہ چاتا کا آتئی در کپگا پیر اوڈیسنس و اتر کیت و واستاراں کہ وتارا لوگ نے
مستر اش کنگ، اگاں دل لوٹیت چم وت ایثانی کشت و کوشا بچا۔“

شپا نکا اے گپانی پسوا گشت: ”واجہ! دیوتا تئی گپا پورہ بکنات انت، گڑا پدا تو منی مزن دلی
وزر اوروی نے ہالا سر پدے۔“ یومیسنسا ہم تمنا میں دیوتاہانی کرا اوڈیسنس نے و اتری نے دعا لوٹ
ات۔

ہے و استار کہ آہانی باہتا آگپا انت، آپدا ٹیلیما کسا راکھگ نے وڈ و پیاہنی باہتا جیر گا
انت۔ انا گتا آنہاں یک شاہین یے دیست کہ آنہیا شانلے گپنگ ات و بچگان ات و برز ابال ات،
آچراستیں نیمگا پیدا ک ات۔ امفیوس دمانا پادا تک و وتی سنگتا ناگشت نے کہ ٹیلیما کس نے کھگ
نے پندل سو بین نہ بیت۔ آنہیا مرد مانا ورگ نے سلاہ جت و اے سلاہ درستاں دوست بوت۔ آہان
مچی ہلاس کت و اوڈیسنس نے ماڑیا تک انت۔

آنہاں وتی چادر کرسیانی سرا ایر کنت و نوک انگلیں گرانڈ، پس، سو و گو سک نے ہلار
کنگا لگ انت۔ آنہاں دلی و لا پی پتک و میزانی سرا ایر کنت و پوت کدہانی تو کا شراب اش مان
کت۔ یومیسنسا درستانی دیم کدہ ایر کنان کت۔ فلویٹینسا تپچانی تو کا نان مان کت و دیما دات و
میلائنیوس ساقی بوت۔ پدا آوتی دیما ایریں و شیں ورگانی و رگا گوں دلگوش بوتنت۔

ٹیلیما کسا اوڈیسنس نے واستا کزدن یک کسانیں میزے و کلنڈیں کرسی یے دالانا
دروازگ نے دپ نے نزدیک جت۔ کمودلی و لا پی آورت و دیما دات و یک زریں کدہے آکو شرابے
مان کت و گشت نے کہ تو اودا درستانی کراشت و شراب و ارت کئے۔ پدا گشت نے: ”تو منی سرا
بھروسہ بکن۔ چہ آہانی بے ادبی و ناشریاں من وت ترا کینیں۔ اے انچا نیں رگوزی جا گپے نہ
انت، اے اوڈیسنس نے ماڑی انت و من اے جا گہ نے پشپد وں۔ واجہاں! من گوں شتا
دز بندی کیں کہ وتارا چہ زور انسری و ناشریا بہر کین ات دانکہ ادا بچ وڈیں پساتے پاد منیت۔“

واستار ہشک و ہیران بوتنت کہ ٹیلیما کسا مئے گوما اے وڈا گپ جنگ نے ہمت
چونیا کت۔ آنہاں دست دپا کت و گٹ پاتک۔ جہنا امفیونس ابن یو پی تسا گپے جت۔ آنہیا
گشت: ”سنگتاں! چہ آنہی نے گپا زانگ بیت کہ مارا ہگل و پاد ترا پ دیگان انت و اے ودا وائے
پاد کنگ انت۔ بلے ہیر، منی ہیالا مانچ مہ گشاں۔ مئے پندل شتا زان ات کہ آزمان نے واکاں

ہراب تراب کت۔ اگاں ناں اے گپ ے انتزام دیری بوتگ ات کہ اے شیرکین توار چہ اے ہسیلا بجمبر کسی گوشاں نہ کپتگ ات۔“

انٹیو نسا ہرچی گشگی ات، گشت ے بلے ٹیلیما کسا آنہی ے پرواہ نہ داشت۔ دومی ہیمگا کارداراں ہما دولت گون اتنت کہ وشیں روچا قربانی کنگی اتنت، آ بازار ے تو کا گوست و اخائی نشانگ باز اپولو ے در چکانی ساہگ مچ بوگا اتنت۔ بلے ماڑیا نشگیں مردماں شیکاں جملگیں گوشت دیماتنت و ورگا گیش نہ اتنت۔ ٹیلیما کسا ہذمتکار سر و سوج کنگ اتنت و آنہاں اوڈیسس را ہنچو ورگ دات کہ چہ اید گرانیا کمتر نہ اتنت۔ بلے اتینہا پوسلہ کنگ ات کہ واستارانی بے ادبی و سبکیاں گردار نہ کنیں۔ آنہی ے واہگ ات کہ چہ آہانی سببا اوڈیسس ے دل گیشتر غمیگ بہ بیت۔

اے مردمانی تو کا کٹیسپس نامیں سکیں بے ادبیں مردے مان ات۔ دیر ات آچہ سائے آتلگ ات و بیگوہیں بادشاہ ے لوگبا تک ے واستارانی رماہوار ات۔ آنہیا وتی بے کسائیں دولت ے سراپہر بست۔ آنیا گز بست کہ سنگت منی مسکرا تو از ہاں گوش بدار ات۔ گیا لگ ات: ”منی واہجاں! ہنچو کہ حق انت مئے مہمانا را ہنچو ورگ اش دیمادانگ۔ ٹیلیما کس ے مہمانا ورگ ے دیگا بہیلی، شریں ہبرے نہ بیت۔ واہجاں بچار ات! من آنہیا را چہ وتی ہیمگا ٹیکی بے دئیں۔ ماڑی ے نوکراں یا جان شودوکانا پے دیگا آنہی ے کرا چیز کے بیت۔“ ہسے گیا گوں آنہیا راستیں دست شہار دات و کاشی ے تو کا گوک ے سرمب چست کت و اوڈیسس را جت۔ اوڈیسس سر جہل کت و تارا رکینت و سرمب ے دیوالا لگگا گوں آنہیا وتی دیمازوریں چکندے تالان کت۔ ٹیلیما کسا کٹیسپس ہبر دات: ”کٹیسپس! تنی جملگیں سرمب آنہی ے جند ے سرگ ے سببا آنہیا را نہ لگ ات۔ بلے اے ہبرا پے و تا ہیرے بز ان کہ تو منی مہمان ے تکلیف دیگا بے سوب بوت ے۔ اگاں اے سرمب آنہیا بہ لگ اتیں تہ من ترانیزہ ے سرا ورتگ و تل جنگ ات وتی پتا ادا، آروس ے بدلاتی کبر و کسارت ے انتزام ے کار سرا کپتگ ات۔ دگوشا گوں من کن و شری ے سرا گوش دار۔ منی وتی لوگ ے تو کا چوشیں چورگی کار چہ

رنگا نہ سگ ایں توری ہر کس بہ بیت۔ نوں منا ہوش مان و نیک و بد اپجاہ کاریں۔ نوں من بچکے نہ اوں۔ من یک و تہنا شمارا گرانڈانی ہلا رنگ و شراب و نان ے ورگا داشت نہ کنیں۔ بلے زیاد ہیں لاچار یا زبندی کنیں کہ ہر زیادتی بے گوں من بوتگ نوں داں ہنچو کا بس انت۔ بلے اگاں انچیں و ہدے اتلگ کہ منی کشگا ابید شمنے دل سارت نہ بیت، تہ من مرگا چک و پد نہ ہیں۔ ہر روج منی مہمانا کلاگ گرگ و مولدانا دیم ے سیاہ کنگا زورانسری منی برہادریں ماڑیا کشان کنگ و آرگ بیت۔ من اے بے ہیائی آل داں چنتا بہ سلگیں و تماشا بچارین۔ اے وڑیا و مرگ گہر اتنت۔“

ٹیلیما کس ے اے زہرناکیں گیاں پد داں دیرا کسا چہ نہ گشت۔ رندا اگیلا کس ابن ڈماسٹورا پد اگپ بنا کت: ”اگاں شریں گپے گشگ بوتگ تہ بے سریں گپ و باوستا پانگ نیست۔ اے درامد یادگہ شاہی ہذمتکارا نا پریشان مکن ات۔ من ٹیلیما کس و آنہی ے ماتا شریں سو بے دیگ لوٹیں و امیت کشیں کہ آبد نہ برانت۔ دانکہ شا اوڈیسس ے و اترا آہگ ے امیت کش اتگ، کسے آرا شمنے و دار یا واستارانی گپانی نہ منگ ے سرا گپے پر نہ بوتگ۔ و شتا ہم پے وڑ و پیم بوتگ ات۔ اگاں اوڈیسس پکانیا و اترا آہگا سو بین بیوتیں تہ اے گپا باکے نیست ات بلے اے گپ نوں پکانیا گوستگ کہ آنہی ے تقدیرا و اتری ے جند مان نہ بوتگ۔ پمیشکہ من گوں تو دز بندی کنیں کہ وتی ماتا گپ بجن گوں و درستیں ہبراں سر پد بکن پو آنہیا را چہ درستاں دست تچ و شرتریں و استار ے گوما آروس ے اجازت بدے۔ آوتی نوکیں مردے لوگ ے دیمپان بیت و تو آرام ے سرا بہ نند و وتی جان دادے و شیاں بہ وڑ۔“

ٹیلیما کسا پوسدات: ”زیوس و چا اتا کا آدور مرتگیں وتی پت ے سو گندا ورین و گشیں کہ منا وتی مات ے آروسا جنگ ے بچ ارادہ نیست من و آنہیا رادم پے ساہت گشگ کہ یکے گچین بکنت و دومی آروسا بکنت من آنہیا را بازیں مال و دو لتے جہاز دیگ ے زبان کنگ۔ بلے اے گپا منی دل بچ وڑا نہ من ایت کہ من آنہیا را زورانسری چہ ادا در بکنیں۔ دیوتا منا اے روچاں پیش مدارات انت۔“

اتینہا و استارا نچو ہنوش کنتت کہ آٹیلیما کس ے گپانی سرا کنگ و ٹہک دیگا لگ اتنت۔

بلے آہانی بچ مسکرا اٹھلیماس کہ پوسے دیگا چست نہ کت۔ آنہیا ترنگ نہ کت۔ آنہی
 ے چم پتاسک اتنت۔ آہا دمان ے وداریک ات کہ اوڈیسٹس اے بے رہداریں ٹولی ے سرا
 ارش ے واستا ساڑی بیت۔ اگلہ مندیں پینے لو پیاوتی جو انیں کرسی انچیں جاگے آجنگ ات کہ آ
 دالانا بووکیں درستیں گپاں اٹھلنگا ات۔ واستاراں بازیں دلوتے ہلا رکنگ ات و پمیشکھ انچو
 کندگ و مسکرا آہید ہم آہاں وشیں ورگ گراست، بلے بدمعاشیا آوت پیش کپنگ اتنت۔ پمیشکھ
 یک دیوی ویک مردے آشپ ے شاما انچیں ورگ تیارکنگ ات کہ چر آنہاں بدتام تریں چیز
 ے نام نیست۔

بلے دمانے آہا ہانی کندگ دپا جور بوتنت و آہانی رنگ برگشت اتنت۔ آنہاں انچو ماراٹ گھنے آہانی
 دیما ایریں ورگانی سرا ہونی تر مپ رتنگ۔ آہانی ارس دراتک اتنت و دلان اش گریوگ لوٹ ات۔
 ہما ساھتا تیکو کمینسا کو کارکت و گشت: ”شو میں بے نصیباں! اے جی قہرے شمنے سرا
 کپنگ؟ شمنے دیم و سر و کوٹہ تہا ریا پنگ اتنت۔ گوات ے تو کا پرسی برمشے۔ من ارساں گوں مچلیں
 انارکاں کندگا اوں۔ و بچاراٹ دیوال و دروازگ درست ہونین اتنت۔ دالان دپوہاگہ چہ ساہاگہ پر
 اتنت و آدیم پہ پاتالا روگا اتنت۔ آزمان ے دیما روچ ے بچ پد و سوچ نیست و امروز بے آ
 مانشا تنگ۔“

اے گپاں آوش بوت اتنت و کندگا لگ اتنت۔ یوریماس اوشٹ و کوکارے کت: ”چہ
 پردیسا آہگ ے و ہدائے سنگت ے سرے ہوش شنگ۔ اداگاں سک تہا روگا اتنت نہ سنگتاں
 گشا دکن ات! آنہیا چہ ادا دکن ات و ڈن ے راہ ے پیش بدارات۔“

آنہیا گشت: ”یوریماس! مناتی کمک پکار نہ اتنت۔ من و ت راہا درگنجیں۔ منا چم و گوش
 پر، پادپر، کوپگانی سردانا میں سرے است اتنت۔ ہما ہانی کمکا من ارزانیادروازگا دراتک و ڈناشت
 کنیں و من روگا اوں ہم۔ من شمنے سرا انچیں تہا ہی آہگا دیتگ کہ چر آتیا رگگ چہ شمنے و ساڈن
 اتنت۔ شمنے توکا ہما درست کہ دائم دگراں کم شرب کنت و اوڈیسٹس ے ماڑیا کوکارو جگا کنت،
 چر آنہاں یکے چرے تہا بیاند رکیت۔“ اے گپاں آوش چہ ماڑیا پیرا اُس ے کراشت۔ آنہیا جم و جوش
 ے گو ما آوش اتک کت۔

واستاراں کمو دلڈ ڈیاید، پدا ٹیلیما کس ے پریشان کنگ بنا کت۔ آدرستاں ٹیلیما کس ے
 مہمان کلاگ بست۔ یک ورنائیں بچکے آگے جت و آدگراں ہم آنہی ے گپ گپت گوں: ”ٹیلیما کس
 ! مہمانانی بابتا تو پکائیں شوے ے۔ اے یلہ چر اچا کہ تو دعوت ے ورگا کپنگ و آرتنگ ات۔ ایشیا
 ورگا ابیدرگہ کاراست؟۔ کارومزوری ے نام ے جندا ایشیا نہ اٹھلنگ۔ اسلا ایشی ے جند زمین ے سرا
 بارے۔ ہے گپ و ت بازاٹ کہ دگرے چست بوت۔ اگاں شامنی سو جا بزورے تہ شریں گے۔ ما
 تئی اے سنگتاں سقیلا روکیں بوجی یے ے تو کا بند کنائیاں۔ تو ایشاں بہا کت و نپ کشت ات کفنے۔“

عے مملکت بوتگ۔ آنہیا مرگئے و ہدا ماڑی عے تو کا چک عے دستا دا تک ات۔ اے کمان عے بدلا اوڈیسنسا آنہیا را مہر کمیں نیز ہے و جو ہر داریں زہے دا تک ات۔ آنہیا اے دوستیا را مہکم کنگ لوٹ ات و امیتے کش ات کہ آہانی دوستی بے درواریں دوستی یے بیت۔ بلے آمہان و مہمان جل عے دروشما یک دو میا گوں دپ نہ کپتگ اتنت کہ کمان عے دیوک زیوس عے چکا جت و کشت۔ اوڈیسنسا اے کمان وتی دوست عے نشانی یے لیک اتگ و ہجر جنکاں نہ برتگے گوں۔ البت ہدا اتا کا آکارے بتگ۔

شپانک امبار عے دپارس ات تہ چوکاٹ عے سرا اوشتا۔ دیری زمانگے یک واڑے آبلوط عے اے چوکاٹ شرتنگ و تش عے سراتر اشنگ و ساپ کتگ۔ پدار واڑگ سٹنگ و کڑی جنگ انت۔ پینے لو پیا در واڑگ عے کڑیا بستگیں تزمہ گشا د گشا د پتچ کت۔ کلیت ٹنگا مان کت و در واڑگ عے کڑی پتچ کت۔ کلیت عے کار سرجم بوت تہ در واڑگ انجیں گدر ہلگے آگوں پتچ بوت چوکہ کانیکرے بہ درانکیت۔ آتو کا پترت۔ اودا پیتی آنی تو کا گد ووشیں بوہ وئس ایر ات۔ پینے لوپی عے دیوال عے دیما در تلگیں گد ایر کت، تیر کمان ہمائی عے تو کا ات۔ آنہیا نشت اے گد کٹا کت و مرد عے ترانگا کپت و پیسکارا ت عے۔ بازیں گریوگاں دل عے سبک بوت تہ پدا عاشقانی بیگا دالانا نشت۔ تیر کمان گوں جاہا آنہی عے دستا اتنت۔ جاہہ چہ زہرے آپ دا تگیں تیرا پرات۔ مولداں پیتی یے گون ات کہ آنہی عے تو کا آسن و برنج عے ہما سامان مان اتنت کہ اوڈیسنسا لیباں کار بتگ انت۔ پدا آنہیا گشان عے لمب زرت وتی دیم کپت و بلا ہیں پادگے عے کرا اوشتا و واستارا نا گشت عے: ”گوشدارا ت! لوگ عے واجہ عے ادانہ بوگ عے سببا شتا اے جاگہ وتی عیش و نوش عے نخل جوڑ کتگ او شتا ہے کیس عذرا کارے کہ ماگوں تو آروسا دلما نگاں۔ اگاں شمنے انعام من اول تہ ورنہاں بیات میدانا ایر کپ ات، من شمارا مقابلہ عے دعوتادیں۔ بیات و بادشاہ اوڈیسنسا عے تیر کمان عے سرا وتی زوراں پیش بدارا ت۔ شمنے تو کا ہر کس تیر کمانا زوریت و چہ درستاں شرت تیرا ہے تیرانی تھا گواز بنیت من ہمائی عے گومار میں گوں۔ اے ڈولدا ریں لوگا، کہ اداد نیا جہان عے نعمت است انت، من و ابا ہم نہ شمشیں کہ من بانور بوتگ و

بیت ویکمی کتاب

اتینہا نوں پینے لوپی پُرکت کہ آماڑیا چ بوتگیں عاشقانی زانتکاری عے چکا سگا آہانی دیما ہما تیر کمان و بلا ہیں تیراں بیاریت کہ ہمیشانی سرا آنہاں تباہ بوگی ات۔ پینے لوپی وتی بان عے برزیں پدیا نکاں ایر کپت پیل عے دنتان عے دستگ والہ رودے جوانیں کلیتے دستا ات عے و مولدے زرت انت و بادشاہ عے امبارا شت، امبار چہ لوگا یک کرات۔ اودا اوڈیسنس عے سہر ، برا تگیں آسن و برنجانی امبارا ابید تیر کمان، سوہان کتگیں تیر گوں جاہاں ایر اتنت۔ آکمان اوڈیسنس عے دوست و نامی اس زہم جن اہیفیس ابن یوریشاماں لاکیدائمو نادانگ ات۔ اودا آ میسیا اوریلوکس عے لوگا دچار کپتگ اتنت۔ اوڈیسنس عے روگ سبب ہمیش انت کہ لہتیں میسینی آں چاتا کا آسے سدگرا نڈ و آہانی شپانک گپتگ و وتی بوجیانی سرا گوں وت برتگ اتنت۔ اے قومی مالانی پد جنگ عے کار آنہی عے پت و ایدگہ کماشاں ہمائی عے سرا دا تک ات و ہے وڑا اوڈیسنسا کہ آروچی نوک ورنات انچو دورا سفر کنگ کپت۔ اہیفیس ہمیشہ اتگ ات کہ آنہی عے دوازدہ مادیانیں اپس گوں کترگاں گار ات و آہانی پدو سوجا تترگا ات۔ انجام کار آہے اسپانی دینا زیوس عے شیردلیں چک عے گوما رڈ ات و تارا کوشارینت عے۔ ہر کولسا مہمان جلیا ابید مہمان وتی لوگ عے تو کا جت و کشت۔ اے زلمانہ دیوتا ہانی کراتر ات نیکہ مہمان جلی عے ہیالے گور ات۔ پیسرا اہیفیس عے ہڈتے کت، پدا آہجت، واپسے واڑا بست انت۔ اسپانی شوہاز عے و ہدا اہیفیس گوں اوڈیسنسا دپ کپتگ ات۔ آکمان چہ کدیما اہیفیس عے پت یوریش

اتلگوں و مناوش اتکے کتنگ، نوں رکتے کنیں ودرکائیں۔“

کنئے۔ واجہاں! چوہ منی دلانت کہ اگاں من تیر جت و تیرانی ٹنگانی تو کا گوست نہ منی مات، اے لوگا یلہ بدنت و گوں یکے آبروت۔ من پرے ہیرا تسلا بین کہ من نوں و تپتے سلاہ و سبھاں گوں لیب لائق اوں۔“

ہے گپاں گوں ٹیلیما کسا سٹ جت و اوشتات۔ و تپتے کو پگ لے سہریں چادرے بنا دور دات۔ زہے اوں تچ کت و ایرکت۔ پیسرا تیرانی و استاد را جیں چرے جت لے۔ پدا آئے تو کا مک کت و چار اتنت کہ باریں یکیں لینا انت یا نہ انت، آہانی کش لے ہاکے پادے سرا لگت دانت۔ ٹیلیما کسا اے کار بھر جم و ت نہ دیتنگ ات بلے انچو پ وڑے سرا اے کارے کت کہ دستیں مردماں آساڑات۔ پدا کما ٹیرانی وڑا دروازگ لے دپا اوشتات و دلگو شے کمان لے نیمگا کت۔ ٹیلیما کسا زور جت و سے رندا کمان سُرینت بلے چکت ات لے نہ کت۔ آہنیا ہمت دور نہ دات آہنی لے ہیاں ہمیش ات کہ بلکیں من کمان لے چنگ و تیرا نشا نگ لے تو کا گوازیگا سوین بہ ہیں۔ چارمی رندا آہنیا انچیں رنگے آکمان زور دات کہ اگاں اوڈینسا کمن کتیں تہ بلکیں چکت اتنگ ات لے۔

شہزادگا آہے کش ات و گشت: ”منی دل گشیت کہ من دائم زور و بے ہمتیں مردے ہیں، بلکیں انوں منی عمر کسان انت و و تپتے سرا انچو بھر و سہ نہ کنت کہ ہما مردم گوں من مرگ لوٹت آہانی مقابلہا کت کمنیں۔ واجہاں شرانت! شتا چہ من زور پرترات، نوں شمنے باری انت کمانا بہ چکا س ات۔ چاریں باریں کئے گیش بیت!“

آہنیا تیر و کمان دروازگ لے دارا تکہ دات و بنا ایرکتت، جندے شت و تپتے جاگ لے سرانشت۔ اٹھیو نسا شریں گا لوارے آگشت کہ درست چپا بگر راستا، انچو کہ شراب تو کا تراتنگ، باری باری لے سرا و تپتے زور بہ چکا س ات۔ اے بھر منگ بوت۔ اے ہسا بالائیو ڈس ابن اونو پسا پادا ہگ کت۔ اے مرد دائم قربانی آنی و ہدا آہانی پکت و رملی بوتگ و مدام یک کرا، شراب لے کدہ لے نزدیک نشگ۔ آہنی لے تب چہ ایدگہ و استاد رانی تبا جتات و آہانی کار پدانی سببا جرش اتنگ۔ آہنیا تیر و کمان زرتنت و دروازگ لے دپا اوشتات و زور لے چکا سگا لگ ات۔ بلے آہنی لے نرم و

ہے گپاں گوں آہنیا و تپتے جو انیں شپانک یومینس حکم دات کہ تیر و تیر کماناں و استاد راں بدے۔ و ہدے یومینسا آچہ پینے لو پیا دست گپت و و استاد رانی دستا دانتت نہ آہنی لے ارں در اتک انت و آہنی لے پٹھا اوشتا تکیں گوا لا و ہدے واجہے تیر کمان دیتت نہ پسا کارگے جت لے۔ اٹھیو کس آہانی سراز ہر گپت: ”نا بوداں! شمارا بچ لے سد نیست۔ شو ماں! شتا دو میں اودا اوشتا تک و گریوے، پر چا و تپتے شہبانکا پریشان کنئے؟۔ چہ و تپتے دوستی این مرد اجتائی پر آہنیا زاناں گوٹڈیں ہرے؟۔ ہاموشی لے سرازہ نندات و رگ بورا۔ اگس ناں و تپتے جنداکش ات وڈنا بہ نندات و بہ گریوے۔ تیر کمان ہر جاگہ انت بلے ہمو د ایرانت۔ من سدک اوں کہ اے مئے جیوہ لے سلاہا کت۔ من زانیں کہ اے تیر کمان لے جگ چکی لپے نہ انت۔ من اوڈینسنس دیتنگ۔ آو ہدی سک کسان بوتگوں بلے منی ہوش شتر انت۔ من گشیں مئے تو کا یکے آہنی لے مٹ نہ انت۔“

اے آہنی لے دپ لے گپ اتنت دل لے تو کا لجم ات کہ بلکیں تیرا تیر لے تو کا گوازیگا سوین ہیں۔ بلے چوش بوت کہ و ہدے تیر جنگی لے و ہدا تک تہ ہے اٹھیو کس، کہ دمانے پیسرا بادشاہ لے لوگا نشگت و ہمانی لے جنداکم شرب ککا ات و و تپتے سکتا نا ہے وڑکنگ لے سکین دیگا ات، درستیاں پیسرا ہمانی لے جند اوڈینسنس لے تیر لے آماج بوت۔

ورنائیں شہزادگا ہم گپے جنگ لوٹ ات۔ آہنیا پے مسکرا گشت: ”منی ہیلا من، منی اہمق لے اوں۔ منی مات اگہ مندے بلے ہے گپا جگا انت کہ پدے آروس لے نیتا لے لوگا یلہ دئیں و منا پچارات، من گونکانی وڑا نشگت و کندگا اوں۔ ہیر، واجہاں! مقابلہ لے و استاد یما بکنز ات۔ شمنے انعام انچیں زالے کہ انوگیں و ہدا آہنی لے مٹ و درور پیلوس، ارگوس، مکینی، یا ادا اتا کا و ہشکنا تاج جاگہ نیست۔ اے زال شمنے دیمانت۔ بلے شتا ایشیا شری لے سرازان ات۔ منا و تپتے مات لے ستا و ساڑا لے زور ت نہ انت۔ بس واجہاں، دیمایا ات! مہتیں روزگار بری و بہانہ شرنہ انت۔ اے کمان لے سرا و تپتے زور لے چکا سگ لے پکائیں ارادہ بکن ات۔ بچارات شتا ایشیا جت کنئے یا نہ

نازاکیں دست کمان کے چنگ کے جہاد مانا چکی نہ بوتنت آئہیا واستارانا گشت: ”ایٹی کے چنگ
 منگی کارے نہ انت۔ دگہ کیے بیت۔ اینچو گشیں کہ اے کمان بازیں دلاورے کے دلپروشی و مرگ
 کے سبب بیت۔ شرتیں گپ اول ہمیش انت۔ ہمے بے بہائیں نعمت کے کہ آہر روج ماراوتی
 ہمگا کشیت و ادا کاریت و دائم دلماگ کنت، چر آئیا دز مہروم بوگ و زندگ بوگا چہ مرگ گہتر انت!
 انوں انگت شمے تو کا لہتیں انچیں مردم است کہ آوتی دل کے تمنائے پورہ بوگ و پینے یو یواوتی کنگ
 کے امیت کشگا انت۔ آباید انت اے کمانا بہ چکاس انت و بچار انت۔ پدا آ دمانا اے عشقا یلہ
 دینت ووتی ٹیکیاں دگہ شرتنگے کے سر اندر کنت و پینے لوپی ہما مردا، کہ آچہ درستاں گیشتر زرو مالے
 دنت و آئی نے کسمتا مرد بوگ ہشہ انت، گوں ہمایا آروس کنت۔“

گوں ہمے گپاں لئیو ڈسا کمان یلہ دات و آگوں تیرا دروازگ کے دارا کتہ دات ووت،
 وتی جاگہ کے سراشت۔ بلے اٹیو نسا آسک ہبر دات: ”لئیو ڈس! اے چونیں بے سریں گپے کہ
 اے کمان ادا بازیں دلاورے کے دلپروشی و مرگ کے سبب بیت! تو مے کم شرتی کنگا کے و مناتئی
 اے ہبروش نہ بوت۔ اے گپ تو ہمیشکہ جت کہ تئی جندا کمان چکت انت نہ کت، اسلا اے ردی تئی
 مات بیگ انت۔ آئہیا ترا پے کمانگری پیدا کہ نہ کنگ۔ اے مڑا ہداریں دیوانا چوشیں مردم باز انت
 کہ آرزانی کے سراجکت انت کے۔“ آئہیا میلیا نئیوس حکم دات: ”میلیا نئیوس! دلانا آساروک کن
 ، کتدان کے سرا گرانڈی پوتے پر کن و سوری پیگ کے بلا ہیں ڈنکے بیار ما اے کمانا راجرپ کناں
 دانکہ نرم بہ تڑ بیت و چکاسا پدا اے غم کے جندگوزیت۔“

آس چہ پیساروک ات، میلیا نئیو سا گٹینت و جمبورکت۔ کتدانے آورت آس کے سر
 ادات و گرانڈی پوسٹ پرکت۔ پیگ کے بلا ہیں ڈنکے آورت۔ ورنہاں کمان گریں پیگ چرپ
 کت و زور جت بلے انگت چکت ات اش نہ کت۔ راستیں گپ ایش انت کہ آئہیا اینچوزورے
 جندمان نیست ات کہ کمانا چکت ات بکنت۔ اٹیو کس و یوریماس کہ اے ٹولی کے کماش و ایدگہ
 مردماں گہتر انت، آئہیاں یک برے و تارا دور داشت۔

اے نیاما بادشاہ کے دوئیں پلہ مرز یوئیس و دومی شپانک چہ لوگا ڈن دراتنگ انت۔

اوڈیسس ہم آہانی پشانت گوں و وہدے پیرہ گاہ و دروازگا گوست تہ آوارے کنت۔ پدا ہڑاری
 کے گوما آہانی دل یے چار ات: ”گوال و یومیس! من رازا ڈنا بکینیں یا چہ مہ گشیں؟ منی ہیلا بلے
 گپ ڈنا کنگ لوٹیت۔ گیش ات! اگاں اوڈیسس کے واستارانا داوا ہے سرا بکیت تہ شاکئی پلوا
 دارے؟ پہ درور آیک انا گتا ہمدابیت۔ گڑاشا واستارانی پلوا دارے یا ہمائے؟ منی کراوتی دلنے
 گیا بجن ات۔“

گوالا گشت: ”من دیوتا ہانی کرا دعائیں کہ کجام وڑے آیکے آئہیا رالوگا سر بکنت۔ گڑا تو
 منی زور و دلاوری کے ہالا سر پد ہے۔“ یومیس ا ہم تو امیں دیوتا ہانی کراوتی دانائیں واہندے
 واتری کے دعا لوٹ ات ووتی پلہ مرزی کے درشان کت۔

وہدے اوڈیسس آہانی دلانی ہالاں سر پد بوت تہ آئہیا دگہ کارے کت، گشت کے: ”
 اچا من اتنگوں! ہو، من نوزدہ سالامصیبتانی سگکا پدوتی لوگ و ملا سراوں۔ من سر پداوں کہ منی
 درستیں مردمانی تو کا تہنا شادوئیں انچیں مردم ات کہ منی گندگا گل بے پرچا کہ من دگہ یکے نہ دیستگ
 کہ آئی آگ کے واہگد ارو دعائے لوٹوک بہ بیت۔ نوں من شمارا پے دل گشیں اگاں آزمائی ہستی
 آں منا واستارانی اے ٹولیا چہ گیش کت تہ آوئیں و ہدائی دل پے شتاباز لوٹیت۔ من شمے دوئینانی
 آروسائیں، شمارا ملی مدت و کمک دئیں، شمے زندگ کے واستاوتی ماڑی کے کشا لوگ بندائیں و چہ
 ہمارو چا شمارا ٹیلیما کس کے برات و سنگت لیکیں۔ اگاں من اوڈیسس بوگ کے گپ جنگ تہ اے گیا
 کئیں و پشداریں دانکہ شاپہ منی ہمگا تسلا بہ بے وچ گپے دلا میار ات۔ سورے کا دے نشانا پچار
 ات۔ وہدے من آٹولیکس کے چکانی گوما پارناسا شکارا شنگ اتوں تہ سورے آئہیا وارنگ ات۔
 اے ہما کا دے نشان انت۔“

آئہیا شلوار لائیک وٹپ ڈنا بوت۔ دوئیں شپانکاں ہورتی کے سراجا رات، پدا گریت
 اش، اوڈیسس اش بگا کت و آئی کے سر و کوپگاں بوسگا لگ اتنت۔ اوڈیسس ہم چر آئہیاں اثر
 مند بوت و آہانی سرود سے بوس اتنت۔ اگاں آئہیا کن مہ کتیں انت تہ مہر و دوستی کے اے گپ دانکہ
 روج برکتا ہلاں نہ بوتگ اتنت۔ آئہیا گشت: ”اے گریوگ و زارہاں بندکن ات! اگاں یکے چہ لوگا

بیت و گنبد بیت تہ روٹ درستاں حال دنت۔ نوں تو کا برواٹ۔ بلے جیگا اناں! یک ویکا۔ پیسرا من روں، پدا شایاات و اے اشار ہایاات بدارات۔ آمردم، منی مطلب و استارانی ٹولی، منا کمان و جاہہ نے دیگا نہ من انت۔ و ہدے آمہ من انت گڑا پوئیس! تو کمانا چست بکن و منی دستا بدے۔ زالبولاں بکش، وتی لوگاں چہ تو کا کڑی بکن ات۔ زالبولاں بکش کہ اگاں ڈنا کوکار و پریاتے نے تو اراٹشکن ات تہ یکے ڈنامنیت، برمش کن ات و وتی لوگانی تو کا بہ ننداٹ۔ فلونیتس، تہی کار ہمیش انت کہ پسیل نے دروازگا سادانی گو ماہر بند۔“

چرے سرو سوجاں پدا وڈیسنس ماڑیا شت و وتی جاگہ نے سرانشت۔ دوئیں نوکر چہ آ نہی نے کرا پادا تک انت۔ آ ساہتا کمان پور یما کس نے دستاات و آ آس نے سراتا پگا ات نے۔ بلے انگت چک ات کنگ نے نہ ات و آ نہی نے گرو ریں دل پرشت۔ دل نے سوکا گشت نے: ”پشتا و مرگ کنگ اے کمان! من وتی ایدگہ سلکتانی سرارمانی اوں۔ مئے آروس نے برنامہانی بے سوبی منا واپوزانت بلے سک بازاناں۔ ادا مئے زروانا، و ایدگہ شہراں شرتریں جنک است۔ من پرے ہبرا اپوزوی اوں کہ مئے اے بے سوبیا پد رکت کہ دیوتا دروٹمیں اوڈیسنس نے دیم پدیمیا مانچ نہاں۔ مئے نیکیں نام پہ مادی پولنگ بوت۔“

بلے چرپ زبانیں انٹیوئس چوئیں گپاں چوں مان کاریت۔ آنہیا گشت: ”یور یما کس! اے وپہک ر دیں ہیال و لیکہ انت، و تووت ہم شری نے سرازان نے۔ کمانگر یں دیوتاے و شیں روچا چوں کمان چلگک بیت! اے گپ نے جندا شمشوش۔ اگاں اے تپراں بلے کہ ہے وڈامک انت تہ جی بیت؟ من جزم اوں کہ شاہی ماڑیا کیے ایشاں دز ات و برت نہ کت۔ ہو، ساقی! نوکیں شرابے بہ بیت! درستانی کدہاں کمو شراب مانر بیچ۔ مادیوتا ہاں ندر و تیر جنکیا پشت دیاں۔ میلانتیو سا بگش ات کہ سہی چہ وتی دستیں رمگاں پسے پسے در پخت و بیاریت۔ ماستر یں کمانگر اپولو آندر دیاں و پدا کمانا چکا ساں۔ پدا زانگ بیت کہ کئے گیش بیت۔“

اے گپ ہماہانی تب نیگ ات، نوکراں آہانی دست ششت انت و سا قیاد دستیں کدہ پر کت انت و ہریک کدہ ہے آلتہیں تر مپ شراب پٹینت و پدا درستانی کدہ پر کتت۔ و ہدے آہاں

ندرات و وتی ہوشام پروشت تہ ہنر زانتیں اوڈیسنس گپے جت۔ آ نیا گشت: ”مئے نامی ایں شہبا تک نے و استاراں، منی گپے گوش بدارات! من پہ یک دز بندیا سک لاچاروں۔ من ہاس گوں شہزادگ انٹیوئس و پور یما کسا گوں دز بندی کنیں، کہ انوں ہے دمانا شارا کمان نے یلہ دیگ و گپارا دیوتاہانی سرادوردیگ نے باز جوان و لائقیں سو جے دانگ ات۔ آ جزم انت کہ باند اکمانگر یں اپولو وتی دوستی ایں مرد ما سوئین کنت۔ من نوں گوں شادا ز بندی کنیں کہ کمانا کمو منا بدیت و منازور نے چکا سا بچارات۔ پدا شازان ات کہ منی اعضا ہاں زور مان یا درستیں زور یلہ چری و بزگیں زندے دستا باہینگ۔“

چرا نہی نے دز بندیا درست پریشان بوتنت پرچا کہ آنہاں ترس ات کہ چومہ بیت فقیر کمانا بہ چکیت۔ انٹیوئس آہنگل و ہوکل کت: ”ترالانت انت! تو کدی شہم و رہدار ہے! تہی و استا نہنچو باز نہ انت کہ مزینیں مردمانی کرانندے و آرام نے سر اورگ و رے؟۔ کجام چیزنت کہ ترا دیگ نہ بیت؟۔ تو مئے گپاں ہم گوشدار نے چد و پیسر دگہ بیچ پنڈوک و مہمانا مئے گپ نہ اٹھنگ انت۔ ترا اے کوئیں شراباں ہراب کنگ۔ ہر کس کہ مردم نے وڈ اورگ نے بدلا کدہ نے سرا کدہا مانر ہیچیت و گلاٹیت آنہی نے حال ہے وڈ بیت۔ یوریتوں سنفور (سنفور: یونانی اساطیر نے ہسابا ہیالی جناورے کہ سرے مردم نیگ انت و باقی جانے اپس نیگ انت۔۔۔ بلوچی رجانکار) ازان نے؟ و ہدے لاپیتائے نے سفر نے و ہدا آنہیا بادشاہ پرتیوئس نے لوگا داشنگ ات تہ شرابا آنہی نے سرے ہوش برنگ ات۔ شراباں ہنوش کت تہ ماڑی نے چاریں نیرگاں تنک۔ مہمان جلائی شیتان ہراب بوتگ و آگپنگ گزان کنگ و دالان نے دیا آورنگ و کارچے زرتگ گوش و پوز کنگ، پدا تیلانک دیان کنگ و چہ ماڑیا در کنگ۔ وتی گنوکیں ارواہ نے سرامپت ناہق بازیں بون لڈگا پدا آچہ اودادر اتلگ و شنگ، و چہ ہدا انسان و سنفورانی نیاما دژ منداری نے بندات بوتگ بلے چہ درستاں پیسر تکلیفانی دیمپان ہمانی نے جند بوت۔ آنہیا شراب وارنگ، ہنوش بوتگ و وتاراوت رزو کم شرپ کنناہینگ ات۔ و ترا، من سر پدکنیں کہ اگاں تو اے کمان چک ات تہ تو ہمانی نے وڈا سیہ رو و سز اوادار بے۔ ملک نے تو کا بیچ جاگہ ترا جاگہ نہ بیت ماترا بوجیالڈاں و مردم واریں بادشاہ اکٹیس نے

کرادیم دیاں۔ بچ زور و طاقت تراچرا آہی دستا نہ رکینیت۔ پھیکہ آرام کے سرابہ نند شراب بور۔ چوت و دستریناں گوں اڑگ کے کوشت مکن۔“

نوں پینے لویا گپانی تو کا دورکت۔ آہیا گشت: ”اٹیوئس! اے چونیں بے ادبی و ریٹائی یے کہ ٹیلیما کس کے ہر مہمانے اے لوگا کیت شام گوں آہیا بدی کئے۔ آیا تو ہے لیک کے اے درامد اوتی زور مندی کے سرا انچو پیسہ انت کہ اوڈیسٹس کے زبردستیں کمانا چکت ایت و منا وتی لوگبا تک کت و گوں و بارت؟۔ من دلا جرموں کہ آہی دلا چوشیں گپ کے جند مان نیست۔ پرے و استاورگ و چرگ کے و ہدا مردم کے دلا ہراب مکن ات۔ شمنے ترس و وہم بے سریں ترس و وہم انت۔“

یوریماکسا گپ کے تو کا بہر زرت۔ گشت کے: ”مئے زانند ہیں شہبانکا اے ہرزانگ لوہیت کہ مارا اے ہرے ترس نیست کہ اے مرد باجا بارت۔ اے و نوٹگیں گپے۔ ترس ہے گپ بیگ انت کہ درستیں مرد بچ و جنینانی دیما مانگ و نشان باں۔ مہلوک مارا نام بندیت۔ ماس مردماناں چوشیں گپ کے موہ نہ دیاں اے مردم بچ نہ انت۔ ہما با مرد کے لوگبا تک کے گو ما آروسا دلمانگ انت آہی کے ہمدور نہ انت۔ آہی کے کمانا چکت ات نہ کت۔ یک انچائیں یلہ چرے تران بوٹگ و اتلگ آہیا دمانا کمان چکت اتگ و تیرازانیا درستیں نشانگانی تو کا گوازیٹگ۔ آ آہیں گپ کت و مانا م و دپ باں۔“

پینے لویا پسودت: ”یوریماکس! ہرکس کہ وتی بادشاہ کے دولتا وارت و لاپا پرکت و پدا بدتے بہ بیت نہ مردم ہجر آہیا راترین نگا ہے آ نہ چارنت۔ گڑا اے گپا پرچا وتی بنامی کے سب لیک کے؟۔ مئے مہمان زرتگ و ٹکڑائیں مردمے و بیہ داری کے گپا جت کت۔ پھیکہ کمانا ہمانی کے دستا بدیت۔ چاراں باریں جی کت۔ منا وعدہ انت، و من ہجر وعدہ نہ دریں کہ اگاں آپولو کے زور کے پدا کمان کے چکا سوین بوت نہ آہیا رانوکیں پٹک و چادرے، چہ مردم و کچکاں رنگ کے و استا تو سکیں نیز ہے، دود پی زہے و جتکے سواس دیں، و ہر دیما کہ روگ بلوہیت عزت کے سرا ہمودا سرے کنا نہیں۔“

نوں ٹیلیما کسا گپ کے تو کا دورکت۔ آہیا گشت: ”منی مات! کمان کے باہتا اے گپا گوشدار کہ تھیں ماکا یک چوشیں مردے نیست کہ آیشی کے دیگ و نہ دیگ کے باہتا چہ من گیشتر اختیار دار انت۔ منی گپ کے متلب ہما سردار انت کہ اتا کا یا ایوٹسا ہما دیم کے زرو انانی ہاکم انت، اگاں من اے کمانا وتی مہمان کے دستا بدیں نہ کیے منی گپا پر وشت نہ کت۔ پھیکہ تو نوں وتی بانا بروکار گے دیما بہ نند و وتی کارا بکن و پچار باریں نو کرو چا کر شری کے سرا کارا انت یا نہ انت۔ کمان کے کار مردین و ہاس منیگ انت پرچا کہ من اے لوگ کے مستر و کستراوں۔“

پینے لویا چک کے زانند ہی کے سرا جیڑ ان، گوں مولداں وتی بانا شت۔ اودا وتی دوستی ایں مرد کے ترانگا ار سے ریتک۔ گڈیا دیو یا آواب گیتک۔

لائقیں شپانکا چوٹیں کمان چست کت و دیم پہ اوڈیسٹس برگات کے کہ درستیں و استارانی شیتان ہراب بوت و دپ اش بچ لگوشت۔ یک ورنائیں و استارے آ کوکار کت و گشت: ”شوٹ! کمانا کجا برگائے! اگاں مئے دست برسیت نہ جنگلاتی داٹگیں سو رانی کراتی جند کے کچکانی دستا ترا تل جنیناں۔“

انچو زاہ و زاہ واریا یوٹیس اوشتات و مہلوک کے ترسا کمانے ایرکت بلے ٹیلیما کسا آ ترسنت: ”مرد! کمانا چست کن و بر۔ تو انوں زانے کہ ہرکس پہ دیم کے حکم منگ نہ بیت۔ چوش مہ بیت کہ من ترا سنگ جنان بکنیں و تا چینان بہ ہیں۔ من بلے کسان اوں بلے چہ تو تیار تراوں، و اگاں منا چرے پت واراں گیشتر زور مان بہوتیں نہ من ایشاناں چہ اے لوگا، کہ آپلیمیں پندل سازنت، تیلانک دیان کت و درکنگ ات۔“

و استاراں اے گشتانک گوشداشت و ٹہک دات و ٹیلیما کسا گوں ہرچ رنے کے دلاں است ات اش، آہلاس بوتنت۔ شپانکا کمان چست کت و دالانا گوست و اوڈیسٹس کے دستاے دات۔ پدا آہیا یوریکلیا چہ وتی بانا تو ارکت و گشت: ”یوریکلیا! تو سک دانا یے۔ گوشدار، ٹیلیما کس گشیت کہ تو جنینانی باناں پترگ کے دروازگا چہ تو کا کبل بکن و اگاں جنین مرد یعنی تواریا کوکارے اشکن انت نہ چہ وتی باناں در میا ہنت ہمودا بہ نندانت و وتی کاراں بکن انت۔“

یوریکلیا انچو ابکہ بوت کہ آنہیا دگہ جست ے چند نہ کت وچہ مزین دالانا تو کاروگ
 ے دروازگے کبل کت۔ ہا دمانا فلوتیتسا چیر وکائی شت و پسیل ے ڈکت بست و دالانا کپتگیں
 بوجی یے ہرگردیں سادزرت و دروازگ مہر بست۔ پدا آ تو کاشت و نشت اوڈیسسنا چارگا لگ
 ات۔

نوں کمان اوڈیسس ے دستات و آاے دیم و آدیما لیٹنگ و چارگا ات ے۔ آنہی
 ے دلاجت کہ چومہ بیت منی داں دیراں ادانہ بوگ ے سببا کمان رمیزاں گپنگ۔ واستاراں
 و ت ماں و ت چٹنگ و چمائی کت و گپ بندات کت: ”اڑے واہ! اے و بلا ہیں استادے۔
 کمانانی چارگ و چکاسگا بلدانت۔ اے کماناں لوگاں مچ کت: اناں ایشانی کار جا ہے پچ کنگ ے
 ارادہے داشتنگ۔ انچوتزینگ و چارگانا ے گشے یلہ چری ے و ہدا یک شریں کارے دربرنگ
 ے۔“ دگہ یک ورنہ ہے آگپ گپت گوں: ”کمان ے چٹنگ ے ہمچو امیتے کش اتگ، دیوتا بکن
 انت، سو بندا پد بس ہمچو پاندگے بریت“۔ آہانی ہے گپانی نیاما اوڈیسسنا گڈی رندا کمان چست
 کت و چارات۔ انچوشکہ سازندہ ہے، کہ وتی بربط ے درستیں از باباں پجاہ بیاریت گرانڈ ے
 رستگیں روت ے دوئیں سراں لگ بدنت و میہانی سرمان بہاڑینیت، اوڈیسسنا ہا وڑا زور نہ جت
 و اشتاپ نہ کت و دمانا کمان چکت ات و ہدے وتی راستیں دست ے گوما بندیکے سُرینت تہ آنہیا
 پپلستان ے و شیں توار ے وڑیں آوازے کش ات۔ واستارہشک و ہیران بوتنت و گنوکیا گپت
 انت۔ اے یا ہنگاریں ساہت ے نشانی ے ہسابازیوس ے ہیرگا گرنڈے اتو آرکت و کروئس
 ے چک ے ہیرگا وتی پلہ مرزی ے جار ے اشلنگا چہ مدتے اوڈیسس ے غمگیں دل، چہ گلا
 بال بوت۔

نزیک ے میز ے سرا تیرے ایرات۔ آدگہ درستیں تیر کہ دمانے آ پدا خائی
 سرداراں گوا آنہاں دیم پدیم بوگی ات، جا بہہ ے تو کا اتنت۔ اوڈیسسنا تیر چست کت و کمانا
 مان کت و نشانگا جت۔ یک چوشیں تیرے نیست ات کہ تیر چہ آنہی ے شانہ گوست۔ تیر چہ
 درستیں تیرانی شان گوست۔ اوڈیسسنا چکارا گشت: ”ٹیلیما کس! تہی دالانا شگلیں درامد ترا پشل

نہ کت۔ منی نشانگا رد وارت و نیکہ کمان ے چکگا من زور جت۔ منی طاقت ہا وڑا انت و ہا
 وا جہاں کہ منامان نیاورت و نزور لیک ات آنہاں ردی کت۔ بلے نوں و ہد ہلا س انت۔ انوں
 روج انت۔ ایشانی ورگاں تیار بکن ات۔ و پدا ناچ و سہبت ے و شہی بہ بیت کہ چرا ایشیا ابید جشن
 سرجم نہ بیت“۔

ہے گپا گوں اوڈیسسنا چٹنگ کت و آنہی ے چک و پشد، ٹیلیما کسا دمانا جو ہر داریں زہم
 سرینا بست و نیزہ دستا کت، پت ے کرسی ے کشا اوشتات۔

ارزائیں گئے نہ انت۔ اے تئی گڈی بازی بوتگ۔ نوں تو الم کشگ بے۔ تو اتا کاے چہ درستائ
خانوادہ تریں مردم جنگ۔ اتا کاے جو نواریں مرگ تراورانت وگا رکعت۔“

آ درست ہمے وش متیا انتنت کہ فقیرا پہ نزا نگ انٹیوئس جنگ۔ یک اہمق یے سر پر نہ بوگا
انت کہ مارا درستائ ہے وڑ امرگی انت۔ اوڈی سینسا مورک محیبت و آچار انتنت وگشت: کم ذاتاں! شتا
چی گشتگ کہ من چہ ٹرائے آجبر و اتر نہ ہیں۔ شتا منی جائداد دلے میلا وارنگ و شگالی کتگ۔ منی
مولدانی سرا کپتگ نے۔ منی زند و زائریا گوں منی جنینا عشق و عاشقی کتگ۔ دیترے مردی بیر گیری
وتی جا گہا، شمارا دیوتا ہانی ہم ترے نہ بوتگ، گوشاں بدارات، نوں شمنے درستائی گڈی و ہدانت!“

چہ ترسا آ شونز تر انتنت و ہر یکے چہ نا گہانی مرگا رنگ نے واستا پہ و تا پناہ جا ہے نے
شو ہازگا چمانی تا چینگا لگ ات۔ تہنا یوریم کسا پودات۔ آنہیا گشت: ”اگاں اتا کا والہ اوڈی سینس
واتر اتنگ و آتوے، تہ ماتئی لوگا وتئی جائداد نے گو ماہر ہدی یے کتگ آہانی بابتائی گلہ سرو چماں،
بلے ہما مرد کہ اے درستیں کارانی پیشوک بوتگ و بدیں سرو سو جا چہ درستائ دیما تر بوتگ آمدتئی دیما
کپتگ و مرنگ۔ انٹیوئس پرے واستا چونہ کتگ کہ آنہیا آروں نے واہگ یا زلورت بوتگ، آنہی نے
مکسد دگرے بوتگ کہ آزمانی ہستیاں پورہ بوگا نہ اشت۔ آتئی چکا کشگ و پدا اے ڈولداریں ملک
اتا کاے بادشاہیا دلما نگ بوتگ، بلے وتئی کتلیانی مڑے رس ات و مرت۔ ہمیشہ ما کتئی رعیت
آں، مارا پہل بکن۔ ماتئی لوگ نے ہمچو دولت، ورگ و شراب نے سرا ہرچ کتگ، ایٹی نے
ڈنڈاں مارند اسنگ و ملام نے سورتا دیاں۔ مئے ہر یک مردے پیست کانگرے نہاد نے کسا سا ملام
دنت و دانکہ تو رحم مہ کئے، ملامانی دیما سہر و برنج کاراں و ترا دیاں۔ داں ہما و ہداتئی نارازی و دیگرانی
پہ ہق انت۔“

اوڈی سینسا آ ترندیں نگا ہے آچار ات وگشت: ”یوریم کس! اگاں شتا درست وتی
جائداداں منا کبڑ بکن ات و بدیبت و ہرچی کہ شمنے لوگاں است یادیترا شمارا بیت، آ درستائ اگاں
بیارے تیمن انگت شمنے وڑیں یلہ چریں ورناناہانی درستیں کتلیانی سزا آکشت و کوشا چک و پد نہ ہیں۔
پیسلہ نوں شمنے دستا انت۔ داواے واستا ڈبہ بے۔ اگاں تیک و وتی ساہاں رکیبت کئے تہ و تارا بہ

پیست و دوہمی کتاب

وتی درنگیں گدرانی درنگا پدا اوڈی سینس گوں کمان و تیریاں مزینں دروازگ نے دپا سرکت و
اوشتا۔ تیرے وتی پادانی دیما ایرکتنت و کوکار نے گو ما واستارا ناگشگا لگ ات۔ ”لیب بوت و
کتگ بوت! نوں دگر نشا کتے باری انت۔ ہج مرداداں روج مرچی اے نشا نگا تیر جت نہ کتگ
بلے من اپولوے برکتا جہد کئیں۔“ ہمے گپاں انٹیوئس یے نشا نگ کت و تیرے جت۔ انٹیوئس ہما
دمانا وتی شراب نے گٹ نے مان کنگا سہرے جگ چست کتگ ات و دوئیں دستاں ات۔ آہون و
ہونز پچی نے ہج ہیلا نہ ات۔ چوشیں شادا نہیں مچی نے تو کا کئی دلا جت کہ یک مردے، آتوری ستر
زور اورے بہ بیت، انچو ویندار نے دیما انٹیوئس جت و کشت کت۔ بلے اوڈی سینسا انگت تیر جت۔
تیرا آنہی نے گردنا لگ ات و گردنے سپت و ہما دیما دراتک۔ تیرے لگگا گوں دست نے کدہ کپت
و جندے بنا جہلا د بوت۔ چر آنہی نے گیناں ہونا پورا بست۔ آنہیا لگتو کی جت و میز چچی کت۔
درستیں ورگ بنا رتک انت و نان و گوشت ہونا پڑ بوتنت۔

وہدے واستاراں انٹیوئس کپگا دیست تہ زہر ادلا آنا کوکاراں کت۔ آچہ کرسیانی سرا بست
ات و پادا تک انت و دیوالاں چاران و گنوک گنوک کی تچگا لگ انتنت بلے آنہاں یک اسپر و نیز ہے دستا
نہ کپت۔ آچہ و بدتر زہر اپر بوت و اوڈی سینس نے بد و رد دیگا لگ انتنت: ”درامد! مردمانی جنگ

چکاس ات۔ منی ہیالا چہ شامیہ کیے ہم پہ سلامتی چا دادراتک وشت نہ کنت۔“

وہدے آنہاں اے گپ اشکت نہ آہانی دل چیر پیاں شت انت و پاداش لرزگا لگ اتنت۔ بلے یوریماسا پداگشت: ”سنتاں چرے زالم نے دستاں پناہ نہ رسیت۔ ایشیا بلا ہیں کمانے گون انت، جاہے ہم گون انت نے۔ آچہ برزما مارا درستاں تیر جنت و کشیت۔ پمیشکھ مارا شریں راہے گچین کنگی انت۔ زہاں کش ات۔ آنہی نے ساگیں تیرانی دارگ نے واستا میزاں چست کن ات و یکپارگی آنہی نے سراسر بکن ات۔ چہ بھروسہ بلکیں ما آنہیا دروازگ نے دپا کنزینگ سوپین باں وشہرا شنگ وتالان باں۔ اودا مانا اے ہر شنگ بیت۔ پدا گرا اے مردزانت کہ نوں تیر چہ کمانا سر پتگ۔“ ہے گپاں گوں یوریماسا برنج نے دودپی زہم کش ات و بلا ہیں نعرہ جت و اوڈیسٹس نے نیمگاست۔ ہا مانا اوڈیسٹس انجیں تیرے جت کہ آنہی نے جین یے تل جت و داں جگراں ایرکت۔ آنہی نے دست نے زہم کپت۔ آمیزے سرا کپت و پدا اثران بوت و بناشت۔ میز ہم چچی بوت و ورگ و کدہ بنا کپت انت۔ دردانی زیاد ہیں بلا ہوشا آنہیا وتی پیشانی دم پہ سہا جت زینا جت و لگتو کی یے جت و کرسی یے چچی کت۔ پدا مرگ نے مچا آنہی نے چم تہار کنت۔

پدا اوڈیسٹس راچہ دروازگ نے دپا دورکنگ نے واستا فینومسازہم کش ات و دیم کنز ات، بلے تہی و ہدی آنزیکا سر نہ ات کہ ٹیلیما کسا چہ پشنا نیزہ جت کہ آنہی نے دوئیں بردستانی نیاما لگ ات و ہا سردراتک۔ آدیم پہ چیر بوت و بوستاگ بنا کپت۔ ٹیلیما کسا سٹ کت و تارا یک کر کت۔ ا فینومس نے نیزہ آنہیا در نہ کت۔ آسرا چا رات میت نے سراجہل بوگ و نیزہ نے کھنگ نے و ہدا بلکیں کیے چہ پٹھا منازہم جت۔ پمیشکھ آتچان بوت و اوڈیسٹس نے کراشت و جلدی جلدی گوشا ہوتے کت: ”منی پت، گوشدار! من تہی واستا اسپر، دو نیزہ و سرائنگ نے واستا برنج نے کلاہے نے رنداروگا اوں۔ من و تارا ہم سہ بند کنیں و کائیں و پومیس و گوالا ہم سلاہ کارین و دئیں۔ سہ بند بوگا گیش بوگ نے گیشتر امیت کھگ بیت۔“

اوڈیسٹس گشت: ”وتی رکیگ نے واستا منی کرا انگت تیر است۔ تچان بو و ایشانی ہلاسیا

چہ پیس سلاہاں بیار۔ منی دست اگاں ہورک بہ بنت نہ بلکیں منادر وازگ نے دپا دورکنگ سوپین بہ بنت۔“

ٹیلیما کسا پت نے سوج زرت و پہ چچک مال خانہ شت اودا جنگی ازباب ایرکنگ بوتگ انت، آنہیا چار اسپر، ہشت نیزہ و برنج نے چارکلاہ، کہ آہانی سراسر اپسی بکش نے تاجے پرات، زرت و دمانا پت نے کرا و اتربوت۔ پت نے کرے رسگا پدا آسرا تارا سہ بند کت۔ دوئیں نوکراں ہم ہا ہانی رند گیری کت۔ پدا اوڈیسٹس نے کشا وشتات انت۔

دانکہ اوڈیسٹس نے کرا پدا و اتیر است ات، آنہیا واستار یک یکا جنان کنت و دالانا جون سر پہ سر بوتنت۔ آخر ہا سہا جت ہم اتک کہ تیر ہلا س بوتنت نہ اوڈیسٹس کمان مزین دالان نے دروازگ و دالان نے دیوال نے درنیا تاکہ دات و کوپگ نے چارتلیں پوستی زرہ مانپوشت، کلاہ سرا کت، کہ آنہی نے سرے اپسی بکش نے تاج نے سُرگ و ت داواے سلاہا جگات، و گڈیا برنج نے دوئیں نیزہ دستا کنت۔

دیوال نے برزی نیمگا گوٹڈیں دپے پرات، آنہیا رامہریں دروازگے جنگ ات۔ راہ چہ اودا مزین دالان نے دپا گران بوتگ و ڈناد کے آدراتلگ۔ اوداروگ نے بس یک راہے ات و اوڈیسٹس شپانکا راہادر وازگ نے دپا پانگ کتگ ات۔ اگیلا و سا ایشی نے باہتا ہم گپے جت: ”سنتاں! اودا کیے سر کپت و چہ دروازگ نے دپاڈن نے مردماں توک نے ہالاں دات نہ کنت! دمانا دمان مارا دت و کمک رسیت۔ پدا مئے سنگت زانت کہ تیر چہ کمانا سر پتگ۔“

میلانٹیوس شپانکا پودات: ”منی سردار اگیلا و س! اے نوئیں ہرے۔ کیے ایش کہ پیڑ گاہے دروازگ چہ اودا سک نزیک انت، وچہ برزاد مک نے دپسک دگہ وڑانت۔ اودا یک ورنہاں مردے مارا درستاں بس انت۔ بلے من سلاہانی امبارا سلاہ کاریں و شمارا دئیں۔ منی ہیالا اوڈیسٹس وشہرادگا سلاہ دور نہ برتگ و چیر نہ داتگ انت و ہدا لوگ نے تو کا ایرانت۔“

میلانٹیوس ماڑی نے یک کرو جتائیں راہاں گراں بوت و اوڈیسٹس نے مال خانہ شت وچہ اودا درز نے اسپر، نیزہ و دگہ ہمنچو برنج نے کلاہ کہ آہانی سراسر اپسی بکش نے تاج پرات، زرت و

واترشت وزوت واستارانی توکا ہوار بوت۔ وہدے اوڈیسنسا آہانازرہ ے پوہگ و دستانی بلاہیں
نیزہ دیست انت تہ دلے کپت و پادے درہگا لگ انتنت۔ آنہیا مارات کہ جاورکلیگ یوان انت۔
آنہیا کموترس جانا کپت و چکاراگشت ے: ”ٹیلیما کس! من زانیں کہ جنگ ے تیاریاں لوگ ے
توک ے جنین یے ے دست مان انت۔ اگاں ناں گڑا اے میلانٹیوس ے کار پدانٹ۔“

ٹیلیما کسا پسودات: ”منی پت! ردی چہ منا بوٹگ۔ دگہ کس میاری نہ انت۔ من مال
خانہ ے دپ پیچ کنگ و انگلوں۔ اے چہ ماہزار ترانت۔ اچا، یومینس! تچان بو برو مال خانہ ے
دپا کبل کن و بیا، اے ہالا بگرگوں کہ اے کار کے آکنگ۔ جنینانی بدلا پرے کار ے کنگ منی دل
گیشتر پوڈولینس ے بچک، میلانٹیوس ساجنگ انت۔“

آگپان انتنت کہ میلانٹیوس دگہ سلاہ ے شوہازا دیم یہ مال خانہ شت۔ اے رندی
شپانک ے چم پر آنہیا کپت و دمانازیکا اوشتا تگیں اوڈیسنس یے ہال دات: ”منی واجہ، لائرتمیں
ے بادشاہیں چک! مارا ہا بد معاش ے سرا کہ شک ات، آپداسلاہ ے رنداروگا انت۔ نوں توچی
گشے؟ اگاں آ منی دستا کپت تہ بہ کشین ے یا لوگ ے توکا ہے کنگیں ہرامزا دیگانی سزہانی دیگا بہ
گرین وتی دست ے بدیں؟“

اوڈیسنسا پسودات: ”اے ہروڑ بکن انت من ڈیلیما کس ایشاں ڈن ے دراہنگ نیلاں۔
شمے کار ہمیش انت کہ میلانٹیوس ے دست و پاداں پٹتا بند ات بلے ہمودامال خانہ کپتگ و دروازگا
کبل کن و بیات۔ آنہیا رازند و زاہری گیشتر اذیت دیگ ے واستاسادے آگوں برز ابہ درنج
ات۔“

شپانک و گوال دل و ستک پرے کارا ساڑی انتنت، دمانا مال خانہ ے میوگاشت انت۔
میلانٹیوس چہ پیرا ہمودات و بان ے یک کندے آسلاہ پٹگا ات۔ آنہیا مردم آہگانہ دیست
انت۔ آدو میں دروازگ ے پٹتا ہائی ے سراپا بوت و پٹ انتنت۔ میلانٹیوسا یک دستے آبرنج
ے شریں کلاہے و دومی دستا بلاہیں بلے سڑا تگیں اسپرے دستات و دروازگ ے دپا تک، اے
اسپر لائر تیسا ورنانیا کار بستگ و اینچو و ہدے کپرا بند کیے سڑا تک انتنت و دوچے پیچ رتنگ انتنت۔

رسگا گوں دوینیاں آمیداں گپت گران کت و توکا برت۔ اوڈیسنس ے گشتن ے پداودا آنہیاں
اے بے بھتیں مردے دست و پاد پٹتا بست انت۔ پدا بلاہیں سادے پتات، ژپان کت و بان ے
کنفانی نزیکا برت و درتک۔ نوں یومینسا آکلاگ گپت: ”میلانٹیوس! تو اے داد و دہشانی ہقدار
بوٹگ ے، تجھیں شپا ہے نرمیں بزم ے سرا تچک بو و جاگہاں پانگ بو۔ ہما و ہدی کہ تو ہر روج یہ
واستاراں سپاں سردیاں بوٹگ و ماڑیا اتنگ ے بلے مرچی و ہدے روج چہ زرا در کیت تہ ترا
کوچنڈگانہ گندیت۔“

آنہیاں میلانٹیوس ہے وڑا بلہ دات وتی سلاہ زرتنت و دروازگ کبل کت و اوڈیسنس
ے کراشت انت۔ آساہتا مردم یک و دو میا ٹوک دیو کا یا انتنت۔ آچاریں دالان ے دپا
اوشتا تگ انتنت۔ ہما ساہتا زیوس ے جنگ، اتینہا و تارا میٹز ے ہمرنگ و ہم توار کت و اتک۔
اوڈیسنس گل بوت و گشت ے ”میٹز، مے مکا بکن! من وتی و ہداتی چنچو مک کنگ! وتی کوہنیں
سنگتا بے یال مکن۔ من و تو و کسانا ے سنگتاں!“

اوڈیسنسا زانت کہ من گوں دیو یا گیا اوں۔ آنہی ے آہگا گوں دستیں و استاراں دپ
یک کت و آنہیا رازہ و بسیت کت۔ ہے کوکارانی توکا اگیلا و س ابن ڈاسٹور ے بیہار گوشاں
کپت۔ آنہیا کوکار کت و گشت: ”میٹز! اوڈیسنس نیکیاں گوش مدارو مے و استاسلاہاں چست مکن۔
من تراکشیں گوں کہ ماے داوا آراچوں ہلاس کنگ پیسلہ کنگ۔ ماپت و چک دوینیاں کشگ ے
ارادہ و اہنگ و توہا و استا کہ لوگا پترتگ ے پر آنہی ے سز آراچے مردمانی پیجگا کشاں۔ اے جرم
ے عوضا تراوتی سر بڑائیگ کپیت، تراوتی سنگتاں کنگ پد ماتئی ہرج مال و جان دادے کہ است
آنہیاں گوں اوڈیسنس ے مالاں یکجا گہ کناں۔ تئی چکاں چتئی لوگا در کناں وتی جنینا راتا کاے
دمکاں گام جنگ نیلاں۔“ اے بلاہیں بیہارے آسرا تہیہ جوشا تک و اوڈیسنس یے ہکل دات: ”
اوڈیسنس! تئی دلاوری کجاشت؟ تئی مزن مردی چون بوت؟ تو داں نہہ سالاہ پھیلن ے و استا
ٹرائے والہانی گوما جنگ کنگ۔ تو مدام جنگاں چہ وتی دژمنان باج برتگ، تئی سازتگیں تو جیلاں پریم
ے شہر گرگ بوت۔ نوں تراچون انت؟ لوگا سرے و وتی مال و جان دادے دیما، اے ٹولی ے گوما

مڑات نہ کنگ کے سراپسوز وارمان کے درشاناچہ پانڈگ؟ منی دیریکیں سنگت! ہیامنی کشابوشت و بچار۔ پدا تو زانے کہ میٹز ابن الکیوس جنگ کے چوشیں گرانیں ساھتاں چوں وتی نیکی آنی دیمادر کیت۔“

چریشیا ابید اتینہا پور ہیں زور کار نہ بست و اوڈیسسنا باج برنگ کے جہد نہ کت۔ آنہیا اوڈیسس و آنہی کے چک کے زور اچا کسگ کے واستا آہانا ہے شدت کے تو کا یلدات و وت پپلستانے کے رنگا بوت بالے کت ودالان کے کٹھے کے سرائشت۔

نوں اگیلاؤس ابن ڈاماستور، یورینوس، امفیمیڈون، ڈیمو پتولیمس، پنسا نڈرس ابن پولکٹر و پولیس، اے ششیں مردماں واستارانا پدا کیجاگہ وچ کنگ کے جہد کت۔ گیشتر واستارکمان کے تیراں کشنگ و دور داتگ انتت بلے ہما مردم کہ ساہ کے رکینگا پہ جنگا پشت کپنگ انتت، چہ درستاں دلاور تریں ہے ششیں مردم انتت۔ اگیلاؤس کماندار بوت و ایدگہ سنگتے توار جت انتت و گشت کے: ”سنگتاں! نوں اوڈیسس نزر ترا تگ۔ شانہ دیست کہ میٹز انچو پہ دیم وت گلا ہی کت و آنہی کے جندے یلدات و شت۔ نوں دروازگ کے دپا چاریں ایوک انت۔ درست چیرگا نیزہاں مان مہ بڑ ات! بلے ماششیں مردم وتی نیزہاں مان بڑاں۔ بوت کنت ما اوڈیسسنا بچناں و گیش ہاں۔ بس اوڈیسس جنگ بہ بیت، آسہیناں بون یے نیست۔“

ششیناں آنہی کے حکما وتی نیزہ مان بڑ انتت۔ بلے اتینہا درستانی نشانگ رد کنت۔ یک نیزہ ہے مزین دا لان کے دروازگ کے چوکا نا و دومی مہرکین دروازگ لگ ات۔ سہی برنج کے تو سک سریں نیزہ دیوال لگ ات۔ دروازگ کے دپا و شتا تگیں مردم کہ آنہاں چرے ارشاچ تاوان نہ بوت، نوں آنہاں اوڈیسس کے اے گپ گوشان کپت انت: ”سنگتاں! نوں منی حکم دیگ و نیزہ مان بڑگ کے باری انت! اے مردم مارا کشگ کے کوشت کنگ وتی گناہاں گیش کنگا انت۔ آہانی مچی کے تو کا توک نیزہاں مان بڑ ات۔“

چاریناں شریں وڑے آ نشانگ بست و نیزہ مان بڑ انتت۔ اوڈیسسنا ڈیمو پتولیمس، ٹیلیما کسا یور اوڈس، یومینسا ایلاؤس و گوٹالا پنسا نڈرس جت و کشت۔ یک چیرگا چار مردم کے کشگ

بوگا واستار دالان کے پشتی نیمگا یک کنتے آدرشت انتت و اوڈیسس کے سنگتاں دیماکنزات و میتانی نیزہ کش انتت۔ واستاراں یکرندے پدا نیزہ مان بڑ ات بلے اتینہ کے برکتا نشانگ رد بوتنت۔ یک نیزہ ہے مزین دا لان کے دروازگ کے چوکا نا و دومی دروازگ لگ ات و سہی تو سک سریں نیزہ دیوال لگ ات۔ البت امفیمیڈون ٹیلیما کس کے مک کے شکورگا سوین بوت۔ نیزہ کے سفا کمو آنہی کے مک کے پوست شکورت۔ کٹیپس کے دراجیں نیزہ یومینس کے اسپراچہ سرگوست و بنا کپگا پیسر کمو یومینس کے کوپگے گپت و شکورت۔ اوڈیسس و آنہی کے ہماہاں دل دور نہ دات و پدا ہماہانی تو کا توک نیزہ مان بڑ انتت۔ اے رندی اوڈیسسنا یوریدامس، ٹیلیما کسا امفیمیڈون و یومینسا پولیس جت و جہلا د کنتت۔ گڈیا گوال کے نیزہ کٹیپس کے دل بند ایر کپت۔ آپہ دزمن کے مرگا سک شادان ات۔ آنہیا گشت: ”پولیترسس کے سل زبانیں چک، سلین زبان کے دارگ من تراکشیں گوں! ہنکا بٹاک بجن۔ دیوتا چہ تو گیشتر زانت۔ پسلمہ تو نہ کنتے، اے ہماہانی دتی کارے۔ بادشاہ اوڈیسس و ہدے دالانا پنڈگ لوگات تو آنہیا راگوکی سر مے جنگ ات۔ آنہی کے بدلانوں تو ہمیشیا بوز۔“

چہ و پدا اوڈیسس دیماکنزات و وتی بلا ہیں نیزہ کے سرا اگیلاؤس یے ٹی کت۔ ٹیلیما کسا لیوکریٹس کے پہناتاں انچو نیزہ ہے جت کہ چما دیمادراتک۔ آدمیم پہ چیر کپت و سرے زرابا زراب زینا لگ ات۔ نوں چہ برز او استارانی سرا اتینہا وتی اگیس (ایگس: اتینہ وز یوس کے اسپرانی نام) برز اچست کت تہ آہانی دل چیر پٹاں شت انتت۔ انچوشکہ بہارگاہ کے موسما، و ہدے روچ مستر یوان بنت، مگسکانی سبما مال و دولتانی مگ شنگ و شانگ بنت آہے و ڈالانا شنگ و شانک بوتنت۔ بلے مردم انچو آہانی سرا کپت انتت چوشکہ چہ کوہا آؤکیں شاہین جنگلانی سرا کپت۔ جنگل جہلا ایر کپت و پوتا جاگے شوہاز انتت بلے شاہین آنہاں گپت وتی پانچلاں کنت و کشیت و تماشہ چاروک آنہی کے شکار کنگ کے ندرگا چار انتت و واہ واہ کفت۔ ہے رنگا اوڈیسس کے سنگتاں دالان کے چاریں میگاں تیک و واستار جنان کنتت۔ سر پریشان بوتنت۔ مروکانی ولسندیں پر یاتاں جاگہ سرازرت۔ زمین کے سراہر نیمگا چم شاک دات ہون رتنگ ات۔

یک اناگتلیو ڈسائرس بست شت واوڈیسنس نے پاداں کپت و پریاتا لگ ات: ”من وتاراتی دستادیں، منی هیالادار! منی سرازگ بکن، من سوگندوریں وگشیں کہ من ہچ چوشیں کارے نہ کنگ، نیکہ من ہجر چوشیں لبرے چز بانا کش اتگ کہ چر آئیماڑی نے کجام یک جنیا دے نے کم شرپی بوتگ، من ودام ایثانا چ بدیں کار پداں دارگ نے جہد کنگ، بلے ہر و ہدا کہ من کن کنگ انت تہ منی گپ نے جنداش گوش نہ داشتگ۔ ہے سیہ روئیں کار پدانی سببا آپرے ہالا بوتنت۔ من و تہنا آہانی رلی بوتگ اوں و بے گنا ہے اوں۔ نوں آہانی ہجگا منا مرگازرتگ۔ شری نے مز بس ہمیش انت۔“

اوڈیسنس تہ تندی نے گوما آچارات و پسو دات: ”توت گشے کہ من آہانی رلی اوں باریں تو چنت رنداں اے دالانا فتنگ و دعا لوٹ اتگ کہ منی آہگ نے و شیں روج میاہات و منی شریں زالتی جن بہ بیت وتی چکاں لاپا بکنت۔ ہمیشکہ ہچی تراچ مرگ نے امبازاں رکینت نہ کنت۔“ آنہیا مرتگیں اگیلا و س نے دستاچ کپتگیں زہم چست کت و لہو ڈس نے گردنا انچو ایر کش ات کہ گپ نے پور ہیا پیر آنہی نے سر ہا کاں پلپیٹ بوت۔

فیمنس ابن ٹرپس، کہ و استاراں پے زورانسری وتی پہلوان جوڑ کنگ ات، آداں انگت وتی ساہ نے رکینگا سوین ات۔ آدما نا آنہیا بربط بگلا ات و کستریں دروازگ نے کرا اوشتا تگ ات و جیڑگا ات کہ چیر و کائی چہ دالانا دربیائیں و پیرو گاہ نے مزینں قربان گاہ نے کرا، کہ اودالائرتیں و اوڈیسنس ز یوسارا ندر دا تگ، ہمودا برتیں بہ نندیں یادیم بکنزین اوڈیسنس نے دست و پاداں بکپیں وتی سرے ہیرا بلوٹیں۔ آنہیا دوئیں بابتا جیڑات و پسلسہ کت کہ بادشاہ نے کرا ارز و پریات شرتز انت۔ آنہیا وتی بربط شراب و آپ ہوار کنگ نے کدہ وگرہ نے گل میہہ جگلیں کرسی نے نیاما ایر کت و پے چگ اوڈیسنس نے کراشت و پریاتا لگ ات: ”اوڈیسنس من وتاراتی دستادیں، منی سرازگ بکن۔ منی و لہازا بکن۔ دیوتا و انساناں شیر گوشدارا یینوکیں منی وڑیں پہلوانے نے کشگا پد تو بیونی بے۔ من کسی شاگرد نہ اوں۔ اے ازم من وت در برتگ۔ ہر وڑیں شیر و سوت وت دلامنی دپا کیت۔ من ماریں کہ انچو پد دیوتا ہے آمن شیر جنیں ہے وڑا من پے تو ہم شیر الہان کت کیں۔“

ہمیشکہ منی گردن نے جگا پیر کمودلا بچار۔ ایثیا ابیدی جندے چک ٹیلیما کس تراوت کشیت گوں کہ من ہجر و استارانی جشن و مرا گہاں پے وشنی یا پے لالچ گون نہ بوتگوں، اے مردم باز بوتگ انت و منا پے زور گپنگ وادا اورتگ اش۔“

ٹیلیما کس اوڈیسنس نے نزیکا اوشتا تگ ات۔ و ہدے آنہیا اے گپ اشکت انت تہ کوکارے کت: ”صبر ابدار! اے بیگنا ہے! ایثیا جمن و مہ کش۔ دگہ یک مردے میدون انت، آہم پہل کنگی انت! ہا میدون کہ کسانیا منارودیتنگ یے۔ اگاں آدست فیوٹینٹس یا یومینٹس کشگ بوتگ یادالانا تئی ارش نے و ہداتی دپا ترا تگ تہ دگہ گپے۔“

اے گپ عقلمندیں میدونا اشکت انت۔ آنہیا رکینگ نے و استاوتارا گوکی پوتے تے سلا داتگ ات و کرسی نے چیر انزاتنگ ات۔ آپادا تگ وتی پوتے یک کرے آدور دات و پے چگ شت ٹیلیما کس نے پاداں کپت و پریاتا لگ ات: ”واجہ! من اتنگ اوں۔ نوں پتا گپ بجن گوں و منا رکین۔ نوں آنہی نے شیتان ہا مردمانی سببا سک ہراب انت کہ آنہی نے جاندا داش برباد کنگ، آنہاں تی عزت کنگ نے رہند نزا تگ انت۔ من کجا آنہی نے مقابلا ہا کت کیں۔ بلے تو منا آنہی نے مردواریں زہم نے دستا مرگاکرین۔“

آدوئیں چہ دالانا پیرو گاہا شت انت و زیوس نے قربان گاہ نے سرانشت و اے دیم و آدیم اش چارات۔ مرگ نے ترس چہ آہانی دلا درنیا تگ ات۔ اوڈیسنس دالان ہے امیتا سک چارات بلکیں کسے وتی رکینگا ٹپ اتگ و چیر انت۔ بلے ہچ کس زندگا پشت نہ کپنگ ات۔ آدوست انچو ہون و ہا کانی توار کپنگ و چ اتنت انچو شکہ ماہیگرے تیاب نے لمبا ماہیگاں گراں کت و ماہیگ تیاب نے ریکانی تو کاپلٹو کی جنت و گڈیا روج نے برا نزا آنہاں کشیت۔ ہے ماہیگانی وڑا و استارانی جون سر پے چک اتنت۔

اوڈیسنس وتی چکارا گشت: ”ٹیلیما کس! یوریکلیا آمنی کرا دیم بدے۔ منا آنہیا گپے گشگی انت۔“ ٹیلیما کسا گپ زرت دمانا جنینانی بان نے دروازگ تک ات و یوریکلیا توار کت: ”گشاد کن بیا! اوڈیسنس گوں تو گپے آدما تگ انت۔“ آنہیا را اے ہرے ترا نگا ہم پڑینت یے کہ ماڑی

تو کا تو مولدانی مسترے۔ وتی لوٹگا یوریکلیا ابکہ بوت بلے درواز گے پچ کت وٹیلیما کس ے پھٹا گون بوت۔ آنہیا دیست کہ اوڈیسس ہونا گہہ انگ و میتیانی تو کا اوشتا نگ۔ آچونیں ترسنا کیں ندر گے و ہدے شیرد بہکان ے کا نیگر اوارت و آنہی ے دپ و پوزناں ہون پچان بیت۔ سرداں پاداں ہونا مچٹلیں اوڈیسس ہمارنگا ات۔ و ہدے یوریکلیا آہونانی جو کپنگیں میت دیست انت نہ دلا گشت ے کہ چگلا سو بمندی ے نعر ہے بخت، بلے اوڈیسس تندی ے گوماہکل دات و آنہی ے جذبگ سردکت: ”ماتی! کمودلا بدار۔ چارے تشری ے سراپچار بلے پچ مہ گش۔ من ادا کیے آ راشا نکا میا نیلیں۔ دگرے مرگا گل وشادہ زندی گنا ہے۔ اے مردم وتی سیروئیں کار پدانی سببا آزمان ے قہر اتاہ کنگ انت۔ ہر کسے کہ ایثانی کرا اتنگ پہ بدی و ہرابی پیش اتنگ انت۔ ایثانی دلاشر و گندگ ے مانا یک بوتگ۔ ہے سنگد لیانی سببا مچی آپرے ہالا بوتنت۔ بلے تو منا بگش کہ لوگ ے کجام کجام مولد و فادار و کجام کجام نمک ہرام انت؟“

پر مہریں ماتیا پودات: ”منی چک! من ترارستیں ہالاں دیں۔ انوں تئی ماڑی ے پنجاہ مولد انت۔ ما آہانا لوگ ے کار و چلو پگ، پڑم ے شنگ وایدگہ درستیں رہند گشتگ انت گوں۔ ایثانی تو کا دوازہ انچین انت کہ عادت اش ہراب انت و من وتی جا گہا، دانکہ پینے لوپیا کلاگ بندت۔ ٹیلیما کس و نوک و رنا انت۔ آنہی ے مات ہمیشکہ مولدانی سراہکم ے ہلائیگ نیلیت۔ بلے من نوں برزے بانارنیں وشہبانکا اے ہالاں دیں۔ بیچارگ انوں واب کپنگ۔“

اوڈیسس گشت: ”آنہیا انوں پادکن! تو بس ہما جنیناں منی کرا دیم بدے کہ آنہاں وتی دیم سیاہ کنگ۔“ یوریکلیا مولدانی حال دیگاشت۔ اوڈیسس ٹیلیما کس و دوئیں شپانک توارکت و اے حکم دانت: ”میتانی چست کنگ و ڈن ے برگا بندات بکن ات۔ جنین شمسے دز کمک بنت۔ اسفحان ترکن ات و میز و مے شرتیں کر سیاں سپا بکن ات۔ و ہدے اے جاگہ ساپ بیت نہ جنیناں دالانا چڈن ے پیو گاہ ے مزین پسیل و گردیں بان ے تو کا توک بوشتارین ات و ہمچو زہم بکن ات کہ چریشاں کیے وتی عشق و عاشقی و ورنائیں و استارانی گوماگوازیٹنگیں ساہتانی یا تاں کپگ ے و استاپشت مہ کپیٹ۔“ تناو ہدیا آ جنین گریوان و ارس ریحان بوت و اتک انت۔ آہانی اولی کار

میتانی چست کنگ ات۔ آنہاں میت چست کت و دالان ے پیو گاہا سر پہ چک کتنت۔ اوڈیسس آوت چارانت گوں و دانکہ آہاں اے کار سرجم کت تناو ہدی ایک پیا ایثاں چارگات۔

چدو پد آنہاں آپ و اسفنج ے گوما میز و کرسی ششت انت۔ ششت و شودے کار ہلاس بوت نہ ٹیلیما کس و دوئیں شپانکاں بردزرت و دالان ے فرش ے ہون و گند سپا کتنت۔ جنیناں آڈنا برت و ریتک انت۔ و ہدے سچہیں لوگ پدا ساپ و سینگار بوت نہ آنہاں جنین دالانا ڈن ے پیو گاہ ے پسیل و گردیں بانا برتنت و اوڈا آنچیں تنگیں جا گے آسر کتنت کہ چہ اوڈا تچک ے بیج راہ نیست ات۔ ٹیلیما کسا گشت: ”من سو گند وریں کہ چرے جنیناں کیے آراشر پداریں مرگے آمرگ نیلیں کہ ایثاں منا، و منی ماتا رانا نام و دپ کنگ و گوں اے بدمعاشاں و پت و واب اش کنگ!“

آنہیا آنچیں بلا ہیں ہر گردیں سادے آورت کہ بوجیاں کارمرز بوتگ ات، آنہیا سادے یک سرے دالان ے سراچنڈ ات و ہمودا دارے آگوں بست و دوئی سرے زرت و بانے چاریں نیمگاں پتات۔ سادے برزی یے ہمچو کت کہ کیے پادز مینا مہ رس انت۔ انچو شکہ شائل در چکے ے سراپ و پدگا ایردینت و اوڈا چیریں داما کپنت و مرنت۔ ہے وڑا اے جنین لینا اوشتاں انت و وتی سراش چست کتنت و سادے لوپی آہانی گنا دات و زالمی ے گوما پاہودانت۔ آنہاں بس کمو کے پادسینت انت۔ نوں میلانئو سارا گز ان کنگ و پیو گاہا آرگ بوت۔ اوڈا آنہاں تیزیں چاقویے زرت و آگوش و پوزکت و آنہی ے شرم و نگ بر ات و کچکانی دیمادانت۔ آہانی ہیتان چونابا ہراب ات۔ آگپت و دست و پادگڈ انت۔ پدا آنہاں وتی دست و پادششت انت و اوڈیسس ے کراشت انت۔ کار سرجم بوتگ ات۔

نوں اوڈیسس وتی پیریں ماتیا رگشت: ”یوریکلیا! یہ چیر سوچگا کمو گو کت ہمار منابدے و آساروک کن! من لوگا چیر سوچیں۔ و پینے لوپیا بگش کہ مولداں بزور و جہلا بیا وادگہ درستیں مولداں ہمدادالانا دیم بدے۔“

ماتیا گشت: ”منی چک! تو ہرچی گشت راست گشت۔ بلے من تئی و استاپشک و چادرے کاریں۔ لوگ ے تو کا اے درتگیں گداں گورا بکن و مدر، مردم کہ گندانٹ باریں دلاں بچی گشت؟“

بلے اوڈیسنسا پپسلہ کتگ ات: ”من لوئیں کہ چہ درستاں پیسر دالا نا آس روک کنگ بہ بیت“۔ یوریکلیا آ آ نہی ے گپ زرت۔ آس روک کت وگوکرت آورت اوڈیسنسا دالان، لوگ ے توک وپہرہ گاہ شری ے سراچیر سو تک وودت دانتنت۔

اے نیاماتی ماڑی ے ایدگہ جنیناں ہال دیگ وتوار کنگاشت۔ آدرستاں موم دستا کت ویک چجیگا چہ باناں دراتک انت۔ اوڈیسنس بگا کت ووش اتک کت۔ آ نہی ے دوئیں دست گپت انت، سروکو پگ دم پہ سہت پہ مہر یوس انتت اوڈیسنس ہم جوشا اتک وپیسکارا گ لگ ات۔ آ نہیا درستیں مولد پچاہ آورت انت۔

بیت و سہمی کتاب

ماتی کندان ات ووتی شہبانکا را آ نہی ے مہرے واتری ے مستگی دیگا پدیاناں سرکپان و برزاروگات۔ اگاں آ نہی ے پاداں ہائی مان بوتیں نہ گشاد گشاد اودا سر بوگ ے جہدے کت۔ آ گلا پیم نہ بوت وچہ زیاد ہیں شاد ہا پادے شری ے سرا بنانا نہ کپگا انتت۔ پلنگ ے سرونا ووشتاں وکوکارے کت وگشت ے: ”پادامنی چک! اینچو و ہدا پہ ہمانیا کہ تئی دل مندگ بوتگ، بیباچارے۔ اوڈیسنس واترا تلگ۔ اگاں دیراں پدا تلگ نہ جی بیت آخر تلگ و سرانت۔ وہے لگ و بد معاشاں کہ اے لوگ سراز تلگ ات، جاند ادتباہ کنگ ات، ٹیلیما کس ے گٹ ے ہونان بوتگ انتت، رسگا گوں آ نہیا اے درستانی ہبرگوا زینتگ“۔

پینے لویا گشت: ”ماتی! دیوتا ہاں ترا گنو کتگ۔ بلا ہیں زانند ہانا اہمق و بے اگلاں دانا کنگ پر آ نہاں مزین ہبرے نہ انت۔ اے ہما ہانی کار پدنت کہ وت سراوت تئی سرے ہوش بر گشتگ۔ و ہدے من شری ے سراوش و اب اتوں توچوں ہمت کت منا چوشیں بے سریں گپانی ہال دیگ ے واستا پاد کت۔ اوڈیسنس ے ہما شو میں جاگہ ے (کہ منانا نام ے گرگ شات نہ بیت) روگا پد من ہجر چوش و اب نہ بوتگوں۔ برو! جہلا وتی بانا بہ نند۔ اگاں دگہ یک مولدے آ اتک و منا ٹوہنت وانچیں بے سریں گپ جت تہ من آ نہیا پہ مشت جنان کنیں و چہ ادا در کنیں۔ شگرا بگر، تو

پیرے اگس ناں من تراواں انچوش کتگ ات۔“

بلے ماتی اے ہبرانی دیگا پد بے گویا یک نہ بوت۔ آنہیا گشت: ”منی چک! من تراچوں کلاگ گریں۔ من تراہال دات، اوڈیسنس اتلگ۔ آہا درامد انت کہ دالانا مردماں کلاگ گپتگ۔ ٹیلیما کس چہ پیرا آہگ ے ہال ے سر پد بوتگ بلے آنہیا اے ہبرے زانگ بوتگ کہ دانکہ اے لپنگا ولٹکاں سزا ہے مہریت، پت ے کاروارادہ پاشک نہ کتگ انت۔“

پینے لوپی ے دل چہ گلاباں بوت۔ آچہ تھت ے سراپاد اتک ماتی یے بگلاکت۔ آئی ے ارس رچگا اتنت وچہ آنہی ے گیاں بے قراری پڑرات: ”منی دوستگیں ماتی! من تئی دست و پاواں کپیں، مناراستیں ہالاں بدے۔ انچو کہ تو نام گپت، اگاں آپکا ییا اتلگ تہ یک و ہنبا بد معاشانی اے ٹولی یے چوں جنگ و پروہنگ، آو لوگ ے تو کا دائم کیجا گہ بوتگ انت۔“

یوریکلیا آپودات: ”من چہی پہ وتی چماں نہ دیتگ۔ من زانیں چوں بوتگ۔ من بس مروکیں مردمانی پریات اتلگ انت۔ ماوتی بانانی دپ بتگ انت و تو کا یک کندے آنز اتلگاں۔ انا گتا ٹیلیما کسا اتک و مناڈنا دراہگ ے واستا توارکت۔ منا آنہی ے پتا لوٹ اتگ ات۔ ہما دانا اوڈیسنس من دیت کہ مردگانی تو کا اوشتا تگ ات۔ آنہی ے چپ وچا گردا بنا میت کپتگ اتنت۔ آنہیا را شیرے وڑا ہونا مچکلیا تو بدیتیں تئی دل و ش بوتگ ات! نوں درستیں میت چست کتگ وڈن ے دروازگ ے دپا ایرنت و اوڈیسنس آس روک کتگ و لوگا دوت دیگ وچیر سوچگا انت۔ آنہیا من تئی توارکنگ دید اتگ۔ ہمیشکہ نوں پادا و اینچو تکلیف و سکلیانی سگکا پداے و شیا ہوار بیوگوں۔ تو اینچو ہدا ہما ایما زندگ بوتگ ے، آمرچی پورہ بوتگ۔ اوڈیسنس لوگا و اترا اتلگ و آنہیا تراوتی چکارا لوگ ے تو کا دیتگ۔ ماڑی ے درستیں و استاراں چہ پیرے گپت کہ آنہاں، آنہی ے گوماز یادہی کتگ ات۔“

پینے لوپی گشت: ”ماتی! چہ انوں شادہ بندت بوتگ۔ دوت دیگ وچیر سوچگ ے زورت نہ انت۔ تو زانے کہ ہرس، و من و منی چک چہ درستاں گیشتر، آنہی ے ادا گندگا سک گل بنت بلے تئی اے کہ گشے و ت سازا تلیں یے۔ ورنائیں و استارانی کشوک الم دیوتا ہے بیت و

آنہیا آنہانی بدیں کار پد و دل سوچیں بے ر ہداری بد برتگ انت و زہرا کپتگ و چوش یے کتگ۔ اے مردم گندو کیا آوکیں مردماں گوں شری ے سراپیش نیا تگ انت۔ آہانی دلاشر و گندگ ے مانا یک بوتگ۔ نوں وتی چندے سیہ روئیں کار پدانی سببا چوش بوتگ انت۔ دور و سک دور دگہ ملکہ آپکلیں اوڈیسنس ے واتری بوتگیں گپے۔ و انوں نیست انت۔“

ماتی ابکہ بوت و گشت: ”منی چک تو چونیں گپاے! تئی مرد ہدا لوگ ے تو کا انت و تو گشے کہ آہجر و اترا نہ بیت۔ بدگمان بوگ تئی کو نہیں عادتے۔ ہیر، من ترا یک نشانی یے گشیں چریشیا راست و دروگ زانگ بیت۔ ترا ہوش کت، دیری یک سالے، اوڈیسنس یک سؤرے آدپ جنگ ات و ہما ٹپ ے نشان است بوتگ۔ اچا، من و ہدے آنہی ے پادانی شوڈگا لگ اتوں تہ ہما نشان دیت۔ اگاں اوڈیسنس منی گٹ مہ گپتیں و گپاکن مکتیں تہ ترا ہما دانا ہال داتگ ات۔ نوں ییا رواں۔ من پرے ہبراسرے سوگند اوریں۔ اگاں منی گپ دروگے بوت تہ ہما و تئی دل کشیت منا ہما وڑا بہ گش۔“

پینے لوپی آپودات: ماتی! تو زانند ہیں پیرا لے ے بلے دیوتا ہانی کاراں تئی سر پر نہ بیت۔ ہیر، بیارواں، من وتی و استارانی میت و آہانی کشندہ ے چارگا وتی چک ے کرارویں۔“

ہمے گپان گوں آچہ کوٹیا دراتک و شش و پنج جنان بوت پدیا نکال ایرکپان بوت۔ آجیرگا ات کہ جست و پرس ے و ہدا چہ وتی مردا و اتارا دور بداریں یا نزیک ے بہ رویں و آنہی ے سرو دستاں بہ بوئیں تہ شتر انت۔ دروازگا گوست و دالان ے پترگا پدا آنہیا کرسی یے زرت و آس ے رژنا ییا اوڈیسنس ے دیم پدیمانشت۔ آنہیا یک بلا ہیں پادگے ے کراہے ایما سر جہل کتگ ات و ہنگ ات کہ چاریں باریں منی دوستی این جنین منا گندیت گپ جنت یا چہ نہ گشیت۔ پینے لوپی، داں دیراں وانگ ات وچہی نہ گشت و انچونشت۔ بلے چٹے اوڈیسنس سک اتنت۔ آنہی ے دیے چارنگ و دمانا چے پر آنہی ے درتلیں گداں کپتگ و آئے درامدے مارا تگ۔ آخر ٹیلیما کسا اے بے تواروی پروشت۔ آپینے لوپی ے سراز ہر گپت و گشت: ”منی مات! تو ہم سنگد لیس زالے ے۔ منی پت ے نزیکا زندگ و گپ و رپ ے بدلا چو چیا دور ہنگ ے؟۔ ہج جنین چووت سر نہ بیت کہ

نوزدہ سالہ پدگوں وتی مرداد پ بکیت تہ وتارا چودور دور بداریت، بلے تئی دل مدام سنگیں دلے۔
 پینے لو پیا گشت: ”ہو، منی چک! اے انا گتیں ویلامنی دل چچیگی نہ کنگ۔ منی سر پر نہ
 بیت کہ آنہیا راجی بکشتیں وچی جست بکنیں۔ من وچماں چست کت و آنہیا چارات نہ کنیں۔ بلے
 لہتیں رازیں ہبراست کہ تہنا من واوڈیسنس اش زاناں۔ دگہ کسے سر پد نہ انت۔ اگاں اے پکانیا
 اوڈیسنس انت تہ الم ماہے رازانی سببا یک ودومیا بچاہ کاراں و اے وڑچہ جست و پرس و گپا گہتر
 انت۔“

اوڈیسنس بچکند ات ووتی چک اے نیرگا چک ترینت وگشت: ”ٹیلیہا کس! وتی ماتا تیل
 ہدا لوگ اے تو کا منا چکاسیت۔ آنہی اے ہیال و لیکہ زوت بدل بنت۔ انوں من سپا نہ اوں و
 لیگاریں گدگورا، پیدیکھہ منامان نیارگا انت و نہ من ایت کہ من اوڈیسنس اوں۔ بلے نوں مارا جیروگی
 انت کہ دیترا کجام وڑ بکن اے پما شتر بیت۔ و ہدے مردے انجیں بے وس و بے کسیں ملکی مردے
 بہ کشیت کہ آنہی اے بیرے گروک مہ بیت، قانو د کشدہ اے ہونا بہ خشیت بلے انگت آنہیا را وتی
 سیاد و وارث یلہ دیگ وچہ مکا تچک سرا کیت۔ بلے مایکے ناں، اتا کا اے میر و معتبرانی لشکرے گچینی
 ایں دلا ورتگ و کشگ، آ مئے ملک اے سری ایں مردم بوتگ انت۔ اے جیرو ہانوں گیشو اریکن۔“
 ٹیلیہا کسا گشت: ”منی پت! اے جیرو ہا تو گیشو اریکن۔ مشکلائی ارزان کنگا تو جھیں دنیا
 آ شتر لیکگ بے، تئی ہمسریا کس کت نہ کت۔ تئی سوچ دمانا زورگ بنت و من گشتیں مارا ہمنچو توکل
 و ہائی مان، ما آہانی کار بندگاستی نہ کناں۔“

اوڈیسنس، پسو اے دیگا دمانے ہم چک و پد نہ بوت۔ آنہیا گشت: ”من گشتیں، شتر تریں
 وڑ و پیم ہمیش انت کہ درستاں پیسرتو برو جان بشود، گداں بدل بکن لوگ اے مولداں ہم بگش کہ
 گداں بدل بکن ات۔ چد و پد مئے پہلوان ناچ و سہتی زیمیل بخت۔ مئے ہمسارگ و رگوزی ایں
 مردم دلا گشت کہ تو کا آروس اے جشن اے تیاری بوگا انت۔ اے وڑیا و استارانی کشگ اے حال
 شہراسر نہ بیت و مارا دیا تاں وتی باگاں روگ و وتارا اندیم کنگ اے موہ رسیت۔ مردم کہ او داسر بیت
 تدا ہے چاریت۔ بلیکس مئے بھت یاری بکت۔“

آنہاں دمانا ہے سوچ زرت۔ مردیناں جان ششت و گدگورا کنت۔ جنیناں ہم وتارا
 سمبہیت و اتک انت۔ فیمینسا برابط سازکت، دمانے آپد مردم ناچا ابید دگہ بچ اے سد انہ بوتنت۔
 مردین و جنینانی ناچ و پادانی برمشاں دالان سرازرت۔ رگوزیاں و ہدے اے برمش اشکت انت تہ
 گشت اش: ”ایش انت تھا! مئے شہبا نکا انچو و استاراست ات و آخر کیلے گپت اے۔ اڑے زالم، تو
 ہمنچو کا دل داشت نہ کت کہ داں اولی مردے آہگا ماڑیا بہ نشیں و چار و گدار بکتیں۔“ چرے گپا زانگ
 بوت کہ آ آلی گپا سر پد نہ انت۔

اے درنیا، اوڈیسنس جان ششت۔ یورینومیازیتونی ٹیل اے گوما ماش کت، پدا
 ڈولداریں پشکے گورے دات و چادرے بڈے دات۔ اتینہا ہم اے کارا بہر زرت گوں و آچہ پیسر
 اے ہسابا گیشتر قد آ وروڈولدارکت۔ آنہی اے زلف چوسمیل اے پڑا بوتنت۔ انچو بکھہ یک انجیں
 کتہ کاریں کاریکرے کہ وتی کارے ہرتک و پہناتے در برتگ، آ وتی شرنگتیں نگرہ اے کاشیاں
 ڈولدارکنگ اے و استاسہرے گونا پ دنت، دیویا ہے دابا آنہی اے کوپگ و سرائچوڈولدارکتنت کہ
 آنہی اے رنگ دراتک۔ دیویا وتی کار سرجم کت۔ و ہدے اوڈیسنس جان ششت و ڈنادراتک، آ
 پورہ یک ابدمانیں دیوتا ہے اے دروشاٹ۔ آ، پدا وتی جنین اے دیماشت و گہے کت: ”تو چونیں
 زالے اے! آزمانا ترا ہما وڑا جوڑکنگ، ہما وڑے، بلے آگے کہ جاہلی و ضد نیگ انت تو چہ ہر کسا
 گیش اے۔ دگہ یک جنین اے کہ آنہی اے مرد نوزدہ سالہ پدا و تر بیت چون آنہی اے بگلا نہ بیت؟
 ہیر، ماتئی تو منی نپادا تچ کن۔ من ایو کا و پھیں۔ منی جنین اے دل چوسنگا انت۔“

پینے لو پیا پسودات: ”تو ہم پیش اے مردم نئے۔! من ضدانہ کچنگوں ویکہ ترانمان نیارگا
 اوں، من و شریں وڑے آ ابکہ ہم نہ اوں۔ بلے من شری اے سراتر انگا اوں کہ بوجیاں سوار بوگ و
 چہ اتا کا آدراگ اے و ہدا تو چون بوتگ اے۔ یوریکلیا! برو، و پسگ اے ہما بان اے دپانپادا اے بچ
 بکن، کہ وت بپیتگ۔ بلاہیں پلنگا ڈنا بجن، پلنگ اے سرازیم و چادر بچ کن و پادوما کملے اریکن۔“
 اے گپ آنہیا پہ وتی مردے چکا سگا جت۔ اوڈیسنس بد برت و گوں جنیناں گپے کت: ”
 پینے لو پی! تو و مناد دل تیر کہ کت!۔ چہ لوگ اے تو کا منی پلنگ کے آدرکنگ؟۔ نیہی کارا زانگ نہ بنت

بلے کتے کاریں کاربگرے ۽ واستا ہم منی پلنگ ۽ چست کنگ و دگہ دیے ایر کنگ سک گران انت۔ اگاں چہ درستاں تکلڑا تریں ورنہ ہے سک زور بخت نہ چست کت ۽ کت۔ پرچا کہ اے پلنگ منی چندا شرتنگ وایشی ۽ شرتنگ بلا ہیں رازے۔ پڑو گاہا زیون یے است ات، آسک مزن ات و آنہی ۽ بُڈ سک زندا ت۔ من ہمانی ۽ چپ وچا گرداسنگانی سراوتی بان بست۔ آنہی ۽ سر شریں وڈے آ بست و دروازگانا رزانی بند بوکیں مہریں کڑی جت۔ پدا در چک ۽ درستیں شاہ بر انت، بُنا بگرداں برز اُبڈ تراشت ورنہ وک ۽ سرا ککرت و سپا کت۔ اے منی پلنگ ۽ سروں ات۔ ہر جا کہ کُٹک چنگی ات من کُٹک چنان کت و پلنگ ۽ شرتنگ بندرات کت۔ گڈیا ایشی ۽ سرا سہر ونگر ہا گوں گلکاری کت و پوست ۽ سہریں پٹہ زرت و گور باسکانی اے سرا سراں پتا۔ پلنگ تیار بوت۔ اے مئے دوینیانی رازنت و من پیشداشت کہ من چرے رازاں سراں پداوں۔ البت من زانیں کہ آپلنگ انگت وتی ہما جاگہ ۽ سرا انت یا کسے آ بُڈ بر اتگ و آچست کنگ۔“

پینے لوپیا چار ات مردے گپ راست انت تہ آ نیا لرزگے چیر کپت و دلے موم بوت۔ آ گریوان بوت و دیم پے اوڈیسنسا شت، آے بگلا کت و سرے بوسگ ۽ لگ ات و گشت: ”اوڈیسنس! چمن دل گران مبو۔ تو مردینیانی تو کا مدام سیانا تر بوتگ ۽، مئے درستیں شومی و بدبختی چہ دیوتا ہانی سببا انت۔ مارا ورنائی ۽ وشیاں ورگ و یک ہجریگا پیر بوگ، آنہاں سگ ات نہ کنگ۔ تو پرے ہرا چہ من دلگران مبو کہ من تی گندگا گوں پرچا ترا امبازنہ کنگ۔ منادائے اے ہرا دلگیر کنگ کہ چومہ بیت یکے منیت و وتی و شیں گپاں گوں منار مدنت۔ پے چوشیں ساھتاں سوب کنگا بد معاشانی کمی نہ انت!۔ ہما ساھت پے دنیا و الہاں چوئیں شوئیں ساھتے ات کہ زیوس ۽ جنک ہیلن، دیویارد ات۔ اے گپ راستے کہ چر آ ساھتا پیر ہیلن ۽ دلا چوشیں گپ نہ بوتگ و اگاں آنہا بزانتیں کہ ملکی مردم منی پد جگ چک و پد نہ بنت تہ آ جبر وتی، درملکی دوستدار ۽ بگل ۽ ورسا ساڑی نہ بوتگ ات۔ بلے نول امن و ایشی انت۔ تو مئے دوینیانی راز براں پلنگ ۽ راز شریں وڈے آگشت۔ چرے رازامن، تو وار کورس (کہ اولی سرا دے آگ ۽ ودا منی پتا منادائے ات و آدام مئے بان دپا پانگو بوتگ)۔ آ آ بید کس سر پد نہ بوتگ۔ تو وتی جا ملیں جنین رابا آورت و متارینت۔“

پینے لوپی ۽ امبازاں اوڈیسنس ۽ دل آپ کت۔ آ نیا وتی چوشیں شریں وفادار و پر مہریں جنین ۽ بگلا گریت۔ پینے لوپی ۽ واستا آ وشیاں آنچیں دمانے ات و ہدے دریا گیگ و گویں بو جیارا گوات گورمانی شہماتاں گوں چند چند کت و دریا ۽ تو کا دست و پاد جنوکیں مردمانی چم پے زینا کپنت تہ آ بے کساں گل بنت۔ ہے لہتیں اوژنا گرائی و استا آ دمان چوئیں و شیں دمانے بیت کہ آ تیاب دپ ۽ سپیت گجیں گورمانی تو کا اوژنا گ کنان بنت و تیا یادرا کینت۔ آچہ وادامین بنت بلے چند اش پے وش و سلامتی زمین ۽ سرا سر بیت۔ اگاں دل دلی وش ہیشتی ۽ نام انت تہ پینے لوپی ۽ گوں وتی مہرا دچا رکپگ ۽ دمان چوئیں و شیں دمانے ات!۔ آنہیا اوڈیسنس بگلا کنگ ات ویلہ دیگ ۽ نامے نزانت۔ اگاں پر آ ہانی ہا ترا اتینہا سر و پڑے مہ کتیں تہ آ ہاں گریوگا بس نہ کنگ ات و روج درا تلگ ات۔ آنہیا درا جیں شب رو کپتی نیمگا داشت۔ رودرا نکا سہب، دریا ۽ تو کا ودار یک ات۔ ہما دویں وش روا جیں اپس، لامپس و فائتن کہ روج ۽ اپسکا ژیا گران کعت و پمارژنا کارانت بلے اتینہا اے دوئیں گوں اپسکا ژیا بندگ نہاشت انت۔

اوڈیسنسا یک بلا ہیں دانائی یے کت و جنینا را گپے ۽ ہالدرات۔ گشت ۽: ”ساہ ۽ بدل! مئے چکاس انگت آسر نہ انت۔ منا انگت دگہ آنچیں بلا ہیں میھے آروگی انت کہ پر آ نیا ہمنچ و ہد لگیٹ بہ لگیٹ، منا ہروڑاروگی انت۔ و ہدے من وتی و سنکتانی واتری ۽ راہ ۽ درگتا سوچ و پدا ہیڈیز اشتگ اتوں تہ ٹیر یسنس ۽ اروا ہا اے پیش گوئی کنگ ات۔ ہو، بلے کیکد بیا و پساں و آرام کناں و دانکہ و ہدرسیت بگل پے بگل ہاں و پساں بلے مئے اروا ہا تہا ہر گزنت۔“

پینے لوپیا پسودات: ”دیوتا ہاں ترا ملک و لوگا سر کت۔ تو حکم کن، نپا دچیر گیگ بنت۔ تو نوکیں چکاس ۽ ترا نگا کپنگ ۽ پمیشکہ منی کرا درستیں گپاں بجن۔ من روچے نہ روچے درستیں ہالاں سر پد ہیں۔ انوں سر پد بہ ہیں پریشیاچی بیت۔“

”ٹیر یسنسا منا گشتگ ات کہ جو انیں ہو لگیے بزور و پور ہیں دنیا آ بڑ و سیل بکن۔ آنہیا نام گپنگ ات کہ سفرے و ہدا من آنچیں مردمانی کرا سر ہیں کہ آ دریا ۽ ناما نزانت و درگاں ہجر واد ۽ چند مان نہ کعت۔ مئے سہر رنگیں بوجی و آ ہانی درا جیں ہو لگیگ کہ بوجیانی بانزل ۽ ہسا با انت،

بلے آہانی سرایشاں در نہ روت۔ ٹیریسٹا منا گشت کہ اودا سر بوگ نے نشانی ہمیش انت، کہ مساپرے منی دپا کپیت و منا جست کنت کہ اے پچانے تی بد انت؟۔ ہما سہتا منا ہولیک زینا مک کنگ و پوسائیڈ نا گرانڈ، کانیکر و تومی ایس سو رانی الکا پین ندر دیگ لوٹیت۔ چد و پد من لوگا و اتر اتک کنیں۔ ادا سر بوگا پد آزمانا نشگیں درستیں دیوتا ہانی ناما، آہانی بستارے ہسابا، سر جمیں رساں گوں ندر دیگی انت۔ منی مرگ نے باہتا آنہیا گشت کہ چد دریا آ کیت و مرگ نے ودا منا بچ تکلیف نہ بیت۔ ہما ودا کہ منا مرگ امبازیت، من پیری نے روچان میں و سک عاجز و زور میں و منی کش و کرا ہزگار ووشھالیں مردم بنت۔ آنہیا اے گیانی پورہ بوگ نے سو گند وارنگ ات۔“

پینے لو پیا پسودات: ”وہدے تی تقدیر امان انت کہ پیراں سری نے روچ پہوشی گوزنت گڑا تو امیت کش ات کئے کہ اے مہیما پہوشی جن نے۔“

آگیا اتنت و یورینومی و یوریکلیا آموم ہتی گون اتنت و پلنگے سرا گندلاں چک کنگا اتنت۔ وہدے نپا دچ بوت و کار ہلاں بوتنت۔ تہ ماتی و پدگا وتی بانا شت و یورینومیاموم دستا کت و مرد و جنا راہ پیشداشت و اتر بوت۔ آدو میں ہے پلنگ نے سرا کہ سالانی سال پیسرو پنگ اتنت، پدا یکجا کہ و پدگا سک گل اتنت۔ نوں ٹیلیہا کس، پوٹیس و گوالا اول ناچ بس کت، جنیناں ناچ ہم بند کت و سبھیں شپا تھاریں دالانا و پت انت۔

اوڈیسٹس و پینے لو پیا مہرے و شیاں و تا سر بار کت و پدا گیا لگ اتنت۔ آنہیاں یک و دومی نے گپ وصال گوشداشت انت۔ آنہی نے جنینا نام گپت کہ منا لوگ نے تو کا چونیں چونیں مصیبت سرا کپنگ و من کجام وڑا اے شومانی کار پد چارا تگ انت و آنہیاں واستاری نے ناما باریں چنچو میش و گرانڈ کشنگ و وارنگ و باریں چنچو کب شراب اش وارنگ۔ وہدے اوڈیسٹس نے باری اتک تہ آنہیا وتی دژ منان دانگیں درستیں پرش و عذابانی کہہ آرتنت، و ہرچ مصیبت کہ چندے سر نے کپنگ آدر ستانی ہالے دانتنت۔ آنہیا پہ ہب گوشداشت و دانکہ کہہ ہلاں نہ بوت آنہیا و پسگ نے نام نہ گپت۔

اوڈیسٹس و تی سرگوست کی کو نیانی سرا وتی سو بمدی نے کہہا گوں بندات کت چرے

سو بمد یا پد آہما ماکسا بوتگ ات کہ آلوٹس (کنول) و روکانی ملک ات۔ آنہیا ککلو پس نے کہہ آرتنت و نام گپت کہ منی چونیں دلا وریں ہمراہ آنہیا پلکت اتگ انت۔ من ایٹولس نے لوگا داشتگ و آپہ مہر پیش اتلگ و وہدے رکت بوتوں تہ منی مک یے کت۔ بلے چوزوت ملک نے و اتری نصیبا نہ ات۔ منا پدا تو پان وسیہ گواتاں ماں تزکت و ماہیگانی راہ نے سرا بے وی سفر جت۔ پدا لاستری گونوی نے بدن ٹیلیپیلوسا ننگر بوتوں۔ اودا و خوشی آں منی سر جمیں سنگار جت و تباہ کت۔ تہنا ہما یکیں بوجی پشت کپت کہ منی چندے سوار ات۔ پدا آنہیا کرکی نے ساہری نے گپ جت انت وصال دات کہ آچو نیامیریسٹس نے ارواہ نے کراسر و سوچ نے گرگا دریا آگوستگ و ہیڈیز نے درگا ہاں شنگ و اودا وتی درستیں کو نہیں سنگت و تیل و مات کہ آنہیا رو دیتنگ و مزن کنگ ات، اے درست من ہموادیتنگ انت، آنہیا سازناتی تو ارے و شیں زیر گوشداشتگ۔ آچسر و کیس تارا و کار بدس و سکلا نے کرا گوستگ، چہ اودا بچ بوجی ابید تا وانا گوست نہ کنت۔ پدا آنہی نے ہمراہاں روچ دیوتا نے دلوت گپنگ و کشنگ انت و زیوسا آنہی نے بوجی نے سرا گردے چگل دات و یکیں بچیرا آئی درستیں و فاداریں ہمراہے کشنگ و کار کنگ انت۔ ایو کا آنہی نے چند چہ مرگا پشت کپنگ۔ چہ اودا آ اوگلیا نے زروانا سر بوت۔ کالپسو دیوی آنہیا راوش اتک کت۔ کالپسو نے دل گوں آنہیا آروسا بند ات۔ آنہیا آچہ غار ادرا ہگ و روگ نہ اشت۔ آنہی نے سک باز ہد متے کت و آنہیا را ابدما نیں زند و ابدما نیں ورنائی نے لالچے من ات بلے داں گڈیا آنہی نے دل گوں دیویا یک نہ بوت۔ گڈیا آ تو پانیں سفرے آپد سخر یا اتک و سر بوت۔ رحمل و مہروا نیں فیے شائی آں آچو دیوتا ہے نے وڑا عزت و شرپ بخش ات و آنہیا را سہر، گد و برنج نے دگہ بازیں ٹیکی اش دات و بوجیا سوار کت و ماکا سرے کت۔ اوڈیسٹس انچوتی سرگوست ہلاں کت دمانا و اب کپت۔ آنہی نے بالادا آرام رس ات و درستیں غماں بے غم بوت۔ یکرندے پدا اتینہا آنہی نے ہیال گور ات۔ وہدے آتسلا بوت کہ اوڈیسٹس جن نے کرا و پنگ و واب و مہرے و شئی یے وارنگ انت تہ آنہیا چہ بلا ہیں دریا نے تو کا سبب چہ و ابابا دکت دانکہ دنیا آرژنا بکت۔

اوڈیسٹس چہ و ابابا بست کت و پینے لو پیا را وتی ارادہ ہے گشت انت۔ ”سہا ہے بدل! مئے

چکاس ے وہ دنوں گوستگ۔ شومی گام یہ گام منی پدا کپتنگ پمیشکھ من تی کر اسر بوت نہ کتگ و تو یہ گریوگ روچ گوازینگ انت۔ من پاتا کا آدلاپ بوتگوں وزیوس وایدگہ دیوتاہانی حکم ے پدا درپہ دروہاک پہ سر بوتگوں۔ ہیر، مئے ہما واہگ کہ بوتگ انت آپورہ بوتنت۔ مایک ودومی ے بگلا و پتنگ وشپ روچ کتگ۔ پمیشکھ من نون ماڑی و آنہی ے تہ ے ملاں تی دستا دیگ و روگا اوں۔ واستاراں منی ہگ ہنچوتاوان بارکتگ انت من وت اینگو آگوارش کنیں و ہسے تاواناں پورہ کنیں، داں کہ دلوتانی ہساب بروبر بہ بنت یک پیماہلوکا چیزے نہ چیزے دیگی انت۔ انوں من منی پت ے چارگادیات ے باگ روگا اوں۔ آنہیا چمنی سببا بازیں پریشانی درنجے سگ اتگ۔ جگرانی بند! تو انچوسر پد وکلا نہیں زالے ے کہ سر وسوج ے چند نہ لوٹ ے بلے من گشیں تو مولداں بزور و برزرا وتی بانا برو۔ ہمودا بہ نند۔ کسے آگوں گند و نند و جست و پرس لکن پرچا کہ روچ کہ درکیت تہ اے حال ہر ہنگا شنگ بیت کہ درستیں واستار من ماڑی ے تو کاجنگ و کشگ انت۔“

اوڈیسٹسا وتی مزن شانیں زرہ مانپوش ات، ٹیلیماکس، یومیس وگوالے پادکت و گشت انت کہ وتارا سلسلہ بند کن ات۔ آنہاں گپ زرت و دمانا گوں برنج ے سلاہاں سلسلہ بند بوتنت۔ پدا آنہاں دروازگ پچ کتنت اوڈیسٹس ے پشٹا گون بوتنت۔ نون رثانا ات بلے اتینہا آتہار و نکیا اندیم کت وزوت چہ شہراڈن سرکتنت۔

ہیست و چارمی کتاب

اے نیاما ہر میزا سہرے عصا دستا ت و واستارانی ارواہاں یکجا گہ کنگا ات۔ ہسے عصا ے سرا وتی مرضیا مارا و اب گیتک یا آگہ کت کنت۔ آنہیا ارواہ لین کتنت۔ آنہاں ہر میزے حکم من ات۔ آہما شچرانی وڑا کپہو کپاژ اتنت کہ و ہدے آ بلا ہیں غارے تو کا برز الونجان بنت و چر آنہاں یکے بنا بہ کپیت، تہ درست بال کتت و اے دیم و آدیما پر تر انت۔ ہسے وڑا بے سریں کوار و کیر کنان بوت و آہر میزے ہمرا یادیم پہ پاتا لارہ گپت انت۔ بلا ہیں دریا، سہتیں تلار، روچ ے راہ و درو و ابانی دیارا گوزگا پدا پلانی کلگے آسر بوتنت کہ آ انسانانی ساہگانی (ارواہانی) جاگہ انت۔

اودا آگوں اکلیر ابن پیلینیس، پیٹروکلس، انٹیوکس و اینیاسا دچا رکپت انت کہ پیلینیس ے چکا پد پور ہیں ڈانایانی تو کا شر تر و ڈولدار ترین مردات۔ آسہیں اکلیر ے ساہگ ے کرا اوشتا تک انت کہ اگامیمون رس ات گوں۔ تہی و ہدی آنہی ے چند ے غم کم نہ تر اتنت و انگت ہما درستیں مردمانی ساہگ آنہی ے چپ و چاگردا گون انتنت کہ آنہی ے پچیکا آگستس ے لوگا جنگ بوتگ انتنت۔ اکلیر ے ساہگا گپ بندات کت۔ آنہیا گشت: ”اگامیمون! و ہدے ٹرائے آماخانییاں جنگ کتگ ات مئے لشکر ے کماندار تو بوتگ ے و ہسے سببا ماگشتگ کہ چما

درستاں زیوس نے دوستی میں مرد توئے۔ بلے ترا ہم ورنائی نے روچاں ہے زلمیں طاقت نے
شکار بوگی ات کہ بچ کس چر آنہی نے دستا نہ رکیت۔ منی واہگ انت کہ توگوں وتی بادشاہی شانا
ٹرائے نے کلات نے دیما ساہ بداتیں۔ اے وڑا قوم درستیں مردم یکجا کہ بوگ انتنت وتی پُرانی سرا
چیدگے شرتنگ ات اش وتی چکا پشید یا نیکیں نامے رس اتگ ات بلے تئی نصیبا سکیں تر سناکیں
مرگے بشتگ ات۔“

اگا میموننا پسودات: اکلیر! توچہ ارگوسا دور، ٹرائے آچونیں و شیں مرگے آمرنگ ات نے
تئی میت نے واستا ٹرائے والہ واخائیاں جنگ کتگ و آہانی شرتیں سرمتاب تئی کش و کرا کپان
بوگ انت۔ تئی مرگا ہم مڑا ہے گون بوگ۔ توچہ اودا چست بوگیں دز و لوڑانی تو کا کپنگ ات نے و
اپس گاڑی نے تاچگ نے و شیاں شمتنگ ات نے۔ ماتجیں روچا جنگ کت و راستیں گپ ایش
انت کہ اگاں زیوسا سیہ گواتے میا ورتیں و مارا مدتیں تہ ما بجر جنگ بند نہ کتگ ات۔ پدا ماترا
چست کت و بوجیانی تو کا برت۔ تئی ڈولداریں بدن گون گریں آ پاں ششت و تیل جت و نپادے
نے سرا تچک کت۔ تئی ملکی مردم چاریں نیمگا پر رتک انت۔ ہون نے ارس رتچک بوت و باریں
چنت مرداوتی سرے میدچت انت۔ و ہدے تئی مات اے ہالا گپت و ابدمانیں پر یانی ہجیرگا چہ دریا
آدرا تک تہ آ پاجب رنگے آ موتک آورت۔ چرے موتکانی اشکنگا درستیں لشکر تر سگا لگ ات۔ و
اگاں مئے کوئیں علم و ربتیاں زانوکیں مردے آوتی علم کارمہ بستیں تہ درستیں مردم بتنگ ات ووتی
بوجیانی تو کا پٹ اتگ انتنت۔ اے اولی رند نہ ات کہ نسرے زانت و زانگ گیش بوت۔ آنہیا دیما
کنزات آمان تر کتنت وگشت: ”ارگوسیاں! بوشت ات! اخائیاں، یکے مہ تجت! اکلیر نے مات
ابدمانیں پر یانی ہمراہ انت وچک نے میت نے چارگا اتنگ۔ اے گپ نے اشکنگا پد لشکر نے ترس
درا تک و دل اش ڈڈ بوت۔ آنہاں پیریں دریا دیوتا نے ابدمانیں پوشاک پوش آگیں جنگ گریوگ و
تئی میت نے چپ وچا گردا مچ بوگا دیست انت۔ شیر و شازی نے نہہ دیوی ہمودات و باری باری
نے سراتی سرا موتک آرگا انتنت۔ آہانی دردناکیں شیرانی گوشدار گاچہ ارگوسیاں لشکر نے درستیں مردم
گریوگا انتنت۔“

’داں ہبہہ روچا، چئی شپ، چئی روج، انسان و دیوتا ہاں پہ تو موتک آورت۔ ہر دہمی
روچا ماتئی میت نے سرا بازیں پس و گرانڈے نے ندر دات، ترا دیوتا ہی پوشاک گورا دات و منانی
ہسابا ٹیل و بیگ پر ریتک و بُن دات۔ اخائی نے بازیں میر و معتبرے سہ بند بوت، بازینے
پیدا دگا و چندے اپسگا ٹریاں سوار بوت و ہے آس نے چپ وچا گردا پرتراش وارت و کوکاراش کت۔
و ہدے آساترا موتک و پرکت تہ سہب نے سراماتئی سچتیں ہڈیکجا کہ کتنت و آہیکیں شراب و ٹیلانی
تو کا کت و ایر کتنت۔ پدا تئی ماتا مارا زریں ہا کدانے دات وگشت کہ اے سوگات باخوسا دیداتگ
ومزن شانیں ہیفا نسٹسا جوڑ کتگ۔ ہے ہا کدان نے تو کا تئی وچہ تو پیرس مرتگیں پیٹر وکلس نے ہڈ
یکجا کہ کت و ایر کتنت۔ انیلو کس نے ہڈ، کہ آ پیٹر وکلس نے مرگا پد تئی دلی دوستے بوگ، آنہی نے ہڈ
ہم ہمیشی نے تو کا بلے جدا ایر کتنت۔ مارا گوسیاں اے ہا کدان زرت و ہیلسپوٹ نے دریا نے لمبا
جاگے آنچیں مزن شان و برزیں چیدگے شرکت کہ آنہیا انوں و داں دیراچہ دورا نابدا گندنت۔ ہما
میدانا کہ اخائی سر مچاراں وتی زور چکا سگی ات ہمائی نے تو کا توک تئی ماتا دیوتا ہانی دانگیں بے
بہائیں داد و دیش ایر کتنت۔ توالم یک بادشاہے نے جنازہ گون بوگ نے وورنا ہانا مرتگیں بادشاہ
نے شرپا بوکیں لیباں بہر زور گئے و استا گدانی کشک و ساڑی بوگا دیستگ، بلے نگرہ پادیں ٹیٹسا تئی
شرپا آنچیں بے بہائیں چیز ایر کتگ ات کہ توچہ و پیرس ندیتگ انت۔ گپ ایش انت کہ تو دیوتا ہاں
سک دوست بوگ نے۔ ہے رنگا اکلیر! مرگ ہم تئی شان و مڑا نے کم کنگا بے سوب بوت۔ داں دنیا
است مانیت مہلوک تئی عزتا کت۔ بلے سوبندی نے گوما جنگ نے سلا ہا منا چے تاہیر رس
ات: ”زیوسا تقدیر اے ہر عشتہ کتگ ات کہ و تر سگا گوں آگستس ووتی بد متیں جنین نے دستا کم
شرپیں مرگے آہہ مریں۔“

ہریمز کہ آنہیا اوڈیسس نے کشنگیں و استارانی ساہگ گون انتنت و پاتالاروگات، آنہی
نے نزدیکار سگ نے سوبا آہانی گپ تو کا کئی بوت۔ اے درامدانی گندگا گوں آدوئیں ہیران بوت و
گشا دگشا داد میا کنز انتنت اوگا میمون نے ساہگا خانوادہ ہیں امفیڈون ابن میلائیس پچاہ آورت
کہ آنہیا یکیرے آماں اتا کا آوتی لوگا مہمان کتگ ات۔ اگا میمون آنہی نے گپ نے ودار نہ کت

و پیسرا گشت: ”امفیڈون! چونیں بلاہیں ویلے بوتگ کہ شمئے وڑیں ورنابانی گچنی ایس ٹولی یے نے سراداپاتالا کپنگ؟ انچوزانگ بیت کہ یکے آجھیں شہرا ترا تگ وشہرے شرتیں ورنادرچنان کنگ انت! پوسائیڈناسیہ گواتے یلہ داتگ وشہرا گوں شمئے بوجیاں دریا اہڈ بیٹگ یازمین نے سرادرثمنیں نکلے نے دلوتانی برگ نے وهدایا آہانی شہر و جنیناں دزگیر کنگ نے جگشا جنگ بوتگ نے؟ مناہے گپ نے ہالا بدئے تی منتوراوں! مادوئیں مہمان ومہمان جلن بوتگان۔ توچرا آہراں بے یال نے؟۔ من بادشاہ مینے لپنس نے ہمراہ بوتگوں و اتا کا آاتنگ وتی لوگا داتنگ و پے ہرا جہد اتوں کہ کجام وڑے آ اوڈیسٹا ایلیم نے روگا رازی بکنیں۔ اے بلاہیں دریائی سفرے ماہے نے پدموتی ملسد اسوین بوتوں۔ ہما مرد کہ مرچاں شہرانی جنوک نے ناما نام کپنگ، آنہی نے رازی کنگ وراہ نے آرگ سکین گرائیں کارے ات۔“

امفیڈون نے ساہگا پودات: ”شاہی مہذبیں واجہ اگا میمنون! ہما گپ کہ توجت مناشری نے سرایات انت۔ من ترا شری نے سرا یکہ پے یکا ہما درستیں گپاں جنیں ودئیں کہ آمئے تباہی و بربادی نے سبب جوڑ بوتنت۔ و ہدے دراجیں مدتے نے گوزگا پداوڈیسٹس و اترنیا تک تہ ما آنہی نے جنین نے واستاری بندات کت۔ اے گپ آنہیا دوست نہ بوت بلے تچکا جواب دیگ یا کارے کنگ نے بدلانا کنگ وگا رکنگ نے پندل نے سازگا لگ ات۔ اے جنین نے مکر و ہلبہانی یک کسبے کاریں۔ آنہیا لوگ نے تو کا کارگے سمہیت و یک جوانیں چادرے نے گوپک بندات کت و مارا گشت کہ بادشاہ اوڈیسٹس نے مرگا پدشامنی واستارے۔ اگاں شہر درتیں شہزادگ دلا بدارات و صبر بکن ات منا اے چادرے گوپک نے موہا بدیت نہ من شمئے منتورا ہیں۔ اگاں ناں من ہرچی کہ گوپنگ آپہ پمت بنت۔ اے شرمندیں لارتیں نے کفن انت۔ من نہ لوئیں کہ مردم کشیں مرگ آنہیا ماتر بکت تہ منی ملک نے زالبولان اے شگان جنگ نے موہ بریت کہ آئی کفن یے نصیاناہ بوت۔ آئی اوڑ وڑیں گپ ٹہیت۔ ما و خانواد ہیں مردم ایں، گپ زرت۔ آسرا لیش بوت کہ آئی آجھیں روچانشت و چادر گوپت و شپا چرا گئے دیمانشت و روچ نے گوپتگیں چادر پڑتیک۔ سے سالآ آئیہے رپک نے سرا مارا پے کلاگ داشت۔ چارمی سال

بندات بوت و آسربوگی ات کہ آنہی نے یک مولدے آ کہ آدرستیں رازاں سر پدات، وتی بی بی نے راز پاشنگ کت۔ یک شپے ما آنہیا رالے جوانیں چادرے پڑچکا گپت و ناکا میں دلے آئی چادر گوپت و سرجم کت۔ آنہیا ماہ و روچ نے وڑاچوکیں چادر سرجم کت، ششت و مارا پیشد اشنگ ات کہ شہتاناں ہدا بزانت، چہ کجا اوڈیسٹس زرت و دیاتوتی ڈکارانی سرا شپانک نے کرگینا سرکت۔ آنہی نے چک ٹیلیما کس کہ ہما ساہتا بوجی نے سراچہ پیلو سا و اترا تگ و سر بوتگ ات، ہمانی نے کراشت۔ شور و سلاہ بوت، مئے کشنگ نے پندل سازگ بوت، پدا و دوائیں اتا کا نے شہرا اتک انت۔ بلکیں چو پکیش نے شرتزانت کہ ٹیلیما کس دیما بوت و پیسرا اتک۔ رندا اوڈیسٹا درتگیں گدگور ات، لٹاچک دیان و لنگا جنان بوت و شپانک نے پچیکا اتک۔ آبزگ و غذا میں فقیرے نے رنگات و آنہی نے گدا نچوش اتنت و ہدے اول سرامئے کرا اتک تہ مئے کوہیں سنگت و ہماہاں ہم پچاہ نیا ورت۔ ما آنہیا راسک مڑات گوں، ہکل دات و چیز مان بڑ ات و سر وگوشاں جت۔ لہتیں روچا اوڈیسٹا مئے اے ہکل و ہوکل و ہبرسگ اتنت بلے آخر اوپارے جواب دات۔ آنہیا ٹیلیما کس نے کما وتی درستیں سلاہ چست کت و مال خانہا کبل کنا نینت انت۔ پدا آنہیا وتی ملسدانی ہاترا پینے لوپیارا یک کمانے و لہتیں تیر دات و آنہیا راپہ مئے چکا سارازی کت۔ اسلاہے چکا سامنی سنگت کوشارینت انت۔ مئے تو کا یکے آاے بلاہیں کمان چکت ات نہ کت۔ راستیں گپ ہمیش انت کہ مارا زور مان نیست ات بلے و ہدے اوڈیسٹس نے کمان نے چلگ نے باری اتک تہ مانہ من ات و گشت کہ آہرچی گشیت بلے کمان آنہیا دیگ مہ بیت، ٹیلیما کس آنہیا راپر کنگا ات کہ کمانا دستا بکن۔ آخر کمان اے زبردست ونہ ترسیں مردے دستا کپت و آنہیا داناچک ات و نشانگانی تو کا تیر گوازینت۔ پدا آنہیا دورے جت و دروازگ نے دپا اوشتات۔ آہونا گنوگ کنگ ات۔ آنہیا چہ جاہا تیر درکت و شہزادگ اٹھیںوس جت و کشت، پدا آنہیا یک یکا مردم نشانگ کت و تیر جنان کتقت دمانے آئے کرا لاشہ سر پے چکت بوتنت۔ اے ہبرزانگ بوت کہ دیوتا ہے آنہی نے پشت انت پرچا کہ دمانے نے زہر اپر بوگا پدا آنہیا مئے سرا ارش کت و دالان نے تو کا چپ و راستا نیزہ مان بڑان بوت۔ سرترگان

بوٹنت۔ مروکیں مردمانی ترسناکیں پریات و زاراں جاگہ سرازرت وزمین ے سراہون ے جو تیک۔ ہے وڑا، اگامین! ماکشگ بوتناں۔ مے میت انگت اوڈیسنس ے لوگا ہما وڑا کپتگ انت۔ اے حال انگت مے لوگاں سر نہ انت کہ مے دوست و سنگے بیت (پہ مرتگیاں انچو کنگ المی انت)، مے پٹانی ہوناں بشودیت، میتاں کفن گورا بدنت و موتک بیاریت‘۔

اگامینون ے ساہگ گشت: ”مدام سو بمدیں اوڈیسنس! ترا انچیں لوگبا نکلے رس ات کہ آنہی ے تو کا درستیں شری مان انت۔ ایکارٹیس ے جنک، بے عینیں پینے لوپا پشد اشتگ کہ آچونیں اگلہ مندوھیاداریں زالے۔ آنہی ے نام دائم ابدمان بیت و دیوتاوت مردمانی سرا سوت بندانت و شہبانک پینے لوپی ے نامانوک کنت۔ آنہی ے بدلائٹڈارٹیس ے جنکا پچار، آنہیا وتی مردکشت و وتارا چون سیہ روکنا نینت۔ ہر جاگہ آنہی ے نام گرگ بیت مردم پٹ و لانت ے کنت۔ آنہیا ہرچی کت بلے چہ وتی کارپداں جنین آدم ے ذاتے نام و دپ کنگ‘۔

ساہگ پاتالا ہیڈیز ے درگا ہاوشتاگت و ہے گپان اتنت دومی نیگ اوڈیسنسا وتی ٹولی زرتگ ات وچہ شہر ادرا تلگ ات۔ کمودیرا پدا آلا رتیں ے میزریں ڈکاراں سر بوٹنت، اے ڈکار آنہیا چہ وتی جہد و جفا آکشت و کشاری ے لائق کنگ اتنت۔ دیات ے تو کا آنہی ے لوگ گلامانی کرگینانی تو کا توک ات۔ آنہاں ہدا ورگ و ارتگ و پتگ انت۔ سقلیہ والہ یک پیرزالے ہمودا بوتگ گوں و آنہی ے کارتہنا وتی عاجزیں واہندے آرام ے ہیال ے دارگ بوتگ۔ اودا سر بوگا پدا اوڈیسنسا ٹیلیماکس وایدگہ ہما ہاں گشت: ”شما مستریں بانا بروات و ہما سور کہ پڑورترا نت دپا کپیت بگرات و پے شپ ے شاما ہلارے یکن ات۔ من تا و ہدی باریں منی پتا چکاسیں۔ چاریں باریں گندگا گوں منا پچاہ کاریت کہ من کئے اول یا ایچو و ہدے دور یا پد منا پچاہ نیاریت‘۔

آنہیا وتی سلاہ نوکرانی دستا دانتنت۔ آبان ے تو کاشت انت اوڈیسنس چکاس ے نیتا دیم پہ انگورانی باگا شت۔ بلاہیں باگا روگ ے و ہدارا ہا آنہیا نہ ڈولٹیس دیست نیکہ آنہی ے چک یا

گلامے گندگ بوت۔ آدرست باگ ے پلن ے و استا ڈنگرا شتگ اتنت۔ اوڈیسنسا دیست کہ منی پت باگا تہنا انت۔ آانگورے ہاکوشگا ات۔ آنہیا سکیں کوہنگیں پشکے گور ات و دستاں چہ کنگاں رکینگ ے و استا پوست ے دستی ے دستا ات و پادانی رکینگ ے و استا پاداں گوکی پوست ے پوشاکے پتاگت ات۔ پسے پوست ے کلاہے سرات ے۔ اوڈیسنسا دیست کہ منی پت چو پیر و عاجز نت و و ہدے آنہی ے دردے مارات تہ آگک ے درچکے ے چیرا اوشتا۔ آنہی ے ارس در اتک انت۔ ہمیشکہ پرا نیا اے ہبرگران بوت کہ باریں رسگا گوں پتا گلکش یکنیں، گوں آنہیا وتی مہرا درشان یکنیں و چہ اتا کا آواتری ے درستیں حالانے بدسیں یا پیرا انچو دنیا ئی ہروہال یکنیں و آنہی ے دل ے گپاں پتچ بگریں۔ آنہیا پوسلہ کت کہ مزینں واجہ ے گوما انچو حال و احوال کنیں۔ آتچکا پت ے کراشت۔

لا رتیں ے سر جہل ات وانگورے ہاکوشگا ات کہ چکا اتک و سلام دات۔ اوڈیسنسا گشت: ”مزینں واجہ! ادے ہر چیز پہ وڑ و گیک انت منی ہیالا تو سکیں دانائیں دہکانے ے۔ باگ ے تو کا یک انجیر، زیتون، ناکہ وانگور و سبزی ے نیست کہ آتی کارانی شاہد یا مدنت۔ بلے یک گپے جنیں اگاں دلامیارے، تو وتی جندے باہتا سکیں بے پروا ہے ے۔ تی اے بزگی و درتگ پیچیا گندے دل گشیت ترا پیر یا سک بزگ کنگ۔ اگاں واجہ تی ہیالا نہ داریت بلے چوش نہ انت کہ تو سستی یکن ے۔ چونہا تی بالاد گلامی بالادے نہ انت۔ تو گشے انچیں مردے ے کہ آنہی ے جانا بادشاہی ہون مان، آپیراں سر یا درستیں آسراتیاں کار بندیت، جان شودیت و ارت و بزمانی سرا و پسیت۔ ہیر! منا بگش کئی گلام ے و اے باگ کئی انت کہ تو پد ہکان ے؟۔ اگاں راستیں گپا بجن ے شرترا نت۔ راستی! ترا دگہ جسے کنیں، باریں من اتا کا آاول؟۔ ایگلو آہگ ے و ہدا یکے منی دپا کپت آنہیا انچو گشت بلے آنہی ے جند چو مردم ے وڑا نہ ات من وتی سنگتے ے باہتا جسٹ کت آزندگ انت یا نیست انت تہ آنہیا نہ منی گپ گوشداشت و نیکہ پودات۔ اگاں تو دگوش ے گوما منی گپا گوشدارے تہ تو ہم منی ہے سنگت ے باہتا چیزے سر پد بے گوں۔ لہتیں و ہد پیسریک درآمدے مے نیگما اتلگ ات و من آدرست گپتگ ات۔ چہ دگہ ملاں آوکیں باریں چنت مردم من دست

گپنگ و ہذمت کنگ انت بلے چہ ایشیا شرتیں مہمان بجر منی کرانیا تلگ۔ آنہیا نام گپنگ ات کہ من اتا کا گے مردم اوں و لائرتیں ابن آرکیسنس نے چک اوں۔ من آنہیا راتی وزن شانیں لوگا جاگہ دانگ ات، شریں وڑے آ آنہی نے ہذمت کنگ وداں دست رس انگ آنہیا رادرتیں آسراتی دانگ۔ من آنہیا را، آنہی نے بستارے ہسابا ٹیکے ہم دانگ ات۔ پنج من شریں سہر، پہلکیں نگرہ نے کدھے، کہ آفکش ونگار کنگ ات، دوازده چادر، دیوالانی دیماجگی دوازده نقش ونگاریں پردہ، دوازده شریں واسکوٹ و دگہ ہمنچو پشک، چرے چیزاں ابیدچار شرنگیں جنین کہ دست کار یا بلد انتت، آنہی نے واگہ نے پدا دانگ ات۔“

اوڈیسنس نے پتا گریت وگشت: ”واجہ! ہر جاگی تو روگ لوٹ انگ تو ہمودا تلگ و سرے۔ بلے اے جاگہ نوں زالم و بد معاشانی دستا کپنگ۔ تو وقتی سگتارا ہرچ ٹیکے یے دانگ آپہ مپت شنگ انت۔ اے گپ است انت اگاں آزندگ و ہدا اتا کا آ بوتیں تہ ترا بجر ہشکیں دستاروگ یے نہ اشنگ ات و شریں وڑے آتئی ہذمتے کنگ ات۔ و ہدے یکے کہ انچو کنت گڑاپہ دو میا الی انت کہ انچو بکنت گوں۔ تنی منت وار میں اگاں بگش نے کہ تو کدی اے بے نصیبیں مردے مک کنگ؟ تنی مہمان منی بے نصیبیں چک بوتگ۔ اگاں منا چکے بوتگ، تہ آچہ ملک و مردماں دور دریاے ماہیگاں یا زمین نے سرے جناور و مرگاں وارنگ۔ مرتکیں مردگ سر جیں رہمانی گو ما ماندراگ بنت۔ اوڈیسنس ہمنچو ہم نصیبا نہ بوت۔ مارادوئیں مرد و جناں کہ مارودیتنگ و وزن کنگ ات، آنہی نے میت نے کفن گورا دیگ، پر آئیاموتک آرگ و آنہی نے جنین پینے لویا و وقتی مرتکیں مردے پجمانی بندرنگ و میت نے سرا موتک آرگ نے بچ موہ نہ رس ات۔ منی دل پتی ہمنچہ آرگا بندانت۔ واجہ! تو کئے و کجام شہرے نندوک نے؟ وہا بوجیا کہ تو سوار بوتگ وگوں و تلی ناہدا ہاں ادا تلگ نے، آ بوجی کجا ننگر انت؟ یا تو دگرے نے بوجی نے سرا مساپرے نے ہسابا سفر کنگ و آنہیا ترا ادا ایرنگ و شنگ؟“

اوڈیسنس گشت: ”تنی جستانی پسوے دیگا مناوش بیت۔ من چہ الباس نے شاہی ماڑیا اتلگوں۔ بادشاہ افانیڈس ابن پوپسین نے چک اوں۔ منی نام اپریٹس انت۔ سکانیا آچہ دراگ

نے و ہدا منادا دارگ نے ارادہ نیست ات بلے شومی نے جنگ، ماراہ گارکت۔ منی بوجی چہ بندنا کمو ہما دیم، تیب نے نزیکا انت۔ مرچیا پنج سال پیسرا اوڈیسنس چہ من رکت بوتگ و شنگ، زاناں مصیبتے آکگی اتی۔ بلے آنہی روگ نے و ہدا چوشیں شوم پالی نیست ات! مرگ مئے راستیں میوگا بوتگ انت و ہمیشانی سببا من پہ گل ووشی آرکت کنگ ات و آنہی نے دل ہم ڈڈ ات۔ ما دویناں امیت کش انگ ات کہ پدا مئے مہمان و مہمان جلن بوگ و یک دو میا را ٹیکے دیگ نے نوبت کیت۔“

اے گپانی اشنگا گوں لائرتیں نے دل ست۔ و پریا تے جت نے وسراہاک نے مانرچوگا لگ ات۔ اوڈیسنس نے دل موم بوت۔ پت نے نیمگا چارگ نے و ہدا مہر و دوستی نے جوشا آنہیا و تارا داشت نہ کت۔ آدیما کنزات و پت یے گلاش کت و گشگا لگ ات: ”منی پت! من اتلگوں۔ ہائی نے باپتا تو جتنا ات نے آپست سالا پد و اترا بوتگ۔ بلے اے دمان گریوگ و گریو اینگ نے نہ انت۔ منا پہ تو ہالے گون انت اتلگوں۔ جلدی کنگی انت، واستارانی ٹولی من ماڑی نے تو کابجنگ و کشگ۔ آنہاں و تلی کنگلیانی مزر س انگ۔“

لائرتیا گشت: ”اگاں تو پکا یامنی اوڈیسنس نے گڑا منامتا رین۔“

اوڈیسنس پہ پسوے دیگا اوشتا تک ات۔ آنہیا گشت: ”شرانت! پیسرا تو ٹپ نے نشانا پچار کہ منا پارناس نے جنگلا سوڑے آوارنگ ات۔ منی پیرک (مات نے پت) آٹولیکس و ہدے مئے کرا اتلگ ات منا لہتیں ٹیکے یے من انگ ات و تو منی ماتا ٹیکلیانی پد جنگا دیدا انگ ات۔ ایشیا ابید من ہما درتیں در چکاں ہساب کت کنیں کہ ہدا کا پرے چیرا تو منادا تک انتت۔ آ و ہدی من سک کسان اتوں و چیزے لوٹان و تئی پھٹا تچان اتوں۔ و ہدے ما اے در چکانی تو کا گو سنگ اتاں تو درتیں در چکانی نام منا گشتگ انتت گوں۔ تو مناسیزدہ ناکہ، سروپ نے دہ، و انجیر نے چلن در چک دانگ ات و آ و ہدا انگورانی ہما پنجا ہیں لین ہم گندگ بوتگ انتت کہ تو منامن انگ انتت۔ ہر لین نے انگوراں دگہ دگہ و ہداں بردانگ۔ گرماگی روچاں ایشیانی شاہ گراں بری نے سببا جہلا لونجان بوتگ انت۔“

لائرتسا دمانا مارات کہ چرے گپاں پداوڈیسس نے گپ سدر سدر راست انت۔
 وہدے آنہیا چک گلاش کت تہ پادے درہگا انتت ودلے گلابال ات۔ آنتت اوڈیسس نے سرا
 کپت۔ انچو کہ بودے کت تہ ہمالیز کہ چدرستاں پیسر چر آنہی دپا دراتک، آچک نے دانگیں ہما
 حال نے بابتا ات: ”زیوس نے سوگند اوریں، اگاں پکانیا واستاراں وتی ننگینانی سزارس اتگ،
 دیوتاہاں، شمانگت آزمانا ات! بلے منا اے ہرترس دلا کپتگ کہ اتا کا لے لشکر زوت ہدائے سرا
 ارش کنت و آچہ کیفالیناے تہاں شہراں مکک نے واستانہر و کا سد کنت“۔

اوڈیسس گشت: ”تو دلامکپ، اے بابتا چرت چرت مجن۔ منی ہمراہ بو و باگ نے کش
 نے بانا بیارواں۔ من ٹیلیماکس، یومینس و دو می شپانک ہمودا دیم دا تک انت کہ ورگاں زوت بگرا
 دنت“۔

آدوین ہما بانا شت انت۔ بان نے تو کا آنہاں دیست کہ ٹیلیماکس گوشتانی کوئگ و
 شرہاں آپ مانر پچکا انت۔ مولد لوگ نے تو کا لائرتس نے جان ششت، ٹیل مالش کت و
 شریں چادرے بڈا ات۔ اتینہ تو کا کپت و آنہی نے شاہی قد و کاٹ و دینت و وہدے آنہیا
 جان ششت و ڈنا دراتک تہ چہ پیسرا برزتر و کلڑا گندگا اتک۔ جندے چکا آدیوتاہانی دروشا
 دیست ہیران بوت۔ آدپانہ مڑینت و گشت نے ”منی پت! من زانیں دیوتاہے آترا برزتر و
 ڈولدار جوڑ کنگ“۔

لائرتسا پودا ات: ”زیوس، اتینہ واپولوے سوگند اوریں!۔ من انگت ہما وڈا جوان
 بوتیوں کہ کیفالینی آنی بادشاہی و نیر کیم نے کلات نے گرگ نے و ہدا بوئگوں، زرہ پوش اتیں وتی ماڈیا
 واستارانی جنگ و کشگا تئی مکک کت کتین تہ گوں دلجمیا گشیں من ہنچو مردم جنگ ات کہ تئی دل و ش
 بوتگ ات“۔

آوت ماں و تا گیا انتت و ایدگہ مردماں کنور و کار ہلاس کت۔ آنوکی میزے چپ و
 چاگردانشت و ورگا لگ انتت کہ پیریں ڈولینس و چک چہ کارا گیش اتگ ات و اتک انت۔ آوتی
 پیریں ماتا تو ار جنگ ات۔ آنہیا مدام آہانی و آنہانی پیریں پت نے ہیال گور بوتگ۔ وہدے آنہاں

اوڈیسس دیست و ہجہ آورت تہ ہشک و ہیران بوت و کوئی نے تو کا توک اوشتا ت و بہہ منت۔
 اوڈیسس گوں آنہاں گپ کت: ”کماش، بیات و رگا بورا ت گوں! شتا چیا بہہ متنگ و اوشتا تک نے
 ! ماداں دیراں شمنے و دار کنگ و گشگ کہ اند و نا اندا شتا کانت۔ ماوتی دل داشت نہ کنگ و رگ
 بندا ت کنگ“۔

ڈولینسا دوئیں دست شہار دانتت و تچان بوت۔ آنہیا اوڈیسس نے دست گپت و
 دست نے نچہ بوس ات و گشت: ”منی دوستی ایں واجہ! تو و اتر مئے کرا اتک و سر بوت نے! مئے
 دل نے مراد پورہ بوتنت۔ الم دیوتاہاں ترا لوگا آور تک و سر کنگ۔ مادل دا شنگ و نشتگاں۔ ادا
 جان سلامتی انت، وش و راحت انت! دیوتا تئی سرار ہمتانی ہور بگوارا ات۔ بلے باریں بگش
 کہ تئی آہگاپینے لوپی سر پد انت یا آنہی نے حال دیگا ما مردے دیم بدیاں؟ اے بابتا من سک
 تلیگ و بیونی اوں“۔

اوڈیسس پودا ات: ”منی کما شیں سنگت! آدرتیں ہالاں سر پد انت۔ اے بابتا
 چرت مجن“۔

ڈولینس وتی جاگہ نے سرانشت و آنہی نے چک اوڈیسس نے چپ و چاگردانشت
 انت و آوش اتک اش کت۔ گوں آنہیا دست و دروت بوتنت۔ پداوتی پت نے کرانشت انت۔

اوڈیسس نے سنگت بانا شنگ و ورگانی بابتا گیا انتت۔ دو می ہمگا واستارانی مرگ نے
 حال شہرا شنگ بوت و چہ ہر ہمگا مہلوک اتک و اوڈیسس نے دروازگ نے دپا موتک نے آرگا
 یکجا گہ و مچ بوتنت۔ آنہاں میت چست کت و ڈنا برتنت و ہر کسا وتی مردگ قبر و کسارت
 کت۔ ہر کس دگہ شہرانی مردم ات آہانی میت بو جیاں کت و ہماہانی لوگاں دید انتت۔ چد و پدغم
 جتیں مردم مچی نے جاگہا شت انت و ہدے درست اتک و سر بوتنت تہ یو پئی تس گشتا تک دیگا
 پادا تک۔ آوتی چک ایٹیوئس نے نما گنو ک ات، اوڈیسس چہ درستاں پیسرا ہما تئی نے چک
 کشگ ات۔ ”سنگتاں! آنہیا گشتا تک دیگ بندا ت کت و چک نے غما چمانی ار سے انار کانی
 سرا شپ گران انتت“ من سر بازار جار جین کہ اوڈیسس قوم نے ڈژمن انت۔ ہما سر متا ہیں

ورنا کج انت کہ آنہیا گوں وت برتگ انتت؟ آ درست یے کوشاریتنگ انت و امتگ و منے درستیں بوجی ہم بڈیتنگ انت ے۔ نوں لوگ ے رسگا گوں کیفالیپیا ے گچنی این ورنہ ہے جنگ و کشتگ انت۔ من گشیں گشادکن ات! آنہی ے پیلوس یا ایلسا تچگا پیسرکارے یکن ات، اود ے ہاکم اپیائی انت۔ اگاں چونکن ات مایکے ے دیما سراچست کت نہ کنناں۔ اگاں ماوتی چک و براتانی کشندہ بیر نہ گپت تہ آ وکیں چک و دیترے نسل ے نامانی گرگا میارکننت۔ دگرا نزائیں و تیا گشیں، منازنگ بوگ بچ وش نہ بیت۔ منانوں مرگ و مردگانی تو کا شمار بوگ دوست تر بیت۔ پاداات میدانا ایرکپ ات! چومہ بیت کہ منے رسگا پیسر دریا ے ہما دست مہ روت“۔

آنہی ے اے دردنا کیں دز بندی ے گوشدارگا گوں درستیں مردم گریوگی بوتنت۔ ہما ساھتا میدون و پہلوان، کہ سہبا و ابا پادا آ ہگا پد چہ ماڈیا دراتنگ انتت، ہمودا سر بوتنت و مچی ے تو کا توک اوشتات انت۔ درستیں مردم ہیران بوتنت کہ ایشانی دل ے چہ جی انت۔ میدون کہ تو بچ رنگا آنہیا رادا ہبے گشت نہ کفنے، آنہیا مردمانی دل ے شک ہلاس کت۔ آنہیا گشت:” منی ملکی مردماں، گوشدار ات! شمارازانگ لوٹیت کہ اوڈیسس ہرچی کتگ آنہیا دیوتا ہانی رزا آ ابید نہ کتگ۔ من چم ے وت یک دیوتا ہے دیستگ کہ آنہی ے کشا اوشتا تگ ات آپورہ منتر ے جنادات۔ دگہ یک آزمانی شخصے ہم گندگ بوت کہ آ برے دیما اتنگ و اوڈیسس یے دلبدی داتگ و برے دالانا ارش یے کتگ و واستارے سر بتگ کتگ انت و اوڈیسسنا جنان و کشان کتگ انت“۔

میدون ے گپاں آہانی رنگ شوز و سیاہ تر انتت۔ نوں پیر مرد میں ہالی ترسیس پاد اتک۔ آہانی تو کا یکیں مرد ہما ات کہ گوسلین و آ وکیں درستیں ہالاں سر پدا ت۔ آنہیا توار جت و گشت:” اتا کا والہاں! منی گپا شری ے سرا گوش بدارات۔ منی سنگتاں! اے کزاشمنے جند ے بدیں کردانی سببا سرا کپتگ۔ و ہدے من و مینتر اگوں شاد ز بندی کتگ ات کہ وتی چکاں چوشیں سبکیں کارے دست ے پتا ہگا کن یکن ات تہ شامے گپ اے گوش و پر آ گوش

کتگ ات۔ اے بچک درستیں رہنداں سرگوستگ انت و بادشاہ ے جاندا تہاہ کتگ، آنہی ے جنین ے کم شر پی کتگ۔ آنہاں گشنگ اوڈیسس ہجیر پدانیت۔ آہانی اے جرم بلا ہیں جرمے بوتگ۔ ہمیشکہ من امیت کشیں کہ شاد گہ بچ نہ کتگ ے، منی سو جاز و رات، اگس ناں چہ شالہتیں مردم وتی سراوت مصیبت لڈیت“۔

آنہی ے گشتا تک ے ہلاسیا گوں مردمانی نیم کوکارکنان بوت و پادا تک۔ بلے انگت بازیں مردے چہ وتی جا گہانی سرا پاد نیا تک۔ پیریں کماش ے تچکیں گپ مردماں تو رانتت و یو پی تیش بوت۔ آ سلاہ بند بوگ ے تیار یا بوتنت۔ آنہاں برنج ے نیز ہاں گوں و تارا سلاہ بند کت و شہرے کرا یک ڈٹے آج بوتنت۔ یو پی تیش ے گنو کیا بچار و تارا لشکر ے کماندارے کت۔ آ دلا گشگا ات کہ چک ے پیرا گپت بلے راستیں گپ ہمیش ات کہ زندگا و تری آنہی ے کسمتاماں نیست ات و آروچ آنہی ے زندے گڈی روچ ات۔

اتینہا زیوس ے گو ماشور و سلاہ کت۔ آنہیا گشت: منے پت، ابن کرنس! آیا تو منا وتی دل ے گپاں گشے گوں؟ تئی ارادہ اے جنگ و پساتارادراج کش کتگ یگ انت یا مردمانی سلاہ وینا آ دلمانگ ے؟“۔

زیوسا پودات:” منی چک! اے وڑیں جتا تو منی کرا پرچا کا ے؟ تو وت ہمے گپ نہ جنگ ات کہ اوڈیسس را آ ہگ و چہ واستاراں پیر گرگ لوٹیت؟ ہرچی ترا دل پرمانیت، ہما وڑ یکن! اوڈیسسنا چہ واستاراں پیر گپتگ ہمیشکہ منی ہیالا بایدا انت کہ اتا کا والہ سلاہ یکن انت و بادشاہیا پہ دائم اوڈیسسنا بدینت۔ و مارا آہانی برات و چکانی کوش ے ہر پیک شمو شگی انت۔ گوسلین روچانی وش پدایا ہانتت و ہریمگا امن و ایمنی ببات“۔

اتینہا چہ پیسرا کارے دلا ات، نوں کہ زیوسا دلبدی دات تہ دمانا چہ اولپسنا ایرکپت و اتک۔

دیات ے لوگا درستاں ورگ وارتگ و سیر کتگ ات۔ اوڈیسسنا کیے ڈناد میدات کہ برو بچار باریں دژمن نزیکا سرانت یا سر نہ انت۔ ڈولینس ے چکے پادا تک و دروازگ ے دپا

شت۔ چو کاٹے سرا اوشتات و دورا چھے شاکنک دانتت نہ دیست ے کہ دژمن نریکا رس انگ۔ آنہیا اوڈیسنس توارکت وھالدات: ”واجہ بچار! آنت رس انگ آنت۔ ھیا کن تیار بو!“۔ اے گپ ے اشکنگا گوں درست پادانک انت و سلاہ اش زرتنت۔ اوڈیسنس و آنہی ے چارسنگت، چار مردم ہمیش انتت۔ ڈولیس ے شش بچک انتت۔ و آہانی تو کالارتیس و ڈولیس ہم ھوارکنگ لوئنت پرچاکہ، بلے کہ آہانی مید اسپیت انتت بلے جا ورائی سببا جنگ و داوا آلا چار انتت، اے دو بیناں اوں و تارا سلہ بندکت۔ نیزہ اش دستان کت و دروازگ اش چچ کت و اوڈیسنس ے مکاشیا چہ جنگ ساڑی بوتنت۔

اتینہ ہم آہانی گوما گوں ات۔ اے ساھتا آنہیا و تارا مینٹر ے ھمرنگ و ہم توارکنگ ات۔ آنہی ے گندگ و بوں اوڈیسنس سک گل بوت و چکارا گشت ے ”ٹیلیما کس! و ہدے جنگ ے سکیں پڑا کہ اودا شریں سر مچار و توتی جو ہراں پیشد ار انت، تو و تارا گندے کہ من ہم گوں اوں گڑا من جزم اوں کہ توتی پت و پیرکاں نام و دپ نہ کئے۔ آگپے کہ دلاوری و مزن مردی بیگ انت گڑا دیناے تو کا مئے خاندان ے مت نیست۔“

ٹیلیما کسا پسودات: ”منی پت! انوں من کہ ھما وڑوں، چریشیا انچو کہ تو نام گپت، کس نام و دپ نہ بیت۔ تو و منی دلاوری گندے۔“

لارتنیسا چہ گلانر ہے جت: ”واہ منی دیوتا! مرچی پمن و شیانی چونیں روچے اتنگ! منی چک و نماسگ جنگ ے میدانا یک و دو میا باج بر بوگ ے جہد انت۔“

نوں دیوی آنہی ے نریکا اتک و گشت ے: ”لارتنیں! منی دوتی ایس سنگت! زیوس و اتینہ ے کرادعا یکن و دوتی دراجیں نیز ہامان بڑ!“۔

ہے گپاں گوں اتینہ آنہی ے پیریں بالاد اورنائی زورمان کت۔ آنہیا زیوس ے جنک ے کرادعا لوٹ ات و نیزہ مان بڑ ات۔ نیزہ ے تو سکیں سر یو پی تس ے برنج ے کلاہ ے انارکا لگ ات و آئے پروشت تو کاشت۔ یو پی تس زرہ ے کلنگ ے گوما جہلا د بوت۔ چد و پد اوڈیسنس و چک دژمن ے پاں سست انت پر۔ وزہم و دوسری نیزہاں کار بندان بوتنت۔ اگاں

اتینہ نعر ہے جتیں و جنگ بندکتیں تہ آنہاں درست کشنگ انتت و یکے پہ سلامتی و اتر نہ بوتگ ات۔ اتینہ گشت: ”اتا کا و الہاں! اے تباہ کنوکیں جنگا ہلاک کن ات و کشت و کوشارنگ ے و استا چہ یک دو میا بہ سدا ات۔“

اتینہ ے ہرز و بلندیں توار ے اشکنگا گوں اتا کا والہ سر بنگ بوتنت۔ دیوی ے نعرہ ے ترس انچو آہانی دلاں پترت کہ چہ تر سادست ے سلاہ اش کپت انت۔ سلاہ اش دور دانتت و ساہ و سر ے رکینگا پہ چچگ دیم پہ شہراشت انت۔ دومی نیمگا اوڈیسنس نعر ہے جت و شاہین ے وڑا پر آنہاں سست۔ بلے ہما دمانا زیوسا و توتی چک اتینہ ے پادانی دیمارو کے جت۔ اتینہا دمانا اوڈیسنس توارکت: ”اوڈیسنس، لارتنیں ے خانواد ہیں چک! جنگا ہلاک کن اگاں ناں زیوس چہ تو نازا بیت۔“

اوڈیسنس پہ وشی آنہی ے گپ زرت و دمانے آپد اتینہا کہ آنہیا و تارا مینٹر ے رنگا کتگ ات، دو میں ٹولیانی سلاہ کت۔

The Thief and The Dogs

ڈزءُ کُچک

By: *Naguib Mahfouz* /Translation: *Sharf Shad*

Sohb

(Balochi Novel)

گندم کی روٹی

By: *Abdul Sattar Purdli* /Translation: *Shah Mohammad Marri*

Memoirs

یاداشتیں

By: *Saddar Ud Din Aini* /Translation from Persian: *Shah Mohammad*

Da Abbasen Sapeday

اباسین پہ سحر ہوتی ہے

By: *Saddar Ud Din Aini* /Translation from Pashto: *Shah Mohd Marri*

The Death of Ivan Ilyich

ایوان الیچ ۽ مرگ

By: *Leo Tolstoy* /Balochi Translation: *Dr. Bezan Baloch*

Animal Farm

اینمل فارم

By: *George Orwell* /Balochi Translation: *Dr Ali Dost Baloch*

سنگت تراجم کی کتابیں

Sangat Translation Series

10 Days That Shook The World

جہاں جسکیں دہ روش

By: *Jhon Red* /Translation: *Shah Mohammad Marri*

Letters of Jennie Marx

جینی مارکس کے خطوط

By: *Jennie Marx* /Translation: *Shah Mohammad Marri*

Liberty

آزادی

By: *Christopher Cordwell* /Translation: *Shan Gul*

No One Writes to the Colonel

کر نلا کس کا گد نبشته نہ کنت

By: *Gabriel García Márquez* /Translation: *Fida Ahmed*

The Daughter of Farmer

بَزَغَرِ نَا مَسْرُ

By: *Noor Mohammad Tarakai* / Translation: *Hameed Aziz Abadi*

Ward Number 06

وارڈ نمبر شش

By: Anton Chekhov/Balochi Translation: Sharf Shad

Selected Stories of Lu Xun

لوہسون کی منتخب کہانیاں

By: Lu Xun /Translation: Shah Mohammad Marri

Jorge Borges

(Selected Works)

جارج بورخیس

By: Borges /Balochi Compilation: Qasum Faraz

Odyssey

اوڈیسی

By: Homer /Balochi Translation: Fida Ahmed

Karl Marx

(Biography)

کارل مارکس کی داستانِ حیات

By: George Orwell/Balochi Translation: Dr Ali Dost Baloch

سنگت اکیڈمی کی تازہ مطبوعات

تراجم:

کنا داغستان	(براہوی)
ریاست و انقلاب	(براہوی)
غدار	(پشتو)
سائیں کمال خان	(پشتو)

دیگر

علم المعیشت	سیاسی ادب	سی آر اسلم
مستین توکلی	سوانح	شاہ محمد مری
بلوچ ساحل اور سمندر	رپورٹاژ	شاہ محمد مری
بلوچ قوم	جلد اول	شاہ محمد مری
فیڈل کاسٹرو	سیاسی ادب	شاہ محمد مری
لینن اور جمالیات	سیاسی ادب	جاوید اختر
بروقت	خاکے	وحید زہیر
پرچھائیاں	شاعری	ساحر لدھیانوی